

Giới thiệu Huyết Luyện Ma Quân

Không phải là thiên tài tu luyện, không gặp được kỳ ngộ to lớn, ra đường nhất được bảo vật kinh thể hãi tục, khiến người người phải ghen tỵ, Thành Đạt, một thằng nhóc lang thang đầu đường xó chợ rồi đi làm tá điền cày thuê cuốc mướn cho một tiểu môn phái nhỏ bé yếu ớt như con trùng con bọ, làm thế nào để ngẩng mặt ngẩng mày lên với đời.

Hung hãn, độc ác, coi mạng người như cỏ rác lại còn thói ghen ăn tức ở, căm thù bất cứ ai có tài hơn mình, làm thế nào Thành Đạt lại được công nhận là một trong những chính khách thành công nhất, khôn ngoan nhất, giỏi dùng người nhất trong thế giới của các tu giả?

Lấy máu người làm vật dẫn, đoạt hồn người chết làm vũ khí, ai lọt vào tay Thành Đạt, dù có chết cũng vẫn phải tiếp tục chịu khổ cực. Tại sao thiên hạ chúng sinh lại ca tụng gã là một con người nhân từ, vị tha, một vị minh quân sáng láng, hiền đức?

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Thế giới tu tiên là một thế giới vô cùng rộng lớn của những người tu tiên. Những người sinh trưởng tại thế giới này đều có thể tu luyện tiên thuật và có hi vọng đắc đạo thành tiên, phi thăng lên tiên giới giải thoát khỏi cõi đời trần ai ngăn ngui này. Nhưng trên thực tế, dù cho năm nào cũng có hàng tỷ người trên thế giới này lao đầu vào công việc tu tiên vốn vô cùng nhàm chán và gian khổ này thì số người có thể đạt được đôi chút thành tựu là vô cùng ít ỏi và nhỏ nhoi. Hầu hết những người tu tiên có đôi chút thành tựu khi đi theo con đường này đều phải tự hợp được bốn yếu tố cơ bản then chốt: Tư chất; sự cần cù nỗ lực, ngộ tính và vận khí, đây cũng là những tiêu chí chính mà các môn phái tu tiên tuyển chọn đệ tử cho bản phái. Đương nhiên hai yếu tố mơ hồ, khó giải thích, không thể nắm bắt hay suy xét như ngộ tính và vận khí thì chẳng môn phái nào coi là tiêu chí tuyển chọn cả. Hầu hết các đại môn phái chỉ đề ý đến tư chất của môn hạ đệ tử, chỉ có các môn phái loại vừa và nhỏ mới đề ý đến đức tính cần cù, chịu khó, nỗ lực tu luyện của đám đệ tử.

Thiên Linh Môn là một môn phái tu tiên tại một quốc gia tu tiên nhỏ là Tinh Thiên Quốc. Môn phái Thiên Linh Môn này ngay tại một quốc gia tu tiên có thực lực chỉ thuộc hạng ba, hạng bốn trong tu tiên giới như Tinh Thiên Quốc này cũng là một trong những môn phái yếu kém nhất. Toàn môn phái chỉ có một vị trưởng lão Kết Đan kỳ, không có tu sĩ Dịch Linh kỳ nào và chỉ có sáu đệ tử Trúc Cơ kỳ, lực lượng có thể nói là yếu kém đến mức không thể yếu kém hơn được nữa. Do thực lực của môn phái quá yếu kém nên môn phái này không chỉ không thể thu hút được những đệ tử có tư chất cao gia nhập mà ngay đến những đệ tử có ý chí kiên nghị, luôn cần cù nỗ lực, một lòng hướng đạo cũng không nguyện ý lưu lại nơi này. Vì lý do đó, Thiên Linh Môn phải mở rộng đại môn, chào đón tất cả mọi tu tiên giả cấp thấp muốn đến gia nhập bản môn chỉ với một điều kiện vô cùng dễ dãi và đơn giản “Linh Thạch”, một loại khoáng chất đặc biệt ẩn chứa đạt lượng linh khí, được tu tiên giả sử dụng như tiền tệ. Tức là, bất kỳ ai cũng có thể gia nhập Thiên Linh Môn và nhận được các công pháp tu tiên, pháp quyết tiên thuật..., chỉ cần mỗi năm nộp cho sư môn 10 viên linh thạch là được. Cái gì? Gia cảnh thấp kém không có sẵn linh thạch! Không cần quá lo lắng đâu. Thiên Linh Môn dù chỉ là con trùng, con kiến trong tu tiên giới nhưng cũng có đủ da thịt, nội tạng. Môn phái này chiếm giữ một ngọn núi khá lớn tên gọi Thiên Linh Sơn và tại đây khai phá được trên ngàn mẫu linh điền cho đám đệ tử thuê mướn để trồng linh lương, những loại cây lương thực đặc biệt có thể hấp thu linh khí trong trời đất và cung cấp những nông sản có chứa một lượng linh khí rất cao, tu tiên giả sử dụng thường xuyên sẽ nhận được những hiệu dụng như sử dụng linh đan cấp thấp. Tất nhiên, khi đệ tử bản môn thuê linh điền của môn phái thì cũng phải trả tiền thuê với giá từ 10 – 15 viên linh thạch một năm, một mẫu linh điền tùy vào chất lượng của từng mẫu. Với giá trị hiện tại của linh lương trong tu tiên giới, chỉ cần đám đệ tử chịu khó làm việc thì họ vẫn có thể thu được không ít lợi nhuận từ việc làm tá điền cho môn phái. Nhưng cũng vì vậy âm việc tu luyện của họ bị ảnh hưởng không nhỏ, cơ hội tiến bước trên con đường tu tiên của những người đệ tử này thật sự không lớn hơn việc con rùa có thể thắng thỏ trong một cuộc thi chạy là bao. Để gia tăng thêm năng suất cho đám đệ tử, Thiên Linh Môn còn miễn phí dạy dỗ bọn họ những tiên thuật của Ngũ Hành Nông Pháp, một hệ thống các pháp thuật đơn giản chuyên dùng để chăm sóc các loại linh lương, linh thảo trong tu tiên giới. Nhờ có khoản thu nhập này, Thiên Linh Môn dù yếu ớt vẫn có thể tiếp tục gắng gượng duy trì một hơi thở thóp ngay giữa tu tiên giới này.

Tại một ngôi nhà nhỏ bé, đơn sơ, được bao bọc bởi những lũy tre xanh, một cái vườn rộng và một ao cá con con nằm trong địa phận của Thiên Linh Môn, một gã thanh niên to béo, da dẻ hồng hào, tròn trịa như mặt trăng rằm lười biếng nằm dài trên bờ ao, im lặng lắng nghe tin tức phát ra từ cái radio nhỏ cũ kỹ bên cạnh

“Huyết Thiên đế quốc một lần nữa bộc phát xung đột kịch liệt. Hai mươi tư doanh địa tiền phương của tu tiên giả bị Huyết Ma quân bắt thần đột kích, thương vong thảm trọng. Quân đội tu tiên giả thừa thế tấn công sâu vào trong lãnh địa của tu tiên giả.”

“Ngũ Lăng Phái và Vạn Linh Tông chính thức đình chiến. Hai bên ký kết hiệp định...”

“Liên minh Tây Phương Thần Giáo nghiên cứu chế tạo hàng loạt thành công Bách Quân Lệnh, cho phép tu giả sở hữu có thể cùng một lúc chỉ huy 100 khối lõi cấp thấp làm việc đơn giản như khai khoáng, vận chuyển... Các chuyên gia dự đoán, điều này sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến giá cả nô lệ khai khoáng trên toàn thế giới.”

“Thất Tinh Kiếm, trưởng môn Thất Tinh Phái của Thiên Nguyệt Quốc thành công ngưng kết Nguyên Anh, tiến vào Nguyên Anh kỳ. Thiên tượng oai nghiêm chất động cả ngàn dặm xung quanh tổng đàn Thất Tinh Phái. Người người kinh hãi. Thất Tinh Phái chính thức bước vào hàng ngũ các đại môn phái. Thiên Nguyệt Quốc được công nhận là quốc gia tu tiên thuộc bậc ba thứ một ngàn tám trăm lẻ tám trong tu tiên giới. Phúc khí thịnh vượng khôn

tả...”

Gã thanh niên vừa nằm nghe vừa chép miệng chắc lưỡi với những thông tin thú vị, vừa cau mày lắm bầm chửi rủa khi nghe những tin tức trái ý chốc chốc lại đưa mắt nhìn sang đám mây mù bên cạnh kia. Đó là một đám mây mù rất kỳ lạ. Mặc dù nó dày đặc đến mức có thể che khuất cả tia sáng mặt trời ngay giữa những ngày hè ngập nắng chói chang này nhưng lại chỉ xuất hiện tại khoảng không gian nhỏ bé trên mặt ao nước, những nơi khác quanh đó không hề có một chút hơi ẩm nào chứ đừng nói đến mây hay sương mù. Gã thanh niên gật gù lắm bầm

“Đã qua hai canh giờ vẫn không có chút dấu hiệu tan biến nào. Tốt! Linh Thủy Thuật của ta thực sự đã chạm đến cửa ngõ của cảnh giới thứ ba rồi. Chỉ còn thiếu một bước nữa thôi là có thể đạt đến cảnh giới Linh Vũ của Linh Thủy Thuật, khi đó... hắc hắc hắc...”

Một tràng cười kỳ quái vang lên từ miệng gã thanh niên. Đôi mắt to của gã ta lim da lim đim như đang nhìn thấy một cảnh tượng tuyệt đẹp nào đó. Nhưng vì miệng gã hiện tại đang nở ra từng dòng nước dãi trông như một con chó sủa đang nhìn một con cừu non nên có lẽ cảnh tượng mà gã ta đang nhìn thấy kia không phải là bất kỳ cảnh gì từ tế cả, không nên tìm hiểu nó thêm nữa thì hơn.

Linh Thủy Thuật là một trong những tiên thuật quan trọng nhất của Ngũ Hành Nông Thuật, tác dụng chủ yếu của nó là cung cấp thủy linh khí cho cây trồng. Ngũ Hành tương sinh tương khắc, Thủy sinh Mộc, thủy linh khí chính là một trong những phân bón tốt nhất cho các cây linh lương cấp thấp. Vì thế, đây là một trong những tiên thuật có ý nghĩa quan trọng nhất với những nông dân trong tu tiên giới. Linh Thủy Thuật cũng chẳng có gì phức tạp hay khó học. Tầng thứ nhất chỉ cần bỏ ra năm ba ngày học tập thì bất kỳ ai cũng có thể học được. Tầng thứ hai mất thời gian hơn những cũng chỉ cần năm, sáu tháng thì mọi người đều có thể tinh thông. Nhưng tầng thứ ba thì không còn là việc chỉ cần bỏ thời gian ôn luyện là có thể học tập được nữa. Từ tầng này trở đi, có học được hay không hoàn toàn dựa vào tư chất và thể ngộ của người tu thuật. Hiện tại trong Thiên Linh Môn, chỉ có đại sư huynh Văn Khúc là có thể thi triển được tầng thứ ba của pháp môn này.

Tầng thứ ba của Linh Thủy Thuật là Linh Vũ có thể ngưng tụ thủy linh khí trong thiên hạ lại và tạo ra những cơn mưa thủy linh khí tinh thuần trên quy mô trung bình, có thể đề cao sản lượng linh lương trên quy mô lớn. Văn Khúc sư huynh từ khi đột phá được tầng thứ ba này, địa vị trong môn phái lập tức phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, không chỉ ngay tức khắc được các vị chủ quản trong môn phái cất nhắc lên làm đại sư huynh mà còn được đảm đồng môn sư huynh đệ tung hô tán tụng không ngớt, những kẻ muốn được anh ấy bỏ thời gian ra chăm sóc linh điền hộ thì phải chia cho anh ấy đến 5% sản lượng linh lương cả năm. Thu nhập của Văn Khúc sư huynh cũng nhờ đó mà tăng vọt, chẳng mấy năm mà đã trở thành một phú hộ nho nhỏ trong môn phái.

“Đúng là nhất thân, nhì thế. Con bà nó! Ai.. Nếu như ta mà có được bộ pháp quyết nhị phẩm ‘Thiên Hợp Quyết’ để tu luyện như gã ta thì thành tựu của ta còn cao hơn gã nhiều.”

Cứ mỗi lần nghĩ về vị sư huynh tên Văn Khúc này, Thành Đạt lại cảm thấy như muốn phún hỏa. Gã không nhịn được chửi đồng một câu cho bồ cái bực tức trong lòng.

Thành Đạt ghét cay đắng sư huynh Văn Khúc, giống như gã căm thù bất kỳ ai trên đời này giỏi hơn gã về bất kỳ mặt nào trên đời, nhất là khi người đó bước lên bậc vinh quang đó nhờ vào may mắn hay thế lực gia đình. Đối với gã, nực cười tự tin, kiêu hãnh cao cao tại thượng của những tên ‘khốn nạn’ đó chẳng khác nào mũi dao cắt xẻ từng miếng thịt của một kẻ xuất thân bần hàn như gã.

Thực vậy, Thành Đạt vốn chỉ là một đứa trẻ mồ côi, không cha không mẹ, lớn lên bằng nghề ăn xin và trộm vặt. Sau này, vì không chịu được cuộc sống bần hàn nơi đường phố đó và muốn đổi đời nên mới gia nhập vào Thiên Linh Môn cầu mong một cuộc sống êm ấm hơn. Năm năm không ngừng nỗ lực, gã cũng đã có được những thành tựu nhất định, có được những thứ mà trước đây gã hằng ao ước: một ngôi nhà nhỏ để trú mưa trú nắng, ngày ăn ba bữa ngon lành no nê, đêm ngủ có giường chiếu đàng hoàng, chăn êm đệm ấm, không bị bất kỳ ai khinh bỉ, đánh đập như một con chó ghè... Nhưng do không có linh thạch đủ lót cho các vị sư thúc sư bá, sư huynh sư đệ có quyền lực trong môn phái nên cuộc sống hiện tại của gã dù đã khá hơn trước song cũng vẫn ăn chưa biết bao nhiêu điều khổ sở, nhọc nhằn. Vì thế, gã càng có nhiều tham vọng hơn xưa, càng có nhiều dã tâm hơn và càng thù ghét những kẻ ‘cao quý’ kia hơn. Trong mắt Thành Đạt tất cả những kẻ được ca tụng là thiên tài, nhân kiệt là anh hùng hảo hán... đều là kẻ thù trời sinh của gã. Chẳng có gì ngoài kết cục thê thảm của những kẻ đó có thể làm cho gã cảm thấy hưng phấn và kích thích hơn cả.

“Hừ! Tưởng có công pháp tốt hơn ta là ngon sao? Cứ chờ đó đi! Sớm muộn gì cũng có ngày ta đập mi xuống dưới chân làm đệm ngồi cho ta!”

Thành Đạt rít lên, trút bỏ nỗi bực tức trong lòng rồi phát tay một cái. Đám sương mù đang bay lơ lửng trên mặt nước ao kia lập tức tan biến như chưa hề tồn tại. Gã đứng dậy, mang chiếc radio cũ kỹ, đơn điệu của mình cất đi rồi bước ra khỏi nhà, lầm lũi tiến về phía cánh đồng linh lương nhỏ bé căn cỗi của gã.

Cũng giống như bao đệ tử nghèo khó khác trong môn phái, Thành Đạt cũng bỏ tiền ra thuê 10 mẫu linh điền loại hai của môn phái với giá tiền lên đến 15 viên linh thạch mỗi mẫu, cộng thêm 10 viên linh thạch quy định; một năm gã phải nộp cho môn phái 160 viên linh thạch. Với giá bán 10 cân linh lương được một viên linh thạch, hàng năm gã phải nộp cho môn phái 1.600 cân linh lương. Mười mẫu linh điền bình thường có thể cho được thu hoạch từ 1.700 đến 1.800 mỗi năm. Tức là mỗi năm lao động cực nhọc, Thành Đạt chỉ bỏ túi được khoảng mười viên linh thạch hay 100 cân linh lương. Đây là chưa kể đến những khoản phụ trội năm ngoài ‘chính sư’ khác, cũng tốn kém không ít linh lương, linh thạch. Kết cục là hầu như toàn bộ đệ tử trong Thiên Linh Môn không dám ăn linh lương do chính mình làm ra mà khắc khổ khó khăn cần kiệm từng tí chút một để dự phòng cho những ‘ngày đông giá rét’ hay những khi cần kíp khác.

Chỉ có Thành Đạt là ngoại lệ! Ăn linh lương có thể hỗ trợ tu sĩ tu tiên gia tăng tốc độ hấp thu linh khí, gia tăng tốc độ tu luyện, giúp củng cố và gia tăng pháp lực của tu sĩ. Từ khi biết được điều này, Thành Đạt liền dứt khoát không đem linh lương thu hoạch được bán ra ngoài hay cất trữ trong kho mà giữ lại để ăn dùng làm lương thực ăn mỗi ngày. Hành động quyết đoán này lập tức phát huy hiệu dụng. Chỉ sau năm năm tu luyện gã mạnh mẽ đột phá liền năm tầng Luyện Khí kỳ, trở thành một trong những đệ tử có thực lực cao nhất trong môn phái. Nhưng hậu quả cũng rất rõ ràng. Gã hoàn toàn không có chút tài sản tích trữ nào, cũng không hề có điểm cống hiến cho môn phái và càng không ‘biết lễ độ’ với các vị quyền thế trong môn phái. Hậu quả của điều này là rất rõ ràng. Ngoài một bản công pháp tu luyện ‘Ngưng Linh Quyết’ rẻ tiền và ba tầng cơ bản của năm pháp thuật chính yếu trong ‘Ngũ Hành

Nông Pháp’ mà môn phái truyền cho các đệ tử khi mới nhập môn, Thành Đạt không nhận được bất kỳ hỗ trợ nào khác của môn phái. Không chỉ vậy, gã còn bị hầu hết các sư huynh đệ khác trong môn phái tẩy chay, cô lập, không tiếp xúc với. Những buổi họp trao đổi kinh nghiệm trồng trọt, tu luyện công pháp tiên pháp, luyện khí, luyện đan... giữa các sư huynh đệ đồng môn, gã đều bị gạt ra ngoài, không cho tham dự. Do đó, Thành Đạt phải một thân một mình khổ khổ sờ sờ tự mình mày mò ra tất thảy mọi thứ, từ tu luyện, buôn bán cho đến cả chăm sóc linh lương trong ruộng. Gã không có chút oán hận nào với những sư huynh sư đệ nghèo khổ bên cạnh gã, mà chỉ một lòng một dạ căm thù đám ‘cao quý’ trên kia. Gã biết chính chúng mới là nguyên hung của những khó khăn khổ sở này của gã. Gã cũng biết, chỉ cần gã còn bị bọn người đó nhắm đến thì những sư huynh sư đệ hiền lành đáng thương kia sẽ không bao giờ dám lại gần gã. Họ quá biết hậu quả của những việc làm dại dột đó và không đủ dũng cảm để đương đầu với những hậu quả đó chỉ vì một kẻ không quá thân thích như Thành Đạt.

Thành Đạt đi đến thăm khu linh điền của gã. Do không chịu bỏ tiền ra thuê Văn Khúc sư huynh giúp tạo mưa tưới tiêu mà tự bán thân sử dụng Linh Thủy Thuật mới ở cấp độ hai, chỉ đủ sức tạo ra mây mù giúp làm tăng độ ẩm và mật độ thủy linh khí cho linh lương nên đám linh lương trong ruộng của gã luôn kém xa linh lương trong những thửa ruộng xung quanh. Nhìn sự chênh lệch giữa hai khu ruộng, Thành Đạt càng thêm căm tức đám ‘cao quý’ kia. Gã ngồi xuống đất, đưa tay nắm lấy một khóm linh lương, nhắm mắt lại, từ từ vận Thanh Mộc Thuật, một thuật trong Ngũ Hành Nông Thuật, có tác dụng giúp tu sĩ có thể thăm dò thực trạng của cây trồng, tìm ra những vấn đề có thể gây hại cho cây trồng như sâu hại, bệnh tật... từ đó mau chóng chữa trị, chăm sóc cây trồng, tránh được những hậu quả đáng tiếc. Thanh Mộc Khí màu xanh nhạt, hơi mờ mờ nhẹ nhàng hiện ra, âm thầm chìm vào trong nội thể của khóm linh lương. Thành Đạt nhanh chóng cảm nhận được toàn bộ nội tình bên trong thể nội của khóm linh lương đó. Thanh Mộc Khí ba động mạnh mẽ làm Thành Đạt kinh hãi. Đó là dấu hiệu cho thấy tiên thuật phát hiện ra dấu hiệu bất thường bên trong khóm linh lương, nếu không lập tức có biện pháp đối phó ngay thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng. Thành Đạt vội vàng truyền thần thức của mình vào trong Linh Mộc khí nhanh chóng tìm đến nơi xảy ra vấn đề.

“Ngạ trùng! Đáng chết! Sao đám súc sinh này lại âm ruộng linh điền của ta.”

Thần thức vừa đến nơi có vấn đề trong khóm linh lương, Thành Đạt liền phát hiện ra hung thủ đang uy hiếp đến sự sinh trưởng của đám linh lương của gã. Đó là một bầy côn trùng cực kỳ nhỏ bé có màu đen sạm được biết đến với tên gọi là ngạ trùng. Đám côn trùng này cùng với phệ trùng là hai loài sâu hại cấp thấp thường xuyên gây hại cho linh lương (sâu hại cấp cao hơn thì thường tìm đến gây hại ở những loại linh thảo cao cấp hơn). Trước nay, khu linh điền của Thành Đạt cũng có vài lần bị sâu hại phá hoại, nhưng tất cả đều chỉ do loài phệ trùng yếu kém kia gây họa. Loài sâu hại ngạ trùng này bất kể là về mức độ nguy hiểm hay độ khó đối phó đều cao hơn loài phệ trùng đến mấy lần. Thông thường, nếu linh lương dụng phải thì tu giả phải sử dụng một trong hai loại tiên thuật Cang Kim Thuật hay Nhiệt Khí Thuật để tiêu diệt chúng. Nhưng hai loại tiên thuật này đều thuộc về hai hệ linh khí tương khắc với mộc, rất có hại cho cây trồng nếu dùng quá mạnh tay thì hậu quả mà cây trồng phải gánh chịu có khi còn đáng sợ hơn cả đám sâu hại. Khi gặp phải đám ngạ trùng này, các đệ tử trong Thiên Linh Môn chỉ có một cách đối phó là cầu cứu mấy vị sư huynh pháp thuật tinh thâm, nhiều kinh nghiệm đối phó với sâu hại ra tay giúp đỡ. Thành Đạt đâu thể sử dụng phương pháp này. Thường thường, gã hay bỏ mặc chúng đấy cho ông giời định đoạt. Dù sao pháp thuật thô thiên của gã dứt khoát tàn phá cây trồng mạnh mẽ gấp hàng ngàn hàng vạn lần so với bất kỳ loại sâu hại nào trên thế giới này. Sâu hại cỡ này cùng lắm chỉ làm giảm sản lượng cây trồng nhưng pháp thuật của gã thì có đến chín phần lập tức giết chết ngay cả khóm linh lương mới sơ nhiễm bệnh này. Nhưng hôm nay thì lại khác. Hôm nay vì một lý do không đâu không đấy, tính ghen ghét và cả sự thù hận vốn ẩn sâu trong lòng gã lại bùng lên

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Thành Đạt điên rồi! Gã thực sự phát điên rồi! Mà nguyên nhân làm cho gã ta phát điên lại quá mức vô vớ: vì có người giỏi hơn gã, được mọi người trọng vọng hơn gã, vì gã bị những kẻ có quyền thế o ép, vì một đám sâu hại hơi hơi nguy hại đến phá đám linh lương của gã. Chỉ vì những thứ đơn giản và vớ vẩn đó, gã hoàn toàn phát điên!

“Mà mẹ mày! Một lũ sâu bọ rác rưởi chúng mày cũng dám giốn mặt ta!”

Chừi đồng lên một câu, Thành Đạt lập tức vung tay nắm chặt lấy khóm linh lương và vận dụng Cang Kim Thuật, truyền Cang Kim Khí, theo sự dẫn lối chỉ đường của Thanh Mộc Khí, xuyên qua thể nội của khóm linh lương, nhắm thẳng vào đám ngạ trùng kia điên cuồng đánh đến. Lũ ngạ trùng dường như cũng phát hiện ra địch thủ lập tức phản ứng. Một luồng linh khí yếu ớt nhưng đầy bạo ngược từ đám yêu trùng bắn ra, cương ngạnh đối đầu với Cang Kim Khí của Thành Đạt. Đám ngạ trùng này chỉ là một đám yêu trùng cấp thấp đến mức không thể thấp hơn, thực lực hay thân thể đều vô cùng nhỏ yếu. Đòn phản kích của một con ngạ trùng thì yếu đuối đến mức không thể lay chuyển được một cọng cỏ. Nhưng một đòn phản kích của cả một ổ ngạ trùng đông đúc và chỉ nhắm vào luồng Cang Kim Khí còn ở mức sơ khởi của Thành Đạt thì lại là một việc hoàn toàn khác. Thần thức đang không chế Cang Kim Khí của Thành Đạt bị đòn tấn công làm xung động mãnh liệt, đầu gã đau nhói lên, suýt chút nữa đánh mất cả khả năng khống chế với Cang Kim Khí.

Thành Đạt thoáng khựng người lại. Con đầu đầu làm gã thoáng tỉnh lại trong giây lát nhưng ngay lập tức một cơn phản nộ điên loạn không thể hình dung lại bùng lên và nhấn chìm chút thanh tỉnh vừa mới có được của gã xuống tận cùng của địa ngục. Trong cơn mất Thành Đạt bây giờ, đám ngạ trùng còn con kia thoáng chốc biến thành một lũ sư huynh sư đệ tài năng và quyền uy hàng ngày vẫn hà hiếp gã trong môn phái. Mỗi con ngạ trùng nhẹ nhàng biến thành gương mặt đang nhìn gã mà cười khinh miệt, khinh miệt sự kém cỏi, yếu đuối của gã, khinh miệt sự nghèo nàn của gã, khinh miệt tư chất tu luyện của gã, khinh miệt xuất thân hèn kém và đầy tội lỗi của gã. Nụ cười đó làm cho Thành Đạt thực sự hóa điên. Một luồng sát khí tàn ác, hung hãn, điên loạn từ sâu trong não bộ của Thành Đạt, hung hãn truyền vào trong thần thức của gã rồi mạnh mẽ dung hòa vào trong Cang Kim Khí, biến màn Cang

Kim Khí vốn có màu vàng nhạt đặc trưng của kim linh khí lập tức chuyển thành một màn khí màu đen nhánh của ma khí. Đám Ma Cang Kim Khí kia một lần nữa ào ào tiến đánh đám ngạ trùng với khí thế hung ác, khủng bố hơn trước hàng vạn lần. Thật bất ngờ, lần này đám ngạ trùng kia không hề có chút phản ứng nào cả. Chúng đứng trơ ra đó cho đám Ma Cang Kim Khí ầm ầm xông đến, mặc sức dày xéo, hành lạc, bóp nát cả ổ ngạ trùng thành một đồng phân bột.

Sự việc chuyển biến quá bất ngờ làm Thành Đạt ngẩn người ra. Gã lập tức thoát khỏi trạng thái điên cuồng, hung tã ác sát và trở lại trạng thái bình thường. Sự yếu ớt, dặt dẹo một cách đột ngột và kỳ quái của đám ngạ trùng làm cho Thành Đạt kinh ngạc. Hình ảnh run lẩy bẩy như chuột nhỏ thấy mèo của lũ ngạ trùng vốn hung hãn tác động mạnh mẽ lên Thành Đạt. Trong phút chốc, gã dường như ngộ ra được điều gì đó, rất mơ hồ, như có như không.

“Lực lượng và tính chất của Cang Kim Khí không hề thay đổi.” Thành Đạt lẩm nhẩm trong miệng rồi ngửa tay ra vận dụng Can Kim Thuật. Một làn Cang Kim Khí màu vàng nhạt lại khẽ hiện ra, bao bọc lấy bàn tay gã như một chiếc găng tay màu nắng ấm. Không có sát khí hùng hậu, hung tàn của Thành Đạt hòa vào, Cang Kim Khí liền trở lại thành Cang Kim Khí bình thường như trước kia, không có bất kỳ điều gì khác biệt!

Thành Đạt nhắm mắt lại, cố gắng nhớ lại mọi chuyện vừa mới xảy ra khi nãy. Gã hiểu được sự khác biệt giữa hai lần giao chiến giữa Cang Kim Khí của gã và đám ngạ trùng là ở chỗ trong lần chiến đấu thứ hai, lũ ngạ trùng hoảng sợ đến nỗi không có bất kỳ hành động phản kháng nào cả. Lý do của sự sợ hãi này hiển nhiên không phải do sức mạnh hay tính chất của đám Cang Kim Khí của gã mà là do một nguyên nhân khác, nhiều khả năng là uy thế hùng hậu của đòn tấn công hay sự cường đại của thần thức của Thành Đạt so với đám ngạ trùng nhưng cũng không thể loại trừ khả năng do sát khí của Thành Đạt hòa vào trong Cang Kim Khí. Càng nghĩ, Thành Đạt càng nghiêng về khả năng sau cùng hơn là hai khả năng đầu.

Thành Đạt còn khá trẻ, chỉ mới hơn hai mươi tuổi nhưng kinh nghiệm sống của gã thì rất phong phú và đa dạng. Gã đương nhiên có nghe nói về cái gọi là chiến tranh tâm lý và hiệu quả của dạng chiến tranh này trong các cuộc chiến đấu và tranh chấp. Tuy những kiến thức của Thành Đạt về thể loại này không có nhiều và rất sơ sài nhưng cũng đủ để gã hiểu được một vài vấn đề cơ bản của nó. Khi đối mặt với những gì quá mức kinh khủng hay đơn giản là không thể hiểu hay lý giải được, các sinh vật có thể bị khiếp sợ đến mức không thể có bất kỳ phản ứng kháng cự nào cùng lắm chỉ có thể liều mạng bỏ trốn mà thôi. Nghĩ đến đây, đột nhiên Thành Đạt ần ần cảm nhận được một điều gì đó. Gã không thể định nghĩa được cảm giác này nhưng gã biết nếu như gã tìm ra được đáp án thì cũng đồng nghĩa với việc gã đã tìm ra được một con đường giúp gã có thể đập chết đám người ‘cao quý’, rất ngứa mắt trên kia.

“Sợ! Con bà nó! Nghĩa là sao nhỉ? Chẳng lẽ chỉ cần làm cho đối phương sợ hãi là được! Con bà nó! Đòi đâu có đơn giản như vậy chứ!” Thành Đạt không nhịn được lăm bằm chửi đồng luôn miệng. Trong phút chốc, gã trở thành lại là một tên vô lại bản thủ nơi đầu đường góc phố xưa kia, không còn chút bóng dáng nào của một tu sĩ tu tiên nơi tiên giới thanh nhã nữa. Sau một hồi suy đi nghĩ lại, thứ duy nhất mà Thành Đạt thu thập được đó là nếu làm cho đối phương bất ngờ và sợ hãi thì có thể dễ dàng đánh bại đối phương hơn là đường đường chính chính đối mặt thông thường. Nhưng còn làm thế nào để làm cho đối phương bất ngờ và sợ hãi thì gã hoàn toàn mù tịt. Đây là tu tiên giới, một thế giới tanh máu, luôn dùng thực lực để nói chuyện nha! Những người có thể tồn tại trong thế giới này làm sao có thể bị một thằng nhóc chưa ráo máu đầu như Thành Đạt làm cho bất ngờ và sợ hãi cơ chứ. Muốn dùng phương pháp này để đối phó với họ, nằm mơ đi! Thành Đạt lắc lắc đầu, tức tối. Gã biết được điều gã ngộ ra không hề sai nhưng nó cũng chẳng khác nào một đứa trẻ phát hiện ra rằng ban ngày có thể nhìn rõ vạn vật là nhờ ánh sáng của mặt trời vậy. Một thể ngộ hoàn toàn chính xác và vô dụng.

Thực ra trong tu tiên giới này những kẻ sử dụng nỗi sợ hãi làm vũ khí chiếm đến tám, chín phần mười. Tất cả những người hơi hơi có thành tựu tại nơi đây đều biết vận dụng phương pháp này. Họ gọi chung thủ đoạn đó là ‘Ý’ như kiếm ý, đao ý,... hay nhân gian thường gọi nôm na là sát khí, chiến ý, nộ khí, hung khí... Trong chiến tranh, các vị tướng quân tìm mọi thủ đoạn phá hoại tinh thần chiến đấu của quân lính đối phương và tăng cường tinh thần của quân lính bên mình. Trong giao đấu, một cao thủ chân chính có thể tạo ra một luồng sát khí mạnh mẽ đến mức làm đối thủ sợ hãi đến mức quỳ rạp xuống mà dâng đầu lên cho họ mặc sức ‘hành lạc’. Hầu hết các pháp quyết chiến đấu chân chính đều có yêu cầu cơ bản là người sử dụng phải có thức ngộ về ‘chiến ý’ (sự uy hiếp lên tinh thần đối thủ, khiến đối thủ khiếp sợ và đồng thời bảo vệ tinh thần của mình) của bộ chiến pháp đó. Thức ngộ được ‘chiến ý’ của một bộ chiến pháp chính là đã nắm được cái căn bản nhất của bộ chiến pháp đó. Sử dụng nỗi sợ hãi trong chiến đấu có thể coi là một trong những lý thuyết cơ bản của các chiến binh trung và cao cấp. Thành Đạt không biết gì về vấn đề này, nguyên nhân chủ yếu chính là do gã bị mấy vị sư huynh sư đệ cao quý trong môn phái cô lập với thế giới xung quanh. Sau này, khi biết được điều này, hận ý của Thành Đạt đối với những kẻ ‘ăn trên ngồi trốc’ kia càng sâu, càng nặng.

Hai lần xung động Cang Kim Khí với đám ngạ trùng chỉ là hai sự va chạm nhỏ chẳng có chút ảnh hưởng gì đến thể lực và pháp lực của Thành Đạt. Nhưng thức ngộ về cái gọi là ‘nỗi sợ hãi’ hay chính xác hơn là ‘chiến tranh tâm lý’ đã tác động mạnh mẽ đến thần kinh của gã, làm gã ta cảm thấy mệt mỏi lạ thường. Gã ngồi bệt xuống bờ ruộng, im lặng nhắm mắt lại và nhanh chóng tiến vào cảnh giới vô ngã của nhập định.

Tỉnh dậy từ trong nhập định, Thành Đạt thần thanh khí爽, toàn thân nhẹ nhàng thoải mái vô cùng. Gã đã hoàn toàn thanh tĩnh trở lại như bình thường và đã vứt bỏ được những thứ suy tư ngớ ngẩn, lắt nhắt trong đầu này giờ để quay trở lại với công việc thường ngày. Gã đi dọc theo từng rãnh linh lương, đưa tay cầm lấy từng khóm từng khóm một, rồi vận dụng Thanh Mộc Quyết. Thanh Mộc linh khí mang theo sắc thái xanh nhạt từ từ thâm thấu vào trong khóm linh lương và giúp Thành Đạt kiểm tra tình trạng thực tế trong thể nội của cây. Thần thức của Thành Đạt một lần nữa dung hợp vào trong Thanh Mộc Linh Khí. Rất nhanh, Thanh Mộc linh khí lại phát hiện ra một tổ ngạ trùng nữa đang ẩn núp trong thân cây linh lương. Thành Đạt khẽ nhủ mầy lại rồi một lần nữa vận dụng Cang Kim Thuật, để khơi Cang Kim Khí tiến vào trong thân cây. Cùng lúc đó, hoàn toàn không có chút chú ý nào của Thành Đạt, từ sâu trong não bộ Thành Đạt, một chút sát khí cũng lập tức để khơi rồi hòa vào trong làn Cang Kim Khí kia. Sự việc này có thể nói là sự khác biệt giữa giác ngộ và học tập ghi nhớ. Cho dù không ít người trên đời biết rằng nếu dung hòa sát ý vào với một loại pháp quyết thì pháp quyết đó sẽ có thêm khả năng chấn áp tinh thần đối thủ nhưng số người có thể vận dụng được điều này vào thực tế thì chẳng có bao nhiêu người. Nhưng nếu một người đã ‘ngộ’ ra được điều này từ trong thực tế thì họ có thể thoải mái vận dụng nó bất kỳ lúc nào, một cách hoàn toàn vô thức. Điều này cũng giống như học bơi vậy. Chỉ cần có thể bơi được một lần thì cả đời sẽ không bao giờ quên được cách bơi. Dĩ nhiên là việc mạnh hay yếu thì còn tùy thuộc vào nhiều yếu tố!

Sát khí mà Thành Đạt truyền vào Cang Kim Khí trong lúc vô thức đương nhiên yếu kém hơn rất nhiều so với luồng sát khí mà một cao thủ chân chính có thể truyền vào trong một pháp quyết chiến đấu chân chính khi anh ta thức ngộ được ‘chiến ý’ của bộ pháp quyết đó. Nó yếu kém đến mức có lẽ không gây ra được một cái nhủ mầy của một gã côn đồ bình thường nơi đường phố. Nhưng để đối phó với lũ yêu trùng cấp thấp, kém cỏi, yếu đuối, mỏng manh mới chỉ có một chút linh trí sơ khai kia thì từng đó là quá đủ. Vì thế, chẳng có gì ngạc nhiên khi đám ngạ trùng lần này cũng không dám chống trả lại

mà cứ trơ trơ ra đó cho luồng Cang Kim Khí của gã nghiền nát thành bột phấn một cách nhanh chóng. Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong một thoáng chốc, không chút trở ngại nào cả.

Thành Đạt lập tức nhận ra được vấn đề. Chỉ cần suy nghĩ cẩn thận một lúc, gã liền hiểu được rằng gã vừa tìm được một thứ vũ khí cực kỳ lợi hại để diệt sâu bọ. Nếu như biết khôn ngoan vận dụng thứ vũ khí này thì từ nay về sau, gã không còn phải lo ngại gì đám sâu hại ngạ trùng đáng ghét kia nữa. Nhưng vẫn còn vấn đề đáng lo ngại: Cang Kim Khí sử dụng khi diệt trừ sâu hại và sát khí của Thành Đạt hòa lẫn trung đó chắc chắn sẽ gây tác hại không nhỏ đến cây linh lương, thì vẫn còn nguyên đó. Cho dù Thành Đạt có sử dụng chúng khéo léo đến mức độ nào thì vấn đề này vẫn là không thể tránh khỏi.

Nhìn đám linh lương tươi tốt bởi bởi của các thừa linh điền bên cạnh, Thành Đạt cau mày khó chịu. Sự thật trước mắt là sau khi được trừ sâu bởi các vị sư huynh tinh thông pháp thuật thì đám linh lương trong các khu linh điền kia không hề có chút dấu hiệu tàn úa nào mà ngược lại càng thêm phần tươi tốt, phát triển mạnh mẽ hơn trước rất nhiều lần. Trong khi lý thuyết lại nói rằng kỹ thuật bắt sâu hiện nay chắc chắn sẽ gây hại cho cây linh lương. Sự mâu thuẫn giữa hiện thực và lý thuyết này làm cho Thành Đạt khó nghĩ. Chắc chắn còn một vấn đề gì đó mà gã chưa nghĩ đến đã thay đổi toàn bộ thực tế, tạo ra kết quả trái ngược với lý thuyết hiện hành. Thành Đạt cau mày suy nghĩ một lúc rồi đột nhiên đầu óc gã lóe sáng. Gã vỗ tay hét lên đầy hưng phấn

“Ngũ hành tương sinh tương khắc. Con bà nó! Sao mình quên đi vấn đề này chứ nhỉ?”

Ngũ hành tương sinh tương khắc. Kim khắc Mộc nhưng đồng thời Kim lại sinh Thủy và Thủy lại sinh Mộc. Như vậy, nếu sau khi dùng Cang Kim Thuật trừ sâu xong, tu sĩ lại dùng tiếp Linh Thủy Thuật để chuyển hóa số Kim linh khí còn rơi rớt đó thành Thủy linh khí. Do cả hai loại linh khí này đều là pháp lực của tu sĩ thì triển nên việc chuyển hóa này tuyệt đối không có vấn đề. Không. Sẽ tốt hơn nhiều nếu đồng thời thi triển cả Linh Thủy Thuật và Cang Kim Thuật một lúc. Linh Thủy Thuật bao bọc lấy Cang Kim Thuật ngăn ngừa và hấp thu Kim linh khí được tạo ra trong khi thi triển Cang Kim Thuật. Nhưng nếu làm như vậy thì tu sĩ đó phải đồng thời thi triển cả ba loại pháp thuật là Thanh Mộc Thuật (dẫn đường), Cang Kim Thuật (trừ sâu) và Linh Thủy Thuật bảo vệ cây linh lương. Thực lực hiện nay của Thành Đạt không thể làm được điều đó. Gã chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng hai pháp thuật cấp thấp một lúc mà thôi.

Thành Đạt nghĩ nhanh một chút rồi đưa ra quyết định dứt khoát. Gã sẽ không sử dụng Thanh Mộc Thuật để dẫn đường cho Cang Kim Thuật đi trừ sâu mà chỉ dùng thuật này để kiểm tra linh lương và phát hiện sâu hại. Sau đó, gã sẽ dùng thần thức khóa cứng đám sâu hại và dẫn đường cho hai pháp thuật Cang Kim và Linh Thủy. Nếu như lý thuyết trên chính xác sự đe dọa của Kim linh khí với cây linh lương sẽ không còn nữa. Thậm chí việc trừ sâu từ giờ sẽ trở thành một hoạt động chăm sóc, bồi dưỡng cho các cây linh lương.

Thành Đạt lập tức cúi xuống tìm một khóm linh lương khác đang bị sâu bệnh gây hại rồi lập tức áp dụng theo đúng quá trình mà gã vừa nghĩ ra. Đầu tiên là dùng Thanh Mộc Thuật để kiểm tra khóm linh lương. Sau khi phát hiện ra ổ sâu hại thì dùng thần thức khóa chặt đám sâu rồi xóa bỏ Thanh Mộc Quyết. Tiếp đó, gã dùng Linh Thủy Quyết để tạo ra một con đường bằng thủy linh khí từ tay gã đến ổ đám sâu hại. Cuối cùng, Cang Kim Quyết đem Cang Kim Khí hòa cùng một chút sát khí của Thành Đạt thông qua con đường tạo lên bởi Thủy linh khí ào ào tiến đến ổ sâu hại. Đám ngạ trùng nhanh chóng bị tiêu diệt và... Thành công rồi! Đám ngạ trùng bị tiêu diệt toàn bộ và khóm linh lương không có chút dấu hiệu bị tàn phá nào bởi Cang Kim Khí! Thế là một trong những vấn đề đau đầu nhất của Thành Đạt trong việc trừ sâu hại linh lương đã bị loại bỏ.

Vấn đề cuối cùng cần giải quyết là mối đe dọa của sát khí của Thành Đạt đối với cây trồng. Việc này thì Thành Đạt không thể không gờ cờ trắng lên đầu hàng. Gã ta hoàn toàn mù tịt về vấn đề sát khí này. Không có kiến thức cơ bản làm cơ sở, muốn tìm ra được một đầu mối để giải quyết vấn đề cũng khó.

‘Xem ra năm nay không thể không bớt ăn bớt uống lại, đem linh lương đổi lấy linh thạch rồi dùng số linh thạch này mua lấy những kiến thức liên quan đến sát khí, phương pháp ứng dụng và cả phương cách đối phó nữa mới được.’ Thành Đạt thầm tự nhủ với bản thân.

Muốn giải quyết một vấn đề nằm trong số những kiến thức thuộc hàng cao siêu như sát khí, nếu không có một lượng kiến thức cơ sở vững chắc thì không một ai trên thế giới này có thể làm được. Thành Đạt bị hồng kiến thức trầm trọng liên quan nên đương nhiên càng không thể. Muốn giải quyết vấn đề này, việc cần làm hiện tại của gã là bổ xung kiến thức về sát khí, từ cách thức tạo ra đến những phương pháp ứng dụng nó trong thực tiễn, nếu có thể thíchá vấn đề ‘chiến tranh tâm lý’ nữa. Những thứ này, gã từng hòng có thể tìm được từ trong sư môn nhưng hoàn toàn có thể tìm được từ những con đường ‘ngọc ngách’ khác. Chỉ có điều, linh thạch là thứ không thể thiếu. Hơn nữa, càng nhiều linh thạch càng tốt. Với khả năng của Thành Đạt hiện nay, muốn có linh thạch chỉ có một cách đó là nhịn ăn nhịn uống đem linh lương thu hoạch được đi bán sạch sành sanh thì may ra...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Thành Đạt vừa tu luyện công pháp, tiên thuật, nghiên cứu thêm về sát khí và những chiến thuật ứng dụng nó mà gã có thể tưởng tượng ra được vừa tiếp tục công việc chăm sóc thường ngày cho đám linh lương của gã. May mắn là sâu hại không phải là thứ ôn dịch lây nhiễm nên chỉ thỉnh thoảng mới có một vài cây bị sâu hại tấn công. Do đó, dù cho phương pháp bắt sâu của Thành Đạt có vô số vấn đề và khuyết điểm, gây ra những tác hại khôn lường cho cây trồng nhưng nếu xét về tổng thể thì cũng chẳng có nhiều vấn đề gì to tát cho lắm. Những việc khác như dùng Linh Thủy Thuật tưới tẩm, chăm sóc cho linh lương, dùng Canh Địa Thuật cày xới đất linh điền, giúp cho linh khí ở các linh mạch trong lòng đất thoát ra mạnh hơn, giúp linh lương hấp thu được linh khí nhiều hơn, phát triển tốt hơn... đều là những công việc đơn giản, dễ dàng với một tu sĩ đạt cảnh giới tầng thứ 5 Luyện Khí kỳ và có trên năm năm

kinh nghiệm trồng trọt như gĩa. Kết quả là sau vài tháng phát triển, đám linh lương của gĩa dần đến ngày thu hoạch. Nhìn những thân linh lương béo mĩm, xanh mơn mĩm, bông linh lương vàng óng ả, uốn cong như chiếc cần câu cá, Thành Đạt thầm cảm nhận được thành tựu lớn lao của mình. Thêm một tháng nữa nhẹ nhàng trôi qua, khi linh lương đồng loạt chín vàng cả cánh đồng, mang đến một mùa màng bội thu thì Thành Đạt cũng bắt tri bắt giác đột phá lên tầng thứ sáu của Luyện Khí kỳ và cả tầng thứ ba của Linh Thủy Thuật, tầng thứ hai của Cang Kim Thuật, Thanh Mộc Thuật và Canh Địa Thuật... Địa vị của gĩa tại Thiên Linh Phái lập tức thay đổi nghiêng trời lệch đất. Đám sư huynh sư đệ ‘quyền quý’ vẫn vênh vênh cái mặt, đưa đôi mắt ti hí như mắt chuột nhìn gĩa nay bỗng trở lên hiền hòa, thân thiết kỳ lạ. Đám sư đệ nghèo khổ khác thì càng không cần nói. Những tiếng gọi ‘Trần sư huynh’, ‘anh Đạt’, ‘Đại ca’... vang lên không ngớt. Nhiều người còn đem cả quả mĩm đến tặng gĩa. Ngay cả các vị trưởng bối trong môn phái cũng đến chúc mừng, lại còn tuyên bố miễn giảm 10% phí thuê linh điền (tương đương 16 viên linh thạch) trong năm nay cho gĩa, gọi là sư môn chúc mừng và hỗ trợ gĩa tu luyện thêm tân tiến. Điều này cũng chẳng có gì bất ngờ. Cả Thiên Linh Môn có gần trăm đệ tử Luyện Khí kỳ nhưng ngoài Thành Đạt thì chỉ có tám đệ tử đạt được đến tầng thứ 6 trở lên, (một người đạt tầng thứ tám, một người đạt đến tầng thứ 9) và chỉ có một vị Văn Khúc sư huynh tu luyện thành công Linh thủy Thuật đến tầng thứ 3, một vị sư huynh khác tu luyện thành công Cang Kim Thuật đạt đến tầng thứ hai mà thôi. Khó trách! Khó trách!

Hôm ấy thu hoạch xong linh lương và đem lượng linh lương dùng làm phí thuê linh điền và thuế thân nộp cho môn phái, theo lệ bất thành văn của môn phái, Thành Đạt gom hết những hoa mĩu còn lại vào một túi hành lý to cộ, cho vào một cái gùi cỡ bự rồi khệ lệ gùi gùi linh lương đó lên thị trấn bán cho mấy tay thương nhân chuyên mua bán linh lương trên đó. Thực lòng gĩa hi vọng có thể mang đồng linh lương này lên tận trên phố huyện hay thậm chí là trên tỉnh để bán, với hi vọng sẽ bán được giá cao hơn nữa.

“Mười cân rưỡi linh lương mới được một linh thạch. Con bà nó! Lũ bản thiu, thói tha này còn tham hơn cả chó. Vậy mà dám luôn miệng leo lên tỉnh nghĩa sư huynh sư đệ. Con bà nó!”

Vừa đi Thành Đạt vừa luôn mồm chửi rủa đám sư huynh sư đệ quyền quý có trách nhiệm thu mua linh lương trong môn phái. Bọn khốn nạn đó dám trắng trợn hạ giá linh lương thu mua của gĩa. Số lượng tuy không nhiều nhưng cũng đủ làm cho một kẻ có thu nhập cò con, lại đang cần linh thạch gấp như Thành Đạt xuất huyết đến mấy lần. Xem ra lũ khốn nạn này không vừa mắt với việc địa vị của gĩa thăng tiến nhanh bất chấp các thủ đoạn bản thiu của chúng nên mới cò tỉnh dờ trò bắt nạt gĩa. Đám đồng môn quyền quý này đều là những kẻ có thể lực hùng hậu chống lưng, cơ bản không hề có việc gì cần nhờ vả đến gĩa nếu không muốn nói, sự phát triển nhanh chóng của Thành Đạt khiến cho chúng có thêm một đối thủ cạnh tranh đáng gờm. Đơn cử như việc gĩa Văn Khúc sư huynh phải hạ giá dùng Linh Vũ tưới tắm cho các linh điền xuống còn 1% so với 5% trước kia. Vì thế chẳng có gì ngạc nhiên khi quan hệ giữa gĩa với đám ‘đệ tử quý tộc’ đó chẳng có tốt đẹp hơn chút nào mà càng ngày càng xấu đi thêm nữa. Những nụ cười tiếng nói lúc trước chẳng qua chỉ là một vở kịch rẻ tiền không hơn không kém được bọn kịch sĩ tài ba biểu diễn cho đám sư huynh sư đệ nghèo nàn xem trong ngày hôm đó mà thôi.

Thành Đạt chỉnh lại cái gùi tre trên vai, lầm lũi tiến về phía trước. Nhờ luyện tập pháp thuật, võ nghệ thường xuyên, ăn uống đầy đủ nên cơ thể của Văn Thành rất mạnh mẽ, khác hẳn dáng vẻ bề ngoài béo phệ yếu đuối của gĩa. Gùi hàng lên đến mấy trăm cân linh lương không làm khó được gĩa. Gĩa từng bước từng bước, khệ lệ lê bước đi trên con đường núi gập ghềnh từ ngọn núi cô độc Thiên Linh Sơn đến thị trấn Sơn Đông cách đó nửa ngày đường.

Năm trăm năm trước, Đoạn Nhạc chân nhân đem theo gia môn thuộc hạ đến ngọn núi hoang vu Sơn Đông này kiến lập một khu thương mại, trao đổi mua bán tự do loại vừa dành cho tu sĩ tu tiên trong vùng. Sau năm trăm năm nỗ lực phát triển không ngừng của đám con cháu, đồ từ đồ tôn của chân nhân, Sơn Đông không chỉ trở thành trung tâm mua bán lớn nhất trong vùng mà còn trở thành một trong mười ba thế lực lớn nhất trong tu tiên giới Tinh Thiên Quốc. Cho dù Tinh Thiên Quốc chỉ là quốc gia tu tiên thuộc hạng ba, hạng bốn trong hơn bốn nghìn quốc gia trong tu tiên giới. Số lượng người tu tiên chỉ khoảng vài chục triệu người. Cao thủ tu tiên đạt đến cảnh giới cao nhất ở đây chỉ là kết đan kỳ hơn nữa số lượng cũng vô cùng thưa thớt, chỉ có vài trăm người. Diện tích cả nước cũng chỉ là một chấm nhỏ bé tại khu vực ngoài rìa trên bản đồ của thế giới tu tiên. Chẳng mấy tu sĩ bên ngoài biết đến quốc gia nhỏ bé này. Nhưng thành tựu của Sơn Đông trấn cũng có thể nói là rất đáng để tự hào.

Thành Đạt đứng dưới chân ngọn Sơn Đông, ngược mắt lên nhìn thị trấn như ẩn như hiện trong mây mù trên kia. Đây chính là nơi duy nhất trên thế giới này, gĩa thực tâm coi là nhà. Thị trấn to lớn trên kia đã ghi dấu những năm tháng vui vẻ nhất trong cuộc đời phiêu bạt, lang thang nơi đâu đường xá chợ của gĩa. Nơi đó có ‘đại ca’ và rất nhiều những đứa bạn từng cùng gĩa lăn lộn khắp nơi, trộm cắp, cướp giật, đánh lộn... cùng gĩa chia sẻ từng cái bánh mĩy, từng cốc nước, miếng cơm thừa, canh cặn vớt và lắm mới có được đến tay. Đây là ‘nhà’ của gĩa hay ít nhất là nơi duy nhất cho đến nay gĩa thực sự coi là nhà. Tình cảm của gĩa dành cho cái thị trấn kia và đám người ‘hắc đạo’ mưu sinh bằng những thủ đoạn bản thiu nhất trên đời trong cái thị trấn này sâu đậm gấp hàng nghìn lần so với đám sư huynh đệ cao cao tại thượng trên ngọn núi Thiên Linh kia. Thiên Linh Môn xảy ra chuyện, Thành Đạt lập tức phui mông bỏ đi ngay, không chút dlay dứt; nhưng đám ‘hắc đạo’ nơi đây xảy ra chuyện, gĩa sẽ chẳng ngại ngần chút nào mà góp một chân một tay vào với bọn họ.

Thành Đạt thu ánh mắt lại rồi nhìn quanh xem có người quen nào quanh đây không. Sau khi đám trẻ lang thang bọn chúng trưởng thành, hầu hết đều gia nhập các băng đảng giang hồ cấp thấp, sinh tồn trong khu thị trấn này. Công việc bọn chúng sẵn sàng làm có rất nhiều, trong số đó có cả việc khuân vác thuê cho đám tu sĩ thế lực yếu đuối, mang linh lương từ xa đến Sơn Đông bán. Đáng tiếc, tuy hiện tại có không ít phu khuân vác đứng chờ khách nơi đây nhưng không có một ai quanh đây là người gĩa quen biết cả.

“Huynh đệ cần giúp đỡ không?” Lúc này, thấy Thành Đạt mang theo gùi hàng lớn, lại nhìn ngó xung quanh như muốn tìm người giúp, một người thanh niên ở trần liên bước đến cất tiếng hỏi.

Thành Đạt liếc nhìn thấy gĩa ta không có hình xăm thì lập tức biết gĩa ta không thuộc thế lực nào thị trấn liền lắc đầu từ chối.

“Không cần đâu. Ta tự giải quyết được.”

Gĩa thanh niên hơi bất ngờ khi nhận thấy dấu hiệu của hình xăm nơi da hở ra của gĩa liền lập tức lùi lại. Gĩa ta cũng là kẻ lăn lộn nơi tầng đáy của xã hội mà sống đương nhiên hiểu được ý nghĩa của các hình xăm. Trên đời chỉ có hai loại người có hình xăm mà thôi. Một là đám thanh niên nghịch ngợm, xăm chơi, xăm cho vui, làm đẹp, thể hiện mình. Hai là thành viên của các băng đảng. Đối với loại người thứ hai, hình xăm còn là dấu hiệu nhận biết, địa vị của chủ nhân trong băng đảng, lời tuyên thệ, tín hiệu liên lạc, nhận biết các thành viên với nhau. Gĩa phu bốc vác nhận ra dấu hiệu của hình xăm trên người gĩa thanh niên to béo kia. Đó là một phần hình xăm đặc trưng của một băng đảng xã hội đen trong thị trấn này. Băng đảng này có lực lượng nhỏ yếu, số lượng và

chất lượng các thành viên rất thấp nhưng tính đoàn kết giữa các thành viên rất cao. Một tên phu khuân vác bình thường như gã ta tuyệt không hứng thú dấy dưng với đám người này.

Mặt trời dần chuyển về sườn tây. Ánh nắng gay gắt khó chịu phủ xuống toàn thể giới. Thành Đạt khom lưng, khẽ lè gù gù hàng chậm rãi bước đi trên con đường lên núi quen thuộc kia, từng bước chạy đua với thời gian, cố gắng lên được đến thị trấn trên núi trước khi mặt trời hoàn toàn khuất bóng. Cuối cùng gã cũng thành công, lên được đến nơi trước khi những tia sáng cuối cùng của mặt trời hoàn toàn tan biến.

Thành Đạt xóc lại cái gùi rồi đưa mắt nhìn khu thị trấn được chiếu sáng bởi hàng trăm ngọn đèn thiên đăng lơ lửng trên bầu trời đầy quen thuộc kia. Trước đây, mỗi khi nhìn thấy thứ ánh sáng chết toi này, gã lại tức giận không thôi. Ánh sáng trắng bệch của đám đèn này soi tỏ khắp thị trấn, khiến gã không thể làm ăn gì được. Mấy ngọn thiên đăng cháy sáng trên cao kia giống như sự nguyện rủa của người đời dành cho những kẻ như gã. Thế nhưng không hiểu sao bây giờ, gã bỗng thấy chúng nó thật sự không đáng ghét chút nào, khá gần gũi nữa là khác.

Đường phố thị trấn Sơn Đông khá rộng rãi. Người ngra đi lại tấp nập. Trên bầu trời, những cửa hàng to lớn trôi lơ lửng như một hòn đảo nhỏ trên không, tỏa ra màn hào quang ngũ sắc cực kỳ sắc sỡ, hương thơm ngào ngạt, tiền nhạc du dương. Đó là những gian hàng đặc biệt nhất của thị trấn, chỉ dùng để đón tiếp những tu sĩ cấp cao hay những người lăm tiền nhiều của. Các tu giả muốn vào đây đương nhiên phải có tọa kỵ cao cấp hay biết ngự khí phi hành (khả năng mà chỉ những tu sĩ Dịch Linh kỳ trở lên mới có được). Thành Đạt càng nhìn những cửa hàng này càng lộn ruột. Gã thực sự rất muốn đem thẳng cha đã nghĩ ra cái trò đem cửa hàng cao cấp thả lên trên không trung này, băm thành ngàn mảnh rồi vứt cho cá ăn. Khốn kiếp! Làm như thế này khác nào tuyên bố là những khách hàng tiền ít phải lùn dưới chân những khách hàng lăm tiền nhiều của kia. Đến buôn bán kiếm tiền mà cũng dùng trò phân biệt đối xử giữa các khách hàng tàn độc đến như vậy. Thật đáng chết!

Đối với thị trấn Sơn Đông này, Thành Đạt rất thân thuộc. Gã sóc lại cái gùi khổng lồ trên vai rồi cất bước đi vào trong khu chợ. Rẽ mấy cái tại vài góc quanh, Thành Đạt đã đi đến một khu thương mại buôn bán khá nhộn nhịp.

Trên bầu trời những ngọn thiên đăng tỏa ánh sáng dịu nhẹ như ánh trăng, văng vẳng tiếng hót của những linh điêu tọa kỵ, thú cưng của các tu sĩ bay lượn qua lại trên đó. Pháp bảo phi hành của những tu sĩ cao cấp bay lượn trong trời đêm, tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ như pháo hoa, kéo dài như sao chổi. Dưới đường phố, các tu sĩ cấp thấp đi lại như đàn cá chích. Hai bên đường, đám con buôn và nhân viên các cửa tiệm, mặc trên người những bộ đồng phục hoa hèo hoa sói xuất hết khí lực mời chào khách hàng. Tiếng rao mời, hình ảnh biểu diễn, pháp khí, pháp bảo... huyền ảo, ồn ã như vỡ chợ.

“Linh thảo linh dược cao cấp đây. Từ các linh thảo quý hiếm có niên thọ đến ngàn năm đến những linh dược cấp bốn, cấp năm khả ngộ bất khả cầu, cửa hàng chúng tôi đều có thể đáp ứng như cầu của quý khách...”

“Trung tâm đào tạo ngũ hành tiên thuật sơ cấp cấp tốc đây... Chỉ cần sáu tháng theo học trung tâm của chúng tôi, đảm bảo quý vị có thể tinh thông các tiên thuật ngũ hành sơ cấp. Khi đó, chỉ một cái vung tay có thể hô mưa gọi gió, một vẫy tay có thể thiêu rụi cả cánh rừng...”

“Có an cư mới lập nghiệp. Địa Phúc Linh Phủ, một tiên động bỏ túi, một trang bị ngũ phẩm không thể thiếu với bất kỳ tu tiên giả nào, một ngôi nhà trong mơ nằm trong lòng bàn tay bạn. Ngoài một động phủ với đầy đủ các phòng ở, phòng ăn, phòng luyện đan, luyện khí, phòng luyện tập, thư phòng..., động phủ còn có một khu linh điền cấp ba linh khí cực kỳ dồi dào với diện tích lên đến 500 mẫu ruộng, những cấm chế, trận pháp phòng ngự vô cùng ảo diệu do các trận pháp đại sư tự mình bố trí, thêm vào một linh nhân chi tuyến cấp ba liên tục cung cấp linh khí cho tu sĩ và linh điền. Một động phủ không thể tốt hơn được nữa. Giá cả rất phải chăng chỉ hai triệu viên linh thạch tứ phẩm. Mau mua mau mua...”

Lắng nghe những âm thanh quen thuộc nơi này, Thành Đạt khẽ mỉm cười thoải mái. Những âm thanh khoa trương, khoác lác, láo toét này sao mà thân quen đến thế. Đã gần sáu năm rồi gã mới nghe lại những âm thanh đã gắn liền với cuộc đời thơ ấu của gã này. Trái tim gã vô thức đập lồi nhịp, giống như khi chúng ta thường thức giọng ca ngọt ngào của một vị thần tượng mà chúng ta tôn thờ, yêu quý từ tận đáy lòng.

“Gần sáu năm đã trôi qua, cảnh tượng khu thương mại này vẫn không thay đổi chút nào. Con bà nó! Hai triệu viên linh thạch tứ phẩm tức là tương đương với 2.000 tỷ linh thạch nhất phẩm mà chỉ mua được một cái linh phủ chết tiệt. Đúng là giết người không bồi mạng mà!”

Thành Đạt nhanh chóng lấy lại tính cách cố hữu của bản thân, vừa lâu bầu chừi đồng một câu trong mồm, mặc dù trong thâm tâm gã đang gào thét những lời ghen tỵ không thôi. Nếu có 2.000 tỷ viên linh thạch trong người, gã chắc chắn sẽ bỏ ra mua ngay một căn Địa Phúc Linh Phủ kia mà không chút do dự.

Với kiến thức của mình, Thành Đạt dự hiểu những lợi ích to lớn mà một linh phủ như vậy mang lại cho các tu sĩ như gã. Năm trăm mẫu linh điền cấp ba, nếu đem đi trồng linh thảo toàn bộ thì mỗi năm cũng có thể cho thu nhập là 4 viên linh thạch. Cấp chế trận pháp phòng thủ do một trận pháp đại sư bày ra dư sức biến động phủ đó thành một pháo đài bất khả xâm phạm đối với hầu hết tu sĩ dưới Kết Đan kỳ. Đã thế lại còn một khối linh nhân chi tuyến cấp ba có giá trị liên thành, mà đến cả các tu sĩ Kết Đan kỳ cũng thèm muốn nữa chứ.... A a a! Nếu như có được một căn linh phủ như vậy làm chỗ tu luyện, Thành Đạt tin chắc gã sẽ kết đan chỉ trong vòng một trăm năm.

Kết đan! Là tiến vào hàng ngũ các cao thủ Kết Đan kỳ đó. Là dương thọ kéo dài lên đến hàng trăm năm, là khả năng có thể tung ra một cú đánh có uy lực hủy diệt cả một ngọn núi đá, là vô vàn sự kính ngưỡng của thế gian, là vô số ưu đãi, là trọng thị của các thế lực khổng lồ, là tiền bạc, là pháp khí, pháp bảo, là hậu xinh vợ đẹp, là sung sướng, là giấc mơ của vô số các tu sĩ được xưng tụng là thiên tài ngàn năm khó gặp, là... Thành Đạt khẽ quệt tay lau dòng nước miếng mới chảy ra trên khoé miệng rồi áp chế tham vọng đang dâng lên trong lòng, tiếp tục gù gù linh lương to lớn tiến về phía trước. Bây giờ không phải lúc để tiếp tục mơ mộng. Gã còn rất nhiều việc phải làm. Đem đồng linh lương này đi đổi lấy những thông tin quý giá về sát khí và chiến tranh tâm lý là một trong số đó. Linh Phủ, chờ vài năm sau rồi hãy tính tới cũng không muộn.

Chương 4

Thành Đạt lăm lăm gửi chiếc gửi linh lương không lồ đi dọc theo những con đường đầy ánh đèn thiên đàng, ồn ào tiếng rao hàng, tràn ngập những hình ảnh biến hóa chào mời. Gã đi đến một gian hàng nhỏ, xập xệ, không quảng cáo, không nhân viên chào kéo khách hàng, nằm nép mình giữa hai cửa hàng bán linh dược và pháp khí to lớn hoành tráng tại góc khu thương mại.

“A! Anh Đạt, anh đến rồi!”

Chủ tiệm một thanh niên tầm 27, 28 tuổi, thân hình nhỏ thó, lùn tịt, tóc tai bờm xờm, rối loạn, thưa thớt, nhìn thấy Thành Đạt thì vui mừng reo lên. Gã thanh niên này là Đầu Đen, một trong những ‘người anh em’ thân thiết của Thành Đạt khi gã còn lang thang nơi đầu đường góc chợ, là thành viên của một tổ chức xã hội đen chuyên mua bán những đồ phi pháp. Đầu Đen cũng là một tu sĩ tu tiên nhưng thiên phú tu luyện bình thường, cũng không có hứng thú tu luyện hay bất kỳ điều gì cao xa, pháp lực thấp kém vô cùng, chỉ chuyên tâm lo việc bang hội, đứng ra làm đầu mỗi tìm kiếm ‘anh em’, ‘khách hàng’ và tiêu thụ một số mặt hàng sạch sẽ cho tổ chức. Bằng đẳng của gã ta thuộc hệ thống ‘chợ đen’ của thị trấn Sơn Đông, có thể lực rất sâu đậm, có khả năng tìm hàng rất mạnh mẽ, chỉ cần không phải là sao trên trời, trăng dưới nước thì không gì là không thể tìm được. Ngay từ khi ngộ ra những vấn đề liên quan đến sát khí và chiến tranh tâm lý, Thành Đạt đã lập tức dùng phi thư truyền tin cho gã nhờ gã tìm hộ những thông tin, kiến thức liên quan.

“Thứ ta muốn mua có tìm được không?” Hợp tác với nhau đã lâu, hai bên không cần phải làm trò lông lá với nhau nữa. Thành Đạt không quanh co lập tức hỏi thẳng.

“Đương nhiên. Đương nhiên.” Đầu Đen cười hắc hắc đáp “Thứ anh cần tìm tuy vô cùng hi hữu và quý hiếm nhưng với chúng tôi chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Ai da... Đáng tiếc anh lại giới hạn giá trị tối đa của bộ pháp quyết đó không vượt qua 30 viên linh thạch nếu không, tôi có thể mang đến những thượng phẩm quý giá và lợi hại hơn gấp hàng ngàn lần.”

Vừa nói, gã vừa lật tay một cái. Một luồng hào quang mờ nhạt bắn từ trong cái túi đeo bên hông của gã ra. Một quyển sách mỏng liền hiện ra trên tay gã như có phép thuật. Thấy cảnh này, Thành Đạt tấm tắc mắt một hồi. Chiếc túi nhìn cũ kỹ rách nát kia là một pháp bảo không gian có thể chứa được một lượng đồ vật lớn gấp nhiều lần so với bề ngoài của nó. Thành Đạt dù không nghĩ đến phải sử dụng nó như thế nào nhưng vẫn thêm muốn món này từ lâu. Nhưng cái giá lên đến 13 viên linh thạch cấp bốn thực sự nằm ngoài tầm với của gã, buộc gã phải tạm thời dè nén tham tâm. Chưa đến lúc. Vẫn chưa đến lúc.

“Cứ để lại đó. Nếu đúng là hàng tốt năm sau ta sẽ quay lại mua.” Thành Đạt nửa đùa nửa thật. Gã đưa tay đón lấy quyển sách và mở ra xem qua phần mục lục giới thiệu nội dung bên trong.

Chiến quyết! Cur nhiên quyển sách này là một bộ công pháp thuộc về chiến quyết. Thành Đạt vừa đọc một chút giới thiệu đã giật mình kinh hãi, suýt chút nữa hô lớn.

Chiến quyết là tên gọi một hệ thống công pháp đặc biệt. Tác dụng chính của những công pháp trong hệ thống này không nhằm ở chỗ giúp gia tăng tốc độ tu luyện hay chiến lực của tu sĩ mà nhằm ở việc đào tạo ra một đoàn đội chiến đấu, thiên về hỗ trợ và phối hợp với nhau, mục đích cuối cùng là đào tạo ra những đội ngũ quân đội tu tiên chính quy thiện chiến, hùng mạnh bất chấp thực lực nhỏ yếu của mỗi cá thể trong chiến đoàn. Do đặc thù này, nên chiến quyết được coi là hệ thống công pháp đặc trưng của những tổ chức thế lực cực lớn trong tu tiên giới (tiêu tốn để đào tạo, nuôi dưỡng và duy trì một chi quân đội là quá lớn, vượt quá mọi khả năng của bất kỳ một thế lực vừa và nhỏ nào, nên họ chỉ tập trung vào những loại công pháp có tác dụng đẩy nhanh tốc độ tu luyện hay tăng cường chiến lực của một cá thể). Chiến quyết cũng là một trong những hệ thống công pháp sử dụng sát khí và chiến tranh tâm lý lợi hại nhất. Hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của Thành Đạt. Đương nhiên, nhiều loại công pháp cao cấp cũng có khả năng vận dụng sát khí tốt hơn thế này nữa. Nhưng những công pháp đẳng cấp đó đến cả lấy lão tổ tông trong Thiên Linh Phái dốc hết tài lực ra cũng không mua được chứ đừng nói đến một tên tu sĩ Luyện Khí kỳ tiêu pha phóng khoáng như Thành Đạt.

Lúc này, gã Đầu Đen đứng bên cạnh Thành Đạt không ngờ lại nghiêm túc nói

“Anh Đạt này. Tôi nói thực anh đừng giận nhé. Sát khí và chiến tranh tâm lý đều là những thứ chỉ phù hợp cho lũ chiến tu hay lũ thiên tài cao quý được trời cao ưu đãi hay có thể lực thâm sâu sử dụng. Những tiểu nhân vật chạy ăn từng bữa như chúng ta việc gì phải để mắt đến những thứ cao thâm này. Tôi nghe nói anh đã đạt đến tầng thứ ba của Linh Thủy Thuật và tầng thứ hai của Cang Kim Thuật, Thanh Mộc Thuật, Canh Địa Thuật rồi phải không? Chỉ mới năm năm mà đã đạt được thành tích ưu mỹ đến như vậy, chứng tỏ anh là một thiên tài tu luyện Ngũ Hành Nông Thuật. Sao anh không chuyên tâm tu luyện mấy thứ đó để trở thành một nhà nông vĩ đại, tạo ra linh lương, linh thạch cho bản thân tiêu xài tu luyện, sống một cuộc sống âm no, an nhàn. Việc gì phải đắm đuối vào cái tầng đá chiến tu đó. A... Chiến tu! Bọn người đó đúng là rất nổi tiếng và được đám đồng tu tung hô, ca ngợi không thôi nhưng thực chất chỉ là một lũ nghèo mạt rệp. Ngoài đám quý công tử có núi vàng chống lưng hay những kẻ không còn gì để mất thì làm gì còn ai muốn đi làm cái nghề đó nữa chứ?”

Đầu Đen nói vậy là muốn tốt cho Thành Đạt. Điều này thì Thành Đạt có thể hiểu được. Nhưng câu nói cho rằng chiến tu chỉ thích hợp với đám tu sĩ quý tộc đã thực sự chọc giận gã. Con phần nộ là cho máu nóng bốc thẳng lên đầu gã làm gã ù hết cả tai, chóng cả mặt, vất vả lắm mới kìm giữ bản thân lại được. Thành Đạt không nói gì chỉ cho quyển sách công pháp vào người rồi đưa gửi linh lương cho gã Đầu Đen quyết toán. Cảm nhận được quyển sách trong túi. Thành Đạt tự thề với mình sẽ tu luyện thành công và trở thành một chiến tu thiên hạ vô định, cho thế gian biết không có gì trên đời này là gã không thể làm được.

“Linh lương ở đây có ba trăm hai mươi cân, tuy chất lượng hơi kém một chút nhưng vẫn đáng giá ba mươi mốt viên linh thạch. Quyền công pháp này là vật khó tìm nên giá trị cũng là ba mươi viên linh thạch. Khấu trừ hai thứ cho nhau, anh còn dư ra được một viên linh thạch nữa. Anh không có ý kiến gì chứ?”

Đầu Đen thấy Thành Đạt nổi giận thì cũng không khuyên tiếp nữa, quay qua xem đồng linh lương rồi nói rành mạch từng thứ một. Thành Đạt lúc này không còn tâm trí đâu mà so đo một hai với gã lập tức gặt đầu rồi quay lưng bỏ đi luôn, không để ý gì đến cả một viên linh thạch còn dư lại. Lúc này đây trong đầu gã chỉ có cuốn công pháp tu luyện kia và lập tức muốn tìm một nơi để chiêm nghiệm nó cho rõ ràng rành mạch.

Huyết Luyện Ma Pháp. Đó là tên chính thức của quyền công pháp mà Thành Đạt vừa mua được. Giống như mọi công pháp thuộc hệ thống Chiến Quyết khác, nội dung chính của quyền công pháp này chủ yếu nói về cách thức vận dụng công pháp này để huấn luyện đoàn đội tu sĩ thành những đơn vị quân đội chiến đấu tập đoàn, quy mô tối thiểu là một trăm người trở lên. Điểm đặc sắc nhất của bộ công pháp này là thích hợp với những tu sĩ có tư chất không cao, điều kiện tu luyện thiếu thốn, thời gian tu luyện ngắn ngủi. Ưu điểm lớn nhất của nó là có thể đem oán khí, hung khí, sát khí của người tu luyện dung nhập vào trong pháp lực của họ rồi dùng những thủ đoạn đặc biệt, biến thành chúng những thứ vũ khí giết người cực kỳ khủng khiếp. Ngoài những thứ liên quan đến những phần trên ra, trong quyền công pháp còn có ghi lại một số thủ đoạn sử dụng sát khí trong chiến đấu và tu luyện cũng như ma công đặc sắc như Huyết Luyện Thuật có thể đem oán khí dung nhập vào máu huyết, biến máu huyết bản thân thành chất kịch độc hay dùng để phối hợp với Huyết Tế Thuật, tà thuật đem lượng máu huyết chứa đầy oán khí kia ứng dụng vào việc luyện công, luyện đan, luyện khí... Thứ vị nhất là Huyết Trì, một loại pháp khí cực kỳ tà ác, có thể sử dụng oán huyết để luyện người sống thành những yêu binh, ma binh hung tàn ác sát và rất nhiều diệu dụng khác. Trong quyền công pháp này có không ít thủ đoạn, ma thuật lợi dụng sát khí, hung khí, oán khí... những thứ mà Thành Đạt đang muốn tìm kiếm. Đáng tiếc, chúng đều không thích hợp với những cuộc quyết chiến một chọi một.

Tất cả những kiến thức trong bộ Huyết Luyện Ma Pháp này không phải là kiến thức cao siêu, thâm bí, huyền ảo gì mà là những kiến thức rất phổ biến trong giới tu sĩ tu ma, tu yêu. Nhiều môn phái tu tiên cũng công khai sử dụng những tà thuật này để đào tạo nô binh (những đơn vị binh lính do các tu sĩ có thân phận là nô lệ tạo thành). Trên thực tế, loại công pháp tu luyện coi trọng oán khí của người tu luyện này không thích hợp cho những tu sĩ bình thường tu luyện mà chỉ thích hợp với những nô lệ, những người có số phận bi thương, trải qua nhiều ngang trái khổ cực không thể dùng từ ngữ bình thường mà miêu tả hết được.

Nô lệ là một giai cấp đặc biệt trong thế giới tu tiên. Những người này còn được gọi với một tên gọi khác là những đồ vật hình người. Xuất thân của họ cũng vô cùng đa dạng và phức tạp. Có người do nghèo khổ quá phải tự bán thân, có người do nợ tiền nợ bạc mà bị đem bán, có người do bị bắt cóc, có người là hàng binh chiến tranh, có người là con cháu của các nô lệ... Trong tu tiên giới, nô lệ là một món tài sản như bao loại tài sản khác. Những người này được sử dụng với nhiều mục đích khác nhau. Những đại môn phái sử dụng nô lệ làm người hầu kẻ hạ trong nhà, tá điền trồng cấy linh lương trên các linh điền, phu khai thác các mỏ khoáng sản, chiến binh trên chiến trường, đỉnh lò luyện công, ‘lò nhân luyện’ trong luyện đan, nuôi dưỡng linh thảo cao cấp... Nghề nghiệp các nô lệ có thể bị ép phải làm vô cùng nhiều và đều có đặc điểm chung là vô cùng cực khổ và nguy hiểm. Tuổi thọ của các nô lệ thường không vượt quá 25 tuổi là bằng chứng rõ nét nhất cho việc này.

Thiên Linh Phái tuy là một môn phái nhỏ nhưng cũng có nô lệ của riêng mình. Ước chừng 100 nô lệ này hiện đang được môn phái sử dụng làm phu khai thác tại một quặng mỏ thuộc quyền sở hữu của môn phái. Khi biết được rằng Huyết Luyện Ma Pháp thích hợp với các nô lệ, trong đầu Thành Đạt lập tức hiện lên ý tưởng sử dụng đám nô lệ này. Đương nhiên gã không có hứng thú với việc huấn luyện những con người đáng thương đó thành chiến binh, ma lính gì cả. Gã chỉ muốn dùng Huyết Luyện Thuật lên người bọn họ, rồi sau đó dùng máu huyết đó để luyện thành Huyết Trì rồi sau đó... hắc hắc hắc... Thành Đạt nhanh chóng tưởng tượng đến hình ảnh gã đem theo một đội yêu binh, yêu tướng đi đánh cướp khắp nơi hoành hành bá đạo, đè đầu cưỡi cổ lũ nhà giàu, bọn quyền cao chức trọng, lũ cao thủ cao cao tại thượng kia ra mà hành lạc. Chắc chắn sẽ rất thú vị!

Những ý nghĩ tà ác đó hiện ra trong đầu Thành Đạt rất nhanh rồi bị gã mạnh mẽ áp chế xuống tận đáy lòng. Gã còn đủ khôn ngoan để hiểu được rằng đó chỉ là ý tưởng, là giấc mơ đầy tươi sáng trong một tương lai rất xa xôi. Hiện tại gã còn nhiều việc hơn phải làm. Một trong số đó chính là tiêu hóa được những kiến thức liên quan đến sát khí và vận dụng được các thủ đoạn sử dụng sát khí. Những cái khác, nói sau đi. Mà cái quyền công pháp này thực sự có rất nhiều thứ đáng để học tập và nghiên cứu. Cứ từ từ rồi thôi sẽ như! Đám nô lệ vẫn ở đó đợi chờ gã, không ai lấy mắt đi đâu mà sợ. Thành Đạt mỉm cười, co mình trong một góc khuất, như một tên đứa trẻ nỏ còi nơi đầu đường góc phố xưa kia. Gã ngẩng đầu lên nhìn đám thiên đăng và các cửa hàng bay lơ lửng phía trên cao kia, miệng khẽ lầm bầm

“Nhất định sẽ có ngày ta đập rớt các ngươi xuống đất! Con bà nó! Có chút tài cán là nhảy lên đầu người ta như thế đấy à!”

Sáng sớm hôm sau, Thành Đạt không đi gặp mấy người anh em cũ lâu ngày không gặp mà lập tức trở về Thiên Linh Sơn. Chỉ một đêm ngủ dưới chân mấy cửa hiệu bay kia thôi đã làm cho gã gần như phát điên rồi. Nếu còn tiếp tục ở lại nơi đây nữa, chắc gã thật sự phát điên luôn chứ không còn giữ nổi bình tĩnh như hiện tại nữa. Trên đời này thứ gì đáng ghét hơn một gã thanh niên thân cao tám thước, to béo khỏe mạnh phải chịu cảnh đi dưới móng đít người khác chỉ vì không biết bay cơ chứ! Tuyệt đối không có gì có thể làm gã điên ruột hơn thế nữa. Con bà nó!

Thành Đạt trở về núi Thiên Linh Sơn vào chiều tối ngày hôm đó. Gã dọn dẹp nhà cửa vườn tược qua loa một chút rồi lại lấy quyền Huyết Luyện Ma Pháp ra tiếp tục nghiên cứu, học hỏi. Càng đọc, càng nghiền ngẫm suy nghĩ cẩn thận, Thành Đạt càng cảm thấy khiếp sợ trước trí tuệ uyên thâm của vị cao nhân đã sáng tạo ra bộ công pháp này. Rất rõ ràng, không chỉ đơn thuần là một bộ công pháp chiến quyết chuyên phối hợp đoàn đội tác chiến quy mô lớn như những gì mục lục của quyền công pháp này giới thiệu. Trong quyền công pháp mỏng manh này là cả một đại dương bao la những kiến thức cao siêu đến mức dù có Thành Đạt có bỏ ra vài chục năm để nhấm nháp cũng không thể tiêu hóa hết tất cả được. So với những kiến thức được viết ra trong sách, những gì gã tự lĩnh ngộ về sát khí thật quá mức đơn sơ và giản dị. Không nói đến cái gì sâu xa, chỉ riêng việc vận dụng sát khí của bản thân vào cuộc sống và cả chiến đấu thôi, vị tiền bối cũng vạch ra đến hàng chục phương pháp vô cùng bình thường, đơn giản mà lại cực kỳ thực dụng. Hơn nữa, các phương thức này không hề mâu thuẫn nhau. Một tu sĩ có sát khí trong mình có thể tu luyện tất cả chúng một lúc mà không hề phải lo lắng các pháp quyết bài xích lẫn nhau, gây hại cho người sử dụng. Nếu có thể luyện thành tất cả các pháp quyết này, Thành Đạt tin chắc bản thân sẽ lột xác, trở thành một siêu nhân bất khả chiến bại, tung hoành ngang dọc không địch thủ. Đến khi đó, chắc chắn sẽ có nhiều tu sĩ cao quý trên đời này gặp phải ác mộng trường kỳ với gã.

Đáng thương cho ‘con ếch’ Thành Đạt. Chỉ vì gã ‘ngồi dưới giếng quá lâu mà nhắm tưởng bầu trời chỉ to hơn cái miệng giếng của nó có chút xíu. Gã đâu

biết rằng những thứ gã đang không ngừng cảm khái, tôn sùng kia, đều chỉ là những kiến thức sơ đẳng nhất về vận dụng sát khí, chiến tranh mà thôi! Những gì gã chưa biết, không hiểu vẫn còn nhiều lắm. Chỉ cần bước chân ra khỏi ngôi nhà nhỏ bé, chênh vênh trên triền núi Thiên Linh sơn này thôi, gã sẽ còn phải kinh ngạc dài dài. Cứ từ từ mà hưởng thụ đi nhá, bé yêu!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

“Liên quân tu tiên giả chặn được đà tiến công của quân đội ma tu tại Thiết Sơn. Hai bên đều chịu thiệt hại nặng nề. Chiến sự tại Huyết Thiên để quốc rơi vào thế giằng co.”

“Luyện Ngục Môn Môn Chủ, Phùng Tại Thiên giết chết Đại trưởng lão Trương Hoành của Thiên Cơ Phủ. Luyện Ngục Môn thành công thôn tính hoàn toàn Thiên Cơ Phủ, trở thành môn phái bá chủ của Đại Hồn Quốc.”

“Thánh Cơ, Nguyễn Thị Phù Dung đem bản mạng linh hồn của cao thủ yêu tộc Huyết Hỏa Hồ Ly dung hợp thành công vào Hư Thiên Đình, bảo đỉnh lập tức nhảy lên thêm một bậc nữa, đã đạt đến bát phẩm. Thánh Cơ được toàn tu tiên giới công nhận là Luyện Khí Đại Tông Sư. Hậu Cơ Động, lại có thêm một tuyệt thể bảo vật...”

Âm thanh ngọt ngào của nữ phát thanh viên nhẹ nhàng vang lên từ chiếc radio cũ kỹ đặt bên cạnh Thành Đạt, giúp gã hiểu thêm về những gì đang xảy ra ở thế giới bên ngoài. Từ khi ‘mượn tạm’ (quên không hỏi) của một ai đó chiếc radio này, Thành Đạt đã tự tạo lập thành thói quen nghe nó vào mỗi khi có cơ hội. Chiếc radio nhỏ bé cũ kỹ này vô hình chung đã trở thành người bạn tri âm của gã, một người bạn biết nói cho gã biết những điều gã còn chưa biết, biết hát, biết cười, biết diễn kịch, biết... và quan trọng nhất là biết ‘câm mờ’ khi gã đã chán nghe. Đến một con chó cũng không thể ngoan ngoãn và dễ bảo hơn thế được. Ách!

Thành Đạt nghe chán radio liền tắt nó đi rồi đi ra ngoài linh điện. Vụ mùa thu hoạch đã qua, giờ đã đến lúc cày bừa chuẩn bị cho một vụ mùa mới. Thành Đạt hững hờ vác cuốc lên vai, bước ra đồng. Năm nay do công pháp tu luyện và tiên thuật đều tiến bộ, nên gã dứt khoát thuê của sư môn liền năm mươi mẫu linh điền để trồng trọt nha. Không thể không dốc lòng cho nó được. Năm nay gã đã không còn chút linh lương nào tích lũy nữa rồi.

“A. Anh Đạt. Nhớ giúp tôi tưới nước cho cây nhé. Thu nhập cả năm nay của tôi xin dựa hết vào anh đấy.”

Còn chưa ra đến cánh đồng, Thành Đạt đã bị một vị sư huynh từ đằng xa gọi giật lại. Đó là lão Hối, một đệ tử kỳ cựu của Thiên Linh Phái. Nghe đồn gã đã ở trong môn phái này đến hơn hai mươi năm, chỉ chuyên tâm chăm sóc linh lương, không để ý đến bất kỳ việc gì khác, kể cả tu luyện cũng không. Một nhà sáu miệng ăn nhà lão đều trông cậy hết vào mấy cân linh lương lợi nhuận đó. Trước đây, vì sợ uy quyền của đám sư huynh sư đệ quyền quý trong môn phái nên lão ta không dám thân cận với Thành Đạt. Nhưng sau khi Thành Đạt đạt đến tầng thứ ba của Linh Thủy Thuật, thức ngộ ra Linh Vũ thì lão cũng là một trong những người đầu tiên tìm đến nhờ gã giúp đỡ việc tưới tiêu. Dù Thành Đạt chỉ chấp nhận mỗi tháng giúp lão ta có một lần, lão cũng sung sướng cười rộ, còn nguyện ý đem 5% sản lượng cả năm cho gã làm tiền công lao động cho Thành Đạt. Nhưng Thành Đạt biết gia cảnh khó khăn của lão liền từ chối, chỉ muốn giúp không lão mà thôi. Thành Đạt tuy có vô vàn những thói hư tật xấu, cơ bản không thể coi là người tốt nhưng cũng có một vài nguyên tắc nhất định như chỉ cần gã còn miếng ăn, tuyệt đối gã sẽ không bao giờ cướp nắm cơm trong tay một người đang đói bụng, dù vì bất kỳ lý do gì cũng không. 5% sản lượng linh lương cả một năm đúng là rất có ý nghĩa với một kẻ nghèo mạt dẹt như Thành Đạt nhưng càng có ý nghĩa hơn với một người đã có tuổi, vừa nghèo vừa phải nuôi gia đình như lão Hối. Ngửa tay ra nhận những cân linh lương đó, Thành Đạt không thể làm như vậy được.

“Không quên đâu. Đừng lo lắng. Mai tôi sẽ qua giúp ông.” Thành Đạt dừng bước cao giọng đáp lời.

“Đa tạ. Đa tạ. Anh thật đúng là quan thế âm bồ tát giáng trần cứu khổ cứu nạn mà.”

Nghe lão Hối nói như vậy, Thành Đạt dù da mặt có dày như tường thành cũng phải cả thấy ngứa ngáy không yên. Một kẻ như gã mà là quan thế âm bồ tát thì trên đời nà toàn phật tổ cả lượt. Đúng thật là... nói thế mà cũng nói được. Thành Đạt vội vàng bước đi ra linh điện.

Đến nơi, Thành Đạt bắt gặp cảnh một đệ tử khác tên là Văn Đức cũng đang cày linh điền. Phương pháp cày bừa của vị đệ tử này thực khiến gã phải xúc động không thôi. Chỉ thấy, gã sư huynh đó lấy ra trong túi linh thú của gã một con sâu nhỏ, giống như con giun màu vàng tươi, khá bắt mắt. Gã ta khề niệm khẩu quyết, con giun liền đâm đầu chui xuống linh điền. Chớp mắt sau, trong linh điền, những đợt sóng đất nhấp nhô nổi lên không ngớt như sóng nước. Chưa đầy một khắc sau, cả mẫu linh điền kia đã được cày xong, chất lượng tốt hơn cách làm bình thường. Thành Đạt biết đây là phép cày ruộng sử dụng một loài linh trùng đặc biệt gọi là Giun Cây Xối và đã thèm thường con vật này từ lâu rồi nhưng vẫn ra vẻ không biết, cao giọng hỏi

“Chào Văn Đức sư huynh. Anh cũng đang cày linh điền đó ư? Chắc chắc... Con vật anh đang dùng là con gì vậy? Rất là tiện lợi nha.”

Văn Đức nghe vậy liền hiểu ý, cười nói:

“Chào anh Đạt. Anh cũng ra cày ruộng sao? Con vật này có gì đáng để ý đâu mà anh ca ngợi nó lớn thế. Tác dụng của nó chẳng qua chỉ là cày chút

ruộng nhỏ thôi mà. Nếu anh thích, xin tặng anh vài con.”

“Nếu được vậy thật cảm ơn anh quá.” Thành Đạt tươi cười. Đối với đám người có tiền có của, xưa nay gã chưa bao giờ biết đến hai chữ thương xót. Chặt chém được là chém không nương tay tí nào.

Có được một con giun cây xói, Thành Đạt lập tức không khách khí thả luôn linh điền của mình, tiến hành làm phép điều động nó cấy ruộng ngay tức khắc. Năng suất làm việc của giun cây xói thực sự quá mức kinh người. Nửa canh giờ sau, cả 50 mẫu linh điền đều đã được cấy xói hoàn tất. Chất lượng không chê vào đâu được. Thành Đạt lập tức lấy ra hạt giống của linh lương gieo xuống dưới đất vừa cấy. Xong, gã lại dùng Canh Địa Thuật, kích khởi linh khí dưới đất, tiếp đó sử dụng Linh Thủy Thuật tạo ra linh vũ, tưới tắm cho toàn bộ linh điền. Pháp quyết vừa khởi, linh thủy xung quanh lập tức ùn ùn tụ tập lại, kết lại thành mây mù trên linh điền. Từng hạt từng hạt linh vũ, ào ào rơi xuống làm thỏa cơn khát của đất và không khí thêm trong lành, lòng người thư thái lạ. Linh Vũ thần diệu, khiến vạn vật nảy nở sinh sôi, trăm hạt đâm chồi nảy lộc. Không biết từ lúc nào, một mảng mầm nhỏ xanh non đã xuất hiện trên linh điền. Thêm một lần Canh Địa Thuật kích phát linh khí nữa, mầm cây xanh non trên linh điền lập tức đậm hơn vài phần, tốc độ phát triển nhanh đến mức có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Cảnh tượng này khiến cho Thành Đạt dù mệt đứt hơi nhưng cũng cảm thấy hạnh phúc trong lòng. Năm trước vì bộ Huyết Luyện Ma Pháp, gã chẳng hề dành được chút linh lương nào cả. Năm nay dứt khoát phải nỗ lực, kiếm thêm để bù đắp thiếu hụt đó mới được.

Thành Đạt ngồi ngay xuống bờ ruộng, bắt đầu vận công khôi phục pháp lực đã tiêu hao này giờ. Không chế tâm thần, thu liễm tâm trí, tập trung thể lực, linh khí trong người bắt đầu vận chuyển theo tâm pháp tu luyện của gã. Tâm pháp tu luyện của Thành Đạt là loại tâm pháp hạng bét được gọi là Ngũ Hành Ngưng Khí, một loại công pháp hạng bét, lưu truyền rộng rãi trong mọi tầng lớp tu sĩ. Tâm pháp này chẳng có gì đặc biệt, chỉ được cái đơn giản, dễ tu luyện, bình hòa chân chất, không lo sợ bị tẩu hỏa nhập ma. Nhưng nhược điểm của nó lại rất rõ ràng, tốc độ tinh tiến pháp lực quá chậm chạp, không thuận lợi cho đột phá bình cảnh, không thể tăng cường sức mạnh cơ thể, không có kỹ năng chiến đấu bảo mạng gì cả,... Những tu sĩ bình thường khi mới khởi đầu tu luyện thì thường lựa chọn tâm pháp này nhưng những người tâm hoài chí lớn hầu hết đều luôn tìm mọi cách kiếm tìm những công pháp khác, tốt hơn, tốc độ tăng tiến pháp lực cao hơn, khả năng đột phá lên tấc cơ kỳ mạnh mẽ hơn. Nhưng Thành Đạt không nằm trong số người đó. Gã là một kẻ biết người biết mình. Gã biết tính cách bản thân quá mức xúc nổi, nóng nảy, dễ bị kích động, dễ mất không chế, nếu tu luyện công pháp mạnh mẽ thì rất dễ đi sai đường, bị tẩu hỏa nhập ma dẫn đến những hậu quả nghiêm trọng không thể lường trước. Chính loại công pháp bình hòa an ổn, không lo sợ tâm ma bộc khởi này mới là công pháp thích hợp với gã nhất. Thành Đạt tuy kiến thức hạn hẹp nhưng cũng hiểu nguyên lý: trên thế giới này cơ bản không hề tồn tại thứ tốt nhất, chỉ có những thứ phù hợp hay không phù hợp mà thôi. Thứ tốt với người này, nhiều khi là độc dược với người khác; giống như thỏ thì không thể ăn thịt mà sư tử thì không ăn rau vậy. Miễn cưỡng gò ép những thứ không thích hợp với mình chỉ vì chúng được số đông ca tụng là hành động của lũ ‘cừu non ngoan ngoãn’ hay còn gọi là những kẻ tầm thường. Một kẻ phi thường nhiều khi trở thành phi thường không phải vì họ chiếm được quá nhiều chỗ tốt so với người khác, mà đơn giản chỉ vì họ biết phát huy diệu dụng của những thứ đơn giản, bình thường mà những kẻ tầm thường khinh rẻ.

Thành Đạt tiến vào cảnh giới vọng ngã. Trước mặt gã là một khoảng hư không vô định, linh khí men theo các lộ tuyến cố định chậm rãi vận chuyển, từ từ biến thành pháp lực của gã, bồi bổ cơ thể gã. Mỗi khi hoàn thành một vòng tuần hoàn như vậy, cơ thể gã lại trở nên nhẹ nhõm, thoải mái hơn rất nhiều. Thành Đạt có thể cảm nhận được, theo mỗi nhịp hô hấp hít thở, linh khí nồng hậu chung quanh dung nhập ngày càng nhiều vào cơ thể gã. Tốc độ tăng trưởng tuy rất chậm chạp, không chú tâm thì không thể nhận thấy được nhưng vững vàng, chắc chắn. Thành Đạt mỉm cười đắc ý.

Liên tục vận công một hơi ba vòng chu thiên, Thành Đạt rời khỏi vùng hư không. Một nhọc đã biến mất. Toàn thân gã thanh thanh khí sắc. Gã vận vẹo cơ thể mấy cái cho thoải mái rồi về nhà. Vừa đi, gã vừa mơ màng cảnh tượng bản thân pháp lực tinh tiến, đem tất cả lũ sư huynh sư đệ ‘quý công tử’ và cả lũ cao cao tại thượng trên kia đạp xuống dưới chân như đạp một con kiến. Một nụ cười lạnh lẽo, có không ít phần tà ác hiện ra trên gương mặt béo mũm của gã.

Giấc mơ chấm dứt khi Thành Đạt về đến nhà. Gã không bỏ phí chút thời gian nào liền lấy cuốn sách công pháp Huyết Luyện Ma Pháp ra bắt đầu tu luyện. Thành Đạt bắt đầu từ bước đầu tiên của công pháp này là tu luyện cách thức thu phóng, vận dụng sát khí một cách hữu hiệu nhất. Trước khi chính thức tu luyện, gã mở lại quyển công pháp ra xem lại từng chữ một của các thủ đoạn sử dụng sát khí mà gã chọn, không dám sơ sót mảy may. Thành Đạt tuy có một vài kinh nghiệm học tập và sử dụng pháp quyết mới nhưng đó đều là những pháp quyết đơn giản và không mang tính chiến đấu. Số lượng những pháp quyết gã đã tu luyện cũng vô cùng ít ỏi, có thể đếm trên đầu ngón tay. Lần này tu luyện một loại công pháp đặc biệt như Huyết Luyện Ma Pháp, gã không thể không cẩn thận vận phân, như đang đối mặt với một con rắn độc vậy. Sau khi đã thuộc nằm lòng và suy xét sâu xa, kỹ càng, gã bắt đầu từ từ tu luyện.

Hai, ba giờ đồng hồ chớp mắt trôi qua, Thành Đạt tuy không có dấu hiệu thất bại nào nhưng cũng không có chút tiến triển. Vô luận gã nỗ lực như thế nào cũng không thể một lần nữa tạo ra sát khí như trong công pháp mô tả. Nhưng Thành Đạt không phải hạng con ngoan trò giỏi để ngoan ngoãn làm theo hướng dẫn sẵn có của người đi trước. Gã lập tức tìm ra cách đối phó với tình huống này bằng cách kết hợp những gì gã biết với những gì mà gã ‘đoán được’ từ mơ kiến thức mà gã vừa gom được từ Huyết Luyện Ma Pháp. Thành Đạt từ từ vận dụng Cang Kim Thuật. Một luồng khí màu vàng nhạt, mờ ảo hiện ra trên ngón tay gã, tức thời một luồng sát khí vô hình hữu khí hiện ra sâu trong đầu gã và nhanh chóng hòa vào trong Cang Kim Khí của gã và tạo ra những tia vẩn đen trong làn Cang Kim Khí. Thành Đạt lập tức nhắm chặt mắt lại, tập trung tinh thần, huy động tất cả sức mạnh mà gã có thể gom góp được của từng tế bào não để nỗ lực tách riêng luồng sát khí này ra khỏi Cang Kim Khí theo như hướng dẫn của Huyết Luyện Ma Pháp. Luồng sát khí, hòa trong Cang Kim Khí kia chỉ hơi dao động một chút rồi cứ ỷ ra đó, dứt khoát không chịu di chuyển. Thành Đạt không vì vậy mà chịu thua gã, từng lần từng lần thử đi thử lại liên tục, bất kỳ khi nào có cơ hội. Trải qua gần một tuần nỗ lực với hàng chục ngàn lần thất bại, cuối cùng gã cũng thành công. Một luồng sát khí hữu hình hữu khí, màu xám xịt, gần như ngả sang màu đen tối như một đám mây mờ ảo bao bọc lấy ngón trỏ của Thành Đạt, chậm rãi xoay vần. Thành Đạt vội vàng điều khiển đám mây sát khí, để cho nó từ di chuyển dọc theo cánh tay lên bả vai, vòng lên đầu, qua vai trái, vòng qua cánh tay trái xuống thân hình, bao phủ lấy hai chân... Đến tận khi luồng sát khí này hoàn toàn bao bọc cơ thể gã như một lớp khí mỏng thì gã mới mở trừng mắt ra, ngửa mặt lên trời bật cười sảng sặc...

“Cuối cùng cũng thành công rồi! Ha ha hah...”

Thành công rồi! Đúng vậy. Sau biết bao lần thất bại, cuối cùng Thành Đạt đã đặt được bước chân đầu tiên vào con đường sử luyện sát khí. Triều, một thủ đoạn biến sát khí từ thứ sức mạnh tinh thần, vô hình vô chất, chỉ có thể tạo ra chút ít uy hiếp lên tinh thần những đối thủ non gan trở thành một thứ

sức mạnh cực kỳ tà ác và đáng sợ, một thứ chất độc còn độc hại hơn mọi thứ chất độc trên thế giới này, một vũ khí giết người đáng sợ còn hơn cả tiên gia pháp bảo... Đây chỉ mới là khởi đầu. Con đường này vẫn còn rất xa mới nhìn thấy đích. Đó là chưa kể trong Huyền Luyện Ma Pháp còn rất nhiều thủ đoạn đáng kinh ngạc nữa đang chờ đợi gã.

“Năm năm.” Thành Đạt sau một hồi phân kích không thôi thì dần bình tĩnh lại, khẽ liếm môi lẩm bẩm “Trong vòng năm năm tới, dứt khoát ta sẽ luyện thành tất cả các thủ đoạn này. Đến lúc đó, thì...”

Thành Đạt không nói gì tiếp nữa. Trong đầu gã hiện ra hình ảnh đoạn nô binh tình nhuệ, thiện chiến do gã chính tay đào tạo lên, tung hoành thiên hạ, đem tất cả lũ ‘công tử con gò’, lũ mặt quan phú quý, lũ cao thủ ngao mạn, lũ ăn trên ngồi chốc, lũ ý quyền ý thế hoành hành ngang ngược... đập xuống dưới chân, dậm cho nát như cám. Thật phần kích. Thật tuyệt hảo. Thật đáng để dốc vốn hi vọng và nỗ lực. Năm năm. Dứt khoát không thể dài hơn thế được. Ánh mắt Thành Đạt rực cháy những tia lửa điên cuồng tàn bạo của chiến ý.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Tu luyện một bộ công pháp sơ cấp. Nói nghe có vẻ đơn giản nhưng thực chất thì... độ khó trong đó khó có thể tưởng tượng được, nhất là khi bộ công pháp đó lại là bộ công pháp dùng để luyện binh chứ không phải để cho một cá nhân tu luyện.

Huyết Luyện Ma Pháp là một bộ công pháp chuyên dùng cho binh lính tu giả tu luyện. Do đó nội dung của bộ ma pháp này có đến tám, chín phần là những công pháp, thủ đoạn chỉ thích hợp với tác chiến quy mô đoàn đội, chỉ phát huy tác dụng trong những tình huống đặc biệt của chiến tranh quy mô và không thể (hay chính xác hơn là không nên) áp dụng trong những tình huống bình thường. Mục tiêu cuối cùng của bộ ma pháp này chính là đào tạo ra một lũ ma binh có tu vi thấp nhưng tình nhuệ, thiện chiến, hung hãn, không sợ chết. Nhưng cũng có một vài ngoại lệ nhất định. Huyết Luyện Ma Pháp còn tồn tại một vài loại thủ đoạn thích hợp với những tu sĩ đơn chiến. Những thủ đoạn này đương nhiên không phải để cho những binh sĩ bình thường tu luyện mà là để dành cho những tướng lĩnh tu luyện, nhằm bảo vệ họ, tránh bị đối phương ‘xử đẹp’. Ngăn binh dễ kiếm, một tướng khó cầu a. Trong chiến tranh quy mô, giá trị của một viên tướng tài là không thể đo đếm. Bất kỳ một đạo quân nào cũng luôn coi việc bảo vệ an toàn cho chỉ huy là nhiệm vụ tối quan trọng. Huyết Luyện Ma Pháp dù chỉ là một bộ công pháp luyện quân cấp thấp nhưng cũng không thể bỏ qua vấn đề này.

Chỉ huy quân đội trong thế giới tu tiên được gọi chung là các chiến tướng. Khả năng điều binh khiển tướng, sắp xếp bố cục, mưu kế của họ luôn được đánh giá cao hơn gấp ngàn lần so với sức mạnh tác chiến cá nhân của họ. Nhưng cũng không có nghĩa là họ không cần để ý đến tu vi và các pháp thuật của bản thân. Chiến tướng cấp thấp, chỉ huy một lực lượng nhỏ, đánh những trận chiến nhỏ, đối với tu vi có thể không quá để tâm, nhưng càng lên cao, yêu cầu về tu vi và trình độ pháp thuật của họ càng phức tạp và cao cấp hơn. Hầu hết các chiến tướng đều tu luyện những bộ công pháp đặc biệt, riêng riêng cho họ, giống như Huyết Luyện Ma Pháp là bộ công pháp tu luyện dành cho binh lính vậy. Thành Đạt với tính cách quái quỷ của gã và việc sở hữu bộ công pháp luyện binh tốt như Huyết Luyện Ma Pháp nên gã đương nhiên có tham vọng trở thành một chiến tướng. Như bao tu sĩ mơ ước trở thành chiến tướng khác, gã cũng thèm khát những bộ công pháp đặc biệt dành riêng cho nghề nghiệp này. Nhưng những bộ công pháp như vậy đối với bất kỳ môn phái nào cũng đều là vật chỉ bảo, ngay cả những đệ tử ruột trong môn phái cũng chưa chắc đã được cho tu luyện. Cho dù có một vài bộ kém cỏi, vô tình hữu ý được tung ra bán trên thị trường chợ đen thì giá cả của chúng cũng lớn đến mức có thể mua được cả Thiên Linh Phái nghèo nàn này chứ đừng nói đến một gã đệ tử không một xu dính túi như Thành Đạt. Vì thế, gã không thể không ‘vui lòng’ chấp nhận tu luyện những thủ đoạn dành cho chiến tướng được đề cập đến một cách rất qua loa đại khái trong Huyết Luyện Ma Pháp.

Các thủ đoạn tu luyện dành cho chiến tướng được đề cập đến trong Huyết Luyện Ma Pháp không có nhiều, lại hết sức thô sơ giản lược, quanh đi quẩn lại chỉ có bốn thủ đoạn mà thôi. Tất cả đều lấy việc sử dụng sát khí làm cơ sở. Bốn thủ đoạn đó được gọi chung là Tứ Đại Hành gồm Nhiên, Luyện, Không, Ngưng. Nhiên là thủ đoạn sử dụng sát khí của bản thân để kích phát tiềm lực cơ thể, giúp người sử dụng trong một thời gian ngắn có thể có được sức mạnh khủng khiếp như thiên thần giáng thế. Nhưng hậu quả sau đó thì... việc người sử dụng phải nằm bẹp giường vài tháng e rằng là việc không thể tránh khỏi. Đây có thể coi là một thủ đoạn cứu mạng rất lợi hại. Không đến khi nguy cấp không nên sử dụng. Luyện thì ngược lại, là thủ đoạn sử dụng pháp lực của bản thân người sử dụng để kích khởi sát khí của anh ta và khi sử dụng thì cũng không có hậu quả gì nghiêm trọng lắm với người sử dụng. Không là một thủ đoạn sử dụng sát khí để đặt một loại cấm chế lên người tu sĩ khác, buộc tu sĩ đó phải ngoan ngoãn cúi đầu vâng mệnh. Ngưng là thủ đoạn cho phép người chiến tướng tập trung sát khí vô chủ xung quanh và sử dụng như sát khí của bản thân, nếu không sử dụng ngay thì chỉ một thời gian ngắn sẽ lập tức tiêu tán. Ngoài bốn thủ đoạn này, những thủ đoạn khác đều chỉ có thể phát huy hiệu dụng khi số người cùng lúc vận dụng lên trên 100 người trở lên. Một kẻ thân cô thế cô như Thành Đạt đương nhiên không thể sử dụng được ngay nhưng vì đã tâm của mình, gã cũng không thể không dốc lòng tu luyện.

Tứ Đại Hành và các thủ đoạn, tiên thuật sử dụng sát khí, oán khí được đề cập đến trong Huyết Luyện Ma Pháp đều chỉ là những pháp thuật đơn giản, ít biến hóa nhưng lại có độ thực dụng rất cao. Nếu luận về độ biến hóa phức tạp hay số lượng tiêu hao của linh lực hay sự tập trung cao độ của tinh thần người sử dụng thì chúng không thể sánh bằng với cả những pháp thuật sơ cấp trong Ngũ Hành Nông Thuật. Vấn đề phức tạp duy nhất là những pháp thuật này luôn bị giới hạn thời gian thi triển. Chúng cần được hoàn thành trong một khoảng thời gian cực ngắn và có yêu cầu cực kỳ khắt khe về lượng pháp lực, cự ly, tốc độ, sát khí... trong mỗi lần vận dụng. Không những thế, do là một tướng chỉ huy (chính xác hơn là mục tiêu Thành Đạt vươn tới là một chiến tướng), lại không có kinh nghiệm thực chiến, lý luận hay được đào tạo bài bản về quân sự nên Thành Đạt phải tự học bằng cách suy luận phương pháp ứng dụng trong thực tiễn những tiên thuật này, chỉ dựa trên cơ sở những tác dụng (trên lý thuyết) của chúng. Đó là một vấn đề không hề đơn giản chút nào, nếu không muốn nói là hoàn toàn không thể đạt được.

“Xem ra phải đi tìm mấy lớp học đào tạo chiến tướng để học thêm thôi!” Thành Đạt chép miệng tự than sau hàng tháng trời mày mò nghiên cứu, tự học mà kết quả thu được vô cùng tệ hại, kém cỏi. Không thầy đồ mày làm nên. Ông bà ta đã dạy là đồ có sai!

Việc đào tạo chiến tướng không phải là công việc mà một tiểu môn phái như Thiên Linh Phái có thể tự mình làm được. Thêm vào đó do thực quá nhỏ yếu nên môn phái cũng chẳng có quân đội riêng. Vì thế, sự tồn tại của một chiến tướng trong môn phái là một việc hoàn toàn không cần thiết. Thành Đạt không thể có bất kỳ hi vọng gì về vấn đề này từ môn phái. Nhưng gã vẫn có thể theo học các trung tâm đào tạo chiến tướng ở thị trấn Sơn Đông.

Thế giới tu tiên là một thế giới vô cùng khốc liệt và tàn bạo. Những chuyện như vì một câu nói không hợp ý lập tức ra tay giết người, diệt môn, hủy phái... là chuyện thường ngày ở huyện. Còn các trận chiến quy mô lớn để tranh giành quyền lực, địa vị, tài nguyên,... giữa các môn phái, đất nước, liên minh... thì gần như năm nào cũng có. Trong thế giới tu tiên, thực lực của một tu sĩ bị phụ thuộc rất lớn vào cảnh giới tu luyện, pháp bảo, pháp khí, thần thông pháp thuật của họ nhưng điều đó chỉ là khi diễn ra các cuộc đấu kiểu đơn độc đả đấu hay chiến đấu trên quy mô nhỏ mà thôi. Một đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ, trang bị đến tận răng cũng không dám cường ngạnh đón đỡ một đòn tấn công tổng lực của hơn một ngàn tu sĩ Trúc Cơ kỳ. Những trận quyết chiến huy động hàng chục ngàn hay hàng trăm ngàn tu sĩ tham gia rất hiếm khi nổ ra nhưng đồng thời cũng rất hiếm có trường hợp các đại tu sĩ Nguyên Anh kỳ chịu xuất thân quyết chiến. Trong hầu hết các cuộc chiến tranh, lực lượng tham gia thường chỉ là Kết Đan kỳ tu sĩ, Nguyên Dịch kỳ tu sĩ và Trúc Cơ kỳ tu sĩ. Với việc thực lực các tu sĩ tham gia không quá chênh lệch như vậy, vấn đề tổ chức và chỉ huy quân, hay có thể nói là tầm quan trọng của một vị chiến tướng chỉ huy quân là so sánh. Một vị chiến tướng chỉ huy giỏi có ý nghĩa quyết định đến sự thành bại sống chết của hàng vạn quân tu sĩ, thịnh suy của cả một môn phái. Vì lý do đó, chiến tướng luôn là một trong những chức nghiệp được các môn phái, các thế lực chào mời nồng nhiệt nhất và cũng là một trong những nghề nghiệp có nhiều tu sĩ ham muốn nhất. Có cầu ắt có cung! Số lượng các trung tâm đào tạo chiến tướng cũng vì vậy mà nhiều không sao kể xiết. Dĩ nhiên, hầu hết chỉ là mấy trò lừa đảo vớ vẩn để moi tiền đám học sinh mơ mộng làm tướng quân mà thôi.

Thành Đạt sẽ chẳng khó khăn gì để tìm ra một trung tâm đào tạo chiến tướng cấp thấp tại thị trấn Sơn Đông khi mà các bảng hiệu quảng cáo của bọn họ chẳng dán khắp nơi trên đường phố. Nhưng vì trong túi không có lấy một viên linh thạch nào nên gã chẳng thể làm được những điều tưởng như đơn giản đó. Vì vậy, gã chỉ có thể ngồi một chỗ, tiếp tục nghiền ngẫm những thủ đoạn, kỹ năng, kỹ thuật liên quan... và chờ đợi đến mùa thu hoạch tiếp theo mà thôi. Cần cù bù thông minh! Biết làm sao khác hơn được nữa chứ!

Sen tàn cúc lại nở hoa.

Sầu dài ngày ngắn đông đã sang xuân.

Thời gian con nọ dần trôi. Chẳng bao lâu sau, một vụ mùa thu hoạch mới đã đến. Năm nay, nhờ công pháp tiến bộ vượt bậc và có được công việc làm thêm (dùng Linh Thủy Thuật tạo Linh Vũ tưới nước cho đám sư huynh sư đệ khác) nên Thành Đạt đã có một vụ mùa bội thu. Tổng cộng tất cả linh lương thu hoạch được từ 50 mẫu linh điền và số tiền lương đi làm thêm cho mấy gã sư huynh đệ của Thành Đạt lên đến hơn 12.000 cân linh lương. Trừ đi số linh thạch phải nộp địa tô và thuế thân cho môn phái tương đương với gần tám ngàn cân linh lương và số linh lương gã định dùng cho chính mình, thì Thành Đạt còn dư ra đến hơn 3.000 cân linh lương tương ứng với khoảng 300 viên linh thạch cấp một. Một con số không thể coi là lớn nhưng cũng không phải là nhỏ. Nó không chỉ đủ cho gã tham gia một khóa đào tạo chiến tướng mà gã hằng mơ ước bao lâu nay mà còn đủ để gã mua thêm một số sách vở cần thiết và vài viên linh đan, linh dược đặc hiệu giúp gia tăng tốc độ tu luyện công pháp cơ sở, sớm tiến đến bước trúc cơ của gã nữa. Một lượng linh thạch không quá lớn nhưng lại có thể giải quyết vô số vấn đề rắc rối, phức tạp. Đúng là một xã hội khó ưa!

Thành Đạt hững hờ bước đi trên đường Hàng Đan, con phố chuyên bán linh đan, diệu dược trong thị trấn Sơn Đông, vừa đi vừa nhìn ngắm các cửa hàng xung quanh. Vụ thu hoạch năm nay, gã bội thu rất lớn. Trừ đi số linh thạch phải nộp thuế thân, thuế tô cho môn phái, số dùng để ăn, số dùng để học thêm về chiến tướng và những khoản linh tinh khác, gã còn hơn hai trăm viên linh thạch cấp một để nguyên trong túi. Số linh thạch này gã không định để nguyên trong túi cho nặng nề mà muốn sử dụng vào những việc có ích, mua linh đan để tăng cường thực lực của bản thân chính là một việc tiêu pha cần kíp và cực kỳ thực tế.

Thành Đạt đi một vòng rồi bước vào một cửa hàng linh đan có vẻ ổn nhất. Nhân viên phục vụ của cửa hàng là một gã tu sĩ tầm hai mươi tuổi, pháp lực khoảng Luyện Khí kỳ tầng thứ bảy, thứ tám vừa thấy có khách hàng liền vui vẻ chạy lại, tươi cười nói

“Kính chào quý khách. Không biết quý khách muốn mua linh đan hay bán dược thảo? Linh đan của hàng chúng tôi bán ra rất phong phú và đa dạng, giá cả lại phải chăng, chất lượng của từng mật hàng đều có giấy chứng nhận của các nhân viên giám định được tính cao cấp sử dụng Thiên Linh Nhân chứng thực. Chắc chắn có thể làm hài lòng quý khách. Nếu quý khách có linh dược quý hiếm, chúng tôi cũng sẵn lòng thu mua với giá cao cho ngài. Đảm bảo không để quý khách phải chịu thiệt!”

Cửa hàng linh đan của người tu tiên không chỉ bán ra linh đan, mà còn thu mua cả các loại dược liệu. Những tu sĩ tán tu không có linh thạch có thể dùng dược thảo trực tiếp đổi lấy linh đan. Đối phương nhìn Thành Đạt trên cơ thể có hình xăm băng đảng thì nghĩ rằng gã đến đây bán dược liệu, căn bản không cho rằng gã có thể xuất ra linh thạch. Thành Đạt hiểu ý gã nhưng cũng không lấy điều đó làm điều tiếng gì. Chọn mặt gửi vàng là tính thường của con người.

“Ta muốn mua một ít linh đan.” Thành Đạt hững hờ nói.

Gã nhân viên phục vụ hình như không phải là tay lão luyện chuyên nghiệp nên vừa thấy phán đoán của gã sai lầm liền có chút ngẩn người ra rồi mới tươi cười nói

“Chẳng hiểu quý khách muốn mua loại linh đan gì? Cửa hàng chúng tôi đã có mấy trăm năm uy tín. Bất kỳ linh đan, tiên dược gì cũng có. Tất cả linh đan của cửa hàng chúng tôi đều được cấp giấy chứng nhận chất lượng của các chuyên viên giám định chất lượng đan dược cao cấp...”

Thấy gã ta định đọc thuộc lòng cả bài diễn văn quảng cáo của cửa hàng, Thành Đạt liền lên tiếng cắt lời

“Ta muốn mua ít linh đan phụ trợ việc tu luyện. Các vị có không?”

Gã nhân viên cười khà khà

“Đương nhiên. Đương nhiên. Thứ đó làm sao cửa tiệm chúng tôi không có được. Xin hỏi quý khách muốn mua loại đan dược nào? Chỉ cần ngài nói một tiếng, chúng tôi dứt khoát sẽ làm ngài hài lòng.”

“Các người có những loại gì? Giá cả thế nào?” Thành Đạt cẩn trọng hỏi.

“A...” Người nhân viên phục vụ cười dài rồi nói luôn một tràng dài “Tăng tốc độ tu luyện pháp lực thì chúng tôi có Hoàng Long Đan, Kim Tinh Tùy,... là những loại đan dược thích hợp với các tu sĩ có cảnh giới dưới Luyện khí kỳ tầng thứ năm. Tu sĩ có pháp lực cao hơn phục dụng cũng được những tác dụng sẽ rất hạn chế nên sẽ dùng các loại đan dược như Bạch Long Thủy, Thiên Linh Tán... Nếu ngài muốn cải thiện thể chất, bồi dưỡng kinh mạch thì chúng tôi có Ngưng Mạch Dịch hay Trúc Cơ Đan. Để giúp tu sĩ thanh tâm tĩnh trí, hạn chế bị tẩu hỏa nhập ma, chúng tôi có Yên Thần Dược, Định Tâm Đan... Gia tăng cường độ thần thức của tu sĩ thì có Thần Du Đan... Ngoài ra, chúng tôi còn có cả những loại đan dược đặc thù có thể giúp các tu sĩ thanh lọc linh khí tạp chất trong cơ thể, rất hữu hiệu. Tóm lại, cửa hàng của chúng tôi có đầy đủ tất cả các loại đan dược có thể đáp ứng được nhu cầu của các tu sĩ từ Kết Đan kỳ trở xuống.”

Thành Đạt nghe vậy thì khẽ liếm môi rồi lại hỏi

“Linh đan có liều lượng phục dụng hay đòi hỏi vấn đề gì khi dùng không?”

“Thưa quý khách. Com ăn nhiều quá cũng chết. Nước uống nhiều quá cũng chết. Đan dược tuy có nhiều lợi ích nhưng cũng sẽ là độc dược cực kỳ khủng khiếp nếu như quý khách không tuân theo những yêu cầu bắt buộc của việc sử dụng chúng.” Người nhân viên phục vụ nghiêm nghị nói “Đan dược của cửa hàng chúng tôi đều là hàng thượng đẳng. Một viên có thể giúp cho ngài tu luyện trong vòng một tuần và có như vậy mới phát huy được hết được hiệu của linh đan. Nếu như ngài không tiếc lãng phí thì có thể ăn nhiều một chút nhưng cũng không nên phục dụng nhiều hơn một viên trong vòng bốn ngày. Nếu ngài không tuân thủ những chỉ dẫn của chúng tôi khi phục dụng đan dược, chúng tôi sẽ không chịu trách nhiệm nếu xảy ra bất kỳ một tác dụng phụ nguy hiểm nào.”

“Ừm. Thế giá cả của chúng thế nào? Một lọ bao nhiêu viên?” Thành Đạt gật đầu rồi hỏi

“Thưa quý khách. Đan dược của chúng tôi bán theo viên. Giá cả mỗi loại đan dược cũng rất khác nhau. Hoàng Long Đan, Kim Tinh Tùy... giá một viên linh thạch cấp 1, một viên. Bạch Long Thủy, Thiên Linh Tán,... mười viên linh thạch cấp 1, một viên. Ngưng Mạch Dịch: 5 viên linh thạch; Trúc Cơ Đan: 100 viên linh thạch; Yên Thần Dược: 10 viên linh thạch; Thần Du Đan: 50 viên linh thạch. Giá cả rất phải chăng.”

Thành Đạt gật đầu đồng ý với ý kiến cuối cùng của người nhân viên. Linh lương tuy cũng cung cấp một lượng linh khí nhất định cho tu sĩ sử dụng nhưng lượng linh khí đó rất yếu ớt và khá pha tạp, hấp thụ khó khăn. Theo những số liệu của các nhà khoa học nghiên cứu thì lượng linh khí mà một tu sĩ có thể hấp thụ được khi ăn mười cân linh lương không bằng một phần mười so với lượng linh khí mà họ hấp thụ được khi phục dụng một viên linh đan Hoàng Long Đan. Đó là chưa kể, Hoàng Long Đan còn có tác dụng hỗ trợ các tu sĩ cấp thấp đột phá bình cảnh rất hữu hiệu. Trúc Cơ Đan thì càng không cần phải nói. Đây là loại đan dược có tác dụng hỗ trợ tu sĩ Luyện Khí Kỳ trúc cơ thành công, tiến vào cảnh giới trúc cơ, bức tường không lồ ngăn cách các tu sĩ cấp thấp với thể giới tu tiên rộng lớn. Những tác dụng này luôn vượt quá mọi khả năng của linh lương, cho dù có bao nhiêu linh lương cũng không thể làm được. Mười cân linh lương đổi một viên Hoàng Long Đan thực sự là một cuộc đổi chác quá lời rồi. Nghĩ thế, Thành Đạt liền móc hết số linh thạch dư thừa trong túi ra mua lấy một lượng linh đan đủ dùng trong một khoảng thời gian khá. Với sự hỗ trợ của những linh đan này, Thành Đạt tin chắc gã sẽ đột phá lên tầng thứ sáu và có khi cả thứ bảy trong năm nay. Nếu như thế thì, sang năm, gã sẽ có thể đột phá lên tầng thứ tám của Luyện Khí kỳ với sự trợ giúp của đám linh đan gã sẽ mua bằng số linh lương thu hoạch được trong năm tới. Nghĩ đến đây, Thành Đạt lại nghĩ đến đám sư huynh sư đệ đồng môn lúc nào cũng điên cuồng tích trữ linh thạch, bảo là để dự trữ, để phòng cho tương lai hay đem linh lương nộp cho môn phái để đổi lấy điểm công hiến từ đó đổi lấy những bộ công pháp cao cấp hơn. Bọn họ thật là quá ấu trĩ. Chẳng trách được tại sao bọn họ tu luyện lâu hơn gã rất nhiều mà trình độ lại chẳng hơn gã bao nhiêu. Cứ nhìn ăn nhìn uống như vậy, tiến bộ được mới là lạ!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Xong việc linh đan, tiếp theo Thành Đạt giải quyết nốt việc đi học thêm về chiến tướng. Trung tâm đào tạo chiến tướng mà Thành Đạt quyết định theo học là một trung tâm nhỏ, mới mở cửa khai trương. Từ kinh nghiệm lăn lộn nơi đầu đường góc phố của Thành Đạt thì chính những trung tâm như vậy mới hay có những bài giảng hay, hấp dẫn, giảng viên có thể không có chất lượng, nhưng lại chịu khó, nỗ lực, giảng dạy những kiến thức cơ bản cho đám học sinh rỗng ruột như gã nhất. Những trung tâm lâu năm và có chút danh tiếng thì việc các giảng viên chỉ giảng dạy những kiến thức ‘trên trời’ hay coi đám lính mới to toe vào nghề như Thành Đạt như một lũ ‘thiếu năng’, ngu ngốc... có thể coi như một phần đặc trưng và là đồ trang sức cho danh vọng, địa vị của họ. Thành Đạt có ngồi nghe những lời giảng như vậy cả đời cũng không thể hiểu nổi mấy lão già lùn thùn trên kia nói cái gì chứ đừng mong có khả năng trở thành một chiến tướng tài ba chỉ sau một vài khóa học.

Số học viên trong trung tâm hay có thể nói chính xác hơn là số học viên có mặt trong căn phòng giảng dạy này chỉ có hơn mười người. Giảng viên của trung tâm này là một gã tu sĩ Luyện Khí kỳ còn rất trẻ, chỉ khoảng trên dưới hai mươi tuổi, tên là Trần Dư Thừa. Tướng mạo gã bình thường nhưng mồm miệng rất lưu loát, có thể coi là có tài ăn nói. Gã giảng viên mở đầu buổi giảng bằng một màn khoe khoang ‘gia thế’ của gã, mối liên hệ của gã với mấy vị giảng viên chiến thuật nổi tiếng thường được xuất hiện trên radio, và lớn giọng đảm bảo về cái gọi là tương lai của đám học viên sau khi hoàn thành khóa học của gã ta. Tiếp đó là màn tiếp thị sách giáo khoa, sách tài liệu tham khảo, sách... do gã giảng viên sưu tầm được hay do một vị ‘chiến thuật gia danh tiếng’ nào đó viết ra, những quyển sách mà Trần Dư Thừa lớn tiếng hô hào là sách gối đầu giường của các chiến tướng lừng danh. Sau hơn nửa thời gian loanh qua loanh quanh mấy cái vấn đề ngoài lề đó, gã giảng viên có tài ăn nói kia mới chịu bắt đầu giảng dạy. Phán đoán của Thành Đạt đã đúng. Gã Trần Dư Thừa này hoàn toàn lệ thuộc vào sách vở. Hầu hết bài giảng của gã đều đi theo một mô típ duy nhất. Hễ là kiến thức cơ sở, đơn giản, gã liền chú tâm giảng dạy cực kỳ kỹ lưỡng. Có khi chỉ là một nguyên lý đơn giản nhất, gã cũng giảng đi giảng lại đến nửa ngày, thậm chí còn đưa cả những dẫn chứng là sự kiện có thật nào đó trong lịch sử (có trôi nổi biết có thật hay không), một vị danh tướng nào đó (không ai biết là ông nào) đã đánh một trận nào đó, như thế này, thế kia dựa trên nguyên lý này như thế này... như thế này... hay những thứ tương tự như vậy. Ngược lại, nếu gặp phải những vấn đề phức tạp thì gã hoặc là một câu lướt qua hoặc là chuyển sang ‘kể chuyện lịch sử’, những câu chuyện vô thưởng vô phạt, cực kỳ chung chung đại khái, ai muốn suy diễn thế nào cũng được, có khi vô lại hơn, gã đáp một câu như “Các em về nhà hãy tìm hiểu vấn đề này. Những tài liệu cần thiết để tra cứu là... Lần sau nên lớp thầy sẽ kiểm tra. (thực chất học sinh có chờ dài cổ đến vài trăm năm đi nữa thì Trần Dư Thừa cũng chẳng bao giờ nhắc lại những vấn đề đó)”.

Nếu là một vị học sinh đã từng theo học một lớp cơ bản về chiến tướng hay đơn giản chỉ là một người có chút kinh nghiệm về chiến tranh bất kỳ là thực chiến hay nghiên cứu sách vở, khi nghe bài giảng của Trần Dư Thừa thì sẽ lập tức cười khẩy, khinh bỉ. Bài giảng này cơ bản là một nồi lẩu thập cẩm do một tay đầu bếp hạng bét chuẩn bị. Người bình thường cứ thế ăn vào không đau bụng, tiêu chảy cũng có thể coi là một thành công lớn. Nhưng những kẻ như Thành Đạt thì lại cảm thấy nội dung giảng dạy này rất bỏ ỉch, tì mĩ và phong phú. Kiến thức căn bản của Thành Đạt quá kém, thiếu thốn về mọi mặt. Đến cả các phương pháp tìm kiếm, tra cứu những nội dung trong sách vở gã cũng không biết. Nhiều từ chuyên môn, thuật ngữ cơ bản trong nghề hay những cái đơn giản như phương pháp xem bản đồ, sa bàn, đọc trận pháp đồ, quy định về ngôn ngữ chiến thuật, mối liên hệ giữa chiến thuật, pháp bảo, pháp khí, công pháp tu luyện và địa hình... Thành Đạt đều hoàn toàn mù tịt. Do đó, việc Trần Dư Thừa giảng kỹ lý thuyết cơ bản lại rất hợp ý gã. Nhiều ‘dẫn chứng’ giời ời của gã giảng viên kia đưa ra cũng được Thành Đạt ghi nhớ và coi như tư liệu cơ bản để thỉnh thoảng gặm nhấm dần. Những thứ này có lẽ chẳng thể nào ứng dụng được vào thực tiễn. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là mèo vạc chúng không thể trở thành những gợi ý quan trọng, giúp đỡ Thành Đạt trong một hoàn cảnh đặc biệt nào đó.

Vấn đề cuối cùng trong huấn luyện một chiến tướng là kinh nghiệm thực chiến. Trần Dư Thừa giải quyết vấn đề này một cách rất kỳ diệu. Gã ta lôi ra một đồng cờ người (một loại cờ có bàn là một địa hình nào đó và quân cờ là những con rối có nhiều đặc điểm giống với đám lính và vũ khí trong thế giới tu giả) rồi cho các học sinh thoải mái vui vẻ với nhau. Thành Đạt từ những ván cờ đó cũng học ra được rất nhiều điều về chiến thuật chiến tranh.

Từ đó về sau, Thành Đạt không hề bỏ lỡ khóa đào tạo nào của Trần Dư Thừa, đồng thời không ngừng tự nghiền ngẫm mày mò học hỏi thêm từ các tài liệu khác. Đối chiếu so sánh giữa những gì tự giác ngộ ra với những gì thầy dạy, gã tiến bộ rất nhanh. Đồng thời với những tiến bộ trong việc học tập để trở thành chiến tướng và Huyền Luyện Ma Pháp, công lực của Thành Đạt cũng bạo tăng mạnh mẽ. Có linh lương ăn mỗi ngày lại thêm các loại linh đan, diệu dược thi thoảng phục dùng giúp cho gã tiết kiệm được không ít thời gian và công sức tu luyện. Nhưng Ngũ Hành Nông Thuật của gã thì lại không có chút tiến bộ nào. Tất cả đều dừng lại ở cảnh giới của hai năm trước. Điều này cũng khó trách được gã. Tu luyện tiên thuật cũng giống như sáng tác nghệ thuật vậy. Không phải cứ chịu khó cày sâu cuốc bẫm là sẽ thành công. Thiên tài được tạo nên, 99% là nhờ vào sự nỗ lực không ngừng, 1% là do tư chất trời sinh. Nhưng nếu không có 1% kia thì dù có đủ 99% nỗ lực cũng không thể tạo ra một thiên tài. Bản tính của Thành Đạt không thích hợp với những pháp thuật thuần hậu, vô hại như Ngũ Hành Nông Thuật. Có cường cầu cũng không thể đạt được thành công.

Hôm ấy, Thành Đạt đang kiểm tra khu linh điền của mình. Nhìn những cây linh lương xanh tươi, tràn ngập sức sống với những bông lúa trĩu nặng uốn cong, gã không khỏi cảm thấy hưng phấn. Một vụ thu hoạch nữa lại sắp đến. Năm nay, chắc chắn gã sẽ lại được thêm một vụ bội thu nữa. Nếu như vậy, việc gã có thể nhanh chóng đột phá lên tầng thứ tám của Luyện Khí kỳ sẽ không còn là việc xa vời nữa. Gã cong môi, nở nụ cười đầy đắc ý.

Một đạo kiếm khí hùng mạnh từ trên trời cao giáng xuống, hạ ngay sát bên Thành Đạt, khiến gã lạnh tim. Nhưng nhìn cảnh kiếm quang mạnh mẽ là vậy mà không hề gây ra bất kỳ hư tổn nào đến đám linh trong bên cạnh, Thành Đạt cũng hiểu được pháp lực và kiếm thuật của đối phương cao siêu đến mức độ nào và cũng lập tức biết rõ thân phận của đối phương, trong toàn bộ đám đệ tử cấp thấp của Thiên Linh Phái chỉ có Nguyễn Du Di, Di sư huynh là có được trình độ kiếm thuật cao siêu đến như vậy. Đáng chết. Thành Đạt dù nhận ra đối phương và không biết vì sao đối phương tìm đến bản thân nhưng cũng nhận ra được ý tứ đe dọa của đối phương thông qua thủ đoạn vừa rồi. Một cỗ sát khí khủng khiếp bùng lên trong lòng gã, vất vả lắm mới đè nén xuống được. ‘Phải nhin! Phải nhin! Hiện tại còn chưa đến lúc!’ Thành Đạt không ngừng thầm hô trong lòng, nhắc nhở bản thân. Đồng thời, gã cũng đưa luôn cái tên Du Di vào danh sách những kẻ phải giết sắp tới. Ài... Không trách được! Dù sao đệ luyện chế ma khí Huyết Trì, gã cần rất nhiều máu huyết nha! Đối phương lại tự mình đưa xác đến. Thành Đạt đâu thể lãng phí được cơ chứ!

“Ngươi là Thành Đạt?” Không đợi Thành Đạt có bất kỳ động tác hay hành động chào hỏi gì, đối phương hừ lạnh một tiếng rồi nói luôn “Đã tu luyện lên đến tầng thứ bảy rồi sao? Tốc độ tu luyện của ngươi không tệ đâu.”

Thành Đạt nghe ra ý châm chọc, muốn gây sự trong câu nói của Du Di liền im lặng. Bây giờ, thực lực gã còn nhỏ yếu, không thể không nhẫn nhịn trước lũ ‘công tử môn này’

Du Di thấy Thành Đạt như vậy thì cũng không có vẻ gì là bất mãn hay vừa ý. Gã ta là dù chỉ mới tu luyện đến tầng thứ tám của Luyện Khí kỳ nhưng lại là đệ tử có thực lực thâm hậu, mạnh mẽ nhất trong môn phái. Gã thiên tính lãnh đạm, tâm cao khí ngạo, luôn nhìn người khác không bằng nửa con mắt. Đối với gã, lũ sư đệ như Thành Đạt chẳng khác gì một con kiến hôi tầm thường làm bẩn chân gã. Bọn này bất kể là cúi đầu nịnh bợ hay cao giọng xách mé gã thì đều chỉ là những tiếng chó sủa ồn ào làm bẩn tai gã mà thôi. Cứ im lặng như Thành Đạt là hợp ý gã nhất. Gã lạnh lùng nói

“Bản môn có quy định, bất kỳ đệ tử nào một khi đã tu luyện đến tầng thứ sáu Luyện Khí Kỳ thì có thể làm nhiệm vụ cho môn phái, lấy điểm cống hiến để trừ vào số linh thạch phải nộp hàng năm. Hiện tại, môn phái đang thiếu một chân quản lý giám sát việc khai thác quặng mỏ. Người hãy tiếp lấy.”

Nói xong, không đợi Thành Đạt có chút phản ứng nào, gã liền ném cho Thành Đạt một cái ngọc bội rồi lạnh nhạt tiếp

“Đây là chứng thực đề xuất nhập khu quặng mỏ, có cả vị trí của khu quặng và các quy tắc của khu mỏ trên đó. Bắt đầu từ hôm nay, việc này giao cho người. Làm tốt tất được sự môn trọng thưởng. Làm không không tốt... hừ hừ...” Nói xong, gã lập tức ngự kiếm bay vút đi. Tốc độ nhanh không thể tả, từ đầu đến cuối không hề lay ý kiến của gã lấy một câu. Thành Đạt thấy vậy chỉ cười lạnh một tiếng, đưa ánh mắt như thể đang nhìn một xác chết nhìn theo hướng bay của gã sư huynh kia, trong đầu lập tức lên kế hoạch để biến tên sư huynh này thành máu huyết, luyện chế Huyết Trì.

Thành Đạt khẽ liếm môi. Gã không biết được việc gã bị ép phải đi phụ trách đám nô lệ khai thác quặng mỏ có phải là một âm mưu chống lại gã và buộc gã phải nhường công việc tạo Linh Vũ thuê cho đám sư huynh sư đệ khác trong môn phái cho Văn Khúc sư huynh hay không nhưng gã cũng không hề buồn phiền vì điều này. Vui nữa là khác! Huyết Luyện Ma Pháp cần rất nhiều máu huyết và oán khí. Trên thế giới này không có một sinh vật nào có oán khí nặng nề hơn những nô lệ và cũng không có một sinh vật nào dù bị tàn sát bao nhiêu đi chăng nữa thì cũng không gây ra chút chú ý nào từ những kẻ thống trị như nô lệ. Nhất là những nô lệ làm việc tại các khu mỏ khai thác quặng. Mạng sống của những sinh linh khốn khổ này còn thấp kém hơn cả tính mạng một con vật. Nói ra thì có vẻ độc ác, vô văn hóa nhưng sự thực đúng là như vậy. Cứ nhìn vào thông tin trong ngọc bội mà gã sư huynh Du Di lưu lại cho Thành Đạt là gã có quyền chém giết đám nô lệ bất kỳ lúc nào gã thích, môn phái sẽ bù đắp cho gã số lượng thiếu hụt để đảm bảo năng suất khai thác, là rõ thân phận những con người này thấp kém đến mức độ nào.

Thiên Linh Phái chỉ là một tiểu môn phái nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn nên chỉ có đủ khả năng cai quản một khu khai thác mỏ duy nhất, nằm ở hậu sơn của Thiên Linh Sơn, tại một hẻm núi có tên gọi là Lãnh Vụ Cốc. Lãnh Vụ Cốc nằm giữa hai hẻm núi, quanh năm mây mù che phủ, khí lạnh bao trùm, nhiệt độ thường xuyên thấp hơn hẳn những nơi khác trong núi. Hai trăm năm trước, khi sư tổ khai môn của Thiên Linh Phái đến vùng núi này khai sơn lập phái thì nơi này đã như vậy rồi. Chân nhân tự thân tiến hành thám hiểm kỹ càng nơi này và phát hiện ra nơi đây có một mỏ quặng Hàn Thiết Thạch cực kỳ quý giá. Hàn Thiết Thạch này tuy có giá trị liên thành, là nguồn thu nhập chính của Thiên Linh Phái, nhưng cũng vô cùng độc hại. Đám nô lệ làm việc ở nơi đây ngày nào cũng chết đến hàng chục người. Thảm không sao kể xiết! Ngay cả các tu sĩ Trúc cơ kỳ trong bốn phái khi đến đây thu nhận sản phẩm cũng không dám lưu lại nơi này lâu chứ đừng nói đến việc nguyện ý cam tâm tình nguyện ở lại nơi này một thời gian dài để làm nhiệm vụ đốc công. Một công việc như vậy lại rơi xuống đầu Thành Đạt, từ đó có thể thấy quan hệ của gã với các vị đồng môn sư huynh đệ có chức có quyền trong môn phái, tồi tệ đến mức độ nào. Nhưng gã cũng chẳng thêm để ý đến điều đó. Nếu trong mắt những gã sư huynh sư đệ đó, gã là một kẻ nổi loạn, thách thức quyền lực địa vị của chúng thì trong mắt Thành Đạt, bọn người đó chẳng qua chỉ là một lũ người máu, sống phây phây ra đó chỉ để bảo quản lượng máu huyết quý giá cho gã, chờ gã có đủ thực lực thì sẽ đến lấy.

Ven đường đi cỏ thụ rậm rạp, cây cỏ đầy đất, thỉnh thoảng những con thú nhỏ như chuột, thỏ, bướm bướm hiện ra rồi biến mất rất nhanh. Không khí êm đềm và đầy sinh cơ khác hẳn với hung danh của một trong những ‘lò mổ’ kinh khiếp nhất Thiên Linh Phái. Nhưng Thành Đạt không có chút lòng dạ nào để thương thức, cảm thán khung cảnh thiên nhiên. Gã đã nhận ra tất cả những thứ đó đều chỉ là ảo ảnh do cảm chế, trận pháp bảo vệ nơi này tạo ra. Khắp nơi, trên con đường này phủ đầy cảm chế hoặc minh hoặc ám, vô cùng đáng sợ. Một vài cảm chế cường đại phóng thích uy áp kinh khủng đến mức khiến gã gần như ngạt thở. Ngay cả một kẻ gan to mặt lớn, lòng dạ hung ngoan như Thành Đạt cũng không thể không thực lòng hoảng sợ, mặt cắt không còn một giọt máu nào. Trước từng đó sức mạnh của trận pháp, thực lực Luyện Khí kỳ tầng thứ bảy của Thành Đạt thật sự yếu ớt đến mức không cần nhắc đến. Bà mẹ nó!

Ảo ảnh trong cảm chế bỗng biến đổi. Từ cảnh quan một khu rừng tuyết đẹp chuyển sang cảnh tượng một biển mây mù trắng xóa, bao phủ cả một vùng. Chiếc ngọc bội trên tay Thành Đạt lóe sáng. Đám mây mù liên tục nhằng tách ra thành một con đường nhỏ hướng về một phương xa. Đi theo con đường nhỏ này một hồi, Thành Đạt đã đứng trước một miệng hang nhỏ, sâu hun hút, không thấy đáy. Gã do dự một chút nhưng rồi không còn con đường nào khác liền mạnh mẽ bước vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Thành Đạt đứng trong một cái hang động lớn dưới lòng đất. Nơi đây không có ánh sáng mặt trời mà chỉ được chiếu sáng bởi mấy viên quang thạch, một loại đá có khả năng tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo như ánh sao, nhỏ bé gắn trên tường. Không khí ngột ngạt, hơi ẩm không thể tả. Cách chỗ gã không xa có một cái hồ nhỏ chỉ chừng một mẫu, có lẽ còn bé hơn, nước đen như mực, đặc như keo. Từ hồ nước, một cảm giác nguy hiểm khôn tả lạnh lạnh tỏa ra làm Thành Đạt khiếp sợ. Khi vừa đến đây, nhìn thấy cái hồ nước này, Thành Đạt liền giật mình kinh hãi rồi lập tức vui sướng đến muốn phát điên. Gã từ khi biết được các thức chế tác Huyết Trì thì đã bị món pháp bảo kỳ quái độc ác này mê hoặc, dốc lòng dốc sức nghiên cứu các biện pháp luyện chế thứ mà khí này. Từ những nghiên cứu đó, gã đi đến kết luận rằng muốn đào luyện ra một Huyết Trì thật tốt thì tốt hơn hết nên bắt đầu luyện chế từ những ao nước độc hại sẵn có, trong tự nhiên. Nếu như ao nước đó đã có sẵn oán khí, tử khí, máu huyết xác thịt sinh vật thì càng tốt. Từ khi biết được điều này gã lập tức khổ khổ tìm kiếm địa phương thích hợp mà không được. Thật không ngờ hôm nay lại tìm được một ‘bào bối’ tốt đến như vậy ở ngay đây. Ao nước đen kia chứa đầy thứ nước tà độc là điều không cần nghĩ ngợi. Dựa vào oán khí, tử khí,... bóc ra từ ao nước đó thì chắc chắn hàng trăm năm nay, đây chính là nơi mai táng thi thể những người nô lệ xấu số. Thực sự khó có bất kỳ ao nước nào trên đời thích hợp hơn để gã tiến hành tế luyện Huyết Trì. Ách! Gã còn chưa có nguyên liệu phụ trợ khác nha!

Cố gắng đè nén sự hưng phấn trong lòng, Thành Đạt quay qua đám người trước mặt. Họ đều là con người nhưng mức độ tang thương, khổ não của họ thì thâm đến mức Thành Đạt không biết dùng từ ‘con người’ để chỉ họ có còn chính xác nữa hay không. Thành Đạt từng là một đứa trẻ lang thang, sống lay lắt nơi đầu đường góc phố. Gã những tưởng bất kể đau đớn khổ sở đến như thế nào gã cũng đã ném qua, bất kỳ hạng người gì gã cũng đã gặp... Đến tận bây giờ gã mới biết, trên thế giới này còn tồn tại những con người thì thâm đến mức, nếu so sánh với họ thì cuộc sống của một đứa trẻ lang thang như

Thành Đạt khi xưa vẫn còn hạnh phúc chán. Ăn mày là tầng lớp thấp nhất, cận bã nhất trong xã hội loài người. Nhưng dù thấp hèn hay cận bã đến đâu thì ăn mày vẫn cứ là con người! Còn nô lệ? Nô lệ thậm chí còn không được coi là con người! Thật là một xã hội không còn gì để nói nữa! Đòi mất Thành Đạt khế léo lên ánh phần nộ hận thù sâu sắc.

Thành Đạt đưa mắt nhìn đoàn người lên đến gần một trăm người trước mặt. Ánh mắt bọn họ giống như một lũ con rối vô hồn. Nơi đây là một lò giết mổ. Họ là những con bò, con dê hai chân bị mang đến đây chờ để giết mổ. Tất cả những việc họ đang nỗ lực, liều mạng làm chẳng qua chỉ để kéo dài chút hơi tàn của họ, đẩy lùi ngày họ bị ném vào trong chiếc ao đen đặc kia mà thôi. Ánh mắt họ không còn chút nào gọi là sức sống mà chỉ còn lại vẻ cam chịu, chấp nhận số phận an bài. Thành Đạt đâu biết nô lệ trong tu tiên giới cũng được chia làm rất nhiều phẩm cấp khác nhau. Những nô lệ bị bắt đi đào quặng mỏ là những nô lệ có phẩm chất kém cỏi nhất, giá cả cũng rẻ nhất. Thiên Linh Phái vì muốn tiết kiệm tiền của đầu tư nên không chịu bỏ tiền ra mua những tên nô lệ mạnh khỏe mà bỏ tiền ra để mua những ‘hàng thải hồi’ của những chủ nô khác rồi dùng sức mạnh tàn bạo để ép bọn họ phải lao lực điên cuồng đến tận lúc chết. Đám nô lệ này, hầu hết đã trải qua đến hai, ba đời chủ nô. Bất kể là ý chí hay thể lực đều đã bị vắt kiệt đến mức không còn bất kỳ một chút íu sinh lực gì nữa. Đứng nói đến đâu khí hay quyết tâm tu luyện những công pháp khổ tu như Huyết Luyện Ma Pháp, ngay đến cả chút hận ý, oán khí đối với mấy gã chủ nô họ cũng chẳng còn lại bao nhiêu nữa. Họ chỉ còn là những cái xác biết đi, làm việc vì sợ bị đánh đập, chém giết mà thôi.

“Từ hôm nay trở đi, ta là chủ quản của các ngươi!” Thành Đạt hùng hờ nói. Những câu nói này của gã không tạo được chút phản ứng nào từ đám nô lệ này. Trí tuệ của họ đã khô kiệt đến mức không còn lại chút gì nữa rồi. Đôi tai họ có lẽ chỉ còn nghe được những câu mệnh lệnh như ‘đi làm’, ‘ngủ’, ‘ăn’,.... mà thôi. Mọi thứ khác đối với họ đều hoàn toàn vô dụng. Thành Đạt cũng không buồn để ý đến bọn họ. Ngay từ đầu gã đã chủ tâm không để ý gì đến sự sống chết của bọn họ mà quyết tâm biến bọn họ thành những nguồn cung cấp máu cho Huyết Trì của gã. Còn việc đào luyện họ thành Huyết Binh như trong Huyết Luyện Ma Pháp ư? Việc đó hiện tại chưa thể làm. Thứ nhất là do thực lực của gã còn quá non yếu, không thể cai quản được một đạo quân hùng tã lên đến cả trăm người. Thứ hai, muốn đào tạo quân đội thì phải có tiền, thậm chí nếu hiện tại muốn khơi dậy ý chí cầu sinh của đám người gỗ này cũng cần không ít tiền của để đầu tư. Hiện tại, gã không có tiền!

“Quy củ các ngươi đã biết.” Thành Đạt tiếp tục nói “Cứ như thế tiến hành. Không cần đến làm phiền ta. Kẻ nào làm loạn. Giết.” Nói xong gã mặc kệ bọn họ, thần nhiên quay đi. Nhưng nói vậy chứ gã cũng chẳng lần nào ra tay hạ sát họ, thỉnh thoảng còn giúp đỡ họ chút việc này việc khác. Tính cách của Thành Đạt xưa nay vẫn vậy. Gã căm thù kẻ mạnh, nhất là những kẻ có tài hơn gã, nhưng luôn biết thương xót kẻ yếu, kẻ khốn cùng, cho dù đó chỉ là chút lòng dạ mềm yếu của đàn bà, thấy người khổ sở thì thương nhưng không thấy thì cũng không nghĩ đến người khổ. Một kiểu nhân từ đặc trưng của lũ ‘công tử môn’ mà Thành Đạt ghét nhất!

Hơn một tháng sau, mùa thu hoạch linh lương lại đến. Năm nay, do Thành Đạt đã tiếp nhận nhiệm vụ trông coi cai quản khu mỏ quặng khai thác của bản môn nên gã không những không phải nộp thuế thân cho môn phái mà ngay đến tô địa thuế linh điền cũng được một phần triết khấu cho không ít. Vì thế, vụ mùa năm nay, lợi tức Thành Đạt thu được dư ra đến gần 500 viên linh thạch cấp một, một số lượng không hề nhỏ. Có linh thạch, gã lập tức chạy đến thị trấn Sơn Đông mua một đồng linh đan, sách vở, pháp quyết... thích hợp với bản thân, tiêu tốn hết 300 viên linh thạch, số linh thạch còn lại, gã bỏ ra mua những tài liệu cần thiết để luyện chế cái ao nước kia thành Huyết Trì, vẫn còn dư ra một ít, gã quyết định dùng số linh đan này cải thiện chút đời sống cho đám nô lệ trong khu mỏ kia. Đây là phương pháp hữu hiệu nhất mà Thành Đạt nghĩ ra được nhằm kích khởi lại ham muốn sinh tồn trong đám nô lệ, từ đó tạo căn cơ cho việc gã huấn luyện chúng thành Huyết Binh, nhân tiện mua chuộc bọn chúng luôn thể. Một miếng khi đói bằng một gói khi no! Đám người khốn khổ này trong tình cảnh khốn cùng hiện nay chỉ cần có người đối xử tốt với chúng một chút, chúng sẽ tận trung với họ đến mức không thể hình dung. Đương nhiên gã cũng không có ý định bỏ qua không gài chút cấm chế lên người bọn chúng. Cẩn tắc vô áy náy. Dù sao đối với đám nô lệ kia, Thành Đạt cũng là một tên chủ nô, mà chủ nô chính là kẻ thù chung của chúng. Nghĩ lại thì Thành Đạt cũng không thể trách họ vì những suy nghĩ này. Trong những ngày làm quản đốc tại khu mỏ này, dù gã không hề đôn đốc, cưỡng ép nô lệ làm việc để lấy sản phẩm thì hàng ngày đều có người mới chết, ít thì cũng phải mười một mười hai người, nhiều có khi lên đến hai mươi người mỗi ngày. Lúc đầu, gã còn lo sợ nô lệ chết quá nhiều khiến cho sự môn nổi giận. Nhưng không ngờ, bất kể gã báo lên trên hôm đó nô lệ chết bao nhiêu người thì ngay hôm sau, lập tức sự môn đưa đến một nhóm nô lệ khác đến bổ sung, không hỏi một câu đến những người chết yếu kia. Sự lạnh lẽo, vô tình đó khiến cho cả kẻ luôn nuôi trong lòng những suy nghĩ tà độc như Thành Đạt cũng phải lạnh tim. Thế mới biết. Trên thế giới này, những kẻ máu lạnh gấp gã hàng nghìn lần vẫn còn rất nhiều. Chúng chà chui rúc nơi rừng rú xa xôi nào cả mà chễm chệ ngồi trên cung vàng điện ngọc, đón nhận những lời ca tụng của những kẻ phàm nhân vô tri. Đòi!

Thành Đạt sau khi thu mua đủ những thứ cần dùng lập tức trở về Lãnh Vụ Cốc. Đầu tiên gã gọi đám nô lệ đến tuyên bố việc gia tăng thêm khẩu phần ăn mỗi ngày khiến cho chúng nhân kinh hỷ không thôi, cảm tạ luôn miệng rồi quay qua cái ao nước đen kia. Cái ao nước này trong suốt một tháng nay đã tiếp nhận máu huyết của hơn ba trăm con người, đã được Thành Đạt làm phép thuật đặc biệt nên đã dần có những chuyển biến nhất định. Nước trong ao vẫn đặc sệt như cũ những bắt đầu có xuất hiện những đốm huyết hồng như máu trên làn nước đen kịt kia. Thành Đạt thấy vậy thì vui mừng khôn xiết lập tức bắt tay vào việc thiết lập cấm chế quanh ao nước hồng ngăn cản người khác vô tình phát hiện ra dụng ý của gã đối với ao nước này rồi mới bắt tay vào lập trận pháp từ từ tu luyện cả ao nước. Trận pháp này tuy bây giờ mới là lần đầu tiên gã chính thức chế luyện nhưng trong gần ba năm qua, qua đã dốc tâm dốc sức nghiên cứu, thực hành, thử lập không biết bao nhiêu lần nên vô cùng quen tay, không có bất kỳ sơ sót gì. Chẳng bao lâu sau, một tề đàn cổ xưa, toàn thân tối đen, tỏa ra quỷ khí lăm lăm được hình thành bao quanh cái ao nước. Tề đàn vừa hình thành lập tức khiến cho tử khí, oán khí trầm trọng tích lũy trong ao không biết bao nhiêu năm tháng bị khiêu động. Nhìn đám mây dày đặc lãnh lẽo, hùng hậu do oán khí, tử khí trong ao tích lũy thành nhanh chóng tụ tập trên mặt ao kia, Thành Đạt không khỏi lạnh buốt tim gan. Gã không thể tưởng tượng nổi có bao nhiêu oan hồn, thì thể đã bị chôn vùi nơi đây mới có thể khiến cho oán khí chất chồng nhiều đến như vậy. Một vạn. Mười vạn... có lẽ phải lên đến hàng triệu người chứ chẳng chơi! Thật khó tin. Cái ao nhỏ bé chưa đến một mẫu vuông này lại là bằng chứng không thể chối cãi về những tội ác không thể dung thứ của Thiên Linh Môn.

Thành Đạt hít một hơi thật sâu rồi bắt đầu làm phép. Gã thi triển một loại phép thuật tương tự như phép tạo ra Linh Vũ trong Linh Thủy Thuật, có khác chăng chỉ là Linh Thủy Thuật thì huy động thủy linh khí trong thiên nhiên còn phép này thì huy động oán khí, tử khí, sát khí... vô chủ và tạo thành một cơn mưa oán khí hóa thủy, lộp bộp rơi xuống đầm nước, nhẹ nhàng hòa lẫn vào nước đầm. Phép thuật này giúp cho oán khí, máu huyết và nước hồ trộn lẫn vào với nhau một cách hoàn mỹ hơn theo đúng yêu cầu của việc chế luyện Huyết Trì. Tiếp theo đó, Thành Đạt vận dụng trận pháp cấm chế bao quanh kia liên tục khuấy động, luyện chế hồ nước. Thỉnh thoảng, gã lại ném thêm vào trong một cái thây người mới, cung cấp tử khí, máu huyết cho Huyết Trì đang dần hình thành kia. Chẳng bao lâu sau, Huyết Trì đã dần thành hình. Ao nước đen độc hại kia từ từ chuyển hóa thành một Huyết Trì thực thụ. Đến giai đoạn này, trận pháp cấm chế có thể từ từ tự vận hành, luyện chế Huyết Trì mà không cần sự điều khiển của Thành Đạt nữa. Từ giờ, gã chỉ có việc liên tục cung cấp tử khí, oán khí và máu huyết cho cái ao này và chờ đợi đến khi Huyết Trì được luyện chế thành công nữa là xong.

“Tốt lắm! Bước thứ nhất đã thành công về cơ bản rồi. Từ giờ, ta có thể chuẩn bị bước tiếp bước thứ hai rồi. Chỉ còn chờ đám nô lệ bắt đầu này sinh ý

cầu tồn là có thể bắt đầu.”

Thời gian chậm chậm trôi qua trong yên lặng và sự kiên nhẫn kinh người của Thành Đạt. Gần ba tháng sau khi gã hoàn thành giai đoạn đầu của việc luyện chế Huyết Trì, tức là gần sáu tháng sau khi gã tăng khẩu phần ăn cho đám nô lệ, những dấu hiệu mà gã chờ đợi bao lâu nay đã xuất hiện. Khoảng thời gian này, nhờ được Thành Đạt cho ăn uống đầy đủ và không bị ép buộc phải lao động quá sức, tỷ lệ tử vong của đám nô lệ giảm hẳn xuống. Giờ đây, mỗi ngày, họ chỉ còn chết có hai, ba người so với hàng chục người như trước. Sức lực dần xuất hiện trở lại trong cơ thể họ và ý chí cầu tồn cũng càng ngày càng mãnh liệt. Một đợt sóng ngầm dần hình thành nơi những kẻ cùng khổ. Mỏ khai thác này dần bị chuyển mình thành một đồng cỏ khô, chỉ cần một mồi lửa là bùng lên thành một đám cháy dữ dội, thiêu trụi tất cả lũ mất người dạ thú ăn trên ngồi trốc kia. Thành Đạt chờ đợi cơ hội này đã lâu sao có thể bỏ qua. Gã lập tức thi triển những thủ đoạn khổng chế trong Huyết Luyện Ma Pháp. Nơi đây oán khí ngập trời, tử khí tràn lan. Thủ thuật Ngưng có thể giúp cho Thành Đạt tận dụng được chúng, tiết kiệm thể lực bản thân. Khổng thuật giúp Thành Đạt đặt cảm chế lên người đám nô lệ khôn khéo kia... Sau vài ngày thực hành liên tục hai thủ đoạn này, kết hợp với phép công tâm, uy hiếp và dụ dỗ thông thường khác, Thành Đạt hoàn thành việc đặt cảm chế lên cơ thể hai trăm con người có số phận hẩm hiu kia. Sau đó, càng không cần phải nói dài dòng văn tự thêm nữa, gã lập tức truyền cho đám nô lệ này công pháp tu luyện Huyết Luyện Ma Pháp rồi dùng cả thủ đoạn luyện quân áp dụng lên bọn họ với lý do hết sức đơn giản

“Cho các ngươi tăng cường sức lực, nâng cao khả năng sống sót.”

Đám nô lệ khôn khéo kia cũng chẳng biết phải làm sao chỉ biết ngoan ngoãn cúi đầu làm theo. Sau đó, khi thấy thân thể thực sự khỏe lên không ít, tỷ lệ tử vong giảm hẳn hàng mấy ngày mới có một, hai người uống tử thì cả đám vui mừng khôn xiết. Lòng trung thành mà họ đặt vào Thành Đạt nhanh chóng phát triển như nấm sau mưa, càng ra sức khắc khổ tu luyện công pháp mà gã truyền cho họ. Thành Đạt thấy kế hiểm thành công thì rất đắc ý. Gã một mặt tiếp tục đặt điều, lừa dối sư môn để được cung cấp thưởng thường nô lệ mới, nhanh chóng đưa số nô lệ dưới trướng lên đến gần một nghìn người, một mặt ra sức chuẩn bị cho những bước tiếp theo của kế hoạch hiểm trá của gã.

Thêm sáu tháng nữa trôi qua, một vụ mua thu hoạch mới lại đến cùng với một tin tức chấn động Thiên Linh Phái: ba tên trong đám đệ tử quyền quý, tu vi cao cường của môn phái trong một đêm đồng loạt mất tích. Đối với một môn phái nhỏ như Thiên Linh Phái, sự kiện này thực sự làm lung lay đến cả căn cơ của họ, khiến cho cao tăng trong môn phái phải nhốn nháo lên một khoảng thời gian khá dài rồi mới từ từ lắng xuống. Trong khi đó, Thành Đạt cười lạnh nhìn ba tên sư huynh đệ thường ngày cao cao tại thượng đang ngâm mình trong Huyết Trì vừa mới luyện thành bán thành phẩm của gã. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Đám khốn nạn này thường ngày ý quyền ý thế mà vênh mặt với đời, bắt nạt, cướp bóc trắng trợn đám sư huynh đệ đồng môn nghèo khổ bọn gã, làm như thế gian này chẳng có ai có thể so sánh được với chúng. Thế mà chỉ cần thi triển chút kế mọn, gã lập tức tóm cổ được bọn chúng dễ dàng như bắt một đôi gà nhép. Hiện giờ, cả ba tên đều ngâm mình trong Huyết Trì. Hai mắt họ nhắm nghiền, khuôn mặt thỉnh thoảng lại vặn vẹo biến dạng, thể hiện sự đau đớn vô hạn. Từng sợi huyết khí hòa lẫn oán khí và sát khí nồng đậm theo làn nước trong trì lặng lẽ xâm nhập vào cơ thể họ, từ từ lan ra khắp châu thân. Chỉ cần chờ thêm vài ngày nữa thôi, cho Huyết Trì luyện hóa hoàn toàn bọn họ, bọn họ sẽ trở thành một đám Huyết Yêu, những con rối hình người được luyện chế ra chỉ để phục vụ cho mục đích chiến đấu. Đến khi đó, kết hợp ba tên này với hơn một ngàn tên nô binh tu luyện Huyết Luyện Ma Pháp và bản lĩnh chiến tướng của Thành Đạt, gã đã tập trung đủ cuộc xềng để đi đào mồ cho lũ tu sĩ quyền quý, pháp lực cao thâm mà gã ghét cay ghét đắng rồi. Vấn đề còn lại chỉ là thời cơ!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Thời gian tiếp tục trôi đi và Thành Đạt vẫn tiếp tục thi gan chờ đợi vừa kiên nhẫn đào tạo đám nô lệ dưới trướng kia. Những người nô lệ này cơ sở căn bản quá mức yếu kém, lại chỉ mới tu luyện công pháp được hơn một năm, bản thân huấn luyện viên là gã lại chỉ là một con gà mờ chỉ biết lý thuyết về luyện quân, không có chút kinh nghiệm thực tế nào cả, nên tốc độ tiến bộ rất hạn chế. May mắn cho họ, huấn luyện viên của họ, Thành Đạt là một người có thể dùng từ chiến tướng trời sinh để gọi, một kẻ dựa trên những gì thu thập được trên thực tế, đem đối chứng với lý thuyết trong sách vở và không ngừng tiến bộ thần tốc. Do đó, chỉ trong một năm ngắn ngủi, những người nô lệ vốn từ chỗ chỉ là những cái xác biết di động, không chút sinh khí, đầu khí đã lột xác trở thành một đội quân nghiêm chỉnh, tuy vẫn còn rất lâu nữa họ mới có thể đáp ứng được yêu cầu cơ bản của bộ công pháp luyện binh Huyết Luyện Ma Pháp kia, nhưng đó đã là rất khá rồi. Thành Đạt nhìn tốc độ tiến bộ thấy rõ của đám thủ hạ mà cảm thấy phấn khởi trong lòng. Cho gã thêm vài năm nữa, gã chắc chắn sẽ huấn luyện được bọn họ thành một đội quân vĩ đại vượt quá cả những gì được đề cập đến trong Huyết Luyện Ma Pháp. Nhưng đáng tiếc, thời gian của gã cuối cùng cũng đã hết. Thứ mà gã chờ đợi bấy lâu nay, thời cơ, cuối cùng cũng đã đến.

Hôm ấy, Thành Đạt đang chăm sóc linh lương trong khu linh điền của mình thì

Đình! Đình! Đình! Đình...

Một loạt lớn, mười năm tiếng chuông dồn ã vang lên. Ngừng một chút, lại một loạt mười năm tiếng chuông nữa lại cất tiếng. Thành Đạt nghe thấy những loạt chuông này thì giật mình kinh ngạc ngừng đầu lên nhìn về phía tổng đàn của Thiên Linh Phái, Thiên Linh Đường. Gã, cũng như mọi môn hạ đệ tử trong môn phái đều biết ý nghĩa của những loạt chuông vừa rồi. Đó là tín hiệu triệu tập khẩn cấp của môn phái, tín hiệu cho thấy trong môn phái phát sinh sự việc trọng đại, cần triệu tập tất cả môn nhân về tổng đàn ngay tức khắc. Nếu môn hạ đệ tử nào trong vòng nửa canh giờ không có mặt tại Thiên Linh Đường mà không có lý do chính đáng, sẽ lập tức bị khai trừ khỏi môn phái, ngay lập tức. Có chuyện gì vậy nhỉ? Thành Đạt không thể không nhíu mày tự hỏi một câu rồi mới ba chân bốn cẳng chạy lại.

Thiên Linh Đường nằm chênh vênh trên đỉnh núi Thiên Linh, cách khá xa nơi ở của đám đệ tử cấp thấp như Thành Đạt, là một kiến trúc uy nghi bề thế khác xa nơi ở của đám đệ tử. Đây là công trình được xây dựng dựa trên sự đóng góp ‘tình nguyện’ của đám đệ tử cấp thấp trong môn phái, để tạo ra ‘bộ mặt’ khang trang đáng được kính trọng cho tông môn, bất chấp đời sống nghèo khổ của hầu hết đám đệ tử! Thật không còn gì để nói với đám tu sĩ thượng tầng này nữa. Càng biết rõ hơn về chúng, Thành Đạt càng quyết tâm muốn hóa kiếp chúng hơi bao giờ hết. Khi Thành Đạt đến được Thiên Linh Đường thì nơi đây đã có không ít người đang ngồi sẵn. Gã nhìn quanh một chút rồi tùy tiện kiếm lấy một cái ghế nơi cuối phòng, ngồi xuống, khó hiểu nhìn lên trên vị trí chủ tọa. Nơi đó thường có một cái ghế bằng gỗ quý, khảm đầy tinh thạch và phù văn các kiểu dáng vô cùng xa hoa, đẹp đẽ, bị bỏ trống nhưng nay đã có người đang ngồi sẵn. Đó là một thanh niên, tuổi chừng hai mươi, mặt đẹp như ngọc, hai mắt khép hờ, toàn thân tỏa ra uy thế oai nghiêm khôn tả, không giận mà uy. Đám sư thúc, sư bá, chủ quản Trúc Cơ kỳ của môn phái ngồi quanh anh ta, giống như một đám gà què vây quanh một con bạch hạc. Trần Khoáng, trưởng lão Thiên Linh Phái, tu sĩ Kết Đan kỳ cao thủ duy nhất tại Thiên Linh Phái, trụ cột duy nhất của Thiên Linh Phái, kẻ duy nhất trong môn phái này còn làm Thành Đạt e ngại, kẻ mà gã muốn giết nhất trên đời này. Thấy chúng nhân đã tề tựu đông đủ, vị trưởng lão quyền cao chức trọng này mới chậm rãi nói

“Hôm nay triệu tập tất cả là ta có việc cần bàn. Cho các ngươi hay, cơ hội đổi đời của chúng ta sắp đến, nhưng đồng thời đây cũng là thời khắc máu chótsinh tử tồn vong của Thiên Linh Phái, chúng ta. Sắp tới đây, một đoàn sứ giả của Luyện Ngục Môn sẽ đến Tinh Thiên Quốc chúng ta. Đây là cơ hội trời cho của Thiên Linh Phái chúng ta, chỉ cần chúng ta có thể bám được vào chân hạc, một vị cao nhân trong đoàn sứ giả này thì địa vị của bản Môn trong tu tiên giới Tinh Thiên Quốc sẽ thay đổi nghiêng trời lệch đất, một bước lên trời. Khi đó, cuộc sống của tất cả môn nhân đệ tử trong bản môn sẽ thay đổi không ngờ. Nhường thứ tốt như công pháp, tinh thạch, linh cốc... chắc chắn sẽ thoải mái hơn bây giờ rất nhiều. Tốc độ tu luyện vì vậy cũng mãnh tiến không ngừng....”

Nói đến đây, Trần Khoáng ngừng lời. Đám đệ tử phía dưới dường như đều đã đoán ra được phần nào thâm ý của vị trưởng lão này nhưng đều im lặng không nói gì. Trần Khoáng quay qua Trần Ngỗi, một trong những tu sĩ Trúc Cơ kỳ ít ỏi trong môn phái, là cháu ruột của gã ta và hiện đang nắm quyền chương môn Thiên Linh Phái

“Trần Ngỗi, chương môn nhiều năm qua đã vì bản môn xuất lực không ít, lại là người đức cao vọng trọng, không biết có ý kiến gì không?”

Dường như đã mệt mỏi với chủ ruột mình từ trước, nên vừa được hỏi, lão chương môn chết đăm chết chém Trần Ngỗi này liền phun ra cả tràng dài.

“Khởi bẩm trưởng lão sư thúc, người nói vô cùng chí lý. Đây thực là một cơ hội tốt không thể tốt hơn để bản môn khởi sắc. Chỉ có điều, nếu một tiểu môn phái như chúng ta muốn lọt vào mắt xanh của một vị cao nhân trong những đại môn phái như Luyện Ngục Môn thì chắc chắn không thể chỉ dùng lời nói bình thường mà có thể thành công được. Nhất định chúng ta phải thể hiện thành ý thật sâu sắc và chân thành mới được!”

Nghe nói thế, Trần Khoáng ra vẻ thời dãi than vãn

“Đem lễ vật thể hiện thành ý là điều đương nhiên không thể tránh. Nhưng thực lực bản môn ra sao, chắc mọi người cũng đã rõ. Số tài sản tích góp trong kho đâu có nhiều nhận gì. Dù có lấy hết ra cũng chưa chắc đủ để lọt vào mắt xanh của người ta...”

Như chỉ chờ có thế, Trần Ngỗi lập tức ưỡn cao ngực, ra vẻ đầy khí khái nói

“Việc đây xin chương môn không cần phải quá lo lắng. Đây là việc chung, vì tương lai của bản phái, chúng đệ tử bao lâu nay chịu biết bao ân mưa móc của bản phái sao có thể khoanh tay đứng nhìn cho được. Như đệ tử gần đây, ngẫu nhiên tìm được vài miếng lân phiến của Huyết Giác Đại Mãng, vốn định dùng nó để luyện chế một bộ Hộ Tâm Bảo Giáp, nhưng nay gặp lúc tông môn tồn vong, đệ tử nguyện hiến tặng tông môn, để góp một phần sức mọn vào sự phát triển của tông phái.”

Trần Khoáng liền luôn miệng nói ra những câu ca ngợi Trần Ngỗi không thôi. Những vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ khác dù biết dù không nhưng nhìn thấy màn biểu diễn vừa rồi của chú cháu nhà này thì lẽ nào còn không hiểu ý định thực sự của hai lão. Nhưng bọn họ đều chỉ là lũ khốn kiếp, thường ngày ăn hiếp đệ tử bản môn tu vi thấp kém, không quyền không thế thì vô cùng kiêu ngạo còn khi đối mặt với đám cao thủ Kết Đan kỳ lại có địa vị tối thượng trong môn phái như Trần Khoáng thì đến rằm cũng không dám đánh chữ đứng nói đến việc phản kháng, hay chống đối gì lời nói của lão ta. Bọn họ dù trong lòng thâm nguyện rửa lão ta, không tiếc lời, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười đem ra không ít vật phẩm giao nộp lên trên. Một lát sau, Trần Khoáng nhìn đồng vật phẩm được bọn đệ tử hiến tặng, tươi cười nói

“Trần Khoáng phi thường cảm kích tấm lòng của chư vị với bản môn. Chỉ là mặc dù như vậy thì vật phẩm này vẫn còn quá ít, không thể đưa lên cho mấy vị đại nhân của Luyện Ngục Môn được. Trần Khoáng cũng biết do bị triệu tập bất thường nên mọi người không mang theo đồ đặc trong người. Vậy đi, bây giờ mọi người hãy chịu khó về nhà suy nghĩ lại xem liệu có thể vì sự phồn vinh của bản môn và tương lai tươi sáng của bản thân mà chịu khó góp thêm mỗi vị 500 viên linh thạch bậc một nửa hay không? Mong mọi người hãy suy nghĩ thật kỹ càng rồi cho bản trưởng lão biết câu trả lời.”

Nói xong, lão ta lập tức đứng dậy, đi vào trong nội đường, mặc kệ khuôn mặt đờ đẫn của đám đệ tử cấp thấp phía dưới. Bọn họ đều không phải kẻ ngốc mà không hiểu được ý nghĩa của câu nói vừa rồi. Đó là mệnh lệnh của vị trưởng lão cao cao tại thượng kia hạ xuống cho họ. Năm trăm viên linh thạch cấp một, đó tuyệt đối không phải là một thứ đồ chơi nhỏ nhất gì mà có thể muốn bỏ ra lúc nào là bỏ ra ngay được. Nhất là với đám đệ tử Luyện Khí kỳ, hàng ngày không có bất kỳ thu nhập nào khác ngoài một ít linh lương thu hoạch được, mỗi năm chỉ có một vụ, doanh thu không quá 400 viên linh thạch. Cho dù bọn họ đều hiểu cái lý do mà vị sư tổ vừa tham lam vật chất vừa khoái thể diện kia, như lũ Tàu Bạ, đưa ra chỉ là một trò lừa đảo vớ vẩn không hơn không kém. Nhưng bọn họ dám từ chối yêu cầu của vị đại tu sĩ pháp lực cao thâm kia sao. Vì vậy, đám đệ tử dù không ngừng thâm nguyện rửa vị sư tổ, nhưng cũng ngoan ngoãn giải tán, bắt đầu chạy vạy khắp nơi, cố sức gom góp đủ số linh thạch cần thiết để nộp cho gã ta.

Đây chính là thời cơ ngàn năm có một mà Thành Đạt vẫn mong chờ bao lâu nay. Trong tay Thành Đạt hiện nay đang có hơn một ngàn nô binh tu luyện sơ thành Huyết Luyện Ma Pháp và một bộ Huyết Trì của vừa thành công bước đầu, hai món bảo bối này đều có khả năng đánh chết một vị Kết Đan kỳ cao thủ nhưng tỷ lệ thành công thực sự quá nhỏ. Vấn đề tồn tại đầu tiên là tốc độ di chuyển của Kết Đan Kỳ cao thủ vượt quá xa so với đám thủ hạ của gã (Huyết Trì hiện chưa thể di chuyển), nếu như đánh không lại thì bọn họ có thể bỏ chạy. Do đó, khi đối đầu với một đội quân cấp thấp, các tu sĩ Kết Đan kỳ cơ bản đã đứng tại vị bất bại ngay từ đầu. Nếu như Thành Đạt không thể một kích tất sát tiêu diệt lão sư tổ tham lam kia thì hậu quả sau đó gã

phải đón nhận, không cần phải nghĩ cũng có thể đoán ra được. Vì vậy, để có thể chắc chắn một lần xuất kích lập tức đánh chết vị sư tổ tài phép này, Thành Đạt đã quyết định chọn phương án đánh lén. Nhưng làm sao có thể đánh lén được lão ta khi mà lão ta luôn ở trong bí động của cửa lão, không lý đến sự đời. Bí động đó ở đâu, có những hệ thống bí mật để phòng ngự gì, Thành Đạt đều không biết. Vì thế, dù tâm có thừa nhưng Thành Đạt cũng không cách nào có thể ra tay được với lão ta. Thành Đạt đương nhiên cũng có kế hoạch có thể dụ được lão ta ra khỏi ổ, nhưng kế hoạch đó quá mất thời gian và công sức, tỷ lệ thành công cũng không cao. Không ngờ ông trời đột nhiên cho gã cơ hội tốt thế này. Ngày nay, lão sư tổ khốn nạn kia chỉ vì lòng tham chút linh thạch lại vì chút thể diện, danh vọng hão của bản thân mà đứng ra làm cái trò nhộn nhạo này, giúp cho Thành Đạt biết được chính xác vị trí của lão ta ở đâu. Hơn nữa, Thiên Linh Đường tuy là một nơi trọng địa của bốn môn nhưng với những kẻ có tâm dò la lâu năm như Thành Đạt thì cũng chẳng có gì được gọi là bí mật nữa. Ra tay tại nơi này, Thành Đạt nắm chắc đến chín phần có thể tiễn lão ta xuống địa ngục. Chỉ cần làm được bước đầu tiên này, những bước còn lại đối với gã thực đơn giản đến mức không cần phải lo nghĩ nữa. Đến lúc đó.... hắc hắc hắc... Thiên Linh Phái sẽ là đồ trong tay gã.

Thiên Linh Phái tuy nhỏ yếu nhưng vẫn là một môn phái đang hoàng tồn tại đến mấy ngàn năm, tích lũy của nó nhiều ít ra sao thì Thành Đạt không biết nhưng chắc chắn đủ để đề chết một gã Luyện Khí Kỳ tầng thứ tám như gã. Tu tiên không thể chỉ dựa vào nỗ lực và tinh thần là đủ. Không có hàng đồng linh thạch, linh đan, pháp bảo, công pháp... tuyệt thế, thì vĩnh viễn chẳng thể bước được đến đâu cả. Muốn hít gió đông bắc mà lớn u! Nằm mơ đi!

Thành Đạt là kẻ kiêu ngạo nhưng cũng là một kẻ biết mình biết người. Với tư chất của gã, trừ khi có kỳ ngộ nghịch thiên nào đó, bằng không đến cả khả năng trức cơ cũng không có chứ đừng nói đến việc ngưng định, kết, đan, thành anh,... Nhưng chỉ cần cướp được những bảo vật được trữ mấy ngàn năm của Thiên Linh Phái, trong vòng một trăm năm nữa, gã dư sức kết thành kim đan, tiến vào Kết Đan kỳ trong truyền thuyết. Kết Đan! Là Kết Đan kỳ đó! Là cảnh giới chí cao của tu tiên giới Tịch Thiên Quốc, là cấp bậc đi đến đâu cũng được thiên hạ cung kính cúi đầu nghe lệnh, là tuổi thọ kéo dài đến 500 tuổi, là vô số những điều tốt đẹp khôn lường khác, mà hiện tại chính Thành Đạt cũng không biết đến. Vì đạt được mục đích này, Thành Đạt không hề ngần ngại phản biến bản môn, âm mưu ra tay với các sư huynh đệ đồng môn, to gan lớn mật định dùng thực lực của Luyện Khí kỳ để mưu giết cả một đại tu sĩ Kết Đan kỳ. Vì ước vọng này, gã đã dốc vốn đầu tư cho đám nô lệ dưới trướng này, trướng kỳ cần rằng chịu đựng gian khổ tại vùng tứ địa độc hại nơi Lãnh Vụ Cốc này.... Đã đến lúc thu hồi cả vốn lẫn lời rồi. Thành Đạt lập tức trở về Lãnh Vụ Cốc, triệu tập Tả Khuynh, tên thủ lĩnh đội nô binh của gã, đến để bàn bạc chi tiết kế hoạch hành động và đưa ra các sắp xếp cuối cùng của kế hoạch ‘phản biến’ này.

Tả Khuynh là một nô lệ có thâm niên cao nhất trong số những nô lệ làm việc tại mỏ khai thác quặng Hàn Thiết Thạch của Thiên Linh Phái. Hắn tuy tuổi đời còn rất trẻ chỉ hơn hai năm tuổi mấy tháng nhưng đã là một lão nô, đã qua tay năm vị chủ nhân khác nhau. Gã là người ổn trọng, tính tình cẩn thận, lại biết quan tâm đến đồng bạn nên chẳng bao lâu sau khi chuyển đến đây có chút uy tín trong đám nô lệ nơi này và được Thành Đạt tín nhiệm giao phó cho vị trí thủ lĩnh đội quân vừa được hình thành của gã. Đối với vị chủ nhân trẻ tuổi này, Tả Khuynh thật tâm cảm kích không nguôi. Tả Khuynh không phải là một đứa ngốc. Gã biết ông chủ đối xử với bọn họ như vậy đương nhiên là có nguyên do sâu xa của nó. Ông chủ chắc chắn có một công việc cực kỳ quan trọng muốn bọn họ đi làm. Nhưng gã không vì vậy mà có chút bất mãn nào. Chỉ có những nô lệ đã trải qua nhiều đời chủ nhân, lại không ít lần ngấp nghé bên bờ sự sống và cái chết tại vùng đất chết này mới biết được cuộc sống hiện tại tuyệt diệu đến chừng nào và ông chủ đã từ từ đối với họ đến nhường nào. Vì ân nghĩa này của ông chủ, gã không tiếc nỗ lực hoàn thành công việc của ông chủ, để có thể đền đáp chút ân nghĩa của ông chủ và để tiếp tục duy trì cuộc sống hiện tại này. Một ước vọng thật tâm thường. Nhưng giấc mơ này đã từng là một giấc mơ hoang đường, mà ngay trong những giấc mộng đẹp nhất Tả Khuynh cũng không dám mơ đến. Gã không phải là một người bình thường mà chỉ là một nô lệ đã gần như mất hết tất cả hi vọng và ý chí đấu tranh sinh tồn. Khó trách tại sao gã ta lại chỉ có những ước vọng tâm thường như vậy.

Nghe nói Thành Đạt cho gọi, Tả Khuynh lập tức chạy đến gặp gã. Thành Đạt nhìn những hành động đã có chút đáng đáp của một quân nhân có kỷ luật trên người tên thủ hạ thì có chút hài lòng. Gã nhạ giọng nói

“Các ngươi lâu nay luyện tập rất tốt. Nhưng đáng tiếc là không có kinh nghiệm thực chiến nên tiến bộ không nhiều. Bây giờ, hãy theo ta đi săn một chuyến để tích lũy thêm chút kinh nghiệm đi!”

Một hành động phản biến động trời với biết bao đầu rơi máu chảy, sinh linh uổng tử vậy mà qua lời nói của Thành Đạt thật nhẹ nhàng và đơn giản cứ như một trò chơi trẻ con, một buổi luyện tập bình thường được sắp xếp cho đội quân của gã vậy.

Đi săn! Phái! Có lẽ đối với gã hay đối với bất kỳ kẻ được gọi là bá chủ nào khác đều chỉ coi những chuyện tương tự thế này là một cuộc đi săn đơn thuần mà thôi. Cách nghĩ khác người. Hành động khác người. Nếu không phải là một thằng điên thì tuyệt đối là một thiên tài kinh thế. Kẻ điên hay thiên tài? Chính là do kết cục của họ là thành công hay thất bại quyết định chứ không phải do bất kỳ một gã phẩm phụ tục tử nào đoán định. Thành Đạt là kẻ điên hay thiên tài, sau trận chiến này sẽ có phản định rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Mấy ngày tiếp theo đó, Thành Đạt một bước cũng không rời khỏi Lãnh Vụ Cốc. Gã một mặt liên tục điều động đội quân của mình thao luyện lần cuối tất cả những chiến thuật mà họ đã thông thạo vừa liên tục làm phép điều khiển lên Huyết Trì, đưa Huyết Trì về trạng thái sẵn sàng chiến đấu cao nhất, bất kể lúc nào cũng có thể vận dụng cho mưu đồ của gã. Không chỉ vậy, Thành Đạt còn phải liên tục đối phó với những thủ đoạn vồi vỉnh, đòi gã phải tăng năng suất khai thác hay nộp trước lượng quặng cần nộp cho chúng. Hiện tại không phải là lúc để dây dưa với đám người này nên Thành Đạt không nói một tiếng lập tức đem đồ giao cho chúng. Bọn người này đạt được mục đích nhanh chóng biến khẩn cấp. Có lẽ chúng còn tưởng, Thành Đạt do bị ép phải

làm công việc khổ lụy này đã chuyển đổi tính tình. Thành Đạt cũng không thèm chấp bọn ngốc đó. Gã đang chờ đợi đến khi tên sư tổ tham lam kia triệu tập mọi người để ‘hốt đồ’. Với tính cách tham danh, thích sĩ diện, luôn làm ra vẻ cảnh cao lá dài của gã, gã dứt khoát sẽ tự mình xuất hiện để diễn nốt cái vai một vị trưởng lão đại nhân đại nghĩa đang dốc sức vì sự phát triển của môn phái. Đó cũng sẽ là ngày chết của gã!

Đình! Đình! Đình! Đình!...

Chuyện gì phải đến đã đến! Một loạt những tiếng chuông nối tiếp nhau vang lên thông báo cho Thành Đạt biết gã sư tổ tham lam đã có mặt tại Thiên Linh Đường và đang chờ đợi gã đến quyết một trận sống mái, một mất một còn với lão ta. Thành Đạt cười lạnh rồi hai tay lập tức bắt quyết làm phép, một pháp quyết mạnh mẽ liên bản thẳng vào trong Huyết Trì. Huyết Trì đang yên tĩnh lập tức biến động mạnh mẽ. Máu huyết bên trong đó, sôi lên sùng sục như một nồi nước sôi. Một làn máu huyết, oán khí, tử khí nồng đậm lập tức bốc lên từ mặt hồ, biến thành một đám mây màu máu tụ bầy nhầy, bản thủ cuộn cuộn bay lên. Đám mây huyết này bay đến đâu, cảm chế trận pháp bao quanh Lãnh Vụ Cốc liền tan rã, biến mất một cách vô tình vô ảnh đến đâu. Chỉ trong chớp mắt, một con đường rộng rãi, kang trang dẫn ra khỏi cốc đã hiện ra trước mắt gã.

Thành Đạt đứng dậy, quay lưng lại, nhìn hơn đạo quân một ngàn chiến binh đang xếp hàng ngũ ngay ngắn, im lặng đứng chờ lệnh của gã. Tất cả bọn họ đều mặc trên người những bộ quần áo đơn giản đậm bạc, những bộ quần áo bình thường được mua bằng tiền túi của Thành Đạt, trên người họ những tia sát khí mờ ảo, như có như không không ngừng xuất nhập. Một thứ uy áp vô hình và tàn khốc nhẹ nhàng bốc ra từ họ, như những tín hiệu cảnh báo sự nguy hiểm của họ cho những người xung quanh được biết mà tránh xa họ. Thành Đạt gật đầu, hững hờ nói

“Đi đi! Cứ theo kế hoạch mà làm! Đừng để một ai sống sót!”

Tà Khuynh nhận lệnh lập tức làm một động tác chào mạnh mẽ rồi hét lên

“Toàn quân chú ý! Xuất phát!”

Lập tức cả đoàn quân vốn đứng yên phăng phắc như những pho tượng lập tức di chuyển. Bước chân nhẹ nhàng vô lực, nhưng đều đặn, ổn định, không chút vì di chuyển mà hỗn loạn. Họ nhanh chóng tiến vào con đường vừa được mở thông kia, chậm rãi tiếp ra ngoài cốc, chậm rãi và chắc chắn như một rừng cây, nhưng hùng khí trên người họ thì không thua kém bất kỳ một con hồng thủy tàn khốc nào.

Thành Đạt lại bản thêm một đạo pháp quyết nữa vào Huyết Trì. Từ dưới ao nước đặc sệt đầy máu và oán khí, ba thân mình gầy còm như que củi chậm rãi nhô lên rồi dờ dẩn tiến bước đến trước mặt gã. Nhìn ba tên Huyết Yêu vốn là mấy tên đồng môn sư huynh đệ này, Thành Đạt khẽ cười lạnh. Cả ba tên này cấp độ đều quá thấp, thực lực mỗi tên đều chẳng thể so sánh với một tu sĩ Luyện Khí kỳ bậc ba, bậc bốn, nhưng lại là những thứ vũ khí không thể thiếu để gã có thể buộc tên sư tổ đáng chết kia phải ôm hận.

“Đi!”

Thành Đạt hững hờ ra lệnh. Ba tên Huyết Yêu không nhanh không chậm liền từ từ cất bước, theo sau đoàn quân Huyết Luyện, rời khỏi Lãnh Vụ Cốc. Thành Đạt không chút chậm trễ lại bản thêm một đạo pháp quyết nữa vào Huyết Trì. Lần này, một đám mây máu huyết dày đặc như màn đêm, đỏ lôm như máu tươi, nặng nề như núi đá, cuộn cuộn bốc lên, nhắm thẳng trời cao mà bay đến. Cảnh tượng giống như một đám tro núi lửa vừa mới phun trào. Xong hết đâu đấy, Thành Đạt mới hững hờ cất bước, rời khỏi Lãnh Vụ Cốc.

Cùng lúc đó, trên Thiên Linh Điện, tất cả môn hạ đệ tử của Thiên Linh Phái đều đã tề tựu đầy đủ. Hầu hết mọi người đều im lặng, ngồi trên những cái ghế con con đặt lung tung khắp đại điện, im lặng ngồi nhìn lên vị sư tổ cao cao tại thượng đang oai vệ, đỉnh đặc tọa lạc trên cái ghế xa hoa trên đài cao. Dù cho bọn họ đều cố gắng ra vẻ kính ngưỡng không thôi, nhưng đại đa số đám đệ tử này đều không hề che giấu được vẻ đau đớn, xót xa đồng linh thạch tự nhiên không cánh mà bay kia. Đối với nhiều người, đó là tích lũy cả đời của bọn họ.

Trần Khoáng ngồi trên cao, từ từ mở mắt ra, nhìn khắp mọi người một lượt rồi nhẹ nhàng nói

“Thời gian trôi qua thật sự là quá nhanh. Tuy hiện tại còn cách ngày đoàn sứ giả của Luyện Ngục Môn ghé qua Thiên Tinh Quốc khá xa nhưng vì hi vọng được một vị đại nhân trong đoàn chấp nhận cho Thiên Linh Phái, chúng ta nương tựa vào, chúng ta không thể không chuẩn bị thật chu đáo. Vì vậy, ta hi vọng mọi người hãy chung tay góp sức vì tương lai tươi sáng của bản môn.”

Trần Khoáng không nói rõ ràng nhưng mọi người ở đây lý nào có thể không hiểu ý tứ của lão ta. Sắc diện ai nấy đều thoáng hiện ra vẻ khó coi rồi biến mất rất nhanh. Chỉ có tên chương môn Trần Ngỗi là vẫn giữ sắc mặt ung dung. Gã ta chờ cho Trần Khoáng nói hết lập tức cất tiếng a dua.

“Sư tổ đã vì tương lai đại cuộc của bản môn mà phải lo nghĩ vất vả. Chúng đệ tử lâu nay được bình yên sinh sống tại đây đều nhờ ân che chở của bản phái. Bây giờ môn phái có việc, chúng đệ tử sao dám chối từ. Chúng đệ tử nguyện xin dốc sức khuyên mã vì tương lai của bản môn.”

Nói dứt lời, Trần Ngỗi liền cung kính lấy ra hơn mười khối nhị phẩm linh thạch, trăm khối nhất phẩm linh thạch, tổng trị giá lên đến hơn một ngàn khối nhất phẩm linh thạch, dâng lên bàn đá trước mặt tên sư tổ khôn kiếp kia.

“Chương môn nhân nói không sai! Chúng đệ tử bản môn chịu ân bản môn đã lâu, nay ra sức vì tương lai bản môn là điều hoàn toàn thuận theo thiên lý. Chúng đệ tử không có gì phải tiếc nuối. Đáng tiếc! Đệ tử không có tích góp lớn như chương môn nhân.” Một vị chủ quản Trúc Cơ kỳ khác thấy chương môn đã dẫn đầu như vậy thì cũng đứng lên cung kính nói rồi đặt bảy viên linh thạch nhị phẩm và mười mấy viên linh thạch nhất phẩm lên bàn. Mấy vị chủ quản trúc cơ kỳ khác thấy vậy cũng chậm rãi đứng lên nói vài lời tốt đẹp rồi hiến của. Tiếp đó, các môn hạ đệ tử luyện khí kỳ của Thiên Linh Phái cũng lần lượt đứng lên hiến bảo. Bọn họ người đông, động tác lại chậm chạp vô cùng, nên mấy đến hơn nửa ngày mà vẫn chưa làm xong nhiệm vụ bình thường đơn giản này. Trần Khoáng thấy vậy cũng không tỏ ý sốt ruột dỗi tức, bình tĩnh ngồi im chờ mọi người làm việc. Đợi đến khi mọi người đều đã dâng hết phần của mình lên, vị sư tổ khôn nạn kia mới lại ra vẻ vui mừng nói

“Ta biết mọi người không bao giờ vì việc khó khăn mà trốn tránh. Số lượng linh thạch ở đây tuy không phải là gì cả trong mắt của mấy vị đại nhân đến từ đại môn phái kia, nhưng cũng có thể mua một ít bảo vật để dâng lên làm đại lễ cho họ, thể hiện thành ý của chúng ta. Nếu như vẫn còn không đủ, bốn nhân sẽ suy nghĩ cách khác để bù thêm vào. Cho dù phải dâng pháp bảo trong tay ta lên, cũng nhất định phải để cho bản phái được một vị đại nhân của Luyện Ngục Môn thu nhận.”

Mấy câu nói đầy ‘thành ý’ của lão sư tổ không làm lũ đệ tử phía dưới xúc động chút nào. Bọn họ đều không phải là kẻ ngu, sao có thể bị lừa bởi những câu nói ầu trĩ đó chứ. Nhưng dù vậy, cũng không ai dám đứng lên phản bác cả. Tất cả đều cúi đầu im lặng chịu đựng.

Đúng lúc đó, từ trên chín tầng trời cao, một đám mây máu huyết tanh tươi, nồng đặc sát khí, từ khí kinh khiếp từ từ hạ xuống, bao phủ lấy toàn bộ Thiên Linh Đường. Cùng lúc đó, bao quanh bốn phía của Thiên Linh Đường, từng đoàn người từ từ hiện thân giữa những kiến trúc kỳ vĩ nơi đây. Họ nhanh chóng xếp thành những hàng lối, hình thù kỳ quái, hai tay liên tục bắt quyết, miệng lầm thầm niệm chú làm phép. Rất nhanh, một đám mây máu huyết dục, xen lẫn những đốm đen, vạch trắng... hiện ra, bao bọc lấy toàn bộ nhóm người bọn họ. Những đám mây vừa mới hình thành này nhanh chóng liên kết với nhau đồng thời bắn vọt lên trời cao, kết hợp với đám mây tà ác đang từ từ hạ xuống kia, nhanh chóng kết hợp lại thành một cái lồng khổng lồ mây huyết khí khổng lồ bao bọc lấy toàn bộ Thiên Linh Đường rộng lớn. Một luồng sát khí kinh thiên như một con sóng thần khổng lồ cuộn cuộn nhắm vào Thiên Linh Đường, đổ xập xuống.

Sát khí vô hình mà hữu chất, không làm bị thương đến cơ thể con người nhưng tác động đến thần kinh của bọn họ thì không gì có thể so sánh. Khi thứ sức mạnh kinh thế, vượt xa tầm hiểu biết của đại đa số con người và cả những tu sĩ cấp thấp đó ập đến thì không một thứ gì trên thế giới tâm linh này có thể tồn tại được. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tất cả mọi người trong đại điện đều cảm giác giống như ai đó đặt một quả bom trong đầu họ rồi kích nổ vậy. Một loạt những tiếng rú kinh hoàng, khiếp đảm vang lên khắp Thiên Linh Đường. Tất cả đám tu sĩ, môn hạ đệ tử Luyện Khí kỳ của Thiên Linh Phái đồng loạt bị dọa cho ộc máu, vỡ mật, thổ huyết đỏ gục ngay tại chỗ. Tám chín phần trong số bọn họ đã lập tức thâm tử đương trường, những người còn sống sót cũng đều đã bước quá nửa cơ thể qua Quỷ Môn Quan, thoi thốt đôi chút, lay lắt thêm một lúc rồi cũng nhanh chóng được giải thoát khỏi thế giới trần ai đầy tục lụy này. Đám chủ quản của Thiên Linh Phái, những tu sĩ đã Trúc Cơ kỳ cũng chẳng khá hơn đám đệ tử bao nhiêu. Công nhận là tu sĩ Trúc Cơ kỳ mạnh hơn tu sĩ Luyện Khí kỳ rất nhiều. Một tu sĩ Trúc Cơ kỳ có thể đánh ngang tay với hơn mười tu sĩ Luyện Khí kỳ một lúc. Nhưng sức mạnh của một tu sĩ Trúc Cơ kỳ nếu so sánh với trận sóng thần, sát khí, oán khí khủng khiếp vừa rồi thì cũng chẳng là cái gì cả. Họ cũng chẳng thể tồn tại được bao lâu nữa, mà dù có may mắn thoát chết thì có lẽ bọn họ cũng vĩnh viễn chìm trong điên loạn, mất đi thần trí của một con người. Tâm linh của họ đã bị đòn tấn công khủng khiếp kia đập nát tất cả rồi.

Trong hàng ngàn người có mặt tại Thiên Linh Đường, duy nhất chỉ có lão sư tổ Trần Khoáng là không bị tổn hại quá nhiều vì đòn tấn công vừa rồi. Nhưng lão ta cũng chẳng còn bao nhiêu khả năng chiến đấu nữa. Pháp lực trong lão không bị tổn hại quá nhiều nhưng thần thức của lão đã bị đòn tấn công vừa nãy làm cho tán loạn, tổn thương trầm trọng. Thương tổn này kinh khủng đến mức, lão e rằng chẳng thể còn đủ khả năng đề tể khỏi bất kỳ một pháp bảo hay pháp quyết nào nữa. Trong tình trạng như vậy, dù cho pháp lực vẫn còn dồi dào nhưng lão cũng vô phương ra tay tác chiến với bất kỳ ai trên đời này. Giờ đây, lão chỉ còn một khả năng duy nhất là kích loạn đám pháp lực trong người, tự bạo cơ thể, mạnh mẽ tiến thẳng vào địa ngục, một cách đầy sáng khoái. Tự bạo! Chết! Trần Khoáng không muốn chết. Một tu sĩ Kết Đan kỳ có thể thọ đến hơn 600 tuổi. Năm nay gã chỉ mới gần ba trăm tuổi. Có thể nói là gã còn khá trẻ. Địa vị của lão trong Thiên Linh Phái này tuyệt đối là chí cao vô thượng mà ngay cả trong thế giới tu giả của Tinh Thiên Quốc này cũng thuộc hàng đại nhân vật hàng đầu, được người người ca tụng. Với thực lực hiện tại của bản thân dù đi đâu gã cũng sẽ được trọng vọng, khốn cùng, tiền đồ vô hạn lượng. Không có bất kỳ lý do gì trên đời để gã phải chết cả! Vậy gã phải làm sao đây?

Trong lòng Trần Khoáng lúc này ngoài rối loạn, hoảng sợ, kinh hãi, còn có cả tiếc nuối, ân hận không nguôi. Là một tu sĩ Kết Đan kỳ, thần thức của gã ta cực kỳ cường đại. Thần thức của gã cường đại đến mức dù cho liên tục tập trung tinh thần quan sát biểu hiện của đám đệ tử bốn môn thì gã ta vẫn dư sức liên tục quan sát tình hình xung quanh Thiên Linh Đường. Gã ta vốn đã nhận ra được sự hiện diện của đám mây tà ác kia và cả sự xuất hiện của đám kẻ thù đông đến hàng ngàn người này. Nhưng gã ta không đề tất cả những điều này vào trong lòng. Thực lực của bọn họ đều chỉ ở mức Luyện Khí kỳ bậc một, bậc hai, yếu đuối đến mức không thể yếu đuối hơn được nữa, còn kém cỏi hơn cả đám đồ tử đồ tôn vô dụng của gã nhiều. Với những tu sĩ ở trình độ này, đừng nói là gần một nghìn người mà dẫu có hàng triệu người cũng chẳng làm gì được gã. Đánh không lại. Gã có thể phui mông bỏ chạy ngay tức khắc. Với thực lực của gã, dù đi đâu cũng sẽ không sợ không được thiên hạ trọng vọng. Do đó, gã quyết định cứ im lặng chờ đợi để xem xem đối phương rốt cuộc muốn làm gì. Gã ta thật không ngờ, đòn tấn công của đối phương lại nhanh, mạnh mẽ và kinh khủng đến như vậy. Đến lúc lão muốn ra tay phản kháng thì cũng đã muộn mất rồi. Lão ta thực sự không thể tin được điều này. Giờ thì... ngoài việc bó tay chịu trói ra, Trần Khoáng không còn bất kỳ con đường nào khác để đi. Lão biết rõ giá trị của bản thân hơn ai hết. Lão tin tưởng chỉ cần lão chịu hàng, đối phương sẽ lập tức dùng đại lễ để tiếp đãi lão. Địa vị của lão chắc chắn sẽ thay đổi rất nhiều. Lão không thể không cúi đầu khuất nhục người ta nhưng cuộc sống sau này của gã chắc chắn cũng không đến mức quá tệ.

Bị sự mạnh mẽ, khủng khiếp của Huyết Luyện quân đội làm cho kinh ngạc không chỉ có một mình Trần Khoáng mà ngay cả người chỉ huy đại trận này là Thành Đạt cũng phải kinh hãi không dám tin vào mắt mình nữa. Thành Đạt ngờ ngác tuyệt đối khi nhận được thông tin từ đám thủ hạ báo về. Gã thật không thể tin được chỉ một đòn tấn công của một ngàn tu sĩ luyện khí kỳ toàn bậc một, bậc hai như Huyết Luyện quân đội của gã lại có thể tiêu diệt được gần như toàn bộ hơn một ngàn tu sĩ Luyện Khí kỳ từ tầng thứ ba đến tầng thứ chín trong kia. Thậm chí còn làm trọng thương cả một vị Kết Đan kỳ tu sĩ nữa. Kết Đan kỳ tu giả, là kết đan kỳ tu giả đó! Từ bao giờ, một Kết Đan Kỳ tu giả lại yếu ớt đến mức độ này cơ chứ! Cho dù đám quân này đã đánh lén, bất ngờ tập kích, lại có sự hỗ trợ của Huyết Trì mà gã dày công tôi luyện thì cũng không đến mức kinh khủng đến như thế chứ! Ai... Đây có lẽ là sự khác nhau giữa một đội quân hoàn chỉnh và một đám đông ô hợp. Sự khác nhau này giống như một hòn đá và một nắm cát vậy. Thật sự khác nhau một trời một vực.

“Chủ nhân! Lão Trần Khoáng đã xin đầu hàng. Chúng ta làm sao đây ạ!”

Một tên lính truyền lệnh của Huyết Luyện quân đứng bên cạnh Thành Đạt nãy giờ, thấy gã im lặng quá lâu, không nhận được lên tiếng hỏi. Thành Đạt bị hỏi làm cho hoàn toàn tỉnh mộng. Gã lập tức hững hờ ra lệnh với giọng điệu không nóng không lạnh

“Đánh bất tỉnh lão ta, bắt sống! Sau đó thì tản ra, tiến hành lục soát theo kế hoạch.”

Thành Đạt vừa nói vừa cố gắng kiềm chế sự xúc động của bản thân. Tha chết cho lão Trần Khoáng là việc tuyệt đối không thể. Chênh lệch của hai bên

quá lớn. Chỉ cần lão ta hồi phục lại được tinh thần thì... đến lượt gã chết chắc. Cẩm chế của Huyết Luyện Ma Pháp, e rằng khó có tác dụng gì với những kẻ vượt trội quá xa như thế này! Nhưng Thành Đạt vẫn muốn bắt sống lão ta vì nghĩ đến việc dùng Huyết Trì luyện chế lão ta thành một Huyết Yêu. Hẳn một Huyết Yêu Kim Đan kỳ đó! Nghĩ đến việc này, Thành Đạt không thể không kích động như điên.

Ngay sau khi thủ hạ thông báo đã bắt sống được lão sư tổ rác rưởi, Trần Khoáng, Thành Đạt đứng trên đỉnh núi, bắn một đạo pháp quyết vào đám mây máu huyết do Huyết Trì tạo ra trên bầu trời. Đám mây đó liền nhẹ nhàng sà xuống, chui vào trong Thiên Linh Đường. Trong chốc lát, những thi thể các tu sĩ đã và đang chết trong đó lập tức bị hóa thành một đám máu huyết bầy nhầy rồi hòa vào trong đám mây đó. Thêm một đạo pháp quyết nữa được Thành Đạt đánh ra. Đám mây liền bay lên rồi nhắm hướng Huyết Trì nhẹ nhàng bay trở về. Thêm được từng đó máu huyết của đám tu sĩ này, Huyết Trì của Thành Đạt chắc chắn sẽ tiến bộ vượt bậc, chẳng bao lâu sẽ có thể chính thức luyện chế hoàn thành, trở thành một hung khí vô thượng trong tay gã. Đến lúc đó... hắc hắc hắc...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Có hai thời điểm thể hiện rõ ràng nhất, đầu là một đội quân thực thụ và đầu là một đám thảo khấu, giặc cỏ: lúc chiến bại và khi chiến thắng. Một đạo quân thực sự thì bất kể là lúc nào cũng phải giữ vững được kỷ luật, quân kỷ, đội ngũ... Trong khi một đám giặc cỏ thì chỉ cần hơi trùng xuống một chút là lập tức rã đám hàng loạt và biến thành một đám đông ô hợp. Nếu xét theo tiêu chí này thì đội quân Huyết Luyện này của Thành Đạt tuyệt đối đủ tư cách là một đội quân chính quy điển hình. Sau khi chiến thắng trong một trận đụng độ choáng váng vừa rồi, bọn họ lập tức tuân theo sự chỉ huy của các đội trưởng, tách ra đi khắp vùng núi Thiên Linh Sơn, tìm kiếm kho tàng, bảo khố, động phủ tu luyện bí mật của đám tu sĩ cao cấp của Thiên Linh Phái một cách trật tự và đầy kỷ luật. Đội hình đội ngũ được giữ vững như thế họ đang thực hiện một bài thao luyện thường ngày nào đó chứ không phải là đang đi tìm kiếm kho báu sau một trận huyết chiến đẫm máu vậy. Nhìn thấy cảnh tượng này, Thành Đạt lập tức cảm thấy hài lòng vô cùng. Xem ra, Huyết Luyện Ma Pháp không đơn giản chỉ là loại công pháp nhằm đào tạo ra một đội quân hung hãn, thiện chiến trong chiến đấu mà là một bộ công pháp chuyên dùng để đào tạo ra những đội quân thực sự, có kỷ luật thực sự. Gã hiện tại có thể yên tâm đi làm chút việc riêng của mình được rồi.

Thành Đạt sau khi yên tâm về đội quân Huyết Luyện của mình liền dẫn theo ba tên Huyết Yêu mạng lão sư tổ Trần Khoáng đang hôn mê bất tỉnh trở về Lãnh Vụ Cốc. Cẩm chế, trận pháp xung quanh Lãnh Vụ Cốc đã bị Huyết Trì phá hủy toàn bộ nên để lộ ra chân diện mục là một khu vực toàn sỏi đá khô cằn của nó (tả khí vốn có của nơi này đã bị Huyết Trì hấp thu sạch bách, không còn đủ sức để tạo ra đám mây mù như trước nữa). Thành Đạt không chút để tâm quan sát cảnh vật mà đi thẳng đến Huyết Trì của gã. Nhìn Huyết Trì, sau khi bị gã cưỡng ép huy động một lượng lớn máu huyết và tử khí để lập trận pháp tấn công Thiên Linh Đường rồi lại tiếp nhận một lượng lớn máu huyết, thi thể của các tu sĩ cao cấp, xuất hiện nhiều biến động khó lường. Thành Đạt liền quát gã sư tổ khốn nạn kia sang một bên, lệnh cho ba tên Huyết Yêu trông coi rồi ngồi xuống cạnh bờ ao, bắt đầu làm phép hỗ trợ Huyết Trì củng cố lại tổng thể. Dưới sự hỗ trợ của Thành Đạt, Huyết Trì dần ổn định trở lại. Thành Đạt hài lòng liền quay sang gã sư tổ vẫn đang mê man bất tỉnh kia, bắt đầu làm phép, yểm bùa, ếm lời nguyên, cấm chú lên cơ thể lão ta rồi lạnh lùng ném luôn lão ta vào trong Huyết Trì bên dưới. Huyết Trì này hiện đang ở giai đoạn bồi thực do cùng lúc hấp thu quá nhiều máu huyết và thi thể cao cấp, rất cần một chỗ để trút bớt số huyết tinh dư thừa, để điều hòa lại bản thân nó nên việc Thành Đạt lúc này sử dụng Huyết Trì để tế luyện một vị Kết Đan kỳ tu sĩ thành Huyết Yêu thực đúng là nhất cử lưỡng tiện, hợp lý không sao nói hết. Nhìn thân hình lão sư tổ dần dần chìm sâu vào trong Huyết Trì, Thành Đạt gật đầu hài lòng. Tiếp đó, gã nhanh tay bố trí thêm một vài trận pháp cấm chế cần thiết rồi ra lệnh cho ba tên Huyết Yêu làm nhiệm vụ canh giới và chăm sóc Huyết Trì. Xong đâu đấy, gã lại quay về với đội quân Huyết Luyện của gã ở Thiên Linh Đường. Nay giờ, gã làm việc mất nhiều thời gian đến như vậy chắc bọn họ cũng đã thu hoạch được không ít chiến lợi phẩm rồi!

Thành Đạt đoán không sai! Khi gã ta bước đến Thiên Linh Đường thì lập tức bị một đồng tài sản khổng lồ chất cao như núi làm cho choáng váng, hưng phấn đến mức suýt mất cả khả năng khống chế bản thân. Thu hoạch của cuộc chiến lần này thực quá mức to lớn. Số tài bảo mà cái môn phái mà tiếng là nhỏ bé, yếu ớt vô lực như Thiên Linh Phái tích trữ cực kỳ kinh người. Ngoài một đồng linh thạch cấp một, cấp hai, cấp ba, linh đan, diệu dược, linh thú, tài liệu... giá trị liên thành còn có một lượng lớn pháp bảo cấp ba (những pháp bảo có thể sử dụng trong chiến đấu trực tiếp của các tu sĩ Trúc Cơ kỳ và Ngưng Dịch kỳ), mười cái pháp bảo cấp bốn (pháp bảo quý hiếm đối với cả các tu sĩ Ngưng Dịch Kỳ), hai món pháp bảo cấp năm (Kết Đan kỳ đại tu sĩ cũng có thể sử dụng) và một món pháp bảo cấp sáu (, sách vở, công pháp tu luyện các loại thì nhiều không thể kể hết. Tính tổng giá trị của những thứ này thực sự khiến cho bất kỳ ai trên đời phải ngất xỉu vì hạnh phúc. Lượng tài phú này thực sự quá mức dọa người!

Thành Đạt vừa kiểm kê lại những chiến lợi phẩm này vừa không thể hiểu được tại sao đám chủ quản của Thiên Linh Phái đã không đem mấy món đồ quý giá này ra phân phát cho đám môn hạ đệ tử để giúp bọn họ nhanh chóng tiến bộ trong tu luyện, để gia tăng lòng trung thành của bọn họ với môn phái, để tăng cường thực lực của môn phái, lại còn giữ mọi thủ đoạn trắng trợn cướp đoạt số tài sản nhỏ nhoi của bọn họ, rồi đem tích cho chắt kho, bắt chấp lũ thuộc hạ đối khổ. Gã có biết đâu trên đời này có một loại người vô cùng ti bỉ. Chúng sẵn sàng nhịn ăn, nhịn mặc để đem tiền của chôn sâu dưới đất rồi thỉnh thoảng tự cười khàn khách một mình, đặc ý vì có trong tay đồng đồ đầy giá trị đó. Bọn người này tính sự giàu mạnh của một môn phái nằm ở chỗ trong kho của môn phái đó đang cất chứa bao nhiêu tiền của, môn phái đó có thể uy hiếp, đe dọa được bao nhiêu môn phái khác chứ không nằm ở chỗ đời sống môn hạ đệ tử của môn phái đó sướng khổ thế nào. Bọn người này sẵn sàng để bảo vật mốc meo, hư hỏng trong kho chứ dứt khoát không chịu chia sẻ với thủ hạ, cho dù là thủ hạ thân tín cũng không. Thế mới có chuyện, ngay ở những đại môn phái giàu mạnh ‘nứt đố đổ vách’ mà vẫn có vô số môn hạ, đệ tử vì không có linh đan, diệu dược hỗ trợ mà phải trợ mắt đứng ngoài đại đạo trong khi trong kho của các môn phái đó vẫn chất đầy linh đan, diệu dược vì lâu năm mà hư hỏng, tiêu tán mất linh khí, suy giảm hiệu dụng. Thế mới biết trên đời này rất ít người thấu hiểu được đạo lý ‘Vàng mà đem chôn dưới đất thì cũng chỉ là đá vụn’, ‘Bảo vật vô giá nếu không biết sử dụng thì cũng đồng nghĩa với vật vô giá trị’!

Thành Đạt nhanh chóng từ trong số chiến lợi phẩm tìm ra được những thứ giá trị nhất hoặc hữu dụng với bản thân gã nhất. Thứ quan trọng nhất là các cuốn sách võ, công pháp, pháp quyết... về đủ mọi vấn đề mà Thiên Linh Phái sưu tầm được. Đây là một biển kiến thức kinh người nha! Chỉ cần từ từ ‘nhấm nháp’ hết số kiến thức trong đây, Thành Đạt sẽ không sợ vì tuổi trẻ, kinh nghiệm, kiến thức thiếu thốn mà phạm phải những sai lầm sơ đẳng, dẫn đến đại họa nữa. Thứ hai một món pháp bảo có hình dạng giống như một chiếc nhẫn nhỏ bé, thô kệch xấu xí. Nạp giới, một pháp bảo không gian cấp ba thường đẳng, bên trong có dung hợp một không gian to lớn, có khả năng thu nạp, phóng xuất đồ vật để dùng, mà không hề gia tăng thêm trọng lượng tác động lên người sử dụng. Ngoài ra, khi sử dụng nạp giới để chứa những tài liệu tu luyện cùng cấp bậc thì dù để bao lâu cũng không sợ tài liệu bị hư hỏng hay bay mất linh khí, suy giảm chất lượng. Đúng là một pháp bảo vô cùng thực dụng! Tiếp đó là một đôi cánh pháp bảo cấp bốn trung giai: Từ Lôi Dực, cho phép người sử dụng nhẹ nhàng bay lượn trên không trung, nhanh nhẹn, linh động, không pháp khí nào có thể so sánh; pháp lực và thần thức tiêu hao khi sử dụng nó cũng ít đến mức một tu sĩ Luyện Khí kỳ như Thành Đạt cũng có thể sử dụng vô cùng thoải mái. Không chỉ vậy, đôi cánh này còn chứa đựng sức mạnh của Từ Lôi, người sử dụng có thể bắt thần phóng thích ra những đòn tấn công vô cùng mạnh mẽ, công kích kẻ địch, thần không biết, quỷ không hay, là một đòn sát thủ cực kỳ khó đề phòng, dùng để cứu mạng cũng vô cùng hữu ích. Một bộ áo giáp cấp bốn thượng giai, có thể ngăn chặn được thần niệm quan sát của cả tu sĩ Kết Đan kỳ và ngăn tiếp được một đòn tấn công toàn lực của tu sĩ Kết Đan kỳ. Một thanh phi kiếm pháp bảo cấp độ năm, sắc bén vô thường, mạnh mẽ vô song. Một khóa Thiên Lôi Châu, có thể đánh chết mọi tu sĩ Ngưng Dịch kỳ trong chớp mắt. Pháp bảo cấp độ sáu duy nhất là một món pháp bảo trấn phái của Thiên Linh Tông, một lá cờ nhỏ có tên gọi là Thiên Linh Kỳ, khi phát động có thể huy động thiên địa linh khí để tạo ra một cơn yêu thú có thực lực cấp năm, tương đương với thực lực của một tu sĩ Kết Đan kỳ tăng ba, bốn, năm. Đương nhiên, những linh thạch, linh đan, diệu dược thích hợp với gã thì càng không cần phải nói đến nữa. Thành Đạt không chút khách khí lập tức chiếm dụng làm của riêng. Số còn lại, gã quyết định sẽ dùng làm phần thưởng cho đám thủ hạ hay từ từ bán ra để mua lấy những thứ cần dùng khác. Với số tài sản to lớn này, Thành Đạt không chỉ có thể trong vòng vài năm nữa tiến thẳng đến Ngưng Dịch kỳ mà còn có thể hỗ trợ cho thủ hạ dưới tay gã nhanh chóng gia tăng thực lực. Cho dù cả công pháp tu luyện của Thành Đạt và đội quân Huyết Luyện đều cực kỳ chậm rãi trong việc tiến giai nhưng nếu dùng đại lượng linh thạch, linh đan hỗ trợ không ngừng thì chắc chắn tốc độ tiến bộ của họ sẽ không thua kém bất kỳ thiên tài tu luyện nào. Đến lúc đó... hắc hắc hắc...

“Ông chủ!”

Đúng lúc Thành Đạt đang đắm chìm trong giấc mộng đẹp của gã thì Tà Khuyển bỗng nhiên đi đến, lên tiếng lôi gã về với thực tại.

“Có chuyện gì vậy?”

Dù trong lòng giận đến muốn phát hỏa vì bị phá ngang, nhưng Thành Đạt vẫn mạnh mẽ áp chế cơn thịnh nộ xuống, lạnh nhạt hỏi lại, vừa khó hiểu tại sao một kẻ đã bị cuộc đời ‘huấn luyện’ kỹ càng như Tà Khuyển lại tự nhiên to gan lớn mật phá ngang lúc chủ nhân đang ‘bận rộn’. Ngay khi quay lại, gã lập tức đoán được phần nào lý do sự bất thường đó. Bên cạnh gã, Tà Khuyển đang đứng trước một đám nữ tu sĩ trẻ tuổi đang quỳ gối dưới đất. Những nữ tu sĩ này tu vi đều chỉ mới đạt đến Luyện Khí Kỳ tăng hai tăng ba, nhưng chỉ duy nhất một người đã trúc cơ thành công, nhưng rõ ràng chỉ là một vị tiêu thụ là ngọc cành vàng không sức chiến đấu. Hầu hết, bọn họ đều xinh đẹp hơn người, ăn mặc sang trọng, dáng người là lười, mềm mại, tác phong thanh nhã, quyến rũ lòng người. Nhưng thứ làm cho cả Thành Đạt và Tà Khuyển chú ý đến họ không phải là những thứ bề ngoài vớ vẩn đó mà là những dấu đóng nô lệ đỏ rực trên cánh tay họ. Tất cả bọn họ đều là những nữ nô lệ. Nhưng không giống như những nô lệ tầm thường, hạ cấp như đám người Tà Khuyển, họ là những nô lệ có địa vị cao nhất trong tầng lớp này, những nô lệ hầu hạ. Công việc hàng ngày của họ không phải là làm những công việc nặng nhọc, nguy hiểm đầy chết chóc mà chỉ chuyên trách hầu hạ, làm vui lòng chủ nhân mà thôi. Có thể nói, ngoài việc bị đóng dấu nô lệ trên người, cuộc sống của họ cũng dễ chịu không thua kém, thậm chí còn tốt đẹp hơn đại đa số người bình thường trên thế giới này. Họ được gọi bằng một cụm từ đầy ý nghĩa ‘nô lệ quý tộc’.

Tại một môn phái nhỏ bé như Thiên Linh phái cũng tồn tại ‘nô lệ quý tộc’? Đây thực là một điều bất ngờ đối với Thành Đạt. Bởi vì theo như gã biết, giá của những nô lệ này không hề rẻ. Nếu như những nô lệ như Tà Khuyển, có giá bán còn kém hơn cả một cân linh lương (hàng mấy chục mạng mới được một linh thạch cấp một) thì những ‘nô lệ quý tộc’ này lại có giá đến hàng chục linh thạch, thậm chí có khi còn cao hơn, một mạng. Đây không phải cái giá mà một môn phái như Thiên Linh Phái có thể bỏ ra để đầu tư vào những thứ ‘đồ trang sức’, món đồ chơi vô bổ như lũ ‘nô lệ quý tộc’ này. Nhưng ở đây lại có đến hàng chục người. Thành Đạt không quá khó khăn để biết bọn họ là đồ chơi của ai trên cái ngọn núi Thiên Linh Sơn khôn nạn này.

Thành Đạt đưa mắt nhìn Tà Khuyển, rồi thở dài cảm thông với gã ta. Tà Khuyển là người đã trải qua hơn hai mươi năm sống kiếp nô lệ. Gã căm thù cái thế chế này đến cực điểm và tràn ngập sự đồng cảm, yêu thương đối với tất cả những người cùng cảnh ngộ nhưng gã cũng bị nhuộm không ít thói hư tật xấu của xã hội này. Luật bất thành văn của thế giới tu giả: nô lệ một khi mất chủ sẽ trở thành tài sản của một tu sĩ tự do đầu tiên tìm thấy họ. Điều đó có nghĩa là những người thiếu chủ này giờ đây là nô lệ, là tài sản của Thành Đạt, một trong những chiến lợi phẩm của gã. Tà Khuyển theo sự chỉ dẫn của lòng trung thành với gã và ý thức về những nguyên tắc của thế giới nô lệ này mà đem những người nô lệ này đến dâng lên cho Thành Đạt, mà trong lòng gã lại tràn ngập những cảm xúc bất cam, bi phẫn, đau thương vì chính tay gã đã đẩy một nhóm người có số phận thê thảm như gã, một lần nữa rơi vào vòng khổ nhục. Thành Đạt thực sự cảm thấy cảm thông với gã. Nhưng đồng cảm thì đồng cảm, Thành Đạt vẫn cứ làm ra vẻ không nóng không lạnh mà gã biết là có hiệu quả chấn nhiếp cực lớn lập lại câu hỏi với Tà Khuyển

“Sao? Có việc gì?”

Tà Khuyển khẽ run lên rồi mới hít một hơi thật sâu rồi đồng dạng nói

“Thưa ông chủ. Chúng tôi bắt được một nhóm tù binh, xin ông chủ định đoạt.”

“Ngà!” Thành Đạt tiếp tục đóng kịch “Chỉ có vậy thôi sao?”

Tà Khuyển bị dọa một trận làm cho sợ hãi đến mức đứng đờ người ra đó, không biết phải là sao. Thành Đạt thấy đã đạt được hiệu quả mong muốn thì cũng không để ý đến gã ta nữa. Gã quay sang đám nữ tu nô lệ quý tộc kia lạnh giọng hỏi

“Các ngươi là người hầu của ai?”

Giọng nói của gã lạnh tanh không chút tình cảm lại kết hợp với tình cảnh hiện tại làm cho hoảng sợ vô cùng. Họ luống cuống một lúc rồi mới có

một thiếu phụ xinh đẹp, ước chừng hai bảy, hai tám tuổi, đáng vẻ tôn quý, ăn mặc quý phái, cung kính thưa.

“Khỏi bẩm chủ nhân! Chúng tiểu nữ đều là hầu thiếp của Trần Khoáng đại nhân.”

Nghe cách xưng hô đáng ghét của vị nữ tu này Thành Đạt lập tức cảm thấy khó chịu vô cùng. Cách ăn nói lễ mạo của cô ta chẳng khác nào một sự móc máy với cái quá khứ chẳng lấy gì làm cao quý và tính cách thô tục, ưa đơn giản của gã. Gã hừ lạnh một cái rất thật tình, khiến cho không khí xung quanh giống như bị hạ thấp xuống không ít, miệng lạnh nhạt nói

“Cho ta biết giá trị của các ngươi! Nếu như có giá trị, ta sẽ cho các ngươi sẽ thoát khỏi kiếp nô lệ và bảo đảm cuộc sống của các ngươi một thời gian. Nếu không, tự sinh tự diệt đi!”

Câu nói của Thành Đạt tuy đơn giản nhưng lại khiến cho gương mặt Tả Khuynh giãn ra rất nhiều. Gã hiểu được rằng ông chủ không có ý định coi những người này như những đồ vật hình người như những gã chủ nô khác. Tuy rõ ràng, ông chủ không phải là một kẻ đại nhân đại nghĩa như những gì Tả Khuynh từng nghe người đời ca tụng về các vị anh hùng, nhưng đối với gã, như vậy đã là tử tế lắm rồi. Một nô lệ thấp kém như gã, tuyệt không còn mơ ước gì hơn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Nô lệ trong thế giới tu giả từ đâu mà có? Có rất nhiều nguyên nhân dẫn đến việc một con người bị buộc phải làm nô lệ. Nguyên nhân thứ nhất là do chiến tranh. Những tu binh chiến tranh nếu không lập tức bị khai tử ngay tại chỗ hoặc được thả khi song phương trao đổi tù binh thì sẽ bị giáng làm nô lệ, bị đóng dấu, hạ cấm chế và bị coi như một món đồ vật có hình dạng con người. Thứ hai là do ‘di truyền’, một người có cha hoặc mẹ là nô lệ thì ngay từ khi chào đời cũng bị đóng dấu nô lệ. Thứ ba là do nợ nần không trả nổi và bị chủ nợ giáng làm nô lệ. Thứ năm là do bị bọn buôn bán nô lệ bắt cóc, vân vân và vân vân. Có hàng trăm nguyên nhân dẫn một con người đến địa ngục nô lệ, nhưng bất kể là do nguyên nhân nào thì số phận thâm trầm của các nô lệ là không thể trách khỏi. Trong số các nô lệ thì nô lệ quý tộc là một trong những loại nô lệ đặc biệt nhất. Hầu hết những người mang thân phận nô lệ nếu không mơ ước tự do thì cũng mơ ước một ngày nào đó được trở thành một ‘nô lệ quý tộc’. Nhưng điều đó gần như là một điều không thể. Nguyên nhân là bởi vì một nô lệ muốn trở thành nô lệ quý tộc thì phải thỏa mãn rất nhiều điều kiện phức tạp và rắc rối. Trong số những điều kiện đó thì điều kiện phải sở hữu một trí tuệ phi phàm, kiến thức uyên bác và cực kỳ quan trọng là tài đoán biết tâm ý chủ nhân, biết làm vui lòng chủ. Đám người nữ tu sĩ đang quỳ trước mặt Thành Đạt đây đều là những ‘nô lệ quý tộc’ phẩm chất cực cao sao lại không có khả năng cơ bản đó chứ. Chỉ cần nghe qua câu nói của Thành Đạt, họ đã lập tức đoán biết ra được tâm ý của tên này. Ánh mắt khẽ đưa động một chút, người thiếu phụ khi nãy cất tiếng lại lên tiếng lần nữa. Lần này cô ta nói chuyện với giọng đơn giản khá hợp lỗ tai Thành Đạt.

“Thưa ngài. Chúng tôi đều chỉ là những cô hầu gái trong phủ bình thường. Ngoài việc, dọn dẹp động phủ, chăm sóc linh viên, linh thú, chúng tôi chỉ còn biết ca hát, nhảy múa, giúp vui cho chủ.” Nói đến đây, nàng dường như cảm thấy được vẻ hài lòng của Thành Đạt đang chuyển thành sự khó chịu thì vội vàng dừng bài phát biểu linh tinh lại để đi vào ý chính “Thưa ngài. Tôi biết làm kế toán sổ sách, quản lý tài khóa.”

Câu nói này thực sự làm Thành Đạt giật mình kinh sợ, rồi vui mừng khôn xiết. Quản lý sổ sách kế toán, tài khóa là một trong những việc làm gã đau đầu đầu này giờ, dù gã đã cố gắng lơ đi nhưng vẫn canh cánh trong lòng. Với việc sở hữu một lượng lớn tài bảo như hiện tại, Thành Đạt rất cần một người biết cách sắp xếp, tổ chức, quản lý chúng. Khả năng của người thiếu phụ này đúng là thứ mà gã đang cần nhất hiện nay. Dù vậy, gã vẫn ra vẻ nghi ngờ hỏi lại

“Làm sao ngươi có khả năng này? Trình độ đến đâu?”

Người thiếu phụ nhận ra hi vọng trong câu hỏi của Thành Đạt thì lập tức biết được bản thân đã dò đúng đài, điểm trúng yếu huyệt của Thành Đạt nên vui vẻ nói

“Thưa ngài. Ông chủ trước của chúng tôi có chút cơ sở làm ăn riêng, tuy không lớn lắm nhưng cũng khá phát đạt. Việc kiểm tra, quản lý sổ sách kế toán của cơ sở này đều do một tay tôi lo liệu. Ngoài ra, tôi còn có trách nhiệm quản lý đồng tài bảo trong kho của ông ấy nữa.”

Thành Đạt nghe vậy thì gật đầu. Gã vốn định yêu cầu người thiếu phụ này chuyển các cơ sở làm ăn của tên Trần Khoáng kia thành của gã nhưng kịp thời dè nén, không chế bản thân. Chỉ cần người thiếu phụ này trở thành thuộc hạ của gã thì cô nàng tất sẽ dốc hết sức để giúp gã nuốt trọn mấy cơ sở này để ghi công với gã, không cần gã phải hao hơi về vấn đề này, nói nhiều có khi sẽ phản tác dụng.

“Ngươi tên gì?” Thành Đạt lạnh lùng hỏi thiếu phụ.

Thiếu phụ lập tức biết được việc mình đã thành liên vợi vàng hỏi đáp

“Tôi tên là Nguyệt Dao.”

Tiếp đó, Thành Đạt không lý gì đến Nguyệt Dao nữa mà quay qua các nữ tu còn lại. Hầu hết bọn họ đều có trong tay những khả năng hậu cần vô cùng

giả trị. Người thì biết luyện đan, người biết luyện khí, người giỏi chăm sóc linh thú, người giỏi trận pháp, người thì tinh thông chăm sóc nuôi dưỡng linh thảo, linh dược, linh lương... rất phong phú và đa dạng. Đây đều là những khả năng mà Thành Đạt hoàn toàn mù tịt nên gã rất vui mừng giải phóng thân phận nô lệ cho họ và chào đón bọn họ nhập nhóm. Dĩ nhiên, việc Thành Đạt hạ cấm chế nên người họ là điều không thể tránh được. Những người này cũng rất biết điều, không chút phản đối hành động cẩn thận này của Thành Đạt, còn cung khai ra một vị trí kho tàng bí mật của lão sư tổ Trần Khoáng, làm cho Thành Đạt phát tài thêm một chuyến nữa. Có đám nữ tu này lo liệu xử lý hậu cần, quản lý tài kho, Thành Đạt tạm thời có thể không cần lo nghĩ về vấn đề này nữa.

Sau một hồi hưng phấn và sung sướng, Thành Đạt cuối cùng cũng trở lại mặt đất. Gã nhanh chóng phát hiện ra hiện có rất nhiều vấn đề khó khăn đang hiện ra trước mắt, đòi hỏi gã phải giải quyết ngay. Việc đầu tiên là phải làm sao để giữ được những chiến lợi phẩm vừa cướp đoạt được này. Thế giới của các tu giả là thế giới vô cùng hỗn loạn và khát máu. Giặc cướp tại nơi đây đông như dân Tàu. Thiên Linh Phái trước đây dù sao cũng có một đại tu sĩ Kết Đan kỳ tọa trấn nên bọn chúng không dám đến đây gây chuyện nhưng hiện tại... Chỉ cần tin tức một nhóm tu sĩ Luyện Khí kỳ bọn gã tạo phản, giết chết vị đại tu sĩ Kết Đan kỳ kia truyền ra ngoài (việc này muốn giấu cũng không thể giấu được, số ‘cá’ lọt lưới, trong trận vừa rồi hơi bị nhiều) thì những con chó khát máu đó không ừn ừn kéo đến đây chiếm phần mới là chuyện lạ!

Thành Đạt tạo phản không phải chỉ vì căm ghét lũ chủ quản, sư tổ tham tàn đều giả mà còn vì muốn chiếm lấy vật tư, tài nguyên để tu luyện. Nay vật tư, tài nguyên đã đến tay, điều gã mong muốn nhất là lập tức bế quan, khổ tu, gia tăng cảnh giới của bản thân, đâu có thời giờ rảnh rỗi mà đi ‘nói chuyện’ phải quấy với lũ rác rưởi kia. Mà không chỉ có mình gã là cần thời gian yên tĩnh để tu luyện. Cả đám ma binh Huyết Luyện của gã cũng rất cần thời gian để tu luyện, vừa để nâng cao cảnh giới tu vi của họ vừa để cho họ tinh thông toàn bộ những chiến thuật, thủ đoạn tác chiến được ghi lại bên trong cuốn Huyết Luyện Ma Pháp, trở thành một đội quân tinh nhuệ thực sự. Rồi cả thời gian cho Huyết Trì của gã tiêu hóa hết được đồng tinh huyết mới thu thập được kia, luyện hóa lão sư tổ thành một Huyết Yêu tuyệt thế.... Thời gian! Thời gian! Thời gian!... Phải làm sao đây! Thành Đạt cau mày suy nghĩ một lúc rồi cắn răng hạ quyết tâm, thâm rít khe trong mồm

“Đáng chết! Nhưng xem ra không còn cách nào khác rồi!”

Tiếp đó, Thành Đạt quay qua Tả Khuynh lạnh lùng ra lệnh

“Đem theo tất cả chiến lợi phẩm về Lãnh Vụ Cốc!”

Phải! Lãnh Vụ Cốc. Lãnh Vụ Cốc không phải là chỗ tốt đẹp gì để sống chứ đừng nói là để tu luyện và chắc chắn trong phạm vi của Thiên Linh Sơn này có không ít những địa điểm còn tốt hơn nơi này. Nhưng bù lại, đây là một trong những cấm địa được phòng vệ gắt gao nhất của Thiên Linh Phái, đầy dẫy những cấm chế vô cùng lợi hại. Địa hình hiểm trở, dễ thủ, khó công phá. Nơi đó, cũng là nơi mà Thành Đạt và đội Huyết Luyện của gã sinh sống và thao luyện mấy năm trời, có thể coi như là nhà của họ, họ thông thuộc nơi đó đến từng ngọn rau, hòn đá. Nơi đó cũng là nơi Huyết Trì của gã đang im lặng tự tôi luyện. Đóng quân tại Lãnh Vụ Cốc chính là Thành Đạt đã chiếm lấy địa lợi tốt nhất để phòng ngự, bảo vệ toàn quân khỏi bất kỳ một cuộc đột kích nào của kẻ thù. Điều kiện tu luyện thì có thể dùng linh thạch và đan dược để bù đắp chứ thời gian và ưu thế thì... cái gì có thể bù đắp được nó đây.

Đoàn người nhanh chóng mang theo những vật tư chiến lợi phẩm về lại Lãnh Vụ Cốc. Công việc này khá nặng nề và mất thời gian đối với những tu sĩ tu tiên Luyện Khí kỳ như bọn họ. Rất may là trong đồng chiến lợi phẩm mà bọn họ cướp đoạt được có không ít túi không gian, một pháp bảo hình túi, bên trong có một khoảng không gian rất rộng lớn, có khả năng thu nạp, chứa đựng vật phẩm, dù không làm giảm được trọng lượng tác động lên người sử dụng; Thiên Lý Phù, bùa dán vào chân, giúp gia tăng tốc độ di chuyển, trèo leo lội suối dễ dàng như đi trên đất bằng; Đại Lực Phù, bùa giúp gia tăng thể lực người sử dụng... nên chỉ mất khoảng một ngày, đoàn người đã thành công chuyển số tài vật chất đồng như núi vào trong kho, thực chất là những khu mỏ cũ trong Lãnh Vụ Cốc. Tiếp theo đó là các công việc sắp xếp, việc phòng thủ, nơi ăn chốn ở cho toàn quân. Cuối cùng, gã bắt tay vào việc phân chia toàn đội quân Huyết Luyện của gã ra làm ba đơn vị lớn, mỗi đơn vị có khoảng ba trăm người, chia nhau ra làm ba công việc: canh giới, chuẩn bị chiến đấu, bảo vệ cơ sở; tu luyện công pháp, gia tăng thực lực và thao luyện trận pháp Huyết Luyện Ma Pháp... Do đội quân Huyết Luyện này của gã đã được chia thành cách đơn vị nhỏ từ trước nên việc này không mất quá nhiều thời gian của gã. Sau rốt, Thành Đạt đi đến bên Huyết Trì, quan sát, kiểm tra quá trình tự luyện của môn tà khí này một lúc rồi lấy trong nạp giới ra một loạt những vật phẩm tài liệu quý giá vừa chiếm được tung lên, hòa vào trong Huyết Trì. Đám vật liệu phụ trợ này nhanh chóng bị Huyết Trì hòa tan, không còn một mảnh. Quan sát thêm một lúc nữa, yên tâm Huyết Trì không có vấn đề bất thường gì, Thành Đạt liền từ tốn bước vào sâu trong hang. Gã đi vào trong một căn phòng kín, chuẩn bị bế quan. Lần này gã quyết tâm là nếu không đạt được cảnh giới Trúc Cơ kỳ thì dứt khoát không chui ra.

Căn phòng mà Thành Đạt chọn chính là căn phòng nghỉ mà Thiên Linh Phái bố trí dành cho các đệ tử đến đây làm nhiệm vụ quản lý khu mỏ. Căn phòng này cực kỳ tầm thường, không có bất kỳ thứ gì ngoài một cái giường bé con con và một ít đồ đạc cá nhân khác. Điều duy nhất vừa ý của Thành Đạt đó là nó là căn phòng duy nhất ở đây được bao bọc bởi một lớp màn cấm chế nho nhỏ, không thể bảo vệ gã khỏi bất kỳ một cuộc tấn công có chủ ý nào nhưng cũng đủ để ngăn cách gã với những điều phiền phức bên ngoài.

Đầu tiên, Thành Đạt ngồi xuống giường, hít thở đều đặn để tập trung tinh thần. Khi tinh thần đã hoàn toàn bình tĩnh, yên ổn, gã lấy một viên Trúc Cơ Đan ra uống vào và vận công, bắt đầu luyện hóa dược lực. Dược lực của Trúc Cơ phát huy hiệu dụng rất nhanh. Chỉ vài phút sau khi được phục dụng, Thành Đạt đã cảm nhận được sự tồn tại của một ngọn lửa nóng bỏng đang cháy bùng bùng trong bụng gã, đồng thời tứ chi của gã bị những luồng khí lạnh không biết từ đâu ập đến làm cho lạnh buốt. Cùng lúc trên cơ thể Thành Đạt, hai cảm giác nóng lạnh cực kỳ mâu thuẫn nhau cùng tồn tại, khó chịu vô cùng. May là cảm giác này kéo dài không lâu. Chỉ một lúc sau, cô hỏa nhiệt trong bụng gã cũng như cảm giác lạnh giá nơi tứ chi đồng loạt biến mất, như chưa hề tồn tại. Thành Đạt còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì... một sự đau đớn kịch liệt, không thể diễn tả bỗng nhiên từ bụng gã, mạnh mẽ truyền lên đầu. Nỗi đau đơn như bị ngàn dao đâm chém này làm cho Thành Đạt tái mặt, đổ ập xuống giường, toàn thân co quắc như một con tôm luộc, mồ hôi mồ kê nhễ nhại như vừa đi tắm xong.

Không dừng lại ở đó, cơn đau đớn nhanh chóng từ ổ bụng mạnh mẽ lan ra khắp toàn thân gã như một đám cháy rừng. Thành Đạt có cảm giác giống như một đàn giò bọ, rần rết đang điên cuồng chui rúc, lóc rĩa cơ thể gã, thâm nhập vào tận xương tủy của gã, hành hạ gã chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần. Hết đau, lại đến ngứa và nhức mỏi, những cảm giác tội tệt liên tục nối tiếp nhau xuất hiện và biến mất nhanh như một đàn chim bay qua cửa sổ, làm Thành Đạt thực hận không thể đập đầu vào tường mà chết quách cho nó xong để được giải thoát khỏi sự khốn khổ này. Loại tra tấn dã man thiếu chút làm cho Thành Đạt hóa điên này hành hạ gã hàng nửa tiếng đồng hồ rồi đồng loạt biến mất tăm mất tích. Tiếp đó, một cảm giác nhẹ nhàng thoải mái, thư

sương khôn tả, dịu dịu ập đến, nhẹ nhàng vuốt ve, dỗ dành Thành Đạt, nâng đỡ toàn thân gã, làm cho gã có cảm giác giống như được đại giải thoát hoàn toàn khỏi mọi khổ ai trên thế gian này. Thành Đạt thực sự tin rằng gã đã đắc đạo thành tiên, được phi thăng lên tiên giới đầy hoa lệ và kỳ diệu.

“A... Con bà nó!”

Thành Đạt rống lên phần nộ khi cảm giác dễ chịu kia đã biến mất không một lời báo trước, chỉ để lại cho gã cảm giác mệt mỏi, vô lực, nhứt nhối toàn thân. Thành Đạt miễn cưỡng dựa vào tường, mà ngồi thẳng người lên. Toàn thân gã ướt đẫm mồ hôi và một thứ dịch gì đó màu xám xịt và có mùi hôi thối khó tả, bắn thiu không sao chịu được. Nhưng Thành Đạt rất nhanh liệng bỏ những thứ vớ vẩn đó ra khỏi đầu. Gã kinh ngạc phát hiện ra pháp lực bản thân đã đại tiến so với trước. Không ngờ chỉ một viên Trúc Cơ Đan mà gã có thể mạnh mẽ được bình cảnh tu luyện lên tầng thứ chín Luyện Khí kỳ, một việc mà trước đây gã đã tốn không ít công sức mà vẫn không thể đạt được. Hiển nhiên đây là do tác dụng của viên Trúc Cơ Đan mà gã vừa phục dùng. Viên đan được đáng chết kia đã mạnh mẽ cải tạo cơ thể gã, giúp gã tẩy tủy, dịch cân, lọc bỏ chất độc trong người gã, thứ này thì đảm bảo là Thành Đạt có rất nhiều, dùng quên gã đang ở nơi đâu.

Thành Đạt khẽ liếm môi ngăn ngừa suy nghĩ cân nhắc thiệt hơn một hồi rồi lập tức lấy thêm một viên Trúc Cơ đan nữa ra, uống xuống. Đây là một hành động cực kỳ ngu ngốc và liều lĩnh. Bởi lẽ những loại đan dược có được lực mạnh mẽ như Trúc Cơ đan thì luôn có liều lượng và quy tắc phục dùng vô cùng nghiêm ngặt. Thông thường, mỗi tu sĩ chỉ có thể uống viên Trúc Cơ đan thứ hai sau khi đã uống viên thứ nhất ít nhất là ba tháng và phải sử dụng một số thủ đoạn phụ trợ khác nữa. Thành Đạt biết điều đó, nhưng gã không có nhiều thời gian để lãng phí đến như vậy. Nếu gã đoán không nhầm thì kẻ thù của gã đã đứng chờ gã ngay ngoài cửa kia với dao thót sẵn sàng. Gã phải nhanh hơn nữa mới được.

Viên đan dược thứ hai được phục dụng và Thành Đạt phải đối mặt với những đau đớn không thể tưởng tượng được thêm một lần nữa chỉ có cảm giác thoải mái, phiền lãng phía sau là không còn xuất hiện nữa. Từ đầu chí cuối chỉ có đau đớn và đau đớn, như muốn phát điên. Viên đan dược này chỉ giúp Thành Đạt đào thải một lượng lớn tạp chất trong cơ thể và gia tăng một lượng pháp lực khá lớn mà thôi chứ chưa giúp gã Trúc Cơ được. Điều này cũng không khó hiểu. Theo như Thành Đạt biết, để trúc cơ thành công, một tu sĩ có khi phải sử dụng hàng chục viên Trúc cơ đan và nhiều loại linh đan diệu dược đặc biệt khác mới có thể thành công. Gã mới phục dụng có hai viên Trúc Cơ Đan mà đã thành công thì mới là lạ đời đó. Hiểu được điều này nên Thành Đạt không hề nản chí. Dù gã không đủ can đảm để uống thêm viên Trúc Cơ đan thứ ba (bây giờ mà uống viên thứ ba vào thì đảm bảo gã chết chắc không cần nghi ngờ) nhưng vẫn còn rất nhiều đan dược khác đã chuẩn bị sẵn ở nơi đây cho gã sử dụng. Với từng đó sự hỗ trợ, gã chắc chắn sẽ Trúc Cơ thành công trong thời gian ngắn nhất có thể.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 13

Nửa năm sau, Thành Đạt ung dung dời khỏi căn phòng luyện công của mình, thân nhiên đi thẳng đến Huyết Trì của gã. Trong Huyết Trì, thân hình lão sư tổ Trần Khoáng vẫn chìm nổi không ngừng trong đó. Toàn thân lão đã chuyển màu huyết dụ, như một người máu. Trên trán lão nho lên một chiếc sừng nhỏ, vô cùng yêu dị. Thành Đạt kiểm tra Huyết Trì một lúc, rồi gật đầu hài lòng. Gã không nói một câu dư thừa mà lập tức bán một đạo pháp quyết vào trong ao máu. Cả ao máu sôi lên sùng sục rồi từ trong lòng ao, ba tên Huyết Yêu gã luyện chế ra khi trước từ từ chui lên. Thành Đạt móc trong nạp giới ra một đồng vật phẩm tài liệu, chất thành một đồng bên bờ ao rồi lại bán một đạo pháp quyết nữa lên người ba gã Huyết Yêu kia. Ba gã liền đi đến bên đồng tài liệu, há mồm, phun ra một đạo pháp quyết màu huyết bầm vào chúng, bắt đầu tế luyện đồng tài liệu đó. Thành Đạt không nhìn về phía bọn chúng nữa mà móc trong nạp giới ra một chiếc lọ nhỏ, khẽ đổ ra tay một viên linh đan màu trắng bạc, tự lẩm bẩm nói một mình

“Thật không ngờ lão già này lại có cất giấu một viên Thiên Phong Tảng Hồn Đan trong người. Lão ta định hãm hại ai vậy nhỉ? Hắc hắc hắc... Chắc chắn lão ta không thể ngờ được rằng viên ma đan này lại có ngày sử dụng trên chính cơ thể lão ta. Thật tiện nghi cho ta biết bao!”

Cảm khái một lát, Thành Đạt xiết chặt bàn tay, bóp viên linh đan thành một đồng bột trắng đục. Gã khẽ vung tay lên, đám bột đan dược liền hóa thành một làn gió, nhẹ nhàng bay đến, chìm sâu vào trong cơ thể lão sư tổ Trần Khoáng. Cơ thể lão sư tổ liền run lên bần bật như lên cơn sốt rét, gương mặt huyết bầm vặn vẹo dữ dội, thần sắc cực kỳ đau đớn. Tiếp đó, làn da huyết bầm của gã bỗng biến động mạnh mẽ như sóng biển, từng đám từng đám nhấp nhô không ngừng rồi nhanh chóng chai lại. Chẳng mấy chốc, một tầng da kỳ quái, vừa trơn bóng như bạch ngọc, vừa mềm mại như da mỹ nữ, vừa vô cùng dẻo dai, bền chắc. Chiếc sừng trên đầu từ từ thu lại vào trong trán, biến mất như chưa từng tồn tại. Chưa dừng lại tại đó, Thành Đạt lại móc trong người ra thêm một vài tài liệu quý giá khác rồi tung nhẹ lên. Đám tài liệu nhẹ nhàng rơi vào trong Huyết Trì, nhanh chóng bị Huyết Trì luyện hóa thành một thứ dung dịch đặc sệt, màu đen kịt. Thành Đạt không chút chậm trễ, bán một đạo pháp quyết vào trong Huyết Trì. Đám dung dịch kia liền tự động di chuyển đến bên cơ thể lão sư tổ, phát ra một âm thanh bị bồm bồm cái rồi từ từ chui vào trong người lão ta. Huyết Trì lại sôi lên sùng sục thêm một lần nữa. Thân thể lão sư tổ lại từ từ chìm sâu vào trong Huyết Trì, không nổi lên nữa. Thành Đạt lại móc trong nạp giới ra một thanh kiếm pháp bảo ngũ phẩm, pháp bảo tùy thân của vị sư tổ Trần Khoáng bị gã chiếm lấy và một bộ bảo giáp tứ phẩm, ném vào trong Huyết Trì. Huyết Trì chỉ khẽ nổi sóng nho nhỏ rồi im lìm nuốt chửng hai món pháp bảo. Thành Đạt thấy vậy liền gật đầu đầy hài lòng rồi cất bước rời đi.

Thành Đạt ra lệnh triệu tập đám người Tả Khuynh và Nguyệt Dao đến gặp mặt. Đám người này nghe thấy ông chủ xuất quan thì vui mừng vô cùng vội vàng chạy đến tiếp kiến. Thành Đạt đứng chấp tay sau lưng, quay mặt nhìn xuống đám người, toát ra vẻ oai nghiêm vô hạn của một vị chủ nhân đầy quyền thế mà tiếp kiến bọn họ. Đây cũng là một thủ đoạn công tâm mà gã tự đúc rút được khi đọc biết bao sách vở về phép trị người. Kẻ làm chủ muốn cai trị thuộc hạ thật tốt thì phải luôn thể hiện cho đám thủ hạ dưới trướng thấy được sự vượt trội hơn hẳn của gã so với bọn họ. Có làm được như vậy thì mới có thể làm cho thuộc hạ tin cậy, coi là chỗ dựa vững chắc, có thể nương nhờ. Nhất là trong tình huống hiện tại, Thành Đạt đã bề quan không lý gì

đến thế sự suốt hơn sáu tháng trời. Điều đó đồng nghĩa với việc đám người trước mắt kia đã có hơn sáu tháng để làm quen với mùi vị của quyền lực và thực trạng tự do, tự tại, không bị ai khống chế. Có gời mới biết liệu bọn họ có những chuyển biến kinh khủng gì. Thành Đạt không thể không thể hiện một chút để bọn họ nhớ rõ, mối quan hệ chủ tớ giữa hai bên. Việc làm này chắc chắn sẽ bị lũ nhà văn ngu xuẩn lúc nào cũng tung hô những thứ vớ vẩn kiểu như bá khí trời sinh hay chủ tớ đối xử với nhau chân thành, hòa nhã như anh em một nhà..., cực lực phản đối. Lũ ngu ngốc chỉ biết ngồi một chỗ mà nói dóc chuyện thiên hạ đó làm sao biết được ý nghĩa trọng đại của quyền uy của người thống lĩnh với sự tồn vong của một tổ chức đông đảo. Người không làm cho người khác tin rằng người ưu việt hơn bọn họ, người ta dựa vào đâu để tin tưởng vào lời nói và mệnh lệnh của người sao? Đâu phải vô có mà mọi gã hoàng đế, vua chúa trên thế gian đều tự xưng là chân mệnh thiên tử hay thần thánh sống!

“Trong khi ta bế quan, các người tu luyện đến đâu rồi?” Thành Đạt hững hờ hỏi Tả Khuynh. Đây là câu hỏi mà gã đã cân nhắc, lựa chọn rất kỹ lưỡng từ trước. Nó vừa thể hiện phong thái đỉnh đạc tự tin của gã, như thể trên đời không có việc gì có thể làm gã phải lo lắng, sợ hãi vừa thể hiện được sự quan tâm của gã đến đám thủ hạ. Đúng như Thành Đạt tính toán, đám Tả Khuynh vốn xuất thân là nô lệ luôn bị người đời khinh bỉ chà đạp, chưa từng bao giờ được người khác quan tâm hỏi han như vậy nên cực kỳ cảm động. Tả Khuynh cung kính hồi báo

“Thưa ông chủ. Nhờ ơn ông chủ ban cho linh đan, linh thạch nên tốc độ tu luyện của chúng tôi tiến bộ hết sức nhanh chóng. Hầu hết anh em đều đã tiến đến tầng thứ tư của Luyện Khí kỳ chỉ còn một số ít anh em là vẫn còn ở tầng thứ ba ạ!”

Nói đến đây, Tả Khuynh trộm đưa mắt nhìn Thành Đạt, dáng vẻ ngập ngừng như có điều gì đó muốn nói mà chưa dám. Thành Đạt biết được nhưng không có ý nói ngay đến chuyện đó mà tiếp tục hỏi những chuyện khác

“Tu luyện công pháp như vậy là rất tốt! Vậy còn luyện tập trận pháp thì sao?” Thành Đạt hững hờ hỏi

“Dạ! Thưa ông chủ. Do không có ngài làm lãnh đạo chỉ huy toàn cục nên chúng thuộc hạ dù đã cố hết sức cũng không thể luyện thành được thêm một trận pháp nào mới cả. Nhưng những trận pháp cũ mà chúng thuộc hạ đã luyện thành từ trước, hiện giờ đã tinh thông hơn không ít. Một số trận pháp đã có thể đưa vào sử dụng được ạ!” Tả Khuynh cung kính thưa.

“Ngoài ra còn chuyện gì nữa không?” Đến tận lúc này Thành Đạt mới kết thúc biểu diễn, ‘làm trò’ khẳng định địa vị, quyền lực của bản thân với đám thủ hạ để cho phép Tả Khuynh thông báo chuyện quan trọng mà gã ta muốn nói này giờ.

Tả Khuynh vội vàng bẩm báo

“Dạ thưa chủ nhân. Số là đúng như chủ nhân trước đây đã dự liệu. Sau khi ngài bế quan không bao lâu thì một đám đông tu giả khắp nơi kéo đến Thiên Linh Sơn chúng ta cướp phá. Một số tên cũng đã phát hiện ra vị trí đóng quân của chúng ta, đã liều mạng công kích vào. Chúng thuộc hạ không có sự chỉ huy của ngài nên chỉ biết liều mạng chống cự kẻ địch. Kẻ địch không chỉ rất đông và rất mạnh mà còn cực kỳ lợi hại và khôn ngoan. May nhờ chủ nhân thần cơ diệu toán, tính toán như thần, chọn hiểm địa là Lãnh Vụ Cốc để đóng quân nên anh em mới có thể dựa vào địa thế và cắm ché nơi đây để liều mạng chiến đấu chống lại chúng. Nhưng do thế địch quá mạnh nên chỉ e... chúng thuộc hạ không thể chống cự lại chúng được bao lâu nữa. Thỉnh mong chủ nhân ra tay tiêu diệt kẻ địch, cứu giúp anh em”

Thành Đạt không vì điều này làm cho bất ngờ. Cho dù đội quân Huyết Luyện này của gã có tu luyện công pháp đặc biệt đến đâu, chiếm giữ địa lợi mạnh mẽ đến thế nào đi nữa, nhưng những điều đó cũng khó có thể bù đắp được nhược điểm trình độ pháp lực yếu kém quá mức của họ. Nếu như bọn họ bất ngờ tập kích, đánh lên kẻ địch thì bất kỳ ai trên thế giới này cũng có thể phải nếm trái đắng dưới tay họ, nhưng nếu như trực diện chiến đấu trong một thời gian dài với kẻ địch đã có chuẩn bị thì họ sẽ khó có đất mà giầy dụa với đối phương.

“Thiệt hại ra sao?” Thành Đạt nhún mày, ra vẻ quan tâm hỏi

“Bẩm chủ nhân!” Tả Khuynh có xúc động thưa “Đã có hơn 50 anh em xấu số tử nạn và hơn một trăm anh em khác bị thương ở nhiều mức độ khác nhau. May mà từ đầu chúng ta đã chuẩn bị sẵn rất nhiều linh lương, linh đan trị thương. Nếu không thì tổn thất có lẽ còn lớn hơn nhiều ạ!”

Thành Đạt quay sang Nguyệt Dao lạnh giọng hỏi

“Kẻ địch là ai? Thực lực ra sao?”

Tuy cùng là nô lệ như nhau, nhưng do là nô lệ quý tộc, lại thường xuyên thay mặt lão sư tổ Trần Khoáng ra mặt tiếp xúc với thế giới bên ngoài nên người thiếu phụ này có kiến thức hơn hẳn tên nô lệ khốn cùng chỉ biết liều mạng đào xới nơi hầm mỏ như Tả Khuynh. Nhận xét, đánh giá của cô ta về khả năng của kẻ địch vì vậy mà cũng chính xác hơn không ít. Vì thế, chẳng có gì khó hiểu khi Thành Đạt hỏi cô ta câu này, mặc dù nhiệm vụ của cô ta chỉ là quản lý hậu cần.

“Bẩm chủ nhân. Kẻ địch hiện đang bao vây chúng ta gồm nhiều thế lực, tổ chức tu tiên khác nhau. Hầu hết chúng đều là những tên giặc cướp hung hãn, thiện chiến. Hiện tại, bọn chúng đã liên kết với nhau tạo thành một liên minh tạm thời gồm hơn ba trăm tu giả. Hầu hết trong số đó là tu giả Trúc Cơ kỳ, còn lại là các tu giả Ngưng Dịch kỳ, có đến mười năm người. Thực lực vũ trang hết sức hùng mạnh, đa dạng, phức tạp, rất khó đối phó.” Nguyệt Dao cung kính hồi báo.

Thành Đạt gật đầu lãnh ý. Thực lực kẻ địch thực sự quá mạnh mẽ so với đám binh tướng thực lực chỉ toàn là tầng ba, tầng bốn Luyện khí kỳ, lại gần như không được vũ trang gì (thực lực quá kém, có vũ trang bất kỳ pháp bảo nào cũng gần như không thể sử dụng được) của gã. Nếu không nhờ vào địa lợi nơi này và khả năng phối hợp chiến đấu tuyệt vời của Huyết Luyện Ma Pháp thì có lẽ đội quân vừa mới đắc ý vì tiêu diệt được một tu sĩ Kết Đan kỳ của gã đã bị đám tu giả Ngưng Dịch kỳ với Trúc Cơ kỳ này ‘luộc’ hết toàn bộ từ lâu rồi. Khó trách được!

Thành Đạt liền quay sang Tả Khuynh và đám đội trưởng các đội hỏi thêm vài câu nữa để biết thêm chi tiết về thực trạng cuộc chiến. Sau đó, gã hững hờ, không vội không gấp, đưa ra vài mệnh lệnh đơn giản cho bọn họ thực hiện rồi cho bọn họ lui về điều động binh lực. Tiếp đó, Thành Đạt liền bắt tay vào

giải quyết những sự vụ còn sót lại mà trước khi bế quan già chưa giải quyết và những sự vụ mới phát sinh. Những công việc này không thể coi là khó khăn nguy hiểm nhưng mức độ phức tạp và rắc rối thì còn vượt xa cả đánh trận, giết tướng. Hơn nữa, nếu giải quyết không tốt thì chúng có thể làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến căn cơ của già, khiến cho sĩ khí tiêu tan, đội quân Huyết Luyện kia dù có trung thành đến đâu cũng sẽ nhanh chóng tan rã, mất ý chí chiến đấu. Đến lúc đó thì hậu quả mà già phải gánh chịu tuyệt không phải là nhỏ, so với thua trận trên chiến trường còn thể thảm hơn nhiều. May mắn là Thành Đạt là người thông minh, có kinh nghiệm đối nhân xử thế, ham học hỏi, lại đã dày công nghiên cứu những vấn đề như thế này từ trước. Đám thù hạ của già lại tuy đông về số lượng nhưng đều là những người đơn giản, thô lậu, hết mực trung thành với già nên sự vụ cũng không quá phức tạp đến mức không thể giải quyết được. Dù vậy, chúng vẫn đem lại cho Thành Đạt không ít kinh nghiệm quý giá, đối chiếu với những kiến thức mà già đã học được qua sách vở, già lại tiến bộ thêm không ít về mặt này nữa. Dần dần, Thành Đạt bắt đầu thể hiện bản lĩnh quản lý sự vụ của mình và ổn định hoàn toàn được đội quân khổng lồ Huyết Luyện của già, tiêu trừ những nguy cơ rối loạn, đổ vỡ quân đội vì chiến thắng quá rực rỡ lần trước và đồng tài phú khổng lồ họ cướp được, cũng như niềm vui sướng vì công lực bản thân tiến bộ thần tốc nhờ linh đan, linh thạch. Bây giờ, đội quân Huyết Luyện sau một khoảng thời gian dài vô chủ đã trở lại là một đội quân tinh nhuệ của già. Công việc đối nội hoàn tất, Thành Đạt có thể yên tâm lo việc đối ngoại, bắt đầu hướng đến nhiệm vụ tiêu diệt đám thổ phi đang điên cuồng công chiến căn cứ địa của già ngoài kia. Việc này thì già chẳng có gì phải lo lắng. Với thực lực của Huyết Luyện quân đội vẫn đang ở bước sơ khởi thể này thì có lẽ chẳng thể làm gì được bọn cao thủ đã có tâm đề phòng kia, nhưng trong tay già đâu phải chỉ có mỗi một đội quân Huyết Luyện không thôi đâu. Không nói đâu xa, chỉ cần tên Huyết Yêu được luyện chế từ vị sư tổ Trần Khoáng thành công xuất quan thì lũ tu sĩ cao thủ kia chỉ có con đường chạy trốn chết mà thôi. Trừ những trường hợp cực kỳ đặc thù, còn không muốn cần được đại tu sĩ Kết Đan kỳ chỉ có thể là tu sĩ Kết Đan kỳ. Các tu sĩ cấp thấp hơn đừng phải tu sĩ Kết Đan kỳ thì đến cơ hội bỏ chạy cũng không có chứ đừng nói là ngạo đấu. Thời gian lúc này đang tuyệt đối ủng hộ già.

Có chỗ dựa vững chắc, Thành Đạt hoàn toàn thoải mái làm việc già muốn. Già tiếp tục nghiền ngẫm sách vở, bồi bổ kiến thức của bản thân hay đi luyện binh, huấn luyện trận pháp cho đội quân Huyết Luyện. Thỉnh thoảng già lại chạy ra gần nơi chiến địa, im lặng quan sát chiến cuộc, nhẹ nhàng ra lệnh, điều động quân đội, thử nghiệm các chiến thuật chiến đấu mà già vừa thức ngộ ra được, từ từ tích lũy thêm kinh nghiệm, rồi lại đem những kinh nghiệm đó củng cố lại những lý luận lý thuyết mà già đã có, biến thành bản lĩnh điều binh chân thực của mình (bọn thổ phi ngoài kia và đám quân Huyết Luyện của Thành Đạt, nếu biết bản thân bị già biến thành chuột bạch thí nghiệm thì chắc chắn sẽ tức đến thổ huyết cả đồng). Khi rảnh rỗi thì già đi tu luyện công pháp, võ nghệ, tiên thuật, từ từ củng cố hoàn toàn cảnh giới bản thân cũng như những pháp thuật tranh đấu khác. Khoảng thời gian không ngắn không dài này cũng là khoảng thời gian mà Thành Đạt thu thập được nhiều điều bổ ích nhất, hoàn toàn củng cố căn cơ của bản thân già, tạo ra nền tảng vững chắc cho tương lai sau này của già. Trong trốn hang động bản thủ, độc hại, một con hổ non âm thầm mài nanh dũa vuốt, chờ đợi ngày cất tiếng gầm vang, trấn nhiếp thiên hạ.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Trên một khoảng rừng trống phía sau hậu sơn núi Thiên Linh, một khu lều trại to lớn do hàng chục căn lều hợp lại tạo thành, không biết đã được dựng lên từ bao giờ. Chính tại trung tâm khu trại, một căn lều lớn được bảo vệ cẩn mật và được bao bọc bởi một cấm chế cách âm, một loại cấm chế tầm thường, không có bất kỳ hiệu dụng gì khác ngoài ngăn không cho người ngoài nghe trộm cuộc nói chuyện của người bên trong. Xung quanh chiếc bàn lớn đặt ở giữa lều, một nhóm năm người đàn ông to lớn đang ngồi bàn bạc với nhau.

“Anh Hoàng, chúng ta đã công chiến cứ địa này gần sáu tháng rồi. Liệu có tiếp tục công chiến nữa không?” Một tên cao gầy, mặc một bộ đạo bào của lũ đạo sĩ màu vàng đất, vẽ hình âm dương, bát quái nói. Tên này là Vệ Phòng, một trong những lão đại của các thế lực tạo dựng lên liên minh này.

“Đánh? Tại sao lại không đánh?” Tên được gọi là Hoàng, một gã đàn ông trung niên râu quai nón, mắt như chuông đồng hừ lạnh đáp. Gã này cũng là một lão đại của một thế lực trong liên minh, được toàn liên minh bầu làm thủ lĩnh tạm thời chỉ huy cuộc công chiến này. “Khoi khoi một đám Luyện Khí kỳ nhãi nhép vậy mà dám ngang nhiên ngang kháng với ông mày, lại làm chúng ta thiệt hại lớn đến như vậy. Đừng nói là sáu tháng, sáu năm năm, mười năm đi chẳng nữa, ông cũng phải đánh tan nát bọn chúng, lột da móc mắt chúng, cho chúng biết hậu quả của kẻ yếu mà dám thẳng lưng trước kẻ mạnh.”

Tên Hoàng dứt lời thì đám người kia cũng gật đầu đồng tình cái rụp. Bọn họ đều là lão đại một phương thế lực, trí tuệ và kinh nghiệm đều không phải là ít. Câu nói của tên Hoàng dù ngắn nhưng đã đề tỉnh bọn họ, nhắc bọn họ đến hai sự việc cực kỳ quan trọng. Thứ nhất đó là kẻ địch của bọn họ chỉ là một nhóm người Luyện Khí kỳ cấp rất thấp. Thứ hai là trong sáu tháng tranh đấu qua, bọn họ đã phải trả giá quá nhiều mà vẫn chưa thu hoạch lại được gì. Nếu cứ như thế này mà rút lui thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến sĩ khí của đám thù hạ dưới trướng. Khi đó, đến lượt họ sẽ gặp phải nguy hiểm không ngờ. Chỉ một câu nói đơn giản nhưng đã khiến cho quyết tâm chiến đấu của mấy tên ngồi đây tăng lên không ít. Có thể thấy tên Hoàng này không phải là người đơn giản, khác hẳn với dáng vẻ thô hào bên ngoài.

Gần một năm trước, tin tức Thiên Linh Phái bị hủy diệt lan truyền ra ngoài, những thế lực, môn phái bang hội tu giả hùng mạnh trong vùng chỉ khẽ nhướn mày lên một cái rồi lập tức bỏ qua, không thèm lý đến. Tu tiên giới là thế giới dã man, hung hiểm, cảnh người ăn thịt người, một phái này nọ bị hủy diệt, thôn tính diễn ra thường xuyên như việc con người muốn sống thì phải hít thở không khí vậy. Thiên Linh Phái lại chỉ là một tiểu môn phái, nhỏ yếu đến mức không thể nhỏ yếu hơn được nữa. Thậm chí, nếu không phải môn phái này bị hủy diệt thì có khi bọn người cao cao tại thượng bọn họ còn chẳng biết đến việc có một môn phái như vậy tồn tại trong khu vực của mình. Nhưng đối với các thế lực, tổ chức thổ phi nhỏ yếu hay những tu giả tán tu nghèo nàn đơn độc thì lại là chuyện hoàn toàn khác. Bọn người này giống như một lũ chó hoang, chim kèn kèn, quạ đen chuyên ăn xác thối. Những việc bói móc, mót của rơi vãi nơi chiến trường... là việc kiếm cơm, phát tài trong mơ đối với họ. Việc một môn phái như Thiên Linh Phái bị hủy diệt đối với họ còn ngọt ngào và quyến rũ hơn cả thân thể thơm tho của đám mỹ nữ. Họ lập tức kéo đàn kéo trống đến đây hỏi của. Lợi ích đám người này thu thập được từ

cái xác chết chưa kịp chôn của Thiên Linh Phái quả thực không ít. Một ngày tìm kiếm ở nơi đây đem đến cho họ những khoản lợi nhuận tương đương với mười mấy năm vất vả, cây bùa cuốn xói trên các cánh linh diễm. Nhưng như vậy cũng chỉ thỏa mãn lòng tham của những tiểu nhân vật mà thôi, đối với đám thổ phi người đông thể mạnh như bọn Hắc Phong Tổ, Thanh Sơn Đẳng, Đại Hùng, Ngũ Hồ, Tam Lưu... thì như vậy vẫn là chưa đủ.

Những thế lực này không thể lực nào không có đến hàng chục thành viên. Mỗi thành viên đều có thực lực ít nhất là Trúc Cơ kỳ tu giả, ngoài ra mỗi nhóm còn có từ năm đến bảy tên chủ lực là tu giả Ngưng Dịch kỳ. Thực lực chiến đấu và cả nhu cầu về linh thạch, linh đan luôn cao hơn hẳn những tu giả Luyện Khí kỳ cấp thấp bình thường. Lòng tham và dạ dày của bọn họ cũng lớn hơn người bình thường không ít. Vì vậy dù đã có không ít thu hoạch nhưng đám người này vẫn ra sức tìm kiếm xung quanh và cuối cùng họ tìm thấy được khu căn cứ của Thành Đạt tại Lãnh Vụ Cốc hẻo lánh. Lúc đầu mấy tên thổ phi này cho rằng nơi đây chỉ là nơi sinh sống của một đám tu giả cấp thấp hay căn cứ của một tổ chức thổ phi nào đó, liền tiến hành điều tra. Rất nhanh sau đó, họ xác định được nhóm tu giả nơi đây cực kỳ giàu có và chắc chắn là một trong những tổ chức đầu tiên tiến vào hời của tại Thiên Linh Sơn này. Lòng tham và bản chất thổ phi bốc lên ngùn ngụt khiến lũ người này lập tức tấn công ngay khu căn cứ này. Lúc đầu, do coi thường lực lượng nơi đây nên bọn thổ phi gồm nhiều băng nhóm khác nhau không những không xuất toàn lực tấn công khu căn cứ mà còn liên tục đầu đá với nhau để tranh giành quyền tấn công. Nhưng sau đó, chúng nhanh chóng nhận ra thực lực của khu căn cứ không tầm thường như chúng vẫn tưởng, bọn chúng dù có dốc hết sức mạnh của toàn đội cũng khó có thể lay chuyển được khu căn cứ chứ đừng nói là vừa tranh đấu với nhóm khác vừa tấn công. Do đó, bọn chúng lập tức quyết đoán, tiến hành hợp tác, bắt tay với nhau, thành lập lên một liên minh tạm thời dùng phương pháp bao vây chặt chẽ, cắt tuyệt đường lương thảo, rồi luân phiên liên tục tấn công để tiêu hao dần binh lực của đội quân phòng ngự. Cuộc chiến vì vậy mà kéo dài ra không ít, nhưng bọn họ cũng không còn cách nào khác nữa. Bọn họ đều hiểu với thực lực của họ nếu muốn tiêu diệt đại trận này thì không thể không dốc hết toàn lực và sẵn sàng trả một cái giá cực kỳ thảm trọng. Ai dám có hành động liều lĩnh đến như vậy khi mà bên cạnh có đến mấy thế lực hùng mạnh luôn sẵn lòng cho bọn họ ăn bòn thế này chứ. Bọn họ chỉ dám đánh rất hời hợt hời dưng phải khó khăn, nguy hiểm là lập tức thôi lui. Cuộc chiến này tuy kéo dài vượt quá mọi dự tính nhưng không gây quá nhiều thiệt hại cho bọn họ. Hơn nữa đây cũng là cơ hội tốt để đám thủ hạ dưới trướng họ rèn luyện, kỹ thuật chiến đấu tổ đội, phối hợp nhóm. Đám người này không có lý do để rút lui.

Thêm vài ngày nữa trôi qua, cuối cùng những cảm chế bảo vệ Lãnh Vụ Cốc đã bị đội quân cướp bóc này nhổ sạch. Những người có thủ trong cốc chỉ còn biết dựa vào thực lực của chính bản thân mình để đối kháng với những kẻ địch hùng mạnh hơn mình gấp nhiều lần. Nhận ra điều này, đám thổ phi bên ngoài lập tức trở lên hưng phấn. Chúng đều là những kẻ đầy kinh nghiệm giao chiến. Hai bên đánh lâu như vậy, thực lực của đôi phương thế nào chúng đã hiểu đến mức không thể rõ hơn được nữa. Chúng biết đội quân bên trong số lượng tuy đông đảo nhưng chỉ toàn tu sĩ Luyện Khí kỳ cấp rất thấp, trang bị tuy có rất nhiều đồ tốt nhưng đều không phát huy ra được mấy phần tác dụng. Thứ chân chính khiến bọn họ không dốc toàn lực tấn công là những cảm chế, trận pháp, cạm bẫy mạnh mẽ bao bọc khắp nơi và địa thế hiểm trở của nơi đây. Nay tất cả những thứ nguy hiểm đó đã bị nhổ sạch, khu căn cứ này liền giống như một con lợn béo mập hiện ra trước mắt bọn họ. Thêm vài đợt tấn công nữa, đội quân phòng ngự quả nhiên chỉ có thể miễn cưỡng chống cự, yếu ớt vô lực vô cùng. Chiến thắng đã đến cách bọn họ rất gần rồi.

Đám thủ lĩnh các thế lực lập tức tập trung hội họp với nhau, bàn bạc đối sách. Ý kiến đề xuất dốc toàn lực công kích, lấy lực phá xáo của gã Hoàng nhanh chóng được toàn thể bọn họ tán đồng, thông qua. Bọn họ là thổ phi, là giặc cướp, chuyên thực hiện các cuộc chiến theo kiểu du kích, đánh nhanh, rút nhanh, lấy cứng chơi cứng, công kích trọng địa là điều đại kỵ trong những đại kỵ đối với họ. Nhưng tình huống bây giờ có chút đặc thù. Kẻ địch của bọn họ đã như nỏ căng quá sức, yếu ớt không còn khả năng phản kháng. Đám thuộc hạ dưới tay họ đều đã vì chiến đấu lâu ngày mà nảy sinh tâm lý mệt mỏi, uể oải, muốn kết thúc nhanh và đặc biệt quan trọng là họ đã phát hiện ra sự có mặt của đám ‘tai mắt’ của các thế lực, môn phái lớn trong vùng. Điều này cũng không có gì là lạ. Hơn ba trăm tu giả từ Trúc Cơ kỳ trở lên tập hợp tại một chỗ không phải là lực lượng quá mạnh, có thể uy hiếp đến bọn họ nhưng cũng không phải là lực lượng quá yếu kém để bọn họ có thể thân nhiên bỏ qua. Hơn nữa, thời gian bọn họ cư ngụ tại nơi đây đã quá lâu. Lũ ‘thỏ công đất này’ không để ý đến bọn họ thì mới là có chuyện đấy. Bọn họ không thể kéo dài cuộc chiến này thêm được nữa.

Kế hoạch tấn công cũng nhanh chóng được đám thủ lĩnh thổ phi thiết lập. Bọn họ ở đây có mười năm tu giả Ngưng Dịch kỳ, lập tức lấy ra mười người là đội tiên phong mũi nhọn, xung kích xuyên phá hàng ngũ đội quân phòng ngự. Phía sau đội quân này một nhóm hơn hai mươi tu giả Trúc Cơ kỳ mạnh mẽ, tinh nhuệ thiện chiến nhất làm đợt công kích thứ hai. Cuối cùng là hơn một trăm tu giả Trúc Cơ kỳ khác sẽ là đội quân tấn công, giải quyết toàn chiến trường. Ngoài ra, để đề phòng biến cố bất ngờ, năm tên thủ lĩnh Ngưng Dịch kỳ cũng năm mươi tên thủ hạ Trúc Cơ kỳ khác đứng bên ngoài là đội dự bị, viện trợ toàn quân. Với sắp xếp như vậy, đám thổ phi này tự tin có thể kết thúc cuộc chiến trong vòng nửa canh giờ, thêm nửa canh giờ nữa để chia chác chiến lợi phẩm và ‘cử hành’ những tên to gan lớn mật trong đội quân phòng thủ. Như vậy, chỉ sau hơn một canh giờ nữa, bọn chúng có thể yên tâm, ca bài ca ‘con chuẩn chuẩn’, mỗi người một ngã, không lo chọc giận đám đại thế lực trong vùng.

“Giết.”

Giờ G đã điểm. Một tên tu giả Ngưng Dịch kỳ gầm lên một tiếng rồi phóng mình lao vào trong Lãnh Vụ Cốc. Bên cạnh hắn ta, chín tên tu giả Ngưng Dịch kỳ khác cũng lập tức lao theo. Tiếp sau đó, một đoàn hơn năm mươi tu giả Trúc Cơ kỳ khí thế hùng hục, sát khí dạt dào, trang bị cao cấp, xếp thành hàng, ào ào đập pháp khí phi hành bay theo sau. Cuối cùng là đoàn tu giả đông đảo, nhưng hỗn loạn gần một trăm người tiếp bước tiến tới. Khí thế cuộc tấn công này cứ như một mũi tên đã bắn ra khỏi nỏ, uy thế một đi không trở lại, thế quyết huyết tủy đội quân phòng ngự trong cốc.

Từ trong sơn cốc, một đạo quân nhanh chóng thiết lập đội hình, trận thế, nghênh chiến. Từ đạo quân này, một luồng huyết khí hùng hân mạnh mẽ bắn ra. Một đòn tấn công mạnh mẽ và đáng sợ kết hợp sức mạnh tấn công của hàng trăm người một lúc, uy thế hùng mạnh không thể tả xiết. Nhưng đội quân tiên phong do mười tu sĩ Ngưng Dịch kỳ của đám thổ phi tạo ra lại không hề có ý thôi lui, hay né tránh, mà trực tiếp lao thẳng vào đạo huyết khí hùng mãnh đó mà phóng tới. Đối mặt với luồng huyết khí quen thuộc đó mà không một ai trong mười người đó biến đổi sắc mặt. Nửa năm tranh đấu liên tục, bọn họ đã quá quen cái đòn tấn công này rồi. Mỗi tu giả trong đám thổ phi đều đã bỏ không ít thời gian và công sức ra để tìm cách thức có thể đối phó với đợt tấn công huyết khí kết hợp này và đều có không ít thu hoạch tuyệt diệu. Hiện tại, tất cả đám thổ phi này đều tự tin rằng, nếu bọn họ dùng hết sức tiến công thì đòn tấn công của kẻ địch chắc chắn không thể ngăn cản bước tiến của họ. Đây không phải là tin điều do người khác nhồi nhét vào đầu họ mà là sự tự tin của những người đã trải qua không ít thử thách mà vẫn có thể đứng vững trên đôi chân của chính mình, tự giác ngộ ra. Trải qua trận chiến dài ngày nơi Lãnh Vụ Cốc này, đám tu giả thổ phi kia đều đã có những bước tiến bộ đáng kinh ngạc, mà ngay cả lũ thủ lĩnh của họ cũng không thể ngờ đến. Hiện giờ, cho dù có không thu được bất kỳ chiến lợi phẩm nào thì bọn chúng cũng không hề tiếc nuối vì đã tham gia cuộc quyết chiến này. Lợi ích mà cuộc chiến mang về cho bọn chúng đến bây giờ có thể nói là đã quá tuyệt vời.

“Giết!”

“Giết...”

Đám tu giả tiên phong Ngưng Dịch kỳ đồng thời gầm lên. Pháp lực trong người họ đồng thời đề thăng. Pháp bảo phi kiếm, phi đao trong tay họ đồng thời chém thẳng về phía trước. Kiếm quang như trăm suối đổ vào sông rộng. Mười đạo kiếm mang đồng thời bắn ra, cứ như dung hợp lại thành một đạo duy nhất, một đạo kiếm mang rộng hơn ba trượng, mang theo tiếng rít trầm thấp, phá khí bay đi, kéo theo quang mang chói mắt như một ngôi sao băng, mạnh mẽ đâm thẳng vào đám huyết khí cuộn cuộn dâng kia.

Đúng như những tên thủ lĩnh đám thổ phi tính toán. Đòn tấn công đầu tiên quá sức mạnh mẽ của đám tu giả Ngưng Dịch kỳ đã dễ dàng phá nát đòn phản công yếu ớt rồi thuận thế xuyên thủng luôn hàng phòng thủ đầu tiên của đội quân phòng thủ. Tiếp đó đợt xung kích thứ hai khiến cho lớp phòng ngự này hoàn toàn rơi vào hỗn loạn, mất đi khả năng phối hợp và biến thành những con cừu non hiền lành béo tốt cho đội quân phía sau ào lên tàn sát. Nhưng điều mà bọn họ không thể ngờ tới được là sau khi xuyên thủng lớp phòng ngự đầu tiên của đội quân phòng ngự, mười tên tu giả Ngưng Dịch kỳ và cả đội quân hơn năm mươi tên tu giả Trúc Cơ kỳ phía sau lập tức đụng phải một đám mây huyết khí nồng đậm bao kín toàn bộ sơn cốc. Đám tu giả này hơn ngừng lại một chút rồi lại ào ào lao đến. Bọn họ cho rằng đám huyết khí này chẳng qua chỉ là một trò tiểu xảo nào đó của lớp phòng thủ thứ hai của đối phương. Dù họ không biết đối phương định giờ trở lại nhưng họ tự tin thực lực của bản thân hoàn toàn có thể dễ dàng phá nát bọn chúng, mở đường cho toàn quân tiến lên, tiêu diệt kẻ địch. Bọn họ chính là những cao thủ chân chính, là lực lượng tinh nhuệ của cả liên minh nha! Hơn nữa, trong tình huống hiện tại họ cũng chẳng còn lựa chọn nào khác cả. Họ chỉ cần ngừng tiến lên một chút đội quân phía sau sẽ ừn đến. Tất cả sẽ dồn ứ lại thành một đồng chen chúc nhau trong một khoảng không chật hẹp. Khi đó... không cần quá thông minh để có thể đoán ra chuyện gì sẽ xảy đến với họ.

Ngay khi đội thứ hai của đám thổ phi, đoàn quân năm mươi tên tu giả Trúc Cơ kỳ chui vào trong đám mây huyết khí thì một giọng nói lạnh nhạt lên

“Cắt lưới đi.”

Âm thanh niệm chú của tu giả lập tức vang lên trầm trầm khắp sơn cốc. Đám mây huyết khí trở lên mãnh liệt như một hung thú hồng hoang. Đám tu giả trong đám mây huyết sắc chưa kịp phản ứng gì đã bị một bóng đen khổng lồ không biết từ đâu áp đến, bao trùm lấy. Chúng kinh hãi cố gắng vận dụng pháp thuật để làm bản thân thanh tĩnh lại, nhưng hoàn toàn vô dụng. Một nỗi sợ hãi không tên xuất hiện rồi nhanh chóng tràn ngập khắp đại não của chúng như một đám lửa thiêu đốt một cánh đồng cỏ khô. Đầu óc chúng hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn lại các cảm giác tiêu điều, băng lãnh, không chút sinh cơ. Cô đơn cùng sợ hãi giống như một con yêu xà há mồm nuốt chửng thần trí của chúng. Đầu chúng đồng thời nhói đau và bọn chúng gục xuống, hoàn toàn lâm vào hôn mê.

Cùng lúc đó, bên ngoài đám mây huyết khí, đột nhiên truyền đến một tiếng quát uy nghiêm, vang vọng như sấm sét

“Lũ ranh con láo xược! Dám đến ở Thiên Linh Sơn của ta phóng túng đến như vậy. Các ngươi chán sống hết rồi! Để lão phu tiễn các ngươi lên đường một lượt.”

Âm thanh này chứa đựng linh áp mạnh mẽ đến mức khiến cho đám thủ lĩnh đứng bên ngoài sơn cốc cũng cảm thấy đại não chấn động. Hai tên muốn ri máu. Sắc mặt tái nhợt vô huyết, càng không nói đến đám hơn một trăm tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ đang chém giết trong sơn cốc. Tất cả bọn chúng có cảm giác giống như bị sét đánh, loạng choạng, suýt chút nữa thì ngã luôn ra đất.

“Là tu sĩ Kết Đan kỳ. Tại sao lại có tu sĩ Kết Đan kỳ trong đội quân này?” Tên Vệ Phòng kinh hoàng hét lên

“Còn không mau chạy! Ở đó mà thắc mắc cái gì?” Tên Hoàng không hổ là kẻ có tâm kế và bản lĩnh nhất trong toàn liên minh. Cho dù hiện tại hoảng sợ đến mức độ toàn thân bần rùn nhưng vẫn có đủ thanh tĩnh để biến phải là việc gì trong lúc này. Nội khả năng này thôi cũng cho thấy hắn ta quả là một thủ lĩnh trời sinh, một nhân tài hiếm gặp.

Nhưng rất hiển nhiên là tên Hoàng này vẫn còn quá coi nhẹ tốc độ phi hành và pháp uy hùng mạnh, sâu không thể lường của đại tu sĩ Kết Đan kỳ kia. Khi mấy người bọn họ còn luống cuống tay chân, té pháp khí ra để bỏ chạy thì từ trong cốc khẩu một đạo huyết khí hùng mạnh phóng thẳng ra, trong chớp mắt đã đến trước mặt bọn họ, làm đám người này hồn vía lập tức lên mây, bất chấp tất cả, ào ào bỏ chạy. Nhưng một đạo huyết quang thật lớn, to hơn mười trượng đã áp đến trước mặt đám thủ lĩnh của bọn thổ phi, không cho bọn chúng một cơ hội nào. Bọn tu giả này còn chưa biết phải làm sao cho tốt thì đã lập tức bị đánh gục

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Trong đại điện Thiên Linh Đường hay đúng hơn là nơi từng là đại điện của Thiên Linh Đường, Thành Đạt ngồi trên chiếc ghế xa hoa mà trước đây vốn chỉ dành cho lão sư tổ khốn nạn Trần Khoáng đưa mắt nhìn hơn hai trăm khuôn mặt của đám tu sĩ phía dưới, có một số hoảng sợ, có một số bàng hoàng nhưng phần nhiều là những khuôn mặt kiệt ngạo bất tuân. Nhiều người còn lộ vẻ khinh thường nhìn gã. Điều này cũng khó trách. Thế giới tu giả là thế giới vô cùng dã man, tàn khốc. Địa vị và giá trị của con người hoàn toàn được tính dựa trên thực lực của người đó. Cảnh giới pháp lực của Thành Đạt chỉ là Trúc Cơ kỳ tầng thứ nhất, quá mức yếu kém so với bất kỳ một tên tu giả nào đang đứng ở đây. Theo lẽ bình thường, gã không có cả tư cách đứng trước

mặt họ mà nói chuyện chứ đừng nói là cuồng vọng kiêu ngạo với họ như vậy. Bọn người này đều là những tên thô phi, thiếu học thức. Họ cho rằng bọn họ bị Thành Đạt đánh bại và bắt sống chỉ vì Thành Đạt có thể lực sau lưng quá lớn chống lưng mà thôi, không có bất kỳ tư cách gì để kiêu ngạo với họ hết. Đối với những kẻ thô hào như họ, làm như vậy thì dù thắng cũng là bất võ, tuyệt đối không thể khiến họ tâm phục được. Đây là tâm lý chung của những kẻ thấp cổ bé họng hay thất bại trong cuộc sống khi nghĩ về những người thành đạt. Không có gì đáng nói cả. Nhưng trong số những tên tù binh này vẫn có không ít kẻ khôn ngoan hơn người hay chí ít là biết ẩn nhẫn tâm tư, không lộ chút phản kháng nào với Thành Đạt, gã thủ lĩnh tên Hoàng không ngờ cũng nằm trong số đó.

“Không tồi! Không tồi!” Thành Đạt gật gù không nóng không lạnh nói “Thật không ngờ một liên minh tạm bợ của một đám thô phi rác rưởi các ngươi lại có thể tạo lập được một chiến thuật lợi hại đến như vậy. Thực sự làm cho bốn nhân phải giật mình không ít. Đáng tiếc! Các ngươi vẫn chỉ là một đám ô hợp, không hơn không kém. Nếu không dù có một đại tu sĩ Kết Đan kỳ hỗ trợ, ta cũng sẽ phải trả giá không ít nếu muốn hạ các ngươi, trong tình huống đó.”

Câu nói của Thành Đạt làm cho tất cả bọn tù binh tu giả đều bị bất ngờ. Chúng đều là những người dày dạn khói bụi đường đời, không điều gì là chưa từng gặp qua. Chúng đều biết thân phận hiện tại của bản thân. Bất kể tâm phục hay không phục thì việc tính mạng chúng đang nằm trong tay gã thanh niên trước mặt này là điều không cần phải nghi ngờ. Theo kinh nghiệm của chúng thì mọi tên chủ nhân sau khi bắt được tù binh đều phải thể hiện uy phong của bản thân, tiêu diệt kiêu khí của đám tù binh, khiến cho họ khiếp sợ mà không dám chống đối. Việc thủ lĩnh của phe chiến thắng lại đứng trước mặt tù binh và khen ngợi chiến thuật của chúng là một điều chúng chưa từng nghe nói đến chứ đừng nói là đã gặp.

Thực ra thì dự định ban đầu của Thành Đạt là dùng kẻ đem toàn bộ hơn ba trăm tên thô phi này giết sạch, lấy máu huyết, tử khí, oán hận của chúng cung cấp thêm cho Huyết Trì của gã. Lý do chính là do gã cực kỳ căm ghét lũ người này, không chỉ bởi vì họ dám đem quân đánh giết đến tận cửa nhà gã mà còn vì tư chất tu luyện, cảnh giới pháp lực, chiến lực và cả tiền bạc của họ cao hơn gã không biết bao nhiêu lần mà kẻ. Gã rất muốn giết sạch bọn họ cho bỏ ghét, nhưng chính thể hiện kinh người của họ trong cuộc chiến cuối cùng đã làm gã phải dè dặt cảm xúc bản thân, thay đổi ý định tà ác ban đầu của mình. Đòn chiến thuật ba đợt tấn công liên hoàn lấy lực lượng cao thủ làm mồi nhử xung kích này thực sự quá kinh khiếp, hoàn toàn có thể coi là khắc tinh của bất kỳ một đội quân tinh nhuệ, thiện chiến nhưng có đẳng cấp pháp lực thấp nào. Chiến thuật này đã gần như làm đảo lộn mọi sắp xếp, kế hoạch của gã, đẩy gã vào bước đường cùng, vô kế khả thi. Nếu không phải trong tay gã còn hai lá bài tối hậu là Huyết Trì tà ác và gã Huyết Yêu có thực lực Kết Đan kỳ kia thì nhiều khả năng kẻ phải ôm hận nơi Lãnh Vực Cốc chính là Thành Đạt và đội quân Huyết Luyện của gã chứ không phải là đám thô phi kia. Sau cuộc chiến, Thành Đạt đã vất óc tìm kiếm phương pháp đối phó lại với chiến thuật này nhưng nhanh chóng phải thừa nhận là trừ khi đội quân Huyết Luyện của gã luyện thành thạo được những thủ đoạn còn lại trong Huyết Luyện Ma Pháp nếu không gã vẫn chỉ có thể dựa vào Huyết Trì và Huyết Yêu Kết Đan hai món vũ khí tối hậu kháng cự lại mà thôi. Hiểu được điều này, Thành Đạt cũng lập tức hiểu được nhược điểm trí mạng của bản thân và hiểu được tầm quan trọng của việc phải nhanh chóng có trong tay một đạo quân dù ô hợp nhưng lại có thực lực mạnh mẽ và vũ trang hoàn chỉnh đến như thế nào. Do đó, gã lập tức thay đổi kế hoạch, thay vì giết hết thì lại bắt sống bọn thô phi, hạ cấm chế lên chúng rồi từ từ biến chúng thành thủ hạ của bản thân. Chính vì vậy, gã không thể không dùng những thủ đoạn tâm lý để tránh việc đám người này bị sốc tâm lý mà mất đi sự tin tưởng vào bản thân và cả chiến thuật mà gã đánh giá rất cao kia. Nếu như vậy thì cái được không thể bù nổi cái mất!

“Từ giờ ta sẽ là ông chủ của các ngươi, ông chủ duy nhất” Thành Đạt hững hờ nói “Ta sẽ biến các ngươi thành một tập thể hùng mạnh thực thụ, mạnh hơn các ngươi bây giờ gấp hàng nghìn lần, sẽ chấm dứt đời kẻ cướp mạt hạng của các ngươi, đưa các ngươi lên vị thế được cả thiên hạ kinh ngưỡng tôn trọng. Nhưng để đạt được điều đó, các ngươi đương nhiên sẽ phải trả giá không ít. Những ngày sắp tới của các ngươi sẽ là những ngày địa ngục trần gian mà đến tận lúc chết các ngươi cũng không thể quên được. Nếu như không có khả năng chịu đựng thì hãy tự giải quyết bản thân đi. Ta không có ý định nuôi bảo cô bất kỳ một ai trên thế gian này. Hãy nhớ lấy lời nói của ta ngày hôm nay.”

Nói xong những điều đó Thành Đạt cho bọn họ giải tán, ra khỏi Thiên Linh Đường, tự tìm cách xây dựng nhà cửa mà ở. Đối với bọn tù binh này, hôm nay chỉ tạm đến đây. Bọn người này hiện tại vẫn còn khá nhiều ngao khí, nếu dùng thủ đoạn cứng rắn gấp gáp rất dễ dẫn đến những việc ngoài ý muốn. Thành Đạt muốn thực sự nắm được chúng, phải từ từ mà rèn giũa, cần trọng mới được. Hơn nữa, hôm nay bản thân Thành Đạt cũng có nhiều việc cần phải giải quyết ngay, không thể chậm trễ.

Đám tù binh lui xuống rồi thì đội quân Huyết Luyện tiến lên. Thành Đạt dựa theo công lao của họ ban thường trọng hậu linh đan, linh thạch, pháp bảo... rồi cho họ lui xuống. Cuối cùng, khi trong đại điện chẳng còn ai khác thì cánh cửa hồng nơi đại điện bật mở ra. Ba người đàn ông từ tốn đi vào. Đây đều là ba người quen biết với Thành Đạt. Một người chẳng phải ai xa lạ chính là tên Huyết Yêu Kim Đan của gã, một người là tên Đầu Đen, một đầu lâu buôn bán hàng cấm tại thị trấn Sơn Đông và người còn lại chính là ân nhân của gã, vị đại ca đã nhiều lần cứu giúp Thành Đạt khi gã còn là một đứa trẻ lang thang nơi đầu đường xó chợ ở Sơn Đông.

Thành Đạt nhận ra hai người nhưng vẫn không đứng dậy đón tiếp mà vẫn ngồi oai nghiêm trên ghế quý. Gã làm thế không phải vì gã là loại người kiêu ngạo khinh nhân, vừa lên cao đã không thèm nhìn đến ân nhân cũ mà bởi vì gã biết lúc này là lúc cần phải tạo uy chứ không phải là lúc nói chuyện tình cảm. Bất kể Đầu Đen hay vị đại ca đáng kính kia đều không ai không phải là những người cực kỳ ghê gớm. Họ có thể vì tình nghĩa mà không cần đến tính mạng nhưng tuyệt không bao giờ là hạ người lúc nào cũng điên cuồng vì tình nghĩa. Trong công việc, họ là những người cực kỳ rạch ròi, phân biệt công, tư rõ ràng. Nếu không như vậy, họ khó có thể ngồi được tại vị trí mà họ đang ngồi cũng như nếu Thành Đạt không phải là hạ người quyết liệt thì bây giờ gã vẫn chỉ là một tên đệ tử trông linh lương kiếm sống trong Thiên Linh Phái mà thôi. Hiện tại, Thành Đạt cho mời họ đến đơn giản chỉ để nói chuyện làm ăn, một công việc làm ăn hứa hẹn nhiều lợi ích cho cả đôi bên nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm. Nếu Thành Đạt không thể hiệu uy thế và địa vị của mình ra để họ tin rằng gã đủ vốn để làm ăn với họ thì, chuyển thỏa thuận này chắc chắn sẽ thất bại ngay từ trong trứng nước. Thành Đạt hiểu điều này nên cũng biết lúc nào phải diễn kịch thế nào cho hợp.

“Ông chủ!” Gã Huyết Yêu Kim Đan vái Thành Đạt một cái thật sâu rồi cung kính bẩm báo “Khách của ngài đã được tôi mời đến rồi!”

“Mời đến?” Vị đại ca cũ của Thành Đạt nghe nói cười lạnh một tiếng rồi hỏi lại “Ý ngài muốn ám chỉ việc ngài bắt cóc bọn tôi ấy hả?”

Thành Đạt nghe câu hỏi này chỉ mỉm cười. Thế giới tu tiên là thế giới chỉ nói chuyện thực lực. Một đại tu sĩ Kết Đan kỳ muốn một tu sĩ dưới Kết Đan đi gặp một người thì hoàn toàn có thể dùng thủ đoạn ngang ngược bắt cóc hay uy hiếp thì những kẻ thấp cổ bé họng như vị đại ca của Thành Đạt cũng không dám có ý kiến ý cò gì mà thậm chí còn cười bồi tán tụng, ca ngợi không thôi. Nhưng khi nhìn thấy Thành Đạt, gã ta lập tức biết được gã ta đã an

toàn và cũng hiểu được nguyên nhân mà Thành Đạt cho ‘mời’ gã ta đến gặp gã. Cũng giống như Thành Đạt, gã ta cũng biết bây giờ là lúc lập uy chứ không phải là lúc nói chuyện tình cảm. Có thể thấy được Thành Đạt rất giống với vị đại ca của gã chỉ có điều chính vì vậy mà họ không thể chung sống với nhau.

Hai bên đều đã quá hiểu nhau, tuy vẫn cần tung ra những thủ đoạn tâm lý với đối phương nhưng những trò mèo chuột khác thì hoàn toàn không cần thiết nữa. Thành Đạt không lạnh không nhạt nói

“Tôi cho mời anh đến đây là có chuyện làm ăn muốn bàn, đại ca. Sắp tới tôi sẽ cần một lượng lớn linh lương, linh thạch, linh đan tăng tiến công pháp, cải thiện thể chất, linh dược trị thương, chống độc vân vân. Ngoài ra nếu có thể thì anh chuẩn bị sẵn cho tôi cả những pháp bảo, công pháp tu luyện từ cấp bốn trở lên và cả binh thư, trận pháp với những thứ liên quan nữa. Về giá tiền thì anh không cần phải lo ngại. Tôi hiện có trong tay một lượng tài liệu và pháp bảo cấp ba khá lớn. Tôi sẽ dùng chúng để trao đổi với anh. Anh thấy đề nghị của tôi thế nào?”

Vị đại ca của Thành Đạt nhìn gã với ánh mắt kỳ quái giống như nhìn một con quái vật. Gã ta cũng là một kẻ đầy hoài bão, có kiến thức rộng rãi, lại là chủ một phương thế lực nên đương nhiên hiểu được tại sao Thành Đạt lại muốn thực hiện một cuộc làm ăn như vậy và cũng hiểu được hậu quả gã sẽ phải gánh chịu nếu chấp nhận cuộc mua bán này. Làm hay không làm? Một loạt những tính toán thiệt hơn, được mất hiện ra trong đầu vị đại ca của Thành Đạt. Điều này cũng là lẽ bình thường! Dù thế nào gã ta cũng không phải chỉ có một mình. Gã còn rất đông đảo anh em thủ hạ đã trao gửi tương lai, vận mệnh của bản thân và gia đình họ cho gã. Gã không thể quyết định một việc trọng đại như thế này một cách tùy tiện được.

Hai bên im lặng một hồi lâu rồi vị đại ca của Thành Đạt cắn chặt răng lại nói đơn giản

“Được!”

Thành Đạt nghe được câu nói này thì cảm thấy như trút được một gánh nặng. Vấn đề làm gã đau đầu nhất hiện tại chính là quá thiếu thốn vật tư, lương thảo để duy trì sức chiến đấu của quân đội và cả những phần thưởng có giá trị để kích thích lòng quân. Do đó, gã không tiếc mang những tài vật sẽ rất quan trọng và có giá trị cho việc phát triển lâu dài của bất kỳ thế lực nào nhưng lại chưa quá cần thiết với tình hình thực tại để đòi lấy chúng. Đây tuyệt đối không phải là một hành động khôn ngoan mà chính là uống nước biển cho đỡ khát. Hậu quả sau này của hành động này là cực kỳ khó lường. Nhưng Thành Đạt đã không còn cách nào khác nữa cả. Đừng thấy gã hiện tại oai phong bát diện, mà nhầm. Thực chất gã đã trở lại là một tên cùn cút, thiếu thốn tứ bề còn thê thảm hơn cả ngày trước nữa rồi. Bây giờ gã mới hiểu được tại sao bất kỳ thế lực nào cũng điên cuồng với việc tích trữ vật tư, tài sản như vậy. Không có linh thạch, vật tư, thực không thể làm được bất kỳ điều gì! Dù thế, Thành Đạt vẫn không thể đồng tình với hành động bóc lột chính thủ hạ của mình chỉ để tích cho đầy kho lũy của bọn họ. Linh thạch đem chôn dưới đất thì cũng chỉ là đá sỏi mà thôi!

“Được rồi! Những việc chi tiết hơn, quản lý tài kho của tôi là cô Nguyệt Dao đây sẽ bàn bạc cụ thể với anh. Mời!”

Thành Đạt hững hờ nói lời tiễn khách, lệnh cho vị đại ca cũ của chính gã lui xuống dưới. Nguyệt Dao đứng phía dưới vội bước lên, mời gã ta đi ra khỏi đại điện. Trước ánh mắt lạnh lùng, không tình cảm của Thành Đạt, vị đại ca trước đây của gã thờ dài một hơi rồi ung dung cất bước theo Nguyệt Dao, dõng dãi. Trong đại điện Thiên Linh Đường chỉ còn lại ba người, Thành Đạt, Huyết Yêu Kim Đan và gã Đầu Đen vẫn đang đứng cười hi hi dưới kia. Thành Đạt đưa mắt nhìn gã ta rồi nhặt nhèo nói

“Người có lẽ đã biết được mục đích sắp tới của ta rồi. Vậy thì chắc cũng hiểu tại sao ta cho mời người đến đây rồi chứ?”

Gã Đầu Đen cũng không phải là hạng người bình thường. Gã ta cũng hiểu được gã ta đã được Thành Đạt cho biết điều mà gã không nên biết. Nếu bây giờ gã không thể hiện được giá trị bản thân, khiến cho Thành Đạt thất vọng thì hậu quả của gã sẽ vô cùng thảm khốc. Giết người diệt khẩu đó chẳng phải là chuyện thiên kinh địa nghĩa gì cả nhưng hầu hết mọi người đều rất thích làm! Đặc biệt là những người như Thành Đạt thì càng làm thường xuyên hơn bất kỳ ai khác.

“Khụ khụ...” Hiểu rõ điều này Đầu Đen ho lên mấy tiếng rồi lập tức nói đơn giản nhưng cực kỳ rõ ràng “Cách Thiên Linh Sơn hai trăm dặm về phía Đông có một khu rừng rậm có tên gọi là Thanh dã. Nơi đây vốn là nơi trú ẩn của một tiểu môn phái nhỏ gọi là Thiên Kiếm Môn. Môn phái này so với Thiên Linh phái trước đây còn nhỏ yếu hơn gấp nhiều lần, không có bất kỳ cao thủ Kết Đan hay Ngưng Dịch kỳ nào tọa trấn. Toàn phái chỉ có vài tên Trúc Cơ kỳ và hơn một chục đệ tử Luyện Khí Kỳ dựa vào việc trồng cây linh lương và khai thác lâm sản mà cố gắng duy trì chút hơi tàn lại mà thôi.”

Thành Đạt nghe nói đến đây thì có chút mờ mịt không hiểu vì sao tên này lại nói về vấn đề này, nhưng gã cũng biết tên Đầu Đen không vô duyên vô cớ ra chuyện này, càng không có gan không nói rõ ràng rành mạch cho gã hiểu nên im lặng chờ đợi. Quả nhiên, gã Đầu Đen dừng lại lấy hơi một chút rồi lại tiếp tục

“Trong con mắt mọi người thì đây chỉ là một môn phái nhỏ bé, hiền lành, cung cúc làm ăn, qua ngày đoạn tháng. Nhưng tất cả những thứ đó chỉ là lớp ngụy trang để che mắt người đời mà thôi. Thực chất, Thiên Kiếm Môn chính là một ổ gian phi lớn. Chính xác hơn phải nói, môn phái này là một địa điểm giấu hàng của một tổ chức chuyên trộm cắp, buôn bán hàng gian phi, lại lịch bất minh... Số lượng vật tư, hàng hóa có giá trị mà bọn chúng cất giấu tại đó thực sự rất lớn. Hoàn toàn có thể giúp ngài nuôi binh một thời gian.”

Thành Đạt nghe nói thì gật đầu, chấp nhận. Đây đúng là một tin tức quý giá đối với gã. Nhưng tin tức chỉ như vậy thì chắc chắn là chưa đủ. Gã hững hờ hỏi

“Ngoài đám môn hạ đệ tử ra thì nơi đó còn được bảo vệ bởi cái gì khác nữa.”

Gã Đầu Đen hơi ngần ngại một chút rồi cũng thành thật nói

“Thực sự thì Thiên Kiếm môn kia không có bất kỳ một lực lượng bảo vệ nào khác nữa. Nhưng tổ chức gian phi đứng sau lưng họ thì không phải là những kẻ dễ trêu. Bọn chúng tuy khả năng chiến đấu trực tiếp thì kém cỏi nhưng lại là những kẻ có thế lực trong giới thương nhân ngầm và có quan hệ

với nhiều gã tai to mặt lớn tại thị trấn Sơn Đông này....”

Đầu Đen vừa nói đến đây thì giật mình kinh sợ, hốt hoảng lùi lại. Gã tròn tròn mắt lên nhìn Thành Đạt đang ngồi trên chiếc ghế xa hoa, bóng bẩy kia mà hai chân run lên cầm cập. Vừa lúc này thôi, một luồng sát khí kinh khủng từ Thành Đạt tỏa ra làm cho gã ta suýt chút nữa thì rơi cả tim ra ngoài. Đầu Đen hoảng loạn sợ hãi không biết có phải tên tu sĩ mới nổi kia vì phát hiện ra gã ta định dùng kế ‘mượn đao giết người’ với gã hay không mà lại đột nhiên trở lên khủng khiếp như vậy. Gã đâu biết rằng, lời nói vô ý của gã đã dò đúng ‘mạch núi lửa’ của Thành Đạt nên gã ta mới như vậy. Nếu như Thiên Kiếm môn chỉ là một môn phái bình thường hay một kho hàng của một ô buôn lậu đơn giản thì Thành Đạt có lẽ sẽ chỉ tấn công họ để cướp đoạt tài sản khi không còn cách nào khác mà thôi. Nhưng nếu đã liên quan đến lũ tai to mặt lớn thì gã luôn sẵn sàng giết họ mà không cần đến bất kỳ lý do nào cả. Đối với Thành Đạt, giỏi hơn gã, giàu hơn gã, quyền thế hơn gã,... chính là tử tội, không cần bàn cãi.

“Người hãy trở về, tiếp tục buôn bán và tìm kiếm các ‘nguồn hàng’ mới cho ta. Ta tuyệt không để nhà người bị thiệt thòi đâu.” Thành Đạt đứng dậy, vừa nói vừa khẽ vung tay một cái. Một viên nhị phẩm linh thạch liền bắn vọt đến tay gã Đầu Đen. Hai mắt tên này lập tức lóe sáng. Gã ta nhanh tay đút luôn viên linh thạch vào trong túi rồi cúi mình chào Thành Đạt thật sâu, luôn miệng nói những lời đảm bảo sẽ nhanh chóng tìm kiếm nguồn hàng cho gã, không làm gã thất vọng rồi mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Thành Đạt nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ngai tuyệt đẹp giữa một đại điện tường một thời hoàng tráng nhưng giờ đã hoàn toàn tan hoang, đổ nát, sau màn hôi của của đám người ngoài. Gã đang suy nghĩ về thông tin của Đầu Đen kia. Số hàng đó, dứt khoát gã phải lấy và phải lấy ngay tức khắc. Số lượng kẻ địch không nhiều, gã hoàn toàn có thể cử một nhóm thổ phi trong số đám thổ phi đã bị gã khống chế lúc này. Chỉ như vậy thôi cũng chắc chắn mang lại thắng lợi và tài sản cho gã. Nhưng gã không ngu ngốc đến mức thực sự làm như vậy. Bọn khốn đó đang trong giai đoạn rèn giũa để giảm bớt ngạo khí trong người. Bây giờ, không phải là lúc để cho bọn chúng có thêm cơ hội và điều kiện để gia tăng lòng kiêu ngạo. Đội quân Huyết Luyện cũng không thể dùng được. Bọn họ quá đông và thực lực các cá thể thành viên thì lại quá yếu. Nội việc di chuyển cũng mất rất nhiều thời gian, công sức và dễ thu hút sự chú ý của kẻ địch. Hơn nữa, để một đội quân còn ở giai đoạn phôi thai như họ đi chiến đấu liên tục như vậy cũng không phải là một việc khôn ngoan. Xem ra gã chỉ có thể dùng đến tên Huyết Yêu Kim Đan, lá bài cuối cùng trong tay gã hiện tại cho việc này. Suy nghĩ một hồi thấy không còn cách nào tốt hơn, Thành Đạt liền ném cho tên Huyết Yêu Kim Đan một đồng tử không gian và cả nạp giới chứa đồ rồi ra lệnh cho gã đi thực hiện vụ cướp phá này.

Mệnh lệnh nhanh chóng được hoàn thành. Một đám tu giả Trúc Cơ kỳ và Luyện Khí kỳ cơ bản không hề có một chút cơ hội nào khi bị một huyết yêu có thực lực tương đương với một đại tu sĩ Kết Đan kỳ bất ngờ đột kích. Tên Huyết Yêu Kim Đan nhanh chóng mang về cho Thành Đạt một lượng tài phú có giá trị kinh người. Đáng tiếc. Hầu hết số chiến lợi phẩm lần này chỉ là những thứ quý hiếm có giá trị cao chứ không phải là những thứ Thành Đạt đang cần gấp. Thứ khiến gã động tâm nhiều nhất là các loại công pháp, pháp quyết, sách vở quý hiếm, khó mua được trên các cửa hàng chính quy. Nhưng cũng chỉ có vài quyển binh pháp, trận pháp là có giá trị thực tiễn ngay bây giờ. Những thứ khác chỉ có thể để từ từ nghiên cứu hay dùng làm phần thưởng cho đám quân thuộc đội Cao Thủ mà thôi. Thu hoạch nhiều nhất không ngờ vẫn là những pháp bảo và tài liệu, tất cả đều từ phẩm trở lên. Thậm chí còn có cả hai món pháp bảo ngũ phẩm cùng một cái nạp giới tứ phẩm cực kỳ quý giá và có giá trị thực tiễn cao. Nhưng những thứ mà Thành Đạt cần nhất như linh đan tăng tiến công lực cấp thấp (cấp cao thì có vài viên) hay linh dược trị thương trị độc, phục hồi công lực khi chiến đấu thì lại không hề có mặt ở đây. Điều này cũng chẳng có gì lạ là khi đây là kho hàng của một tổ chức gian phi chứ không phải là kho hàng của một cửa hàng buôn bán bình thường. Những thứ tiêu thụ phẩm để kiếm tiền rẻ như cho đó thì đời nào được đám người buôn lậu đó lại đi tích trữ số lượng lớn tại một căn cứ bí mật cơ chứ. Thành Đạt hiểu được điều này nên cũng đành bỏ qua, vứt đồng tử bảo cho Nguyệt Dao còn bản thân quay trở lại với núi việc đang chờ đợi gã.

Thành Đạt từ những cuốn binh thư mà gã đã học đúc rút ra được rất nhiều phương pháp luyện quân đáng tin cậy. Nên biết tuy một đội quân chuyên nghiệp như kiểu Huyết Luyện quân đội có thực lực chiến đấu cực kỳ kinh người nhưng lại phổ biến trong những đại môn phái cực kỳ hùng mạnh mà thôi. Chỉ những môn phái như thế mới có đủ tài lực để nuôi không một đám tu sĩ chỉ để phục vụ cho một mục đích duy nhất là chiến đấu đoàn đội. Những môn phái nhỏ yếu hơn một chút tuy cũng có quân đội nhưng không phải là những đội quân chuyên nghiệp kiểu này mà là những đội ‘mộ binh’, tức là các đội quân do những tu giả bình thường tập hợp lại, rồi dùng phép luyện binh huấn luyện mà thành. Những đội ‘mộ binh’ có khả năng phối hợp và chiến đấu tập đoàn thua xa những đội quân chuyên nghiệp nhưng đổi lại chi phí cho họ cũng thấp hơn chi phí đào tạo ra những đội quân chuyên nghiệp rất nhiều, việc đào tạo huấn luyện cũng đơn giản và mất ít thời gian hơn. Trong nhiều trường hợp, nhiều tu sĩ chỉ cần nhét một pháp bảo vào tay, huấn luyện qua loa vài ngày rồi bị đẩy ra chiến trường là lập tức có thể coi là một lính ‘mộ binh’ tạm đủ tiêu chuẩn. Những đội quân thổ phi, những tán tu, tu sĩ chiến đấu bình thường... đều có thể coi là những ‘mộ binh’ đầy hứa hẹn của các thế lực, tổ chức lớn trong tu tiên phái. Vì thế, việc Thành Đạt thành lập một đội quân dựa trên đám tù binh vốn xuất thân là thổ phi này không phải là việc gì quá bất ngờ hay kỳ quái cả.

Những ngày tiếp theo là những ngày tháng địa ngục với tất cả những tu sĩ sinh sống trên Thiên Linh Sơn. Thành Đạt và đám tu sĩ hậu cần Nguyệt Dao bận bù đầu bù tóc với hàng núi công việc chồng chất lên nhau, từ việc mua bán, trao đổi với băng nhóm của gã đại ca cũ của Thành Đạt đến việc tuyển tu sĩ đời sống để lo việc cày cấy các linh điền bị bỏ hoang của Thiên Linh Phái, rồi còn xử lý các việc đối nội, đối ngoại, đối phó với nhiều thủ đoạn thâm độc của các thế lực, tổ chức tu giả khác trong vùng... Đội quân Huyết Luyện cũng bị đưa đến khu động phủ cũ của lão sư tổ Trần Khoáng để tiến hành khổ tu và huấn luyện các thủ đoạn, trận pháp, kỹ thuật chiến đấu tập thể... Tất cả đều bận bịu đến nỗi không còn thời gian để ăn cơm uống nước và mệt mỏi đến mức thờ cũng không ra hơi. Sức khỏe, sức bền và ý chí của bọn họ bị thử thách một cách nghiêm trọng. Nhưng tất cả những điều đó không là gì so

với những gì mà đám thổ phi gia nhập đội quân Cao Thủ phải trải qua. Chỉ trong mấy ngày, đám người này đốt cục cũng hiểu được Thành Đạt là loại người nào. Cái gì họ cũng không dám khẳng định chứ riêng mức độ độc ác, tàn khốc của ông chủ trẻ tuổi này thì bất kỳ yêu ma quỷ quái nào trên thế giới này cũng cảm thấy xấu hổ muốn chết. Những bài luyện tập, ông chủ giao cho họ chẳng có gì đáng nói nhưng khối lượng, tần suất của các bài luyện tập đó thì hoàn toàn đủ để vắt kiệt sức cả một con rồng chứ đừng nói đến lũ người chỉ hơi mạnh hơn người bình thường như họ. Những kẻ kiêu ngạo, gian ngoan, thâm hiểm, hoang dã, ngang ngược, cứng đầu nhất trong đám bọn họ như Đại Bằng, Tiểu Tiên, Như Cương... trước mặt gã giờ đây đều ngoan ngoãn như những con mèo con. Cả đám thổ phi không sợ chết này giờ lại khiếp sợ ông chủ hơn cả sợ quỷ thần. Không một ai dám có suy nghĩ chống đối lại gã chứ đừng nói là công khai cãi lời gã. Tính vô tổ chức và thói quen thích hành động đơn độc, một mình của bọn họ cũng dần biến mất. Tính kỷ luật và tinh thần đồng đội xuất hiện và ngày càng được củng cố hơn trong đội quân này. Tất cả những điều đó chứng minh khả năng vận dụng ‘nỗi sợ’ vào việc cai quản thủ hạ của Thành Đạt tốt đến như thế nào.

Hoàng, kẻ từng là thủ lĩnh của liên quân của đám thổ phi tấn công căn cứ Lãnh Vụ Cốc của Thành Đạt, đang vô cùng chán nản. Trước đây, gã đã gặp nhiều chuyện ngang trái, bất công, phải đi làm thổ phi rồi bị vị đại tu sĩ Kết Đan kỳ kia đánh ngất và bị Thành Đạt bắt sống, hạ cầm chế, biến thành tù binh rồi thuộc hạ nhưng gã chưa từng bao giờ chán nản như bây giờ. Nguyên nhân chán nản của Hoàng là do gã cảm thấy danh dự bản thân đang bị xúc phạm, chà đạp quá mức thâm thâm. Hoàng là một người từng trải và khôn khéo. Gã hiểu rất rõ ưu điểm của mình cũng như các nhược điểm của bản thân. Gã là một tu sĩ Ngưng Dịch kỳ tăng thứ tám, tu vi này nhìn khắp Tinh Thiên Quốc cũng có thể coi như là cao thủ xứng đáng nhận được sự kính ngưỡng của bất kỳ ai. Pháp lực của tu sĩ Ngưng Dịch kỳ không tồn tại ở thể khí như tu sĩ Luyện Khí kỳ hay thể lỏng tu sĩ Trúc Cơ kỳ mà tồn tại ở thể hạch. Trình độ pháp lực cao thấp của mỗi tu sĩ Ngưng Dịch kỳ được quyết định bởi số lượng các hạch tinh thể pháp lực mà họ sở hữu. Pháp lực của Hoàng đã đạt đến một trăm bảy mươi bảy hạch tinh, đã tiến rất gần đến con số một trăm tám mươi hạch tinh là con số hạch tinh của tu sĩ Ngưng Dịch kỳ tăng thứ chín rồi. Từ đó có thể thấy được tu vi của Hoàng đã đạt đến cảnh giới có thể gọi là đỉnh phong của Ngưng Dịch kỳ. Tu vi thâm hậu kết hợp với trình độ tiên thuật, kiếm thuật cao cường, trí tuệ thông thái, hiểu biết thời thế, chiến thuật quân sự và khả năng lãnh đạo, phục chúng khiến cho Hoàng đi đến đâu cũng được người người kính trọng, vị nể, cầu cạnh... Nhưng thật không ngờ ở nơi đây gã lại không được cả một gã tu sĩ Trúc Cơ kỳ kính sợ. Ông chủ thâm sâu khôn lường lại có thể lực hùng hậu chống lưng, coi khinh gã thì Hoàng cũng thấy bình thường. Người ở trên cao, khinh rẻ người ở dưới thấp là điều đương nhiên tại cái xã hội này. Nhưng điều gã không thể chấp nhận được đó là không ngờ ngay đến một tên thuộc hạ trước đây của gã, nay cũng không còn kính sợ, tuân phục gã như trước nữa. Bọn chúng vẫn thừa nhận sức mạnh và khả năng của gã nhưng không hề kính sợ gã, không còn coi gã là chỗ dựa, là mái che, là vị thần toàn năng có thể đưa chúng ra khỏi mọi khó khăn nguy hiểm hay thậm chí cả một vị chỉ huy đáng được tin phục cũng không. Nếu nói không quá thì đám tu sĩ Trúc Cơ kỳ đó hiện tại đã không còn sợ hãi gã, một tu sĩ Ngưng Dịch kỳ tăng thứ bảy nữa. Đây là điều mà một cao thủ như Hoàng không thể chấp nhận cũng không thể hiểu được. Nếu không phải quân kỳ nơi đây nghiêm cấm đồng đội tương đầu với nhau thì có lẽ Hoàng đã không nhịn được mà rút kiếm dạy cho bọn đó một bài học để bọn chúng biết luật thép của thế giới tu giả này: kẻ yếu muốn sống phải cung kính cúi đầu trước kẻ mạnh, không còn bất kỳ còn đường nào khác con đường đó cả. Nhưng gã không dám. Chống lại nghiêm lệnh của ông chủ, Hoàng thực sự không dám làm điều đó. Chính vì vậy gã chỉ có thể ủ rũ buồn tui một mình mà thôi.

Tên Hoàng đâu biết những hiện tượng kỳ quái hiện tại chính là điều mà cơ bản phải có trong một đội quân hay một tổ chức có kỷ luật tốt. Tại những nơi như thế này, chỉ có cấp bậc và luật lệ mới có ý nghĩa. Sức mạnh cá nhân không là gì cả! Vì thế kẻ mạnh không thể ức hiếp được kẻ yếu và kẻ yếu cũng không phải e sợ, luôn cúi kẻ mạnh. Nhưng tất cả đều phải ngoan ngoãn cúi đầu trước hệ thống cấp bậc và luật lệ. Từ đó, môi trường này sẽ dần dần đào luyện ra những người lính chân chính, những người lính không hề sợ hãi khi phải đối mặt với những kẻ địch hùng mạnh, uy chấn thiên hạ nhưng lại tuyệt đối vâng lệnh cấp trên và luôn tuân thủ các nguyên tắc của đoàn thể. Đó chính là một đội quân tốt nhất thiên hạ. Thành Đạt chính vì điều này mà đã tốn hao không biết bao nhiêu công sức; từ việc sắp xếp cho những người mạnh và người yếu sống tập thể với nhau đến việc sắp xếp kế hoạch huấn luyện sao cho những tu sĩ cấp thấp luôn được thấy những hình ảnh khó coi (một nhồi vì luyện tập hay là hết, kêu cha gọi mẹ om sòm khi bị trừng phạt...) của những tu sĩ cấp cao... Chính những sắp xếp đó đã khiến cho các tu sĩ cấp thấp dần dần xóa bỏ được tư tưởng tôn thờ các tu sĩ có trình độ pháp lực cao cấp hơn và tự giác ngộ được rằng tu sĩ cấp cao cũng là con người như họ, không có gì vĩ đại, thần thánh hết cả. Bao giờ cũng vậy, con người thường chỉ khiếp sợ những thứ mà họ không hiểu và luôn coi thường những gì họ đã hiểu rõ (cho dù thực tế thì họ chỉ hơi hơi hiểu mà thôi). Thành Đạt hành động như vậy, chính là vì nắm được điểm tâm lý này của con người mà hành động. Những kẻ chỉ biết đến lợi ích như Hoàng không hiểu được cũng là điều đương nhiên mà thôi.

Đang lúc than thân trách phận thì một truyền âm phù từ ngoài cửa nhà bay vọt đến trước mặt Hoàng, biến thành một ngọn lửa và âm thanh thanh của Thành Đạt hừng hờ vang lên trong phòng.

“Đến đại diện gặp ta!”

Hoàng vừa nghe thấy giọng nói này thì lập tức như bị điện giật, vội vàng ba chân bốn cẳng chạy đến đại diện Thiên Linh Đường gặp Thành Đạt.

“Ông chủ. Thuộc hạ đã có mặt.” Hoàng đứng dưới điện ngẩng đầu nhìn lên Thành Đạt đang cùng với vị đại tu sĩ Kết Đan kỳ kia sánh vai ngồi trên ghế cao, cung kính chào. Thành Đạt gật đầu một cái thay cho lời đáp lễ rồi hững hờ ra lệnh

“Đem những thứ người biết thì triển một lần cho ta xem!”

Mệnh lệnh không hề phức tạp đó làm cho Hoàng suy nghĩ nửa thì bật khóc. Điều gã ta sợ nhất cuối cùng cũng đã đến. Ông chủ sau một thời gian chinh chiến đội ngũ cuối cùng cũng đã chuyển hướng chú ý đến những món đồ trong tay lũ thuộc hạ này. Công pháp và pháp quyết chủ tu chính là những thứ đầu tiên rồi sau đó sẽ đến các loại tài liệu, pháp bảo, linh đan, linh thạch... trong tay họ. Nếu như những món đồ đó tầm thường không lọt mắt ông chủ thì không sao. Nhưng nếu vô tình có món bảo vật quý hiếm nào đó khiến ông chủ động tâm thì... ý thể cướp đồ chỉ là chuyện nhỏ mà ra tay giết người diệt khẩu mới là chuyện lớn. Những việc như vậy, trước đây tên Hoàng làm không ít lần. Đến bây giờ, cuối cùng chính bản thân gã phải dùng thân mình mà ném trải nó. Thật là ác giả ác báo mà!

“Vâng” Dù trong lòng khóc ròng nhưng ngoài mặt Hoàng cũng không dám từ chối bất tuân mệnh lệnh của ông chủ. Gã bắt đầu bằng cách nói rõ công pháp tu luyện của mình rồi thì triển biểu diễn từng loại pháp quyết, tiên thuật của bản thân. Hoàng là một kẻ thông minh, biết người biết ta, kiến thức rộng rãi, kinh nghiệm phong phú nên gã biết cách phát huy được toàn bộ những ưu thế của bản thân. Công lực thâm hậu có rất nhiều lợi ích trong nhiều mặt. Tu giả có thể sử dụng được nhiều loại công pháp, tiên thuật, chiến thuật khác nhau một cách rất thoải mái. Nhưng tu giả sẽ chỉ phát huy được tất cả ưu thế của bản thân nếu như có sự hỗ trợ của những sát chiêu hùng mạnh, có tốc độ bộc phát nhanh, mạnh, sức công phá lớn. Cho phép tu giả có thể thực

hiện những chiêu thức sát chớp nhoáng, tiêu diệt kẻ thù trong thời gian cực ngắn. Các sát chiêu của Hoàng cũng đi theo chiều hướng phát triển này. Trong đại điện, kiếm mang rực rỡ tung hoành, tỏa ra những làn quang mang sắc sở sáng rực và những âm thanh rung động ong ong trong không khí. Xung quanh Hoàng, tầng tầng lớp lớp các tấm màn cực quang ngũ sắc bao bọc kín mít cơ thể rồi ầm ầm đổ vỡ, nổ tan tành tạo ra vô số mảnh vỡ kiếm khí sắc bén tuyệt luân mang theo tiếng rít kinh thể, hóa thành những luồng sáng ngũ sắc bắn loạn xung quang. Một cơn mưa ngũ sắc rực rỡ xé nát không khí trong đại điện. Kiếm Vũ, một chiêu kiếm cực kỳ đẹp mắt và lợi hại, có thể sử dụng rất tốt cả trong đơn chiến và trong quần chiến đòi hỏi tu giả sử dụng phải tiêu tốn một lượng pháp lực tương đương với 150 hạch pháp lực của tu giả Ngưng Dịch kỳ, một lượng pháp lực vượt qua lượng pháp lực trong cơ thể của hầu hết tu giả Ngưng Dịch kỳ. Những tu giả có tu vi thấp nhưng lại có kiếm chiêu lợi hại nếu đụng phải chiêu này thì khó có đường chống đỡ. Đây thật là một chiêu thức có thể phát huy tối đa ưu thế pháp lực thâm hậu của tu sĩ như Hoàng.

Thành Đạt đối với chiêu thức này cũng vô cùng thích thú, yêu cầu Hoàng biểu diễn lại đến mấy lần, càng khiến gã lo lắng khôn nguôi. Vài ngày sau, Hoàng suýt té xỉu khi nhận được một tờ giấy nhỏ mà Thành Đạt trực tiếp trao cho gã. Bên trong đó là một giáo trình luyện tập mới có cường độ khủng khiếp đến mức, gã không dám khẳng định bản thân liệu có thể sống sót được hay không nếu nghiêm chỉnh tuân thủ tất cả nội dung trong đó. Những chuỗi ngày địa ngục của gã bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Bước đầu tiên của việc luyện tập cho đám lính hàng binh vốn là thổ phỉ giờ là đội quân có tên Cao Thủ của Thành Đạt đã xong thì gã liền bắt đầu luôn bước thứ hai. Gã đích thân kiểm tra tài năng của từng người để tìm ra những người ưu tú nhất có tiềm năng phát triển nhất để tạo ra hạch tâm cho đội ngũ và bắt đầu huấn luyện đặc biệt cường độ cao cho họ, nhằm ép họ phải phát huy hết tất cả những tinh túy vốn có của họ. Tiếp đó, Thành Đạt tiến hành chia lại đội ngũ của đội quân này, dựa theo những thông tin gã thu được từ lần kiểm tra trước đó để sắp xếp các chức vụ đội trưởng, chỉ huy các đơn vị binh lính. Tất cả mọi việc đều xong đâu đấy, gã mới chuyển sang bước huấn luyện kế tiếp. Gã thiết lập lại một chương trình huấn luyện mới cho toàn quân của đội quân Cao Thủ, chấm dứt đợt huấn luyện hành hạ cả thể xác và tinh thần và chuyển họ sang chương trình huấn luyện nhẹ nhàng hơn, mang tính xây dựng, phát triển hơn. Mục tiêu của đợt huấn luyện này nhằm giúp những tu giả vốn đã quen với hình thức chiến đấu đơn độc hay phối hợp chiến đấu quy mô nhỏ này hiểu được sự khác biệt giữa chiến tranh đoàn đội với chiến đấu đơn độc quy mô nhỏ. Thành Đạt tin rằng chỉ cần bọn họ biết được những điều này, với kinh nghiệm, tư chất và tài trí của họ, họ tự khắc có thể tìm ra cách thức để có thể tự chuyển mình thành những người lính thực thụ, không cần một gã ‘gã mờ’ thiếu đầu, thiếu đuôi như Thành Đạt phải dạy (thực tế, với kinh nghiệm, kiến thức và tính cách của Thành Đạt thì có khi càng dạy thì tình hình sẽ càng trở lên tệ hại hơn.)

Tiến hành đồng thời với đợt huấn luyện toàn quân lần này, Thành Đạt cũng cho mở hẳn một lớp huấn luyện sĩ quan chỉ huy cho những viên chỉ huy gã vừa mới bổ nhiệm. Để làm được điều đó, Thành Đạt không hề ngần ngại bỏ vốn ra mua những tin tức tình báo từ cả gã Đầu Đen và vị đại ca đáng kính của gã, rồi phái tên Huyết Yêu Kim Đan dưới tay đi khắp nơi, thẳng tay bắt cóc những tu giả từng có kinh nghiệm chỉ huy quân đội, những giáo viên đào tạo chiến tướng cấp thấp có danh tiếng... đem về Thiên Linh Sơn đứng lớp. Gã cũng không tiếc tiền của đâu tư mua những trang thiết bị dạy học luyện tập đạt tiêu chuẩn cung cấp cho lớp học. Có tướng làm quan, có gan làm giàu. Làm mạnh tay như vậy nên không khó hiểu khi Thành Đạt nhanh chóng thu được những thành tựu đầu tiên rất đáng khích lệ. Đội quân Cao Thủ trong vài tháng đã chuyển hóa từ một đám thổ phỉ ô hợp, thô lỗ, thành một tổ chức có kỷ luật và biết vâng lời bề trên, hiện nay lại dần chuyển hóa thành một đội quân thiện chiến thực thụ (theo tiêu chuẩn của những đội quân mộ binh). Nhưng...

Thành Đạt ngồi trong đại điện tay cầm một tờ danh sách các tổ chức thổ phỉ và đoàn đội tu giả cấp thấp trong Tỉnh Thiên Quốc sắc mặt âm trầm như nước. Hiện tại trong tay gã đang có hai đội quân nho nhỏ: một đội là tinh binh và một đội là mộ binh. Cả hai đều chỉ mới ở giai đoạn cơ bản của quá trình hình thành, còn rất lâu mới đạt được đến trình độ của một đội quân chân chính. Cũng vì nguyên nhân này mà cường độ huấn luyện của bọn họ đều rất căng thẳng, với nhiều hạng mục phức tạp, đòi hỏi nhiều sự đầu tư tiền của và công sức. Đi kèm theo đó: chi phí tiêu hao mỗi ngày của hai đội quân này là một con số vô cùng kinh khủng. Chỉ vài tháng sau khi đoạt được một lượng lớn tài vật của Thiên Kiếm môn, Thành Đạt đã lại lâm vào cảnh cháy túi, thiếu tiền trầm trọng. Khó trách tại sao chỉ có các môn phái lớn, tiền nhiều của lắm mới có thể nuôi nổi quân đội a! Thiếu tiền đương nhiên phải tìm cách kiếm tiền. Nhưng kiếm bằng cách nào đây? Linh điền trong môn phái chỉ mới cho người ta thuê chưa lâu. Phải vài tháng nữa mới họ mới có thể thu hoạch và mới có tiền đem nộp tô cho môn phái. Mấy cửa hàng kinh doanh còn con của lão Trần Khoáng chẳng thể cho bao nhiêu thu nhập. Thành Đạt chỉ còn một con đường kiếm tiền duy nhất: đi cướp của người khác. Tờ danh sách trên tay Thành Đạt chính là thông tin về những con mồi mà gã có thể nhắm đến. Một bảng danh sách của tử thần.

Nếu là ở một thế giới khác thì Thành Đạt đương nhiên không dám to gan lớn mật có ý nghĩ đi kiếm tiền bằng phương pháp này. Nếu gã làm như vậy, chắc chắn gã sẽ phạm vào chúng nộ, trở thành mục tiêu công kích, công địch chung của cả thiên hạ. Nhưng may mắn cho Thành Đạt là gã đang ở thế giới tu giả. Tu giả tại thế giới này có thể phân ra làm hai hạng người chính là đệ tử môn và tán tu. Đệ tử môn là những tu sĩ thuộc về các môn phái, gia tộc đang hoàng, có thể lực chống lưng và được cao thủ bảo trợ, còn tán tu là những người không môn không phái, lang thang khắp nơi, tự mình tìm nguồn sống, bảo vệ tính mạng. Tu giả muốn tu luyện thành công, hi vọng bước vào con đường đại đạo, thành tiên thành thần thì cần có đại lượng linh đan, linh thạch cuộn cuộn cung ứng không ngừng. Chỉ cần nhìn việc các tu giả đệ tử môn có cả một ngọn núi lớn chống lưng, mà còn bị linh đan, linh thạch, pháp bảo, công pháp khiến cho khổ sở thiếu điều muốn phát điên thì có thể thấy các tán tu không môn không phái đau khổ vì những vấn đề này như thế nào. Để có được những thứ cần thiết cho bản thân, tu giả tán tu không còn cách nào khác ngoài việc liều mạng xông pha vào những nơi nguy hiểm để tìm kiếm tiền duyên, thiên tài địa bảo hay bán sức lao động để đổi lấy chút tiền công còm cõi của đám tu giả quyền thế... nhưng phổ biến nhất vẫn là đi cướp đoạt tài bảo của người khác. Thổ phỉ chính từ đây mà sinh ra. Đối với tình cảnh này, các môn phái, gia tộc lớn dù dư sức bình ổn, loạn lạc, tiểu trừ thổ

phỉ nhưng hầu hết đều ngoảnh mặt làm ngơ không lý đến sự đau khổ của nhân thế. Không những vậy, chúng còn chẳng ngại ngần quạt gió theo mưa, lợi dụng sự hỗn loạn này để mưu lợi cho bản thân. Trong mắt đám tu giả đệ tử môn đó, các tổ chức thô phỉ, tán tu chẳng khác gì những quân xanh, là đối tượng luyện tập thực chiến cho đám đệ tử con cưng của chúng; vừa là những con lợn nuôi trong lồng, chúng lợi dụng họ đi ‘gom hàng’ ở khắp nơi rồi ra tay cướp đoạt tất cả của họ khi họ đã phát triển đến một mức độ nhất định; vừa là đám lính đánh thuê, đám ‘mộ binh’ tạm thời, những tu giả sẽ phải thế mạng cho đám đệ tử của chúng khi hữu sự... Chính vì những lý do này mà thế giới tu giả lại tàn khốc và tanh máu đến như vậy! Người người đấu tranh, nhà nhà cướp đoạt, mạnh ăn thịt yếu, bản thủ, đề tiện không khác gì thế giới hoang dã của lũ thú vật. Tại một thế giới như thế này, việc một môn phái, dù chỉ là môn phái nhỏ như hạt mè hạt đậu ra tay tiêu diệt, cướp bóc các tổ chức tán tu không chỗ dựa hay tổ chức thô phỉ là điều hoàn toàn bình thường, không có gì phải thắc mắc cả. Nói cách khác, việc Thành Đạt định dùng việc đi ăn cướp của thiên hạ để giải quyết tình trạng khó khăn tài chính của bản thân là việc thiên kinh địa nghĩa tại cái thế giới man rợ này. Dĩ nhiên, ngược lại cũng vậy!

Vấn đề đầu đầu là bây giờ Thành Đạt nên phái đội quân nào đi thực hiện nhiệm vụ ‘lấy chiến tranh nuôi chiến tranh’ này đây. Tên Huyết Yêu Kim Đan là lựa chọn tốt nhất cho công việc này. Chỉ cần tên này xuất mã, thì Thành Đạt chắc chắn sẽ thu được những khoản lợi ích kếch xù với chi phí bỏ ra là thấp nhất. Nhưng Thành Đạt lại có một vài ý tưởng khác, có vẻ như còn tốt hơn thế nữa. Trong tay gã có hai đội quân. Tinh binh là một đội quân khá cồng kềnh, di chuyển chậm, không thích hợp với nhiệm vụ kiểu này. Hơn nữa, nghệ thuật huấn luyện đào tạo tinh binh là ‘thao luyện thật nhiều nhưng đánh trận phải thật ít’. Vì vậy, Thành Đạt đương nhiên không có ý định dùng đến bọn họ. Đội quân thứ hai là đội ‘mộ binh’ vốn xuất thân từ thô phỉ. Đạo quân này sau mấy tháng huấn luyện hành xác của Thành Đạt đã nhũn ra như những con chi chi, tinh thần chiến đấu yếu ớt vô cùng. Bây giờ chính là lúc gã cần phải khôi phục lại tinh thần quyết chiến và lòng tự tin cho bọn họ, đồng thời mộ binh cũng là dạng quân đội đòi hỏi kinh nghiệm thực chiến nhiều nhất trong các tổ chức quân đội. Chỉ có trong những hoàn cảnh chiến đấu ác liệt thì quân lính của kiểu quân đội này mới có thể trở thành những chiến binh chân chính. Câu nói: mộ binh là đạo quân không uống máu thì không thành tài cũng không phải là câu nói ngoa ngất gì cho cam. Do đó, Thành Đạt quyết định để cả gã Huyết Yêu Kim Đan và đội tinh binh Huyết Luyện ở nhà, tiếp tục tập luyện còn bản thân sẽ mang theo đội mộ binh Cao Thủ đi tiến hành thực chiến đồng thời cướp đoạt tài sản thiên hạ luôn thể. Ngoài ra,... hắc hắc hắc... Nhưng trước khi xuất phát, gã còn một việc quan trọng nữa phải làm.

Thành Đạt rời khỏi đại điện Thiên Linh Đường, quay trở lại Lãnh Vụ Cốc, tiến thẳng đến Huyết Trì của gã. Lúc này, bên cạnh Huyết Trì đã có thêm một tế đàn hình dáng cổ xưa, rất đơn giản, màu huyết dụ. Ba tên Huyết Yêu đứng xung quanh tế đàn đang không ngừng há mồm phun huyết khí vào tế đàn, liên tục luyện hóa nó. Thành Đạt gật đầu hài lòng, vung tay lên bắn ra một đạo pháp quyết vào ba tên Huyết Yêu. Ba tên liền ngừng việc đang làm lại, từ từ đứng dậy, uể oải đi vào trong Huyết Trì, xem ra việc luyện chế tế đàn làm chúng bị tổn hao không ít. Nếu không từ từ nghỉ ngơi và bồi bổ thì chẳng bao lâu nữa sẽ thành một đám phế yêu vô dụng, không làm được bất kỳ việc gì nữa.

Thành Đạt không để ý đến đám Huyết Yêu mà chăm chú quan sát tế đàn kia vừa gập gù không ngớt. Gã hơi lùi lại, móc trong nạp giới ra một đồng tài liệu quý giá đem ném hết vào trong Huyết Trì. Huyết Trì lại sôi lên sùng sục giống như dung nham núi lửa vậy. Thành Đạt lại bắn thêm một đạo pháp quyết nữa vào tế đàn bên cạnh, miệng liên tục lầm nhảm niệm chú ngữ. Tế đàn khẽ rung lên một chút rồi từ từ bay lên khỏi mặt đất, hướng Huyết Trì bay đến, chậm rãi hạ xuống lòng Huyết Trì, từ từ chìm ngấm, biến mất trong đó. Thành Đạt vẫn chưa có ý dừng lại. Gã liên tục khoa tay múa chân bắt quyết niệm phép liên hồi kỳ trận, bắn ra hàng loạt những đạo pháp quyết đủ mọi màu sắc xuống Huyết Trì. Một loạt những màn quang mang rực rỡ, đủ mọi màu sắc bắn lên từ Huyết Trì, bao bọc lấy nó hoàn toàn như một lớp vỏ trứng gà tuyết mỹ. Thành Đạt mỉm cười thỏa mãn, bắn thêm một đạo pháp quyết nữa. Quả trứng ánh sáng Huyết Trì được bao bọc bởi quang mang liên nhẹ nhàng bay lên, từ từ thu nhỏ lại bay đến gần gã. Thành Đạt há to miệng ra. Quả trứng khẽ rung lên rồi chui tọt luôn vào miệng gã. Cuối cùng Huyết Trì của gã cũng đã luyện chế thành công. Từ giờ gã có thể thoải mái vận dụng nó như một môn pháp bảo lợi hại mà không còn phải cố kỵ điều gì nữa. Có Huyết Trì lợi hại như vậy hộ vệ bên người, Thành Đạt không còn phải lo lắng về bất kỳ điều gì nữa, lập tức mang theo đội quân Cao Thủ xuất phát.

Thành Đạt mang theo hơn hai trăm tên thủ hạ, cẩn thận đi tới. Thế giới tu giả tại Tinh Thiên Quốc tuy đều đã được các môn phái, gia tộc, thế lực lớn chia sẻ, đặt quyền cai quản toàn bộ lãnh thổ nhưng thực chất thì bọn họ cũng chỉ quản lý, khống chế được những nơi đông đúc dân cư, giao thương, buôn bán tập nập như các thành phố, thị trấn, làng mạc, cửa khẩu, bến cảng hay những vị trí hiểm yếu có ý nghĩa quan trọng trong việc trấn giữ cả khu vực xung quanh mà thôi. Hầu hết lãnh thổ của đất nước này đều thực chất là đất vô chủ, không người quản lý và dĩ nhiên là không hề có bất kỳ một luật lệ nào khác ngoài luật rừng và là nơi mà những kẻ vô pháp vô thiên, như thô phỉ, đạo tặc tha hồ tung hoành ngang ngược, thích làm gì thì làm. Một đoàn quân hơn hai trăm người với mười năm tu giả Ngưng Dịch kỳ là một đội quân khá lớn, một thế lực không nhỏ ở Tinh Thiên Quốc nhưng cũng không có nghĩa là không phải là những con dê béo, mồi ngon của các thế lực, tổ chức khác. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng! Chi cần có thể sắp xếp hợp lý thì một đội quân nhỏ yếu cũng dư sức tiêu diệt bất kỳ đội quân nào trên đời. Điều này thì Thành Đạt hiểu rất rõ ràng.

Đội quân hai trăm người của Thành Đạt sắp thành đội hình hành quân theo đúng như sách giáo khoa quân sự mà tiến bước. Mười người xếp thành một tiểu đội. Ba tiểu đội hợp thành một trung đội. Hai trăm người chia thành cả bảy trung đội, chia ra làm tiền quân, hai trung đội; trung quân: bốn trung đội; hậu quân, một trung đội. Ba quân giữ khoảng cách vừa phải với nhau khi di chuyển, không quá xa, không quá gần. Tất cả vùng đáp pháp khí phi hành, nhẹ nhàng bay trên tầm trời thấp với vận tốc trung bình, vừa phải. Thành Đạt cùng với Hoàng và một tiểu đội tinh nhuệ nhất đóng vai trò chủ soái bay giữa trung tâm của trung quân. Bên cạnh họ là một lá cờ to lớn thêu rõ ràng chữ Thiên Linh, do Thiên Linh kỳ, pháp bảo trấn phái của Thiên Linh Phái, pháp bảo lục phẩm duy nhất trong tay Thành Đạt, huyền hóa thành. Từ lá cờ, một luồng uy áp vô hình không ngừng tỏa ra, gia tăng cho đoàn quân không ít uy thế bức nhân. Nếu không biết, có thể có người sẽ nhầm họ với một đội quân chính quy thực thụ của một đại môn phái nào đó chứ không phải là một đám quân mộ binh chi vừa được hình thành từ việc cưỡng ép một đám thô phỉ ô hợp. Đây cũng chính là lý do mà Thành Đạt lại giương cao môn pháp bảo này đến như vậy. Trong chiến tranh, âm hiểm, bí mật, bất ngờ, độc ác có sức mạnh to lớn là điều không ai cần phải bàn cãi. Nhưng hào nhoáng, kiêu ngạo, khoa trương cũng có sức mạnh của riêng chúng. Vấn đề chỉ là người dụng binh có thể sử dụng được những thứ đó hay không mà thôi.

Liếc mắt nhìn tên Hoàng bay bên cạnh, Thành Đạt có chút suy ngẫm. Hoàng vốn là một cao thủ hiếm có trong tu tiên giới cấp thấp của Tinh Thiên Quốc, thực lực chiến đấu của bản thân gã là không cần phải nghi ngờ. Gã ta lại từng là một lão đại của một đội thô phỉ có danh có lực, trí tuệ, tài cầm quân và kinh nghiệm chiến trường đều không phải là người thường có thể so sánh. Không có gì khó hiểu khi Thành Đạt coi trọng gã ta nhất trong đám tu giả này, coi gã là hạch tâm của toàn quân đồng thời chuyên môn vì gã ta mà định ra chiến thuật chiến đấu. Nhưng có vẻ chỉ như vậy thôi thì vẫn chưa đủ. Thành Đạt vẫn có cảm giác gã đang lãng phí tài năng của tên thủ hạ này. Hay là... Thành Đạt có chút ngần ngại khi trong đầu hiện ra ý nghĩ muốn dốc sức đào tạo Hoàng thành một viên đại tướng chân chính, một người có thể thay thế gã chỉ huy quân đội, xông pha nơi chiến trường, giúp gã có thời gian đi làm những việc khác, cấp bách không kém. Đây thực sự là một ý tưởng rất hay và táo bạo. Nhưng cũng có vẻ là một ý tưởng thiếu thực tế, khi mà lực lượng trong tay Thành Đạt hiện tại là quá yếu ớt và nhất là chính bản thân Thành Đạt cũng đang ở trong giai đoạn cần được đào luyện để trở thành một viên đại

tướng thực thụ, rồi còn cả Tả Khuynh đang chỉ huy đội quân Huyết Luyện của gã nữa, tên này cũng là một kẻ có tiềm năng, cần được vun bồi. Thành Đạt có đủ tài lực để vun đắp đào tạo ra ba vị đại tướng sao? Nếu có khả năng đó, gã cần gì phải đau đầu vì chút quân phí của hơn một ngàn người. Không có tiền. Làm gì cũng khó khăn nha!

Lúc này, quân trinh sát phía trước báo về phát hiện ra mục tiêu đầu tiên. Thành Đạt lập tức gạt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu để tập trung tâm chí cho cuộc chiến trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Trái ngược với đám thổ phi chuyên đi cướp bóc thiên hạ, lính đánh thuê là một tổ chức đoàn thể của các tán tu chuyên trách nhiệm vụ đối kháng lại các tổ chức thổ phi, yêu quái, dã thú, tà ma, quỷ vật... bảo vệ cho những người đủ tài lực bỏ linh thạch ra thuê họ. Thậm chí, các đội lính đánh thuê lớn còn có đủ sức mạnh để so sánh thực lực với bất kỳ một môn phái tu tiên nào. Thủ lĩnh của họ đều là các nhân vật kiệt xuất, được các môn phái chào mời với giá cao và được thiên hạ trọng vọng không thua bất kỳ một vị trưởng lão của một môn phái nào. Đương nhiên, thực lực của các tổ chức lính đánh thuê cũng lớn mạnh hơn thực lực của các tổ chức thổ phi nhiều và mục tiêu phát triển cuối cùng của nhiều tổ chức thổ phi chính là trở thành một đội quân lính đánh thuê chuyên nghiệp. Trên thổ phi cũng là xuất thân của hầu hết các tổ chức lính đánh thuê lớn trong giới tu giả hiện nay.

Thanh Nguu Quân là một đội lính đánh thuê chuyên nghiệp thuộc hàng có sừng có móng trong khu vực Sơn Đông của Tỉnh Thiên Quốc. Thực lực của đội quân lính đánh thuê này cực kỳ mạnh mẽ. Họ có tổng cộng sáu mươi bảy tu giả gồm mười tu giả Ngưng Dịch Kỳ và năm mươi bảy tu giả Trúc Cơ kỳ. Số lượng không nhiều nhưng cực kỳ tinh nhuệ, đầy kinh nghiệm chiến đấu, giỏi phối hợp tác chiến đội ngũ trong đội hình có nhiều kỳ nhân dĩ sử sở hữu những công pháp, pháp bảo, pháp khí, linh thú vô cùng đặc dị và rất lợi hại. Thủ lĩnh của toàn đội, Tuần Giáo là một người có dáng vẻ thư sinh, yếu đuối nhưng thực chất là một cao thủ hiếm có với một bộ thân pháp ảo diệu như quỷ mị và kiếm quyết tinh thâm, tính người lại hòa nhã, giỏi giao tế, biết thu phục nhân tâm. Gã chủ quản Thanh Nguu Quân hai mươi năm, đã vì tổ chức mà dốc lòng dốc sức, xây dựng lên các mối quan hệ thân mật giữa tổ chức với các môn phái, tổ chức khác, dần dần tạo ra căn cơ, nền móng phát triển cho Thanh Nguu Quân. Nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ trong vòng một trăm năm nữa, Thanh Nguu Quân có thể thoát khỏi cái nhãn mác lính đánh thuê, trở thành một môn phái có danh có lực trong giới tu giả khu Sơn Đông này. Chỉ cần một trăm năm nữa thôi! Một trăm năm! Một khoảng thời gian có lẽ quá dài đối với một người bình thường nhưng lại rất bình thường đối với một tu giả. Một khoảng thời gian không hề quá dài... nhưng cũng không dễ vượt qua đối với bất kỳ một tổ chức nào trong cái thế giới này. Tuần Giáo luôn tâm niệm trong đầu điều này để nhắc nhở bản thân phải luôn luôn cẩn trọng. Vậy mà cũng không thể tránh khỏi cái điều mà gã ta luôn lo sợ bao lâu nay. Ngày hôm ấy, một đội quân của một môn phái trong vùng cuối cùng đã kéo đến tận căn cứ của bọn họ với mục đích không thể rõ ràng hơn được nữa.

Thành Đạt đem theo đội quân hơn hai trăm tu giả của gã đến tận căn cứ của đội lính đánh thuê Thanh Nguu mà không gặp phải bất kỳ vấn đề nào dọc đường hết. Khi gã đến cách khu căn cứ của đối phương khoảng bảy mươi dặm thì bị một đội tuần tra của đối phương phát hiện và khi còn cách mục tiêu hai mươi dặm thì đội quân của gã đã phải đối mặt với đại đội lực lượng của đối phương. Khoảng thời gian giữa hai sự kiện này chỉ chưa đầy mười phút. Điều này cho thấy tốc độ phản ứng cũng như khả năng sẵn sàng chiến đấu của đối phương là thuộc hàng nhất lưu. Đám binh tướng thù hạ của Thành Đạt tuyệt đối không thể có khả năng phản ứng tốt đến như vậy. Từ đó tính kỹ luật và thực lực của lính đánh thuê và thổ phi chênh lệch nhau lớn đến mức độ nào.

“Vận sức nói với rằng ta cho chúng cơ hội để đầu hàng.” Thành Đạt khề liếc nhìn đội hình được tổ chức rất tốt của đối phương rồi quay sang tên Hoàng đứng bên cạnh hững hờ nói. Gã quyết định mở đầu cuộc chiến này bằng một đòn tấn công tâm lý theo đúng bài bản trong sách giáo khoa.

Hoàng nghe ông chủ nói vậy thì vội vàng hít một hơi thật sâu rồi vận pháp lực vào ngực mà rống lên như sấm rền

“Chúng ta cho các ngươi cơ hội để đầu hàng!”

Âm thanh chứa theo kinh lực kinh nhân của một tu giả Ngưng Dịch kỳ cấp bảy ẩn chứa một sức mạnh vô hình giống như một con lốc mạnh mẽ quét qua khắp khu vực xung quanh. Đám tu giả của Thanh Nguu Quân khê biến sắc. Thứ làm họ giật mình, kinh hãi không phải là sức mạnh ghê gớm của đối phương mà là nội dung và ý nghĩa của câu nói đó. Song phương chưa hề gặp, mà đối phương đã cao giọng bảo họ đầu hàng. Nếu như đối phương không phải là một lũ người điên thì cũng là một đám công tử môn không hiểu sự đời hay một đám cao thủ cực kỳ tự tin vào khả năng của mình hoặc là có chỉ huy là một tay lợi hại, biết sử dụng cả tâm lý chiến. Điều đáng nói là bất kỳ đối phương thuộc loại người nào trong bốn hạng người trên thì cũng đều là hạng người mà bọn họ không muốn giao đầu nhất. Tuần Giáo hừ lạnh một tiếng rồi ra lệnh cho thủ hạ bày trận. Kẻ địch dù là loại người họ không muốn đụng độ nhưng đã đến nước này rồi thì không còn cách nào khác ngoài việc phải đối chiến với đối phương, nói nhiều là hoàn toàn vô ích. Đám tu giả của Thanh Nguu Quân cũng hiểu rõ điều này. Bọn họ lập tức gạt bỏ những suy nghĩ vẩn vơ, dàn trận chuẩn bị đối chiến.

Thành Đạt nhìn trận thế của đối phương khê nhún vai mỉm cười đắc ý. Trận thế mà đối phương đang bày ra chính là Du Trận, một loại trận thế được sử dụng khi đội quân đó không có ý muốn quyết chiến mặt đối mặt với kẻ địch mà muốn dùng sự cơ động để ứng phó, không ngừng quấy nhiễu kẻ địch, tìm kiếm cơ hội, một đòn tất sát, tiêu diệt chủ lực hoặc chủ tướng của đối phương. Thật thà mà nói, việc Thanh Nguu Quân sử dụng trận thế này để đối phó với một đội quân đông hơn gấp đôi không phải là một quyết định sai lầm gì, thậm chí có thể nói là một quyết định chính xác của một viên chiến tướng đã có nhiều kinh nghiệm trận mạc nhưng chưa đến mức lão luyện. Trong chiến tranh, cần trọng không phải là điều gì quá xấu hổ cả. Nó thậm chí là một

tố chất rất quan trọng của bất kỳ một vị chỉ huy quân đội nào. Nhưng nhiều khi cần trọng sẽ làm mất đi thời cơ chiến đấu và ưu thế của một đội quân. Thực vậy. Đội quân hơn hai trăm tu giả của Thành Đạt chỉ mới ở giai đoạn phát triển ban đầu, còn lâu mới đủ tư cách để so sánh với một đội quân tinh nhuệ thiện chiến như Thanh Ngu Quân. Bất kể là khả năng ứng biến, độ tinh thông trận thế, hay cả tinh thần chiến đấu của bọn họ đều kém rất xa đối phương. Thứ duy nhất mà đội quân Cao Thủ này so sánh được với Thanh Ngu Quân có lẽ chỉ là trình độ pháp lực và thực lực chiến đấu của các cá nhân đơn lẻ, những thứ có ý nghĩa rất thấp trong một cuộc đoàn chiến quy mô như thế này. Vì thế, nếu Thanh Ngu Quân ngay từ đầu đã lập tức áp dụng lối đánh lối đỉnh nhất kích, ào ạt xông lên, quyết tâm giải quyết trận đánh trong thời gian ngắn nhất thì Thành Đạt e rằng đám bại binh bại tướng này của gã sẽ lập tức tan vỡ, hỗn loạn như một đàn chim sẻ. Vì sợ đối phương làm thực hiện điều này nên Thành Đạt mới cố ý dùng câu nói cao ngạo và cố tình cho thủ hạ bày trận Đại Phụng, một loại trận thế dùng để đối chiến theo kiểu quyết đấu trực diện, đánh nhanh thắng nhanh, để lèo bịp đối phương. Thấy đối phương trúng kế, quyết định né tránh đối đầu, Thành Đạt liền cảm thấy nhẹ nhõm giống như vừa trút được một gánh nặng ngàn cân xuống vậy. Bây giờ thì mọi việc đều dễ dàng hơn nhiều rồi. Những thủ hạ của gã dù đều là lính mới trong phương diện chiến đấu đoàn đội nhưng lại là những kẻ hai tay nhuộm đầy máu tanh, kinh nghiệm quyết chiến không phải là ít. Chỉ cần dùng để bọn họ vừa xung trận đã lập tức bị đối phương dùng quân trận áp đảo mà để cho họ từ từ quyết chiến thì chẳng bao lâu họ sẽ tự ngộ ra được phương thức chiến đấu đoàn đội mà thôi. Học tập trực tiếp trên chiến trường, chính là phương thức học tập thích hợp nhất với mộ binh. Nếu không có khả năng này thì đám tu giả thô phi này đã chết từ lâu rồi. Vì vậy, Thành Đạt không cần lo lắng mấy cái chuyện vớ vẩn này.

Hai bên không nói một lời mà lập tức lao vào nhau xáp chiến. Nhưng trận chiến không trở lên gay gắt, hào hùng như những trận chiến thường được miêu tả trong tiểu thuyết vì Thanh Ngu Quân chỉ đánh hồi hợp một chút rồi lập tức rút lui, vòng ra xa rồi nhanh chóng chuyển hướng tấn công vào một vị trí khác của quân Thành Đạt, khiến cho toàn quân Thành Đạt tuy đông đảo và mạnh mẽ nhưng lại vô cùng luống cuống, không biết nên đón đỡ ở đâu và tấn công vào đâu cho tốt. Chỉ với hai lần đụng độ, Thanh Ngu Quân không bị thiệt hại một mạng nào trong khi quân Thành Đạt đã bị năm chết, mười hai người bị thương. Trận thế toàn quân bắt đầu có chút rối loạn.

Tuần Giáo tại vị trí chỉ huy của Thanh Ngu Quân liên tục quan sát trận hai bên. Sự khẩn trương căng thẳng ban đầu của gã đã nhanh chóng tiêu tan. Đôi môi gã cong lên thành một nụ cười khinh miệt khi nhìn thấy đội ngũ đối phương rối loạn, quân lính chen chúc nhau mà xông tới, mạnh ai nấy đánh, không ra đoàn thể hình thái gì cả. Trong mắt Tuần Giáo, đám kẻ địch nguy hiểm kia đã nhanh chóng biến thành một đám thô phi ô hợp, vô dụng, ô hợp hơn cả những tổ chức thô phi kém cỏi nhất mà gã từng phải đương đầu trong suốt cuộc đời lính đánh thuê của mình. Một đám quân kém cỏi như vậy, tuyệt đối không thể là của một đại môn phái hay được chỉ huy lĩnh đạo bởi một chiến tướng xuất chúng được. Gạt bỏ được vương mặc trong lòng, Tuần Giáo quyết định tổng công kích, dùng một đòn tấn công thật mạnh để làm tiêu diệt kẻ địch trong thời gian ngắn nhất có thể. Mệnh lệnh của gã được đưa ra, trận thế của đội hình Thanh Ngu Quân lập tức biến đổi. Trong chớp mắt, họ chuyển đổi thành trận thế Truy Trận, một loại trận thế vốn được ví như những mũi dao sắc nhọn, có thể cắt nát đội hình kẻ địch như cắt một miếng bơ. Sát khí toàn quân thăng lên cuộn cuộn, chiến ý hung mãnh, hùng hực bốc lên như một ngọn lửa nóng cháy.

Đối diện với đội quân hùng hực khí thế đó, Thành Đạt lắc đầu ngán ngẩm. Đạo quân này thực sự quá mạnh mẽ và tinh nhuệ. Thực lực các thành viên không tệ, kỷ luật nghiêm, tinh thông chiến thuật, trận thế, đội hình, khả năng chiến đấu dẻo dai, kiên nhẫn... Đây đúng là hình mẫu phát triển của bất kỳ một đội quân mộ binh nào. Nhưng đáng tiếc! Kẻ chỉ huy toàn quân lại quá mức tệ hại! Sau mấy lần bị Du Trận của đối phương làm cho rối loạn, đám thủ hạ của Thành Đạt thực sự đã bị luống cuống tay chân, xộc xệch đội hình, không còn biết đâu với đâu nữa. Nhưng cũng vì bị đối phương tấn công kiểu như đùa giỡn đó, hung tính của lũ tu giả vốn là thô phi đó cuối cùng đã bộc phát. Cả đám tu giả, hai mắt đỏ rực, sát khí dãn dụa, chỉ hận không thể túm lấy đối phương mà băm bằm cho tan xương nát thịt. Nếu như Thanh Ngu Quân vốn họ thêm một lúc nữa, đảm bảo bọn họ sẽ nổi điên thực sự, sẵn sàng đồ sát cả đồng bọn cản đường để xông lên trước. Khi đó thì... họ sẽ nhanh chóng bị đội quân thiện chiến kia làm thịt như sư tử săn trâu rừng. Trong tình trạng quân gã như thế mà tên thủ lĩnh chỉ huy của đối phương lại đi tập hợp đội hình, quyết định dùng sức mạnh húc thẳng vào trung tâm của quân bên Thành Đạt. Làm như vậy khác nào dùng dao sắc để cắt đá tảng. Dù cắt thành công thì lưỡi dao đó có còn nguyên vẹn được không? Thí quân! Đúng là một hành động thí quân ngu ngốc không thể tả! Thành Đạt thực sự phải đặt ra mối nghi vấn về tư cách chiến tướng của tên ngu ngốc đang điều khiển đội tinh binh lợi hại này. Gã không thể hiểu được sao lại có người đi trao một đội quân tinh nhuệ đến như vậy cho một tên thiếu năng bất trí đến thế này. Có lẽ tên này thuộc dạng người chỉ biết nói mà không biết làm, nói thì hay mà làm thì tệ hại, cũng có thể tên này thuộc dạng giáo viên huấn luyện diễn hình, luyện quân thì người ta không bằng ý nhưng đánh trận thực tế thì y lại không bằng được người ta.

‘Ai da... Thực đáng thương! Xem ra câu nói ‘Vạn quân dễ kiếm, một tướng khó tìm’ thực sự không phải là một câu nói bông quơ. Một người có vẻ đầy tài năng lãnh đạo đến thế này, không ngờ lại vẫn không đủ tư cách làm tướng.’ Thành Đạt không nhịn được thầm cảm khái trong lòng. Đồng thời, gã liếc mắt nhìn tên Hoàng đứng bên cạnh thầm cảm thấy thấy nếu bản thân tiếp tục không bồi dưỡng vị nhân tài cảm quân này thì thực là quá mức lãng phí của trời.

“Hoàng!” Nghĩ vậy, Thành Đạt quyết định, lập tức cho gã ta cơ hội ngay bây giờ và ngay tại đây “Ta cho ngươi hai tiểu đội. Khi đối phương tấn công, hãy dùng chúng để đánh bại kẻ địch.”

Hoàng nghe vậy thì giật bản mình, kinh sợ. Gã ta chưa bao giờ nghĩ rằng ông chủ lại đưa cho gã mệnh lệnh này. Cho gã hai tiểu đội, để tiêu diệt một đội quân tinh nhuệ như Thanh Ngu Quân sao? Nếu như không phải đã biết tính cách của ông chủ, Hoàng nhất định sẽ cho rằng đây là một câu nói đùa hay ông chủ sẽ điều cho gã một tiểu đội gồm toàn tu giả Ngưng Dịch kỳ. Bộ não vốn đã bị ông chủ dọa khiếp của Hoàng vội vàng hoạt động với công suất cao nhất vượt qua cả công suất mà gã vẫn cho là giới hạn tối đa của gã, hàng loạt tính toán nhanh như chớp hiện ra trong đầu gã rồi biến mất rất nhanh. Ánh mắt gã như điện quang liên tục quét qua quét lại chiến trường cố gắng thu thập càng nhiều càng tốt những thông tin cần thiết. Gã biết gã phải nhanh chóng tìm ra được một kế hoạch, mưu kế nào đó có thể giúp gã hoàn thành được nhiệm vụ mà ông chủ vừa đề ra, bằng không, hậu quả mà gã phải đón nhận sẽ vô cùng thảm hại.

Hai bên lao vào nhau với một sức mạnh và khí thế vô cùng khủng khiếp. Thanh Ngu Quân giống như một con mãnh sư kiêu hùng, có sức mạnh do hơn sáu mươi tu giả kết hợp lại bằng tận thế, đội hình hợp lý, sự phối hợp, hỗ trợ lẫn nhau của các thành viên và niềm tin mãnh liệt về thực lực của bản thân và đồng đội, những người đã cùng họ vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần, cùng họ tiêu diệt không biết bao nhiêu kẻ địch hùng mạnh... Đối mặt với họ, đội quân của Thành Đạt giống như một đàn sói điên loạn, bất chấp tất cả, cứ điên cuồng lao vào đối phương mà quyết chiến. Thanh Ngu Quân có ưu thế về đội hình, sự hỗ trợ lẫn nhau giữa các thành viên, đội quân của Thành Đạt có ưu thế về số lượng. Một trận chiến điên loạn và tàn bạo, đầy máu và sức mạnh. Thiệt hại của song phương ào ào gia tăng như sự hằng máu và điên loạn của chính họ. Bây giờ đây bất kể kết cục của cuộc chiến này như thế nào thì kẻ thua cuộc cũng đã được quyết định: cả hai bên tham chiến cùng thua, thua thảm hại. Đây chắc chắn là một trận chiến không có người chiến

thắng, làm sao có thể tuyên bố chiến thắng khi thiệt hại về nhân mạng lớn đến như thế này chứ? Mỗi bên ít nhất cũng đã có một phần ba quân số bị tiêu diệt rồi. Trong một trận huyết chiến quyết liệt thế này thì những người bị thương không có cơ hội nào thoát khỏi cái chết thảm khốc dưới hàng chục đòn tấn công của kẻ thù.

Trong khi cả hai bên đang điên cuồng quyết chiến đó, không ai để ý đến việc Hoàng đang dẫn theo hai tiểu đội nhẹ nhàng bay lên đầu của Thanh Ngu Quân và Thành Đạt đã tập hợp trung đội thứ bảy thuộc hậu quân vẫn còn tràn trề sức mạnh của gã áp sát ngay vị trí mũi nhọn của Thanh Ngu Quân và chờ đợi thời cơ.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Đứng tại vị trí cao, cả thiên hạ mở ra trước mắt. Khi bay lên đến độ cao cần thiết, cả cuộc chiến vốn vô cùng hỗn loạn như mở ra trước mắt Hoàng. Tất cả những gì trước đây còn mơ hồ, khó đoán định, phán xét lập tức hiện ra rõ ràng như lòng bàn tay. Bản lãnh của một vị thủ lĩnh và tài năng cầm quân của một vị chiến tướng sống lại trong não bộ của Hoàng. Đôi mắt gã sáng lên lấp lánh khi nhận ra được từ huyết trong trận thế của quân thù. Hoàng phát tay ra hiệu cho hai tiểu đội sau lưng. Hai mươi tu giả lập tức bám đuôi gã phóng mình xuống dưới, nhắm thẳng vào vị trí mà Hoàng đã trợn mắt đánh xuống. Thanh Ngu Quân dù có một chỉ huy là một thẳng ngu, không biết tùy cơ ứng biến, nhưng dù sao vẫn là một đạo tinh binh, các thành viên đều thân kinh bách chiến, kinh nghiệm chiến đấu nhiều vô số. Vừa thấy đám người do Hoàng dẫn đầu ồ ồ lao đến thì lập tức có ba đơn vị chiến đấu khoảng mười tu giả Trúc Cơ kỳ của đối phương tách ra khỏi vòng chiến, lao đến chặn lại.

Hoàng nhìn thấy điều này thì chỉ cười lạnh, không thêm lý tới bọn họ. Hoàng vốn xuất thân là thủ lĩnh của một đám thổ phi, từng một thời tung hoành ngang dọc khắp vùng Sơn Đông trong mấy chục năm mà chưa từng bị ăn ‘trái đắng’ lần nào. Chiến lược cá nhân, khả năng thu phục nhân tâm, hoạch định kế hoạch, quyết đoán khi hành sự và nhất là khả năng nắm bắt toàn cục của gã chẳng mấy người có thể so sánh được. Gã thừa hiểu tầm quan trọng của đòn tấn công này của gã với toàn bộ cuộc chiến. Gã cũng rõ ràng thực lực của ba đơn vị chiến đấu của đối phương kia quá yếu ớt, không thể gây nguy hại gì cho gã và đồng đội. Nếu như vậy thì hà cớ gì gã phải phân tâm vì bọn họ chứ.

Pháp lực toàn thân Hoàng vận đến đỉnh điểm. Tốc độ của gã không thay đổi vẫn vừa đủ để hai tiểu đội tu giả Trúc Cơ kỳ bám sát ngay sau lưng nhưng khí thể và uy áp kinh thể của cao thủ cuộn cuộn tỏa ra xung quanh. Hai tiểu đội phía sau Hoàng cũng nhất tề đề thăng pháp lực bản thân, chuẩn bị tung ra một đòn tấn công mạnh mẽ. Chín tên tu giả Trúc Cơ kỳ của Thanh Ngu Quân vừa lại gần bọn họ thì lập tức bị uy áp của bọn họ làm cho biến sắc. Bọn họ đều là những kẻ nhiều kinh nghiệm chiến đấu, đều có khả năng nhận ra bản lãnh của đối phương dựa trên linh áp mà họ tỏa ra và đều có đủ kiến thức để hiểu được đám người này đang xúc lực chuẩn bị tung ra một sát chiêu mạnh mẽ. Ngưng Dịch kỳ. Đối phương cư nhiên là cao thủ Ngưng Dịch kỳ đem theo một đội quân lên đến hơn hai mươi tu giả Trúc Cơ kỳ và đang xúc lực. Một đòn tấn công cỡ này, không phải là những đòn tấn công mà mấy mạng Trúc Cơ kỳ bọn họ có thể ngăn chặn được. Cảm giác cái chết đang ập đến khiến cả chín người này đều kinh hoàng, hơi thở người ra, tốc độ lao đến của họ chậm lại trong một khoảnh khắc. Chính sự chậm trễ này đã quyết định sự sống chết của họ và phần nào quyết định đến toàn bộ cục diện cuộc chiến.

“Bách Liễu Kiếm”

Chín tên Trúc Cơ kỳ cản đường của Thanh Ngu Quân chậm bước trong chốc lát đã tạo cơ hội cho bằng vàng cho Hoàng đem hai tiểu đội dưới trướng gã lao thẳng vào hàng ngũ của Thanh Ngu Quân. Hoàng không chút chậm trễ, lập tức tung ra tuyệt chiêu mà gã vẫn thường dùng trong những trận quân chiến trước đây. Một kiếm quyết vô cùng âm nhu, hiểm ác. Kiếm mang sắc bén vô cùng, vừa mỏng manh đến mức có thể nhẹ nhàng như cánh liễu rủ đu đưa, nhảy múa trong gió vừa đủ mạnh mẽ để xuyên thủng bất cứ lớp linh giáp, linh trảo cấp ba nào tiêu hao pháp lực để thi triển pháp quyết này cũng không quá lớn. Đây là một trong những kiếm quyết dùng trong tốt nhất của Hoàng. Dịch nhân đối diện với chiêu kiếm quyết này đều không thể chống đỡ may mắn, thoáng chốc đã bị biến thành vong hồn đã quy dưới một chiêu vô cùng nhẹ nhàng đó. Đạt được thành tựu như vậy, là do thực lực của tên Hoàng này quá sức mạnh mẽ nhưng cũng không thể không tính đến nhân quan sắc bén phi thường của gã. Vị trí đội hình của Thanh Ngu Quân bị Hoàng chọn làm điểm đột phá chính là một trong những vị trí có thể coi là yếu ớt nhất trong đội hình hiện tại của đạo quân này. Khắp xung quanh vị trí đó, chỉ toàn các tu giả Trúc Cơ kỳ cấp thấp, thực lực vô cùng yếu kém. Hơn nữa, do chiến đấu khốc liệt này giờ, bọn họ đều đã mệt mỏi, tinh thần, pháp lực, thể lực... đều ở mức kém cỏi nhất. Tổng hợp tất cả các lý do trên lại, khiến cho cả một nhóm quân vốn nổi tiếng tinh nhuệ thiện chiến, bỗng trở nên yếu đuối đến không chịu nổi một kích, tạo ra cơ hội cho đội quân của Thành Đạt.

Đột phá khẩu đã mở! Hai tiểu đội hai mươi tu giả dưới sự chỉ huy của Hoàng lập tức lao vào cửa mở, điên cuồng vung kiếm chém loạn. Kiếm mang đủ mọi màu sắc, tỏa ra hào quang rực rỡ khắp cả vùng. Khí thể toàn quân hùng hực như lửa đốt đồng, mạnh mẽ không gì có thể ngăn chặn được. Đám tu giả Thanh Ngu Quân đối mặt với họ bị khí thể và sức mạnh pháp lực áp súc đã lâu, chỉ chờ cơ hội để bộc phát đó làm cho luống cuống tay chân, thực lực hàng ngày hiện tại không thi triển được một phần, nhanh chóng bị cả nhóm quân này xuyên thủng, tiến sâu vào trong đội hình. Những tu giả khác trong quân của Thành Đạt đều là những kẻ lão làng trong chiến trận, kinh nghiệm chiến đấu và trí tuệ không hề thua kém bất cứ một ai. Chỉ vừa nhìn thấy tràng diện này lập tức biết phải làm gì. Họ phát lực thật mạnh, đánh lui kẻ địch đang đối chiến với mình rồi chuyển mình, lao vào đột phá khẩu mới được mở kia, điên cuồng tàn sát. Trong chớp mắt, đội hình vốn nghiêm ngặt của Thanh Ngu Quân lập tức bị làm cho xuất hiện một từ huyết lớn, rồi nhanh chóng lâm vào rối loạn, tan vỡ, mạnh ai lo thân người ấy. Chiến cục đã định!

Trên toàn chiến trường dần mất đi tính chất căng thẳng khốc liệt ban đầu. Quân của Thành Đạt sau một hồi phát tiết đã bình tĩnh lại và nhanh chóng lộ

đuôi cáo ra. Tên nào tên nấy đều có tình giảm cường độ chiến đấu, đánh hồi hột không chịu được, chỉ có kiềm chế kẻ đang đối địch với họ chứ không còn khí thế hăng hái, dũng cảm liều chết, quyết tâm một mất một còn với đối phương nữa. Điều này cũng chẳng trách được họ. Cuộc chiến hiện tại vốn chẳng liên quan gì đến họ, họ tham chiến là do bị Thành Đạt cưỡng ép, mà thôi, chẳng có lý do gì họ phải liều mạng với đối phương cả. Hơn nữa, bọn người này đều là lũ thành tinh cả lượt, đều hiểu rõ, đại cuộc đã định, chiến thắng thuộc về bọn họ là điều đã chắc chắn, không thể thay đổi được nữa. Cho dù bọn họ có đánh hồi hột đến đâu đi chẳng nữa thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến đại cục, mà liều mạng tấn công thì lại nguy hiểm đến mạng nhỏ, chẳng đại. Trong khi đó, Thanh Ngu Quân vốn tình nhuệ giờ đã loạn thành một cục. Tu giả trong đội quân này như ong vỡ tổ, bay loạn đánh loạn khắp nơi, rồi nhanh chóng bị tu giả bên Thành Đạt có nhân số áp đảo bao vây, chia cắt và ‘hiếp lễ’. Cảnh tượng thê thảm không sao kể xiết. A a a... Tình nhuệ! Phối hợp đồng đội! Kỷ luật quân đội!... Cái gì cũng có giới hạn thôi! Khi tính mạng bị uy hiếp, tinh thần bị khủng bố thì chẳng mấy người trên đời thèm để ý đến cái gọi là kỷ cương đó. Tất cả đều chỉ nỗ lực hết sức để bảo vệ tính mạng bản thân mà thôi.

Tuần Giáo bất lực nhìn tràng cảnh trước mặt mà không biết phải làm sao cho tốt. Bên cạnh gã còn đội ngũ hơn mười cao thủ lợi hại nhất của Thanh Ngu Quân trong đó có ba tu giả Ngưng Dịch kỳ; một tu giả Trúc Cơ kỳ tu luyện một loại công pháp tà dị có thể làm ô uế, vô hiệu hóa pháp bảo, pháp khí của đối phương; một tu giả tu luyện phù chú, tinh thông các loại phù chú hỗ trợ chiến đấu, trợ thương. Đây chính là đơn vị chiến đấu lợi hại nhất của Thanh Ngu Quân, thực lực mỗi cá nhân cường đại, khả năng phối hợp tác chiến hoàn hảo... Bình thường, đơn vị chiến đấu này có nhiệm vụ bảo vệ chủ tướng là Tuần Giáo hoặc hỗ trợ, cứu viện đồng đội khi cần thiết, là những ‘lính cứu hỏa’ có danh có lực trong Thanh Ngu Quân. Nếu bình thường, khi Hoàng tung quân đánh vào tử huyệt của Thanh Ngu Quân, Tuần Giáo dứt khoát sẽ phái đơn vị chiến đấu này ra ngăn chặn đội ngũ của Hoàng ngay trong trứng nước, thậm chí có thể gắng bẫy, tiêu diệt toàn bộ đội ngũ này, giúp Thanh Ngu Quân nhanh chóng áp chế đối thủ. Nhưng hôm nay, Tuần Giáo không thể làm như vậy được. Đơn giản vì ngay lúc nhóm của tên tu giả Hoàng tấn công thì trước mặt Tuần Giáo, một nhóm quân hùng mạnh của đối phương cũng xuất hiện kèm chặt lấy bọn họ. Đó chính là trung đội vốn ở hậu quân còn đầy đủ sức mạnh và khả năng chiến đấu của Thành Đạt cùng với tiểu đội bảo vệ gồm bảy tu giả Ngưng Dịch kỳ của gã. Bị một lực lượng cường đại như vậy bám lấy, Tuần Giáo ngay cả gan phân tâm, chỉ huy thuộc hạ chiến đấu cũng không có chứ đừng nói đến việc điều lực lượng bảo vệ mình đi nơi khác cứu viện đồng đội. Hậu quả là thế này đây.

“Đầu hàng!”

Thấy đại cục đã định, Tuần Giáo lập tức không chút do dự lựa chọn biện pháp đơn giản nhất này. Một tiếng hô đơn giản vang lên. Cả đội Thanh Ngu Quân lập tức tiến hành đầu hàng tập thể. Bọn họ vốn chỉ là lính đánh thuê, có đôi chủ hay đầu nhập vào thế lực khác, hùng mạnh hơn là việc bình thường, không có gì phải ‘xoắn’ cả. Hơn nữa, kẻ địch của họ rõ ràng có thực lực mạnh mẽ nhưng đều chỉ là những tay mơ trong việc tổ chức chiến đấu đội ngũ, rất cần đến những người đầy kinh nghiệm như họ, lẫn lộn vào đội ngũ như thế này cuộc sống và địa vị của họ sẽ không quá mức tệ hại, thậm chí còn có thể được chủ tử trọng dụng, được leo lên những nấc thang mới, cao hơn xa hơn! Là một thủ lĩnh lâu năm của một thế lực vừa vừa như Thanh Ngu Quân, Tuần Giáo hiểu rõ những thứ gì có thể tác động đến các vị thủ lĩnh và những thứ gì họ coi như cỏ rác. Tuần Giáo tự tin gã có đủ vốn để được vị thủ lĩnh này coi trọng.

Đối phương đã đầu hàng, không còn ý chí chiến đấu thì Thành Đạt cũng mất hứng đánh giết. Gã hạ lệnh tịch thu toàn bộ pháp bảo, trang bị của đối phương rồi chấp nhận lời đầu hàng của bọn họ. Với thân phận một kẻ đầu hàng, Tuần Giáo biết sẽ phải bị đối phương sử dụng những biện pháp đặc biệt để không chế bọn họ, để phòng bọn họ phản biến nhưng khi nghe nói đối phương muốn hạ cấm chế nên họ thì gã vẫn run lên bần bật vì khiếp sợ. Đáng chết! Không phải chỉ một tu giả Kết Đan kỳ trở lên mới có thể hạ cấm chế lên các tu giả có trình độ công pháp kém hơn mình thôi sao? Làm sao một tu giả Trúc Cơ kỳ có thể hạ cấm chế lên một đám tu giả Ngưng Dịch kỳ bọn họ được. Chẳng lẽ đối phương là một chiến tướng thực thụ? Chỉ có các chiến tướng với những công pháp đặc thù của riêng bọn họ mới có thể làm cái công việc hạ cấm chế lên những người có thực lực cao hơn bản thân gấp mấy lần như vậy. Nếu như vậy, chỉ cần cấm chế này bị hạ xuống cơ thể họ thì sự sống chết của họ sẽ hoàn toàn phụ thuộc vào một ý niệm của đối phương và bọn họ nếu muốn thoát khỏi các cấm chế này thì trừ khi tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh kỳ đại tu sĩ trong truyền thuyết, bằng không, vô phương thoát cấm. Không ai trên thế gian này có thể chấp nhận việc mạng nhỏ bị đối phương nắm trong tay. Nhưng một đám bại binh bại tướng như Tuần Giáo có thể từ chối ý muốn của chủ tướng phe chiến thắng sao? Làm thế khác nào tự sát đầu cơ chứ! Tuần Giáo cười khổ một tiếng rồi gật đầu chấp nhận.

Hành động tiếp theo của Thành Đạt làm cho tất cả những người có mặt, kể cả tu giả dưới trướng gã và tu giả Thanh Ngu Quân mới đầu hàng kia lạnh tim. Gã há rộng mồm, phun ra một luồng huyết quang đặc quánh, tanh tươi như máu bầm. Huyết quang này nhanh chóng biến thành một đám sương mù, bao phủ khắp khu vực chiến trường ác liệt vừa rồi, điên cuồng phân rã, hấp thu máu huyết, thi thể, sát khí, oán khí, tử khí... còn sót lại trên chiến trường rồi cuộn cuộn bay trở lại mồm gã. Nhìn cảnh thi thể những người vốn là đồng đội đồng sinh cộng tử với mình bị rơi vào cảnh thi cốt vô tồn đó, đám tu giả của cả hai bên đều không thể không nổi lên nỗi sợ hãi, phẫn nộ và bi thương nhưng cũng chẳng thể làm gì để chống lại gã ta cả. Một cảm giác bất lực và một mùi lan tràn khắp toàn quân.

Nhìn thấy biểu hiện này trên người đám thủ hạ, Thành Đạt cảm thấy thực sự hài lòng. Hành động hấp thu huyết khí, sát khí bổ sung cho Huyết Trì ẩn trong người vừa rồi của gã chắc chắn đã khiến cho đám thủ hạ của gã thêm cảm hận gã không ít, cũng như đang nguyện rửa số phận hẩm hiu của bản thân vì đã rơi vào ma trảo của gã. Kết hợp điều đó với thực tế bất lực là bọn họ không thể làm gì để chống lại gã đã khiến cho nỗi sợ hãi của bọn họ đối với gã càng in sâu hơn vào trong tâm khảm họ, tạo điều kiện cho cấm chế mà gã gài lên họ và cả lòng trung thành của họ với gã được bén rễ sâu đậm thêm nữa. Bọn hủ nho thường rao giảng cái luận điểm vớ vẩn rằng chỉ những người nhân nghĩa mới được nhiều người giúp hay mới có thể tập trung được lòng trung thành của bộ hạ dành cho bọn họ. Thực chất đó chỉ là những lời nói quảng xiên của lũ người không bao giờ thực sự trung thành với ai và cũng không có ai trung thành với họ cả. Muốn có được lòng trung thành của người khác, đặc biệt là đám người ‘đổi máu lấy cơm’ này tuyệt đối không phải là việc đơn giản. Ân uy kết hợp thôi cũng không thể đủ được, cần phải có nhiều biện pháp và thủ đoạn đặc biệt nữa thì mới có thể thành công. Với ai khác thì Thành Đạt không biết, riêng gã, gã lựa chọn nỗi sợ hãi làm chất xúc tác để thúc đẩy lòng trung thành của đám thủ hạ với gã. Đây chắc chắn không phải là một ý tồi.

Sử dụng bí pháp lợi dụng sát khí mà Huyết Trì vừa thu thập được để hạ cấm chế lên đám thủ hạ xong, Thành Đạt liền quay sang kiểm tra thiệt hại của đám thủ hạ. Gã đem theo hơn hai trăm tu giả, có mười năm người là tu giả Ngưng Dịch kỳ còn lại là tu giả Trúc Cơ kỳ, còn sống đến hiện tại còn hơn một trăm hai mươi mốt tu giả nhưng chỉ thiệt hại một tu giả Ngưng Dịch kỳ còn lại đều là tu giả Trúc Cơ kỳ. Từ binh có bốn mươi ba người, mười tu giả Ngưng Dịch kỳ, đối phương chỉ chết có hai mươi tư người so với trên một trăm người tử vong phe Thành Đạt có thể thấy được thực lực hai bên chênh lệch nhau lớn đến mức độ nào. May mà chỉ huy của đối phương là một thằng ngu, không đủ cho Thành Đạt có vận dụng đến cả Thiên Linh kỳ pháp bảo trấn phái đi chẳng nữa cũng khó có thể thủ thắng được trận này. Nhưng Thành Đạt chẳng có gì buồn rầu vì việc này cả. Trận chiến này chắc chắn đã đại khai nhãn giới cho đám thủ hạ của gã. Từ giờ trở đi, không cần gã phải nhắc nhở đốc thúc, bọn chúng cũng sẽ ra sức luyện tập trận thế, trận pháp và sự

liên kết hỗ trợ lẫn nhau giữa các cá nhân, đơn vị trong quân. Chỉ riêng điều này thôi cũng đủ làm cho Thành Đạt cảm thấy thắng lớn rồi. Chiến lợi phẩm cuối cùng mà Thành Đạt thu được là một núi nhỏ các linh thạch, linh đan, pháp bảo, sách vở, tài liệu... đa phần những món này đều không đáng giá nhưng cũng không thiếu tinh phẩm mà ngay cả các tu giả Ngưng Dịch kỳ cũng phải thèm khát không thôi. Đây là tích lũy của mấy đời Thanh Ngu Quân hồng thực hiện ước mơ tạo căn cơ cho ước mơ trở thành một môn phái của bọn họ. Lại thêm một đám người nhin ăn nhin mặc, đem vàng bạc châu báu cất kho nữa! Thành Đạt thực không thể hiểu được suy nghĩ của đám người được gọi là hùng tâm đại lược này. Pháp bảo quý giá, công pháp hùng mạnh lại đem cất trong kho, không mang ra dùng, mặc kệ thủ hạ sinh hoạt thiếu thốn! Bọn chúng điên thực rồi! Thành Đạt lắc đầu ngán ngẩm cho nhân thể vừa hoạch định tương lai cho đồng chiến lợi phẩm này. Đồ tốt đương nhiên là để lại dùng còn đồ kém thì bán sạch đổi lấy linh thạch, linh đan phát cho đám thủ hạ, giúp bọn họ nhanh chóng tiến bước trên con đường tu luyện và học tập. Có khoản đầu tư lớn này, đám binh tướng của gã dứt khoát sẽ có thể phát triển tốt trong một thời gian dài sắp tới. Điều đó đồng nghĩa với thực lực của gã sẽ tăng mạnh. Thật là những ngày tháng đẹp trời mà.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Không khí học tập và nỗ lực rèn luyện chiến thuật, đội hình đội ngũ và các thủ đoạn phối hợp trong quân chiến của đám thủ hạ trong đội quân Cao Thủ của Thành Đạt thay đổi hẳn sau khi bọn họ trở về từ cuộc chiến với Thanh Ngu Quân. Trước đây, chúng học tập chỉ là đối phó với mệnh lệnh của Thành Đạt nhưng sau bài học thấm máu với Thanh Ngu Quân, bọn họ đều biết rằng những thứ này có ý nghĩa quyết định đối với vấn đề sống chết của họ trên chiến trường nên lập tức liều mạng học tập và rèn luyện. Đúng như Thành Đạt tính toán lúc trước, đám người thành tinh này một khi đã tự thân nỗ lực thì hiệu suất làm việc của họ lập tức tăng lên gấp nhiều lần so với khi học theo kiểu đối phó. Không chỉ vậy, bọn họ còn đưa ra rất nhiều sáng kiến, ý tưởng cải tiến phương pháp huấn luyện cũng như cách thức phối hợp chiến đấu sao cho có hiệu quả trên chiến trường. Dưới sự nỗ lực cực kỳ to lớn của các thành viên và sự hỗ trợ của những kẻ có thể coi là đại hành gia về phối hợp chiến đấu tổ đội, Tuần Giáo và đám tù binh của Thanh Ngu Quân, đội quân này của Thành Đạt cuối cùng cũng đã mang dáng dấp của một đội quân ‘mộ binh’ tinh nhuệ thực sự.

Thành Đạt sau khi sắp xếp, tổ chức lại bộ máy quản lý của Thiên Linh Phái và đội quân Cao Thủ thì gần như không cần phải để mắt canh chừng đám người này nữa. Việc huấn luyện chiến đấu tổ đội cho các thành viên, huấn luyện lý thuyết chiến thuật cho đám chỉ huy cấp thấp được Tuần Giáo quản lý vượt quá cả sự tưởng tượng của gã. Vệ Phòng, một trong những tu giả Ngưng Dịch kỳ có đẳng cấp cao nhất trong bọn và có hệ thống tiên thuật, pháp thuật chiến đấu khá hoàn thiện thì được giao nhiệm vụ chỉ điểm cho đám tu giả cấp dưới tu luyện công pháp, giúp họ tránh được rất nhiều con đường quanh co, hay lao đầu vào ngõ cụt. Nguyệt Dao quản lý kho tài khố và mấy cửa hàng buôn bán không hề vào đâu được, Thành Đạt dù có tò mò vào cũng không thể tìm ra được chút dấu vết nào trong đồng ‘rừng rậm’ rắc rối này nên chẳng ngu mà lộ cái đại ra cho đám thủ hạ biết, dù gì Nguyệt Dao cũng đã bị gã hạ cấm chế, cho kẹo cũng không dám lừa dối gã. Ngoài những công việc chính đó ra, hầu hết các công việc khác trong Thiên Linh Phái đều đã có người chuyên môn quản lý, cai quản rõ ràng, ngăn nắp. Bộ máy quản lý và đào tạo của Thiên Linh Phái bắt đầu đi vào hoạt động trơn tru và nhuần nhuyễn. Công việc của Thành Đạt nhờ vậy cũng giảm hẳn. Giờ đây, gã có không cần để mắt đến những người này cho đến khi bọn họ ‘nướng sạch’ đồng chiến lợi phẩm mà cuộc ‘đi săn’ vừa rồi thu hoạch được. Việc đó có lẽ sẽ diễn ra trong hai, ba tháng tới. Nhưng như vậy không có nghĩa là Thành Đạt được rảnh rỗi trong khoảng thời gian này. Gã có ba công việc chính phải làm là huấn luyện đội tinh binh Huyết Luyện của gã thao luyện các loại trận pháp đặc biệt của bọn họ; tu luyện công pháp của bản thân và trau dồi kiến thức về chiến trận cũng như nghiên cứu về các ‘con mồi săn’ tiếp theo. Cùng làm việc này với gã là Hoàng, Tả Khuynh và Cao Sơn, tu giả chuyên trách bộ phận tình báo và do thám của Thanh Ngu Quân mới về hàng Thành Đạt. Đây đều là ba người có tài mà Thành Đạt quyết định bồi dưỡng làm trợ thủ cho mình. Ngoài ra còn có mười tu giả Ngưng Dịch Kỳ khác không phải làm gì chuyên tâm tu luyện công pháp, tiên thuật để gia tăng thực lực đơn độc tác chiến cá nhân của họ. Quân đội tại thế giới tu giả này dù tinh nhuệ đến đâu mà không có cao thủ tọa trấn thì dễ bị ăn đòn. Tuy Thành Đạt có trong tay khá nhiều quân bài còn chưa lật, cơ bản không cần đám người đó bảo vệ nhưng cao thủ thì chẳng ai trên đời này chê nhiều cả.

Thời gian cứ thế trôi nhanh. Một tháng sau, Thành Đạt lại đem theo đội quân Cao Thủ của gã xuất kích. Lần này mục tiêu của gã là một đội thổ phi hơn một trăm người, hầu hết là tu sĩ Trúc Cơ kỳ và năm tu sĩ Ngưng Dịch kỳ. Nếu nói về chiến lực thì đám thổ phi này không sánh được một góc nhỏ của Thanh Ngu Quân nhưng nếu nói về sự tinh minh của tên thủ lĩnh thì Tuần Giáo tuyệt không sánh được với tên này. Ngay khi đánh hơi được việc đội quân của mình bị một đám đệ tử môn nhắm tới, tên thủ lĩnh của đám thổ phi lập tức đem theo đám thủ hạ dưới trướng, ngàn dặm bỏ trốn, lần nhanh hơn cả chạch, gian ngoan còn hơn cả cáo. Thành Đạt cũng không vì vậy mà khó chịu, ngược lại còn cảm thấy vui mừng. Đây chính là lý do cốt yếu khiến gã quyết định nhắm đến lũ thổ phi này. Gã muốn lợi dụng đám thổ phi này để rèn luyện bản thân đồng thời học thêm về chiến tranh du kích và chống du kích. Đây là một bài học rất quan trọng đối với một đội quân còn non trẻ như của gã trong cái thế giới đầy dã man và bạo lực như thế giới tu giả này. Loại bài học này gã đã học lý thuyết từ đám thủ hạ Hoàng (thổ phi) và Tuần Giáo (lính đánh thuê), nhưng kinh nghiệm thực tế thì gần như không có gì nên tiến bộ không nhiều.

Sau gần một tháng đuổi bắt, đánh lén, bày binh bố trận vô cùng thú vị. Thành Đạt rốt cuộc cũng đánh bại được đám thổ phi này với thiệt hại gần như bằng không. Nhưng thu hoạch của chuyến đi này cũng chẳng đáng kể. Thổ phi xưa nay vốn đã sống rất kham khổ, thiếu thốn, đâu có nhiều của cải để cướp đoạt. Vì thế, Thành Đạt sau khi thu lấy mấy tên tù binh Ngưng Dịch kỳ rồi thì lập tức chuyển qua những con mồi khác, ngon ăn hơn.

Xích Tu Quân, Thiên Minh Trại, Tu La Đường... đều là những đội lính đánh thuê có tên có tuổi trong thế giới tu giả khu vực Sơn Đông. Mỗi đội đều có quân số lên đến hàng trăm người, số lượng tu giả Ngưng Dịch kỳ ít thì mười người, nhiều thì mười năm, mười sáu người. Các thành viên trong đội đều đã thân kinh bách chiến, tinh thông phối hợp đoàn đội tác chiến. Thủ lĩnh đều là những cao thủ danh tiếng lẫy lừng, quan hệ rộng rãi. Vậy mà trong vòng chưa đầy một tháng lần lượt bị Thiên Linh Phái đem quân đến tận cửa, thẳng tay tru diệt, nuốt chửng không để lại chút xương nào. Việc này lập tức khiến cho các môn phái lớn nhỏ trong khu vực Sơn Đông đều giật mình kinh hãi. Đám lính đánh thuê đó đều là ‘lợn tét’, là đám tốt thí mạng trên chiến

trường của họ, là lũ lính bảo an giúp cho các đoàn thương nhân vừa vừa được bình an trước những đôi mắt như cú vọ của đám thổ phi, là tay sai giúp cho các đại môn phái không phải như đầu vì những vấn đề ‘nhỏ như cát’ mà cũng ‘nhiều như cát’. Trong một thời gian ngắn, toàn bộ đám người này bị diệt sạch. Không cần nói cũng rõ đám đại môn phái này tức giận với Thiên Linh Phái đến mức độ nào. Nếu như bình thường, bọn họ dứt khoát sẽ xấn ống quần tay áo, để ‘day dõ’ cho cái tiểu môn phái ‘ngỗ nghịch’ này một phen. Nhưng bây giờ lại không phải là lúc bình thường. Đúng lúc này, một tin tức khiến cho toàn bộ Tinh Thiên Quốc chấn động và khiến cho các đại môn đại phái trong cả quốc gia này phải co vùi lại, ra sức quân chế thật tốt để tử, không dám làm bất kỳ điều gì quá mức, được truyền ra ngoài. Lục đại môn phái chừng quân sáu đại quốc gia đứng đầu một liên minh khu vực mà Tinh Thiên Quốc chỉ là một thành viên nhỏ yếu trong đó, đồng loạt tuyên bố cử đoàn đại diện cấp cao đến Tinh Thiên Quốc. Tại sao các ông lớn này lại đến đây? Tại cái quốc gia nhỏ bé, nghèo nàn như Tinh Thiên Quốc này có thứ gì có thể hấp dẫn được những đại nhân vật này? Đám ‘thổ công’ tại Tinh Thiên Quốc không biết! Nhưng bọn họ lại biết rất rõ bọn họ phải làm gì trong những tình huống như thế này: quản lý môn hạ thật chặt, dù xảy ra bất kỳ việc gì cũng giả cầm giả điếu (có trời mới biết được những việc đó có phải do mấy ‘ông lớn’ kia lên lút gây ra không.) Một bầu không khí căng thẳng, quý dị vô cùng tràn ngập khắp Tinh Thiên Quốc.

Trong bầu không khí ngột ngạt này chỉ có đám thổ phi và lính đánh thuê là khoan khoái hơn cả. Tất cả bọn chúng đều giống như cá gặp nước, tha hồ tung hoành ngang dọc khắp nơi mà không phải lo ngại bất kỳ điều gì. Thu hoạch trong khoảng thời gian này của bọn họ lớn gấp mấy lần so với bình thường. Có người vui ất có người sầu khổ, các thương nhân vừa và nhỏ cùng giới tán tu đơn độc khổ không sao kể xiết. Tài sản, của cải mà họ vất vả và cả đời mới kiếm được nay bỗng nhiên trở thành ‘đền dụ muối’ thu hút không biết bao nhiêu thổ phi, giặc cướp tìm đến đòi mạng. Bọn họ không giống như những thương đoàn lớn, có lực lượng bảo vệ riêng hay có vốn lớn để thuê cả một đội lính đánh thuê chuyên nghiệp đến bảo hộ. Họ chỉ là lũ tôm tép nhỏ trong cái thế giới mạnh ăn thịt yếu này, trước nay vẫn dựa vào uy danh, tính kỷ luật và sự bảo hộ của các đại môn phái. Nay các đại môn phái co vùi, bọn họ lập tức trở thành một lũ con côi bị đem bỏ giữa chợ, lơ ngơ, lác ngác, không biết phải làm sao cho tốt.

Trong khi đó, Thành Đạt đang tại đại diện của Thiên Linh Đường, vui mừng đón tiếp một vị hồng nhân mà gã mong gặp từ lâu nhưng bây giờ mới có được cơ hội: Giao Phong, ông chủ của tổ chức xã hội đen mà gã Đầu Đen là một thành viên và cũng là một vị thương nhân đầy quyền thế trong khu vực Sơn Đông và cả Tinh Thiên Quốc.

“Ông chủ Phong đại giả quang lâm sớm như vậy thực sự làm tôi bất ngờ.” Thành Đạt cười nói “Tôi không tin rằng thực lực của bản thân hiện tại đủ để lọt vào mắt ông. Hi vọng ông có thể cho một lý do hợp lý cho cuộc gặp mặt này.” Hai câu sau, Thành Đạt vẫn nói với giọng nói vui vẻ và gương mặt hi ha vô cùng, hoàn toàn trái ngược với nội dung đầy lạnh nhạt và nghi kỵ của câu nói.

Giao Phong là một người đàn ông trung niên, béo tốt, mặt đầy phúc khí, ăn mặc hoa lệ, cầu kỳ, xa xỉ nhưng không hề hào nhoáng, phô trương kệch cỡm như kiểu mấy tên nhà giàu mới nổi. Từ trên người ông ta, một sức ép nhẹ tựa ra xung quanh, khiến cho ngay cả một kẻ đã quen thuộc với chém giết và chiến trận, đồng thời có cả một món tà vật kinh thế là Huyết Trì trong người như Thành Đạt cũng phải thấy bất an vô cùng. Đó có thể là do Giao Phong tu luyện một loại công pháp đặc thù, cực kỳ lợi hại, tà ác nào đó hoặc là do việc gã ta sở hữu trong người một pháp bảo uy mãnh còn hơn cả Huyết Trì của Thành Đạt đến mấy lần. Dù bất kỳ là nguyên nhân nào trong hai nguyên nhân trên, thì việc người đàn ông này có trong tay một lực lượng không thể coi thường là một điều không cần nghi ngờ.

“Anh Đạt dạy quá lời rồi!” Nghe ra ý tứ nghi kỵ của Thành Đạt trong câu nói, Giao Phong vẫn cười khà khà nói “Anh Đạt muốn làm gì, đám thù hã đã thông báo cho tôi từ lâu. Tôi khi nhận được tin này thì vui mừng quá đỗi, không ngờ vùng Sơn Đông chúng ta lại xuất hiện một tuyệt đại bá chủ như anh Đạt, lập tức muốn đến ngay dưới cửa để xin làm một tay ‘bung trà, rót rượu’, góp một phần công sức xây dựng lý tưởng của ngài. Nhưng vì tục vụ quần thần, không sao có thể phân thân được. Thật là xấu hổ, xấu hổ!”

Thành Đạt nhìn cái mặt đang cười hi hi dưới kia vừa im lặng trầm tư ý câu nói vừa rồi của Giao Phong. Trước lão này gọi Thành Đạt là anh, khách khí dị thường mà cũng xa cách dị thường, sau gọi là ngài, tuy tôn kính quá mức so với thân phận của hiện tại gã nhưng nếu gắn với cụm từ ‘tuyệt đại bá chủ’ và từ ‘lý tưởng’ thì lại là một việc hoàn toàn khác. Rõ ràng lão này ngầm trả lời câu hỏi vừa rồi của Thành Đạt và nói cho gã biết hiện tại thực lực của Thành Đạt còn chưa đủ để lọt vào mắt lão ta thực nhưng khát vọng và hoài bão của Thành Đạt đã làm lão ta hứng thú. Lão đến với Thành Đạt chính là vì cái hoài bão đầy lý tưởng cao xa này. Đối với Giao Phong, đây là một cuộc đầu tư dài hạn và đầy mạo hiểm mà thôi. Còn cụm từ bung trà, rót nước đã nói rõ ý của lão ta là lão ta sẽ chỉ hỗ trợ Thành Đạt việc quân lương, tiền bạc và muốn chấm dứt việc cung cấp tin tình báo về các thế lực khác cho gã như vẫn làm từ trước đến nay.

Hiểu được điều này, Thành Đạt liền cười nói

“Ông chủ Phong khách khí quá rồi! Ông chịu đến giúp đỡ tôi lúc này thực giống như cơn mưa rào giữa những ngày nắng hạn. Tôi cảm ơn không hết, sao dám có ý gì khác nữa.”

Ý tứ của Thành Đạt là gã chỉ cần Giao Phong cung cấp quân lương, những thứ khác sẽ không tiếp tục làm khó lão ta nữa. Đây là một trong rất ít những lần Thành Đạt nói thực lòng mình với kẻ khác. Giao Phong dù sao cũng không phải là người của Thành Đạt. Trước đây, do những thông tin Thành Đạt cần đều là những thông tin nhỏ nhặt, đơn giản, không gây hại gì cho lão già này nên Thành Đạt còn yên tâm mà mua thông tin từ lão ta. Nhưng sắp tới đây, Thành Đạt đã quyết định sẽ chấm dứt những vụ ‘làm ăn’ nhỏ, chuyển sang làm những việc lớn hơn, nhiều động chạm hơn. Gã ta sao có thể yên tâm mà giao những công việc quan trọng như tình báo cho Giao Phong được. Vì vậy, ngay khi có cơ hội gã đã lập tức tìm cách xây dựng một lực lượng tình báo cho riêng mình. Tuy lực lượng còn sơ khai này tuyệt không thể so sánh được với được với lực lượng tình báo của các tổ chức lớn và có thời gian hoạt động lâu dài như của Giao Phong nhưng lại đáng tin cậy hơn nhiều. Ít nhất, Thành Đạt cũng không phải lo sợ vì thu thập tin tình báo mà để lộ cho người ngoài biết trước ý định của gã. Hai bên về cơ bản không có mâu thuẫn hay xung đột lợi ích, điều kiện hợp tác lại đơn giản, dễ dàng, mức độ ràng buộc của hợp tác thấp đến mức gần như không có nên chẳng mấy chốc hai bên đã đạt được thỏa thuận ‘miệng’ về vấn đề này.

Tiếp đó, để thể hiện thành ý hợp tác của mình, lão Giao Phong liền lấy lễ kẻ dưới dâng lên cho Thành Đạt một lượng lớn tài vật đầy giá trị, khiến Thành Đạt vui mừng khôn xiết. Linh thạch, linh đan là những thứ không thể thiếu khi muốn làm bất kỳ việc gì. Giao Phong ngay lần đầu gặp mặt đã tặng cho Thành Đạt một lượng linh thạch, linh đan cực lớn, đủ để gã có thể yên tâm nuôi quân thêm vài tháng nữa, thậm chí còn có thể đủ vốn liếng để chiêu mộ đám tán tu, lính đánh thuê về làm thủ hạ một cách danh chính ngôn thuận, không cần phải dùng những thủ đoạn bá đạo vốn rất dễ gây ra chứng nộ như trước nữa. Nhưng thứ làm Thành Đạt kinh hãi nhất là không ngờ đối phương lại tặng gã một ngân bộ Huyết Luyện Chiến Giáp cấp ba, một loại áo giáp

chiến tranh đặc biệt được thiết kế và chế tạo riêng cho các đơn vị tinh binh tu luyện theo công pháp Huyết Luyện Ma Pháp. Đây là những những trang bị thích hợp nhất cho đội quân tinh binh Huyết Luyện vẫn đang không ngừng luyện tập của Thành Đạt, có những trang bị này, thực lực của họ không chỉ nâng lên có một, hai phần không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Hoàng thực sự ghen tỵ với vận may của Thành Đạt. Gã không hiểu làm sao ông chủ chỉ mới làm vài vụ không lớn không nhỏ như thế này mà lại được cả một đại thương gia tiền nhiều của lắm, thế lực to lớn như Giao Phong tin tưởng, quyết định đầu tư một lượng vốn lớn đến như vậy. Hoàng không hiểu, thực sự không hiểu. Gã chỉ có thể cho rằng do trí óc của gã quá kém nên không nhìn thấy được những điều huyền diệu mà đôi mắt hơn người của các ‘đại nhân vật’ này có thể nhìn thấy được. Cái này là nhãn lực, là trình độ. Hoàng biết, bản thân gã tuyệt đối không thể có trình độ như vậy.

“Chúc mừng ông chủ!” Hoàng cung kính khom người thành tâm chúc mừng Thành Đạt theo phận sự của một kẻ bề tôi “Từ giờ trở đi vấn đề đau đầu nhất của chúng ta đã được giải quyết rất êm đẹp. Có sự hỗ trợ của lão Giao Phong, ngài từ giờ có thể yên tâm làm những việc quan trọng hơn rồi!”

Thành Đạt nghe Hoàng nói vậy thì nhướn mày lên nhìn tên tu sĩ vốn có kinh nghiệm sống nhiều gấp mấy lần mình này. Nếu không phải tên tu giả này đã bị gã hạ cầm chế, không thể nói láo trước mặt gã thì gã cho rằng tên này đang châm chọc, xóc mồi gã rồi. Nhìn vẻ mặt kỳ quái của Thành Đạt, Hoàng thăm hồ trong lòng hồng bết. Gã không biết được gã đã nói sai chỗ nào mà làm ông chủ ta ác này. Nhìn vẻ mặt có chút lúng túng và mê man của Hoàng, Thành Đạt biết tên này thực sự không hiểu chuyện thì thở dài một hơi rồi quyết định khai sáng cho gã ta

“Ta hỏi ngươi” Thành Đạt hững hờ nói “Thực lực của chúng ta hiện tại ra sao? So sánh với các Sơn Đông Phái, môn phái thực sự chưởng quản toàn khu vực Sơn Đông này thì thế nào? Chúng ta cách tổng đàn của môn phái này bao xa?”

Mấy câu hỏi của Thành Đạt nghe thì có vẻ chẳng liên quan gì đến vấn đề mà hai người đang nói đến nhưng với bộ óc khôn ngoan, kinh nghiệm sống và chiến đấu phong phú của Hoàng, gã ta nhanh chóng tìm ra được mối liên hệ giữa các vấn đề và hiểu được đầu cua tai nheo của mọi việc.

Thiên Linh Phái dù thời gian gần đây phát triển vô cùng rực rỡ, thôn tính được một lượng lớn các thế lực thổ phi và lĩnh đánh thuê trong vùng nên nhìn từ bên ngoài thì có vẻ huy hoàng như mặt trời nhưng thực chất vẫn vô cùng yếu kém. Toàn bộ môn phái có khoảng trên dưới ba ngàn người. Trong đó có hơn một ngàn người là đám đệ tử đời sống Luyện Khí kỳ mới chiêu mộ để làm tá điền trong các khu linh điền của môn phái, không có bất kỳ thứ gì đáng kể. Hai ngàn người còn lại thì có đến hơn một ngàn người là hàng binh, bọn họ vừa mới bắt được trong các cuộc thôn tính, cướp đoạt các tổ chức tán tu kia. Dùng từ một đám loạn quân, loạn tướng để chỉ cũng không phải là quá đáng. Thực sự có thể tin cậy và nói là tinh nhuệ chỉ có khoảng một ngàn binh lính của đội tinh binh Huyết Luyện và một vị tiên bối Kết Đan kỳ tọa trấn toàn môn phái kia mà thôi. Thực lực như vậy làm sao môn phái này có thể so sánh được với các môn phái khác trong vùng. Chẳng nói đâu xa, chỉ một môn phái đang chưởng quản vùng Sơn Đông này là Sơn Đông phái cũng có đến hơn một vạn đệ tử: mười bốn vị đại tu giả Kết Đan kỳ, trên một trăm tu giả Ngưng Dịch kỳ, còn lại là các tu giả Trúc Cơ kỳ và Luyện khí kỳ. Thực lực của bất kỳ ai trong đám đệ tử này cũng thâm sâu không thể tả. Đó là chưa kể đến đội quân mộ binh Phá Vân Quân lừng danh thiện chiến của bọn họ. Đạo quân này là một đội tinh binh thực sự do một chiến tướng đã đoạt được ngọc bài (một tu giả khi vượt qua được các vòng kiểm tra nghiêm ngặt và được công nhận là chiến tướng sẽ tùy theo trình độ thực lực mà được phải thế bài chứng thực danh phận, ngọc bài là một trong hệ thống các thẻ bài đó) chỉ huy. Khả năng chiến đấu của đội quân này không phải là một đám mộ binh xuất thân từ các đội thổ phi và lĩnh đánh thuê như bọn gã có thể so sánh được.

Tại sao Hoàng và Thành Đạt lại đi so sánh giữa một môn phái vừa quật khởi như bọn họ với một môn phái khổng lồ và đầy thế lực như Sơn Đông Phái. Đơn giản vì nếu như có ai, gai mắt vì những hành động liều lĩnh gần đây của Thành Đạt và muốn ra tay tiêu trừ bọn họ thì Sơn Đông Phái chắc chắn sẽ làm kẻ đi đầu tiên. Những môn phái khác với hành động của Thành Đạt chỉ có chút bất mãn và khó chịu. Nhưng Sơn Đông Phái thì lại coi đây là một hành động thách thức quyền cai quản toàn khu Sơn Đông của bọn họ. Thực vậy, việc một môn phái nhỏ bé như Thiên Linh Phái dám ngang nhiên đi ‘thu hoạch’ trong vùng họ quản lý mà không hỏi xin ý kiến của họ là điều mà Sơn Đông Phái không thể chấp nhận. Nếu họ bỏ qua cho bọn Thành Đạt thì họ làm sao còn có thể phục chúng, khống chế những môn phái khác trong vùng. Nhưng thứ khiến cho Sơn Đông Phái nghi ngại nhất lại là việc các đoàn đại diện của sáu đại môn phái nước ngoài sắp đến Tinh Thiên Quốc. Chúng không biết được rằng liệu sự chuyển mình này của Thiên Linh Phái có phải do có một thế lực nào đó chống lưng hay không và càng lo sợ nếu như Thiên Linh Phái cứ làm mấy chuyện lộn xộn như hiện nay mà vô tình lọt vào mắt xanh của một vị đại nhân vật nào đó trong đoàn đại biểu này. Nếu như vậy, nguy cơ mà bọn họ phải đối phó sẽ lớn hơn rất nhiều so với hiện tại.

“Xem ra bọn chúng muốn ta nằm im trong khoảng thời gian đặc biệt này.” Thành Đạt mỉm cười kết luận.

“Ông chủ anh minh!” Hoàng chỉ ngầm nghĩ một chút liền hiểu ra được vấn đề và nhanh chóng buông lời tán dương, những lời tán dương lần này có chút thật lòng. Nhưng rồi gã ta lại tỏ vẻ ngần ngại hỏi “Ông chủ! Vậy sắp tới chúng ta phải là sao đây ạ?”

“Làm sao?” Thành Đạt nhướn mày nhìn gã rồi trả lời “Đương nhiên là dùng số tài lực này để tăng cường chiêu mộ binh lực rồi. Cả đám hàng binh vừa thu về nữa, nhà ngươi hãy ra sức đốc thúc bọn chúng luyện tập thêm nữa đi. Thời gian của chúng không nhiều đâu.”

Nụ cười của Thành Đạt khiến Hoàng lạnh gáy. Gã ta vội vàng ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi đại điện, đi làm việc được giao. Thành Đạt nhìn theo gã rồi

neoh mất lại. Không hiểu gã nghĩ cái gì trong đầu mà gương mặt khẽ cong lên thành một nụ cười đắc ý nhưng cũng không ít phần tàn khốc. Gã lấy ra trong người một lá truyền âm phủ rồi lạnh lùng ra lệnh

“Gọi Cao Sơn”

Thiên Linh Phái chiêu mộ ‘mộ binh’! Tin tức này vừa lan ra lập tức khiến cho đám tán tu vô công rồi nghề và cả những tổ chức tán tu nhỏ yếu đứng động. Tình hình trị an Tĩnh Thiên Quốc bây giờ không quá tốt. Thổ phi giặc già hoàn hành như chốn không người. Các thế lực lớn ngoài việc đem quân tự thủ, bảo hộ, quản lý thật chắc môn hộ thì không để ý đến bất kỳ việc gì khác. Đời sống của đám tán tu tầng lớp thấp này thực không khả quan chút nào. Kiếm được một mái nhà trú mưa trú nắng trong khoảng thời gian này thực sự là vấn đề đang khiến bọn họ đau đầu. Vì thế dù điều kiện đãi ngộ mà Thiên Linh Phái đưa ra hơi thấp so với bình thường nhưng vẫn có vô số tán tu đến đăng ký gia nhập. Tất nhiên, chất lượng của đám người này thì vô cùng tệ hại. Hầu hết đều thuộc loại lười lợ, chân không đến đất mà cật chẳng đến trời, có giao cho việc gì thì cũng khó mà hoàn thành được. Đối với đám ‘tập binh’ này, Thành Đạt cũng chẳng có ý định đầu tư nhiều tiền của cho chúng mà chỉ tặng cho chúng ít linh giáp, pháp bảo... cấp hai tầm thường rồi bắt chúng luyện tập những bài đơn giản, cho chúng làm quen với chiến trận đơn thuần và biết khiếp sợ quân uy, biết tuân theo quân kỷ. Đám tập binh lên đến hơn ba ngàn tu giả có thực lực từ Luyện Khí kỳ đến Trúc Cơ kỳ này được gã chia ra làm hai đội quân gọi là Bắc Quân và Nam Quân. Khả năng chiến đấu của hai đội quân này đều có thể dùng hai chữ tệ hại để gọi nhưng không phải là không có giá trị gì cả. Vấn đề là ở kẻ chỉ huy kia.

Trong lúc này, Thành Đạt lại một lần nữa bế quan. Từ sau khi đạt phát tài, gã đã lập tức từ nhiều con đường khác nhau tìm được một cuốn công pháp tu luyện tứ phẩm Thanh Tâm Quyết, rất thích hợp để kiềm hãm tâm tính bốc đồng của gã, để thay thế cho bộ công pháp tu luyện tệ hại trước đây của mình. Bộ công pháp này không chỉ có khả năng thanh tâm lọc khí, giúp người tu luyện thoải mái, dễ chịu vô cùng, tâm tư thêm phần lãnh đạm, ít bị ngoại cảnh tác động mà còn có tốc độ tinh tiến pháp lực rất mau chóng, khả năng đột phá bình cảnh tuyệt vời, hơn xa mọi công pháp tu luyện mà một tu giả Trúc Cơ kỳ bình thường có thể có được. Có công pháp tu luyện tốt, lại được sự hỗ trợ liên tục của đại lượng linh đan diệu dược, linh thạch chất lượng cao, Thành Đạt nhanh chóng hoàn thành việc đưa pháp lực bản thân đến cảnh giới cao nhất của Trúc Cơ kỳ. Bây giờ gã cần một khoảng thời gian ngắn để đột phá bình cảnh, tiến giai lên Ngưng Dịch kỳ.

Trong cả cuộc đời tu luyện của một tu giả, có ba thời điểm mấu chốt có ảnh hưởng quyết định đến cả cuộc đời tu luyện của họ là lúc Trúc Cơ, khi Kết Đan và khi Hóa Anh. Ngoài ba cửa ải gian khó, dù chất chông đan dược cũng chưa chắc đã đột phá thành công này ra, các cửa ải khác, tu giả chỉ cần có đủ linh đan, linh dược cần thiết thì chẳng mấy chốc là sẽ đột phá được. Đương nhiên, tư chất của tu giả, chất lượng công pháp tu luyện cũng là một vấn đề quan trọng cần được tính đến ở đây. Thành Đạt tư chất tu luyện vốn không tệ, công pháp tu luyện lại thuộc hàng quý hiếm mà ngay cả đám đệ tử các môn phái như Sơn Đông Phái cũng chưa chắc có thể được phép tu luyện nên không lạ khi có thể nhanh như vậy đột phá được đến bước này.

Pháp lực trong cơ thể Thành Đạt như những dòng suối nhỏ róc rách chảy khắp kinh mạch, liên tục bồi bổ cơ thể gã, bất kể ngày đêm. Đây là đặc điểm pháp lực của Trúc Cơ kỳ, pháp lực của mỗi tu giả không ngừng bồi bổ, cải tổ cơ thể, lọc bỏ tạp chất còn sót lại, ngưng đọng tinh chất, tăng cường sức mạnh cho nhục thân. Hiện tượng này diễn ra liên tục từ khi một tu giả trúc cơ thành công đến lúc tu giả ngưng dịch thành công thì chấm dứt. Thời kỳ trúc cơ đối với các tu giả giống như việc làm đất đối với nông nghiệp, làm càng kỹ thì càng tốt cho cây trồng. Các tu giả có thời gian trúc cơ lâu dài thì thường có thể chất rất mạnh mẽ và ổn định hơn rất nhiều so với các tu giả bỏ qua giai đoạn này. Đây cũng là lý do tại sao thiên hạ đều nói, Trúc Cơ kỳ là thời kỳ quan trọng nhất đối với mỗi tu giả, quyết định các bước phát triển tương lai của bọn họ, cũng vì nguyên nhân này mà thực lực của đám đệ tử môn hạ các đại môn phái, thế lực lớn thường mạnh mẽ hơn rất nhiều so với các tu giả tán tu. Bọn họ có điều kiện và thời gian củng cố cơ thể hơn là những tu giả suốt ngày phải long đong khắp nơi kiếm ăn. Căn cơ của bọn họ vì vậy cũng vững chắc hơn và khả năng tiến bước đến tương lai cũng xa hơn.

Thành Đạt hiểu rằng nếu bây giờ gã vội vã ngưng dịch chính là hành động lấy đốt bỏ căn cơ của chính mình, khiến cho sự phát triển trong tương lai sẽ càng khó khăn và vất vả hơn nhưng gã không muốn chờ đợi. Cái cảm giác khó chịu khi tiếp xúc với lũ thủ hạ Ngưng Dịch kỳ khiến gã gần như phát điên rồi. Nếu như có thể, gã còn hi vọng bản thân lập tức kết đan hay hóa anh ngay lập tức, dù cho phải rút ngắn tuổi thọ của bản thân xuống cả trăm năm gã cũng chẳng hề luyến tiếc.

Thành Đạt uống một viên Ngưng Linh Đan, nhắm mắt lại, tập trung tinh thần, chuyên tâm tu luyện. Pháp lực của gã lưu chuyển không ngừng, theo một tốc độ nhất định, men theo kinh mạch, đổ vào đan điền. Tại đại huyệt này, pháp thuật của gã được sự hỗ trợ của dược lực của Ngưng Linh Đan bắt đầu tiến hành áp súc pháp lực dạng lỏng lại, dần dần dùng toàn đan điền giống như một cái máy nén đặc biệt, từ từ nén pháp lực toàn thân của Thành Đạt lại và chuyển hóa chúng thành một dạng thực thể khác, dạng hạch. Pháp hạch vừa được hình thành, trong đan điền lập tức giống như lỗ đen vũ trụ, điên cuồng hút lấy pháp lực xung quanh, trong đan điền, trong kinh mạch và cả linh khí xung quanh Thành Đạt nữa. Gã lập tức uống vào một viên Tụ Linh Tán, để cung cấp linh lực cho cơ thể và giúp linh hạch hút được nhiều pháp lực hơn nữa.

Từ đây có thể thấy rõ tại sao Trúc Cơ là một ải cực khó vượt qua mà Ngưng Dịch lại đơn giản và dễ dàng như vậy. Trúc Cơ là quá trình tác động đến toàn bộ cơ thể và pháp lực của một tu giả nhưng Ngưng Dịch thì chỉ quá trình tác động đến mỗi pháp lực mà thôi. Đương nhiên là sau khi sở hữu pháp lực to lớn hơn thì cả cơ thể và thần thức của tu giả đó cũng sẽ thay đổi, theo chiều hướng nào sẽ do đặc điểm công pháp tu luyện của tu giả đó quyết định. Nhưng chắc chắn sự thay đổi này không thể toàn diện và rõ ràng như Trúc Cơ kỳ. Từ bây giờ trở đi, Thành Đạt đã rời khỏi thế giới phức tạp của phạm giới đệ gia nhập vào thế giới pháp giới, thế giới mà pháp lực sung túc, pháp quyết mạnh mẽ, pháp bảo uy mãnh mới là những thứ quyết định thực lực của một tu giả. Sức mạnh và các khả năng của cơ thể giờ đã chỉ còn là những chỉ số phụ, không còn quá được coi trọng nữa.

Thành Đạt tiếp tục uống linh đan, liên tục cung cấp linh lực cho linh hạch đang hình thành kia, cho đến tận khi linh hạch bắt đầu có dấu hiệu ổn định thì gã lại uống tiếp một viên Dưỡng Linh Hoàn, giúp linh hạch củng cố độ ổn định và bền vững. Những linh đan này tuy đều là những linh đan đặc biệt cho phép uống liên tục trong một khoảng thời gian đặc biệt nhất định như khi trùng quan đột phá bình cảnh này, nhưng nếu uống nhiều như Thành Đạt cũng sẽ để lại không ít di chứng, nguy hiểm về sau. Đây cũng là lý do tại sao dù đã đạt đủ khả năng Ngưng Dịch nhưng rất ít tu giả có thể vội vàng đột phá bình cảnh ngay lập tức mà sẽ từ từ gia tăng pháp lực của bản thân đến độ bão hòa tuyệt đối để giảm thiểu tối đa việc sử dụng linh đan cung cấp linh lực cho cơ thể trong suốt quá trình này. Hơn nữa, sau khi Ngưng Dịch thành công, họ phải bỏ ra đến hàng mấy tháng liên tục tĩnh dưỡng, luyện hóa cho hết những tạp chất, linh lực dư thừa còn sót lại trong cơ thể, diệt trừ hậu quả có thể lưu lại về sau. Chỉ có những tán tu, luôn luôn phải liều mạng, chỉ đi một bước, tính một bước mới điên cuồng phục dụng linh đan như ăn cơm lại không từ từ tĩnh dưỡng. Thành Đạt dù không phải tán tu nhưng cũng chẳng khác tán tu là bao, đặc biệt là bây giờ, gã đang bị thời gian thúc ép liên tục, nên cũng dùng những bí pháp đặc biệt, mạnh mẽ áp chế tạp chất và linh lực dư thừa trong cơ thể, vội vàng đi đến bước cuối cùng của quá trình ngưng dịch này: dung hòa hoàn toàn linh hạch vừa được hình thành vào trong cơ thể,

dùng đặc tính của linh hạch để nâng cao thần thức của bản thân, tốc độ phản ứng, khả năng bảo hộ cơ thể của pháp lực... Xong đầu đấy, gã lập tức kết thúc quá trình bế quan, rời khỏi

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Việc Thành Đạt tiến hành đột phá cảnh giới Trúc Cơ kỳ tiến lên cảnh giới Ngưng Dịch kỳ làm cho đám thủ hạ của gã kinh ngạc. Bọn họ đều biết gã mới chỉ bước đến ngưỡng cửa Ngưng Dịch kỳ gần đây và đều nghĩ rằng gã ta sẽ dừng lại ở cảnh giới này một thời gian để củng cố và bồi dưỡng cho cơ thể mình, đưa cơ thể đến trình độ hoàn mỹ nhất rồi mới tiến hành đột phá vào Ngưng Dịch kỳ và dù có tiến hành Ngưng Dịch thì chắc chắn gã phải mất hàng tháng trời tĩnh dưỡng để cho cơ thể có thể thích nghi với tình trạng mới và để tiêu trừ hết các ẩn họa. Nhưng sự thực trước mắt làm bọn họ không dám tin vào mắt mình. Thành Đạt không chỉ đã tiến vào Ngưng Dịch Kỳ mà còn không hề nghỉ ngơi, tích dưỡng gì hết. Họ đều cảm nhận được những linh lực hỗn loạn đang ẩn hiện trong cơ thể gã và biết được điều đó có ý nghĩa gì. Tại sao ông chủ vội vàng ngưng dịch đến vậy? Tại sao ông chủ không nghỉ ngơi tĩnh dưỡng? Đám thủ hạ của gã đều là những người thông minh, đều có thể đoán ra được phần nào nguyên nhân của việc này. Thời gian sắp tới của bọn họ e rằng sẽ không dễ sống!

“Chúc mừng ông chủ đột phá được Ngưng Dịch kỳ!”

“Chúc mừng ông chủ đại công cáo thành!”

“Tốc độ tu luyện của ông chủ thật sự khiến cho đám ngu muội chúng tôi phải xấu hổ!”

....

Dù có thể nào đi chăng nữa, đám thủ hạ này cũng biết công việc của chúng lúc này không phải quản việc của Thành Đạt mà là làm ‘phận sự’ của kẻ bề tôi, liên tục đưa ra những lời tán dương không ngớt. Dù những lời tán dương này có vẻ thô lỗ và cũng biết tất cả đều chỉ là ‘khẩu thị tâm phi’, trắng trợn đổi trắng thay đen, biến dở thành tốt, biến một việc làm ngu xuẩn, thành một việc có thể nói là kinh thiên động địa, khiến người người đều ngả đầu kính phục, giống như lũ quan lại tung hô bọn hoàng đế của mỗi quốc gia là ‘vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế’ hay ‘văn tài võ đức’, ‘anh minh thần võ’... nhưng Thành Đạt cũng không khỏi cảm thấy ngất ngây, khoan khoái trong lòng, im lặng nhắm mắt tận hưởng đãi ngộ đặc biệt mà chỉ những người có quyền lực mới có thể hưởng thụ này (cấm chế của gã gài lên người bọn họ không cấm họ nói dối trong trường hợp này).

Nghe ca tụng mãi cũng chán tai, sau khi cảm thấy đã đủ, Thành Đạt ngắt lời dàn đồng ca này bằng cách hỏi bọn họ về tình hình công việc và sắp xếp mà gã đã giao cho họ. Bọn thủ hạ thành tinh lập tức hiểu ý vội cắt những lời ca tụng mà quay sang thành thật báo cáo sự vụ. Nghe xong đầu đấy, Thành Đạt gật đầu hài lòng rồi lại hững hờ nói

“Cao Sơn, thứ ta yêu cầu ngươi làm làm đến đâu rồi?”

Tên Cao Sơn vội vàng lấy trong túi ra một quyển sách mỏng, bước lên trên đại điện, hai tay cung kính dâng lên cho Thành Đạt. Thành Đạt đón lấy quyển sách, vẫy tay ra hiệu cho gã lùi lại. Gã ung dung cho thần thức chìm vào trong quyển sách và chiêm nghiệm những thứ trong đó. Rất lâu sau, Thành Đạt mở mắt ra cười nhẹ một tiếng và nói

“Làm rất tốt! Tất cả những thứ ta cần đều đã có đủ, chỉ còn mỗi một việc nữa là xong mà thôi.”

Nói đến đây, Thành Đạt đứng phắt dậy, dùng ánh mắt tràn ngập chiến ý lăng lệ quét nhìn đám thủ hạ dưới kia rồi lạnh nhạt nói

“Nghe đây! Mục tiêu tấn công lần này của chúng ta là Thanh Mộc Kiếm Môn. Mười phút nữa sẽ xuất phát. Ngoài một ngàn đệ tử Luyện Khí kỳ đến thuê linh điền của bản phái để sinh sống và những nhân viên phi chiến đấu ra, tất cả mọi môn hạ đều phải tham gia cuộc chiến này.”

Mệnh lệnh vừa đưa ra, tất cả đám thủ hạ của Thành Đạt đều tái mặt như gà cắt tiết. Họ đều đã đoán được rằng lần này nhiệm vụ ông chủ giao cho họ tuyệt không đơn giản nhưng không ngờ nhiệm vụ này lại kinh khủng đến như thế này. Họ có năm mơ cũng không thể ngờ được ông chủ lại to gan lớn mật đến như vậy. Với thực lực hiện tại trong tay mà cũng dám mưu đồ với một môn phái danh tiếng lẫy lừng như Thanh Mộc Kiếm Môn. Đây chẳng phải là đi tìm chết hay sao?

“Ông chủ điên rồi! Điên thật rồi!”

Tất cả bọn họ đều gào lên trong đầu như vậy nhưng không dám có nói bất kỳ một câu phản đối nào cả, vội vàng dời khỏi đại điện đi làm việc cần làm. Không ít người còn nhanh chóng quyết viết di chúc, chuẩn bị hậu sự cho bản thân. Tất cả bọn họ đều nhất trí chuyển đi này thực chất là một hành động ‘tổng từ’ chứ không còn là một cuộc viễn chinh, thu hoạch như bao lần mà họ đã tham gia nữa. Ông chủ thật sự quá điên cuồng mà.

Trong thế giới tu giả này có tồn tại một chủng loại được gọi là yêu quái, thực chất là tên gọi chung của tất cả các chủng loại, giống nòi có trí tuệ và pháp

lực như con người nhưng lại không phải là người. Cơ thể yếu quái có chứa đại lượng linh khí vô cùng đặc thù nên có nhiều hiệu dụng rất thần kỳ, được sử dụng rất nhiều trong luyện đan, luyện khí cao cấp. Nội đan, máu thịt, các cơ quan nội tạng của yêu quái là những nguyên liệu luyện chế linh đan cao cấp tốt nhất. Da lông của chúng đều là những tài liệu tuyệt hảo để luyện chế linh giáp, pháp khí không gian, phi hành... Xương cốt, nanh vuốt đều là phải để tôi luyện ra các pháp bảo chiến đấu, công kích vô cùng sắc bén, không gì không thể phá. Mọi bộ phận trên cơ thể yêu quái đều là hàng thượng phẩm, rất được các tu giả cao cấp săn tìm, chào đón. Giá trị của chúng vì vậy cũng cực kỳ cao. Thu hút không biết bao nhiêu tu giả đủ các cấp độ liều mạng đi khắp nơi tìm giết yêu quái. Nhưng yêu quái không phải là hươu nai ngoan hiền vô hại mà là những con hổ, con sói hung hãn tuyệt luân. Việc chém giết yêu quái, không phải là một công việc dễ dàng đơn giản, nếu không muốn nói là cực kỳ hung hiểm, thập tử nhất sinh. Những tu giả có thể thành danh trong đám thợ săn liều mạng này, không ai không phải là tuyệt thế cao thủ. Các tổ chức có thể phát lên nhờ săn bắn yêu quái không tổ chức nào là kém cỏi. Lực chiến đấu của bọn họ đều không thể dùng mắt thường để tính toán được.

Mục tiêu lần này của Thành Đạt, Thanh Mộc Kiếm Môn chính là một trong số hai môn phái duy nhất trong vùng Sơn Đông này nổi lên nhờ săn bắt yêu quái. Môn phái này về nhân số thì không có chút gì đáng gọi là ấn tượng. Số môn hạ đệ tử: một ngàn người. Trong đó, Trúc Cơ kỳ tu giả có tám người, Ngưng Dịch kỳ có hai người, không có quân đội chuyên trách chiến đấu riêng. Nhưng sức mạnh của môn phái này lại hoàn toàn đủ để khiến cho khắp vùng Sơn Đông phải khiếp sợ vì họ có đến bốn tu giả Kết Đan kỳ (Tại nơi đây, ngoài Sơn Đông Phái thì chỉ còn một môn phái Đại Giang Tông là có số tu giả Kết Đan kỳ vượt quá con số này.). Điều khiếp hãi nhất là cả bốn người này đều là những cao thủ thành danh từ những cuộc đi săn yêu quái. Đặc biệt là cao thủ đệ nhất của Thanh Mộc Kiếm Môn, Thiên Long Kiếm Quan Tắc Cỗ, một kiếm tu danh tiếng lẫy lừng, từng trong một đêm liên tiếp đánh bại bảy tu giả Kết Đan kỳ khác. Có những vị cao thủ như vậy trấn giữ, Thanh Mộc Kiếm Môn thực sự là một con ngáo ộp khủng khiếp, không ai muốn động chạm đến.

Trong đại diện Mộc Kiếm Đường của Thanh Mộc Kiếm Môn, lúc này có hai người đang an tọa trên ghế cao, thần nhiên thưởng trà vừa trò chuyện. Một người là một vị trung niên mặt vuông, râu ngắn, thần sắc uy nghiêm, không giận mà uy. Một vị lão nhân, râu tóc bạc trắng như cước, thân hình quắc thước, thẳng băng như một thanh cô kiếm, kiếm khí bức người, oai khí thâm nghiêm, có cảm giác giống như một vị hoàng giả oai nghiêm, người người kính phục. Đây chính là hai trong bốn vị đại trưởng lão, mái nhà che chắn của Thanh Mộc Kiếm Môn. Người không giận mà uy là đại trưởng lão Thương Ung Tai còn người có khí thế của một hoàng giả là nhị trưởng lão, Quan Tắc Cỗ. Lý do mà họ họp mặt tại đây để bàn luận công việc, chính là vì có tin các đoàn sứ giả của Lục Đại đều đã đến Tỉnh Thiên Quốc, lực lượng của mỗi đoàn này đều khá rầm rộ, mỗi đoàn đều có bốn đến năm vị tu giả Kết Đan kỳ tăng thứ bảy, thứ tám danh tiếng vang dội đi theo. Thực lực như vậy thực khiến người ta phải kinh sợ.

“Sư đệ và Thanh Đảng tiên tử trong đoàn sứ giả của Ngọc Đế Quan là chỗ thâm giao với nhau. Thanh Đảng Tiên Tử lần này cũng có mặt trong đoàn sứ giả của Ngọc Đế Quan đến bốn quốc, liệu đệ có để liên lạc một chút với Thanh Đảng tiên tử không?”

Quan Tắc Cỗ không chút do dự lắc đầu:

“Đệ đã thử liên lạc với Thanh Đảng Tiên Tử rồi nhưng không có nhận được hồi âm! Tuy nhiên lý do mà bọn họ đến đây chắc chắn không nằm ngoài dự đoán của chúng ta đâu. Có đến chín phần là do tin tức về sự xuất hiện của bộ kiếm quyết bậc tám trong hội đấu giá của Tụ Bảo Hội mà thôi!”

Thương Ung Tai rõ ràng cũng đồng ý với tư thế này nên cũng nhẹ gật đầu đồng thuận. Bất cứ loại công pháp, pháp quyết tu luyện pháp thuật nào một khi đã đạt đến bậc ba thì đều có thể coi là thượng phẩm. Trong các tông phái nhỏ nhỏ như Thanh Mộc Kiếm Môn bọn họ, đây đều được coi là phần thưởng dành cho các đệ tử có đóng góp nhất định cho môn phái. Những công pháp, pháp quyết đạt đến tầng thứ sáu trở lên được coi là tinh phẩm, cực kỳ quý hiếm, chỉ có thể dựa vào may mắn mà có được, không thể dùng sức trâu bò, nỗ lực tìm kiếm mà hi vọng thành công. Toàn bộ vùng Sơn Đông chỉ có Thanh Mộc Kiếm Môn của họ và Sơn Đông Phái, môn phái cường quân cả khu vực này là mỗi nhà có một bộ công pháp lục phẩm. Đây cũng là nguyên nhân chính khiến cho thực lực chiến đấu của của hai nhà lại mạnh mẽ hơn hẳn so với các môn phái khác. Thể hiện rõ nhất là khả năng chiến đấu kinh người của Quan Tắc Cỗ trong lớp tu giả đồng giai. Còn công pháp, pháp quyết bậc tám... ha ha ha... Đây chắc chắn là vật có thể dùng cụm từ ‘Thiên Hạ chí bảo’ để chỉ rồi. Đừng nói đến những môn phái nhỏ nhỏ như bọn họ, đến cả những đại môn phái, có Nguyên Anh kỳ cao thủ tọa trấn, thế lực sâu không thể lường cũng luôn luôn khát cầu, thậm chí dùng mọi thủ đoạn để truy tìm, sẵn sàng giết nhầm hơn bỏ sót bất kỳ kẻ nào, môn phái nào có chút tin tức manh nha về bảo vật cỡ này. Gần đây, Tụ Bảo Hội không hiểu từ đâu mà có được một bộ kiếm quyết cấp tám. Tụ Bảo Hội hội chủ dù to gan lớn mật cũng không dám một mình nuốt trọn bảo vật cấp này, chỉ hi vọng có thể đổi nó lấy những lợi ích phù hợp với khả năng của bọn họ mà thôi. Nguyên bản, Tụ Bảo Hội hội chủ muốn đem dâng bảo vật lên cho Ma Kiếm Cung, một trong lục đại môn phái có quan hệ hữu hảo với bọn họ để cầu trợ. Nhưng giấy không bọc được lửa, năm đại phái còn lại không biết vì nguyên nhân gì mà đều nhanh chóng biết được tin này, đồng loạt ép đến. Tụ Bảo Hội không dám đắc tội với bất kỳ một ai trong bọn họ nên đành phải dùng thủ đoạn đơn giản là nhân khi diễn ra đại hội thương mại tại Tụ Bảo Sơn của họ sẽ đem vật này ra bán đấu giá. Các đại môn phái lúc đó sẽ tự ‘nói chuyện’ với nhau để quyết định xem bảo vật này sẽ thuộc về ai.

Đám người Thương Ung Tai đều từ các nguồn khác nhau biết được thông tin này nhưng đều không dám khẳng định chắc chắn các đoàn sứ giả của sáu đại môn phái kia đến Tỉnh Thiên Quốc đều chỉ có mục đích đơn giản như vậy. Dù sao việc người của các đại môn phái giả vờ đi làm những việc lật nhật rồi nhân lúc các môn phái địa phương không để ý lập tức ra tay thôn tính đối phương hay dựng lên một đám bù nhìn làm tay sai cho bọn họ khống chế các môn phái nhỏ yếu bản địa hay những việc tương tự như vậy, không phải chỉ diễn ra vài lần trong lịch sử của thế giới tu giả này. Mỗi ngon trước mắt, chẳng mấy con sói chịu bỏ qua. Thiên hạ dù luôn nói những lời cao thượng, lẽ nghĩa nhưng chẳng ai trên đời này chê lợi ích, thế lực quá nhiều cả!

“Nước đến thì đất ngăn. Bình đến thì tướng chặn. Sư huynh cần gì phải lo lắng!” Quan Tắc Cỗ lãnh đạm “Thực lực của đám người đó tuy mạnh nhưng thực lực của chúng ta cũng đâu có yếu. Chúng ta tuy không thể đủ sức làm gì được họ nhưng lực lượng để tự bảo vệ mình thì vẫn còn dư. Cao thủ Kết Đan kỳ? Hừ... Loại tu giả đẳng cấp này chết dưới kiếm của ta cũng không ít đâu!”

Thương Ung Tai gật đầu tán đồng nhưng vẫn lo lắng nói

“Nếu cả bốn sư huynh đệ chúng ta cùng họp mặt đông đủ thì không có gì để nói. Đáng tiếc! Tứ muội ra ngoài du lịch đã lâu năm, đến giờ vẫn chưa có tin tức gì cả, chẳng biết bao năm nữa mới về. Tam đệ thì gần đây nhận được thông tin tình báo về tọa lạc của Băng Tuyết Long, thứ tài liệu tối quan trọng, để cậu ấy có thể luyện chế ra Băng Long Đan, giúp cậu ấy nhanh chóng hoàn thành tu luyện công pháp Băng Long Kiếm Quyết nên cũng đã xuất môn. Trong vòng vài tháng tới, khó có thể về được! Dù không muốn chút nào, ta cũng phải nói rằng bây giờ là thời điểm sức chiến đấu của bản môn yếu ớt nhất. Nếu như bị ngoại địch công kích lúc này. Dù ta và đệ có hợp lực để đẩy lùi bọn chúng thì chúng ta e cũng chẳng còn dư lực để đối phó với những

kẻ đến hôi của tiếp sau.”

Quan Tắc Cỗ nghe vậy thì cau mày khó chịu nhưng cũng không phản bác câu nào. Ông biết những lời sư huynh của ông vừa nói tuy có chút khó nghe nhưng lại là sự thật không thể chối cãi. Càng nghĩ, ông càng cảm thấy giận vị sư đệ nóng tính, bộp chộp, đã hơn hai trăm tuổi rồi mà vẫn hành xử thiếu suy nghĩ như một đứa trẻ kia. Cậu ta đã biết tình hình của Tĩnh Thiên Quốc bây giờ căng thẳng thế nào, lại hiểu rõ tình trạng khó khăn của môn phái vậy mà vẫn cứ chỉ vì một thông tin tình báo không chính xác mà lập tức xuất môn, mặc kệ an nguy của môn phái trong thời khắc đầy phức tạp này. Hành động này không phải là lỗ mãng, vô trách nhiệm không thôi nữa mà còn là một hành động rồ dại, coi thường sinh tử của toàn môn phái.

Đúng lúc đó, Thượng Ung Tai và Quan Tắc Cỗ đều giật mình, kinh hãi vì cảm nhận được một luồng sát khí cực kỳ ghê gớm bất thần ập đến. Tiếp đó, một tên đệ tử của Thanh Mộc Kiếm Môn lao đảo chạy từ bên ngoài vào hốt hoảng nói

“Khỏi... khỏi bẩm hai vị trưởng lão! Có... có người đánh đến cửa!”

Cả hai vị cao thủ kết đan kỳ đồng loạt tái mặt. Điều họ lo lắng nhất rốt cuộc cũng đã xảy ra rồi. Nhưng cả hai đều không phải người thường nên nhanh chóng áp chế nỗi lo lắng trong lòng, từ từ đứng dậy khỏi ghế. Thượng Ung Tai nhẹ nhàng vuốt râu vừa cười dài nói thản nhiên như không

“Hay lắm! Lâu quá rồi mới có cơ hội vận động một chút! Sư đệ! Mời!”

Quan Tắc Cỗ cũng đình đặc làm động tác khách sáo với sư huynh rồi ung dung cùng sư huynh từ tốn sóng vai bước đi ra khỏi đại điện, đúng với phong phạm của một cao thủ thành danh, người người mến mộ.

• Chú ý: Vì tên tác giả đặt cho các nhân vật có dùng chút từ cổ hay Hán Việt cũng chẳng rõ. Đây là những từ mà tác giả vô tình tìm được từ một nguồn truyện dân gian Việt Nam (truyện Trạng Quỳnh chứ không phải chôm của bọn Tàu Bựa) nên sợ bạn đọc không hiểu hay hiểu nhầm, tác giả có đôi điều giải thích ngắn như sau

• Tắc Cỗ: Hành động theo phép tắc cổ. Quan Tắc Cỗ là thần tử, quan lại hành động theo phép tắc xưa, theo quan điểm nho học thì đây là phép trị nước tốt nhất.

• Ung Tai: Hòa vui. Thượng Ung Tai là các vị ‘bề trên’ đối xử với người dưới một cách vui vẻ, hòa nhã, theo quan điểm nho học là cách đối xử với người khác tốt nhất.

Thế nhé! Mong bạn đọc không hiểu lầm!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Thành Đạt bay lơ lửng trên không trung. Xung quanh gã, đám thú hạ bầy ra trận thế nghiêm ngặt, chuẩn bị tác chiến. Đội quân Cao Thủ làm trung quân và hậu quân xếp hàng bên cạnh và sau lưng gã. Đội Nam Quân mỗi người đều có một pháp khí phi hành nhị phẩm hình lá riêng bay lững lờ với đội ngũ hình khối vuông trước mặt gã, giữ vai trò tiền quân. Đám tinh binh Huyết Luyện Quân thì đứng dưới đất với lực lượng bảo vệ là đội Bắc Quân. Bốn đội quân, xếp thành đội hình như bốn góc của một hình khối vuông im lặng đứng nhìn sơn cốc bên dưới. Đây thực là một thắng cảnh của nhân gian. Khắp sơn cốc, trăm hoa nở rộ, đua nhau khoe sắc, xen lẫn bên cạnh những cây thân gỗ cao lớn, xanh mướt, tuyệt đẹp, nhìn xa cứ như một tấm thảm đầy màu sắc mà thiên nhiên đã dày công dệt thành. Đây chính là Thanh Mộc Cốc, nơi đặt tổng đàn của Thanh Mộc Kiếm Môn, nơi sản xuất ra nhiều loại linh mộc quý giá. Các pháp bảo linh đan do môn phái này chế tạo ra đều thuộc một thuộc tính và có chất lượng vô cùng cao, rất có giá trị trên thị trường.

Thành Đạt đang chuẩn bị hạ lệnh tấn công thì một luồng linh áp mạnh mẽ từ đâu ập đến mạnh mẽ áp chặt lên tất cả bọn họ. Sức ép mạnh đến nỗi những tu sĩ Ngưng Dịch kỳ như Thành Đạt thì loạng choạng thân hình, tu giả Trúc Cơ kỳ cảm thấy thân hình trầm xuống, còn tu sĩ Luyện Khí Kỳ thì lập tức ngã quỵ xuống đất, một vài người còn lập thất khiếu chảy máu, lâm vào hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ. May mắn cho bọn họ là tên Huyết Yêu Kim Đan trong đội quân của bọn họ lập tức phát động pháp lực, nhanh chóng xóa bỏ linh áp này giúp tất cả đội quân bình tĩnh trở lại. Nhưng đầu vậy, cả đoàn quân, trừ đội Huyết Luyện không việc gì thì đều bị lộn xộn hàng ngũ hết cả lên, rối loạn không sao chịu được.

“Chỉ có như vậy mà dám đến khiêu chiến với Thanh Mộc Kiếm Môn chúng ta sao?” Một giọng nói trầm trầm đầy quyền lực vang lên từ trong đám mây trên đầu đoàn quân của Thành Đạt. Tiếp đó, hai người Thượng Ung Tai và Quan Tắc Cỗ hiện ra giữa trời cao, đưa ánh mắt cao ngạo nhìn xuống đám người Thành Đạt ở bên dưới. Thượng Ung Tai nhẹ nhàng vuốt bộ râu ngắn của lão rồi nhẹ nhàng nói “Là các người chán sống muốn tìm chết hay là các người đui mù không biết trời cao đất dày?”

Câu nói đơn giản nhưng khiến cho toàn bộ đám tu giả bên Thành Đạt rung động. Đội hình đội ngũ vừa mới khó nhọc tạo lập trở lại liền có chút xộc xệch, rối loạn. Thành Đạt khẽ cau mày. Rốt cuộc gã cũng đã đụng phải kẻ địch biết dùng tâm lý chiến rồi. Xem ra lần này, nếu không tốn một phen miệng lưỡi

thì khó có thể yên ổn lại lòng quân. Lúc đó, kẻ địch chỉ cần đánh nhẹ một cái thì lập tức đám người bọn gã sẽ tan tác như một đàn chim sẻ. Đây đúng là đợt khảo hạch năng lực chiến tướng, chỉ huy quân đội lớn nhất của gã từ trước đến nay.

Thành Đạt cười dài nói

“Thường nghe cuộc đời này muốn làm cái gì cũng phải có danh tiếng nâng đỡ, hỗ trợ. Danh tiếng tốt thì người khác không dám chê cười người. Danh tiếng cao thì người người theo về, nhân tài đua nhau hỗ trợ. Tôi tuy lòng mang trí lớn, muốn nhắm đến thiên hạ, tài năng và lực lượng có thừa nhưng danh tiếng lại quá thấp, không thể thu hút được nhân tài. Làm việc gì cũng khó! Tắc Cổ tiên bối tài năng hân thế, uy danh lẫy lừng bốn bể. Thực là một cao thủ hân thế, niềm tự hào của tu cả vùng Sơn Đông chúng ta. Bất kỳ ai đánh bại tiền bối, danh tiếng người đó sẽ lập tức vang khắp thiên hạ, người người khiếp phục. Đây đúng là con đường ngắn nhất để thành danh, cũng là con đường tiết kiệm xương máu nhiều nhất. Không những vậy, chỉ cần hai ngài cùng chết thì Thanh Mộc Kiếm Môn đứt khoát sẽ sụp đổ. Các gia tộc đang dựa dẫm vào quý môn phái sẽ buộc phải đầu nhập dưới trướng, Thiên Linh Phái. Thực là một công đôi việc, dù nghĩ bao nhiêu lần cũng không thấy phương pháp nào tuyệt hơn thế này nữa. Cơ hội tuyệt diệu này, tôi tuyệt đối không thể bỏ qua.”

Những câu nói có phần lộn xộn, lạnh lùng, cao ngạo và đầy ý nghĩa của Thành Đạt khiến cho đám thủ hạ dưới trướng gã rung động. Đây là lần đầu tiên, Thành Đạt trước mặt mọi người thừa nhận việc gã có dã tâm hướng đến thiên hạ và khẳng định mục tiêu của những hành động của gã to lớn và vĩ đại hơn hẳn những mục tiêu cướp đoạt tài vật, chiêu mộ thuộc hạ, làm một tên tướng cướp hung hãn, mà gã vẫn thể hiện trong thời gian qua. Điều này khiến cho cả bọn gât bỏ được rất nhiều điều mơ hồ nghi hoặc, xác định được chính xác mục tiêu phấn đấu cả tổ chức và của bản thân mỗi người bọn họ. Điều này... nói chung là một câu nói này khiến cho đám thủ hạ của Thành Đạt nổi sóng trong lòng. Trong tâm can hiện ra vô số những cảm xúc khó nói. Những cảm xúc này là gì? Như thế nào? Có lẽ cả bọn chúng cũng chưa thể định nghĩa ngay được nhưng có điều chắc chắn là bọn họ đã bị những cảm xúc này làm quên đi việc đang phải đối mặt với hai vị Kết Đan kỳ đại tu giả, uy danh lẫy lừng khắp nơi.

Nhận thấy đòn tấn công tâm lý của mình với đối phương không đạt hiệu quả như mong đợi, Thượng Ung Tai lại mỉm cười vừa ra đòn khác

“Hiện diệt lòng mang trí lớn sao không chọn đại đạo thênh thang mà đi lại lao đầu vào bụi rậm như vậy?”

“Tôi là người phi thường đương nhiên phải đi những con đường phi thường.” Thành Đạt tiếp tục kiêu ngạo đáp.

“Ta lại thấy hiện diệt tuổi còn trẻ, chưa đủ kinh nghiệm!”

“Tôi tuổi trẻ tính cuồng, thực mong được hai vị đích thân chỉ bảo.”

“Xem ra chúng ta không thể không đánh một trận rồi”

“Ngay từ đầu đã không thể không đánh.”

“Vậy để ta tiễn hiện diệt một đoạn!”

Thượng Ung Tai gầm lớn một tiếng, âm uy mạnh mẽ làm rung chuyển linh tráo phòng ngự của tất cả đám thủ hạ của Thành Đạt. Ánh mắt lão mất đi vẻ vô âu vô lo thường ngày mà trở lên hung tợn, sát khí凛冽. Lão vung mạnh tay một cái, trên tay hiện ra một thanh phi kiếm xanh mượt. Thanh phi kiếm khe vung vẩy nhẹ trong không khí rồi biến mất, thay vào đó là một gốc thân gỗ xanh mượt, cao đến hàng trăm mét, lớn đến nỗi đủ cho hàng chục người ôm. Hào quang mạnh mẽ lưu chuyển khắp xung quanh thân cây, làm hiện rõ những cành cây to và cứng cáp được phủ đầy những chiếc lá xanh non mềm mại, xinh tươi. Đây chính là thành quả tu luyện Thanh Mộc Kiếm Quyết đến mấy trăm năm của vị đại tu sĩ này. Từ thân, cành, lá... cây nhìn y như thật kia trên thực tế đều do vô vàn những tia kiếm khí của kiếm quyết kết hợp với nhau một cách vô cùng kỳ diệu mà tạo thành. Thượng Ung Tai khẽ rung cánh tay. Những lá cây xanh non mơn mơn kia nhẹ nhàng rời khỏi cành cây, giống như những hạt cây bồ công anh tung mình bay theo gió, uyển chuyển bay về phía đội Nam Quân đang chắn trước mặt Thành Đạt. Trong khoảnh khắc, lá cây như một cơn mưa phùn, bao trùm lên toàn bộ đội quân đến hàng ngàn tu giả này. Đây chính là một trong những sát chiêu đặc ý nhất của Thượng Ung Tai: Thanh Diệp Vũ!

Vô luận là tu giả Luyện khí kỳ, Trúc Cơ kỳ hay Ngưng Dịch kỳ trong đội quân của Thành Đạt đang chăm chăm nhìn vị đại tu sĩ Kết Đan kỳ đều cảm thấy hoa mắt chóng mặt, chỉ thấy trước mắt một mảnh thăm không lồ màu xanh non tuyệt đẹp. Còn không đợi họ kịp phản ứng, một luồng kiếm ý khủng bố mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa cuộn cuộn chụp xuống đầu họ. Đến lúc này mọi hành động phản kháng đều chỉ là vô ích. Những chiếc lá đơn giản, mỏng manh kia bỗng phát ra những tiếng rít bén nhọn xé rách không khí. Mỗi chiếc lá nhỏ bé, mượt mà trở lên vô cùng sắc bén. Mỗi phiến lá ẩn chứa trùng trùng kiếm ý, kiếm khí kinh thiên, mạnh mẽ lao xuống đầu đám tu giả thuộc Nam Quân, xé nát linh giáp mỏng manh của họ, xé thân thể bọn họ thành hàng ngàn mảnh vụn. Trong chớp mắt, một lượng lớn tu giả thuộc Nam Quân không kịp gào lên một tiếng cuối cùng thì đã bị biến hành một đồng máu thịt bầy nhầy, kinh tởm.

Hầu hết mọi người có mặt đều sững sờ tại chỗ. Họ hoàn toàn bị chiêu kiếm đẹp đẽ mà tàn khốc vừa rồi làm cho chết lặng. Tất cả tâm trí của họ đều bị cảnh tượng trước mắt thu hút mà không còn biết bản thân đang ở đâu nữa. Thật quá khủng khiếp. Thật quá kinh hoàng. Hầu hết mọi người đều chờ đợi đến hết cả ra, trừ Thành Đạt và đội tinh binh Huyết Luyện Quân của gã. Các thành viên của Huyết Luyện Quân này đều có xuất thân từ nô lệ, những nô lệ mặt hạng nhất đã đặt cả một chân sang thế giới bên kia, sau đó lại tu luyện loại ma pháp tà ác, lấy chém giết và oán hận làm chủ đạo, Huyết Luyện Ma Pháp. Nếu như nói bọn họ đã hoàn toàn chai sạm với chết chóc, chém giết và cảnh tượng thân người bị băm vụn, thịt xương, cơ quan nội tạng, máu me bắn tung tóe khắp bốn phương. Còn với Thành Đạt! Quên đi! Thăng điển này mà bị ma chém giết còn con trước mặt kia tác động thì lúc này gã vẫn chỉ là một tên tá điền sống nhờ việc trồng cây linh lương trên Thiên Linh Sơn chứ chẳng thể đứng tại nơi này. Hơn nữa, gã chẳng hơi đâu đi quan tâm đến đòn tấn công mạnh mẽ của Thượng Ung Tai khi gã biết rõ chiêu này chẳng qua chỉ là một ‘mồi nhử’ và sát chiêu thực sự đang tụ lực cách gã không xa, chuẩn bị dốc toàn lực bỏ cho gã một kiếm kinh thế, khiến gã thi cốt vô tồn, hồn phi phách tán, vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này. Cách trên đầu của Thành Đạt không xa, một con Ngũ Trảo Thiên Long toàn thân tỏa ra màu hoàng kim rực rỡ, thân thể chiếm cứ phân nửa bầu trời, con người như mặt trời rực cháy, bề ngoài kiêu ngạo, toàn thân tỏa ra khí thế hoàng giả sâm nghiêm không biết từ lúc nào đã hiện ra, cơ mình xúc lực, như một con rắn độc chờ đợi cơ hội. Kiếm ý hóa hình của Thiên Long Kiếm, Quan Tắc Cổ, Thiên Long Kiếm Quyết, kiếm quyết lục phẩm duy nhất trong Thanh Mộc Kiếm

Môn, kiếm quyết oai nghiêm, hùng mạnh đã tạo lên danh tiếng tuyệt thế cao thủ cho Quan Tắc Cỗ.

“Giết!” Nhận thấy tên tu giả Kim Đan kỳ duy nhất của đối phương cùng với trung quân của kẻ địch tách ra khỏi đội bảo vệ chủ tướng đối phương, tiến lên phía trước, không thể kịp thời quay về ứng cứu chủ tướng được nữa, Quan Tắc Cỗ gầm lên một tiếng đầy sát khí. Con Thiên Long gầm lên một tiếng oai vệ rồi biến mất giữa thinh không và vô thanh vô tức hiện ra như bóng ma trên đỉnh đầu Thành Đạt, chỉ cách đầu gã chưa đến mười mét. Cụ ly mười mét so với khả năng công kích và tốc độ một đòn công kích của một tu giả Kết Đan kỳ gần như là một khoảng cách không tồn tại. Con Thiên Long ngậm lên một tiếng kêu hãnh rồi hung hãn đánh vào đầu Thành Đạt với tốc độ không thể tưởng tượng. Thành Đạt không có chút cơ hội nào để trốn tránh. Toàn thân gã đã bị một cỗ linh áp kinh người khóa chặt, muốn động dấy một đầu ngón tay hay vận dụng một pháp thuật đơn giản cũng là không thể. Nhưng gã cũng chẳng hề có ý định trốn tránh và cũng chẳng cần trốn tránh. Một đám mây huyết khí dày đặc, tỏa ra mùi tanh tươi vô cùng từ phía dưới gã bắn vọt lên, hóa thành một cột huyết khí khổng lồ, dài tới hàng chục mét, mạnh mẽ đón đầu con rồng vàng đang đánh đến.

Trận pháp bảo vệ chủ tướng của Huyết Luyện quân, Huyết Trụ.

Ầm!

Hai nguồn sức mạnh khổng lồ, không chút hoa mỹ hay kỹ xảo, mạnh mẽ va chạm nhau rồi nổ tung, kinh thiên động địa. Huyết Luyện Quân đồng loạt loạng choạng như người say rượu, cổ người yếu sức còn ngã quỵ xuống, không thể đứng lên được nữa. Cú va chạm trực diện này đã vượt quá khả năng chịu đựng của họ. Bọn họ đều bị tổn thương không nhẹ. Nhưng cảm giác đau đớn, choáng váng nhanh chóng biến mất. Huyết Luyện Ma Pháp, thứ tà pháp chuyên dùng cho chiến đấu nhanh chóng phát huy tác dụng đặc thù của nó, một luồng sức mạnh tươi mới xuất hiện, rần rật chạy trong kinh mạch bọn họ, giúp họ áp chế vết thương, lấy lại sức chiến đấu một cách nhanh chóng và mạnh mẽ.

Trên không trung, Quan Tắc Cỗ cũng vất vả lấy lại độ cao. Vừa rồi lão vì tính toán sai lầm, không ngờ đến một trận pháp do một đám tu giả Luyện Khí kỳ tạo ra lại có sức mạnh hùng mạnh như vậy nên định dùng sức mạnh phá trận, nhất kiếm phá vạn pháp, luôn là tín hiệu hành động của các kiếm tu như lão ta. Hậu quả của cuộc va chạm đó quá đỗi so với sự tưởng tượng của lão. Pháp lực trong kinh mạch gần như bị đảo lộn, chạy loạn cả lên, phá hoại nghiêm trọng nội thể của lão, khiến cho lão bị nội thương trầm trọng, khả năng tiếp tục chiến đấu bị đặt một dấu hỏi lớn.

“Sư đệ! Cần thận!”

Tiếng nhắc nhở của Thượng Ung Tai từ đằng xa vang lên, làm Quan Tắc Cỗ biết tình hình hiện tại của bản thân vẫn chưa phải đã tồi tệ nhất. Còn nhiều khó khăn hơn nữa đang chờ đón lão. Lão không nói một lời, vung tay, chụp lấy Hoàng Long Kiếm, phi kiếm pháp bảo của bản thân, đề khí vận lực, mạnh mẽ chém ngược về phía sau một kiếm, đồng thời cơ thể lão như một làn gió mỏng, nhẹ nhẹ, mà nhanh chóng vô cùng, bay vọt sang bên trái, vừa cố gắng quay ngược lại phía sau, đối mặt với kẻ định đang tập hậu kia. Luồng kiếm khí hoàng kim giống như một dải lụa trên tay người vũ nữ, quét một đường dài, chém ngược về phía sau xé rách màn huyết khí cuộn cuộn đang ập đến, đánh thẳng vào thanh phi kiếm đỏ lòm như được tạo ra từ máu của Huyết Yêu Kim Đan.

Ầm!

Lại một vụ va chạm mạnh mẽ nữa phát sinh. Tên Huyết Yêu Kim Đan bị đánh bật về phía sau, trong khi Quan Tắc Cỗ máu phun thành vòi, văng hẳn về phía sau. Nhưng khi tên Huyết Yêu Kim Đan lấy lại được thăng bằng thì Quan Tắc Cỗ đã đang vung kiếm, miệng niệm chú, huy động pháp lực, thi triển kiếm quyết ở đằng xa. Kiếm khí mang mang, tung hoành khắp nơi như những con bão cát, nhuộm vàng cả bầu trời. Mới bị trọng thương hai lần mà vẫn có thể còn mạnh mẽ đến như vậy. Sức chiến đấu của Quan Tắc Cỗ thực khiến người khác phải kinh ngạc không thôi. Nếu như không phải khi này, lão phán đoán sai lầm về sức mạnh của trận Huyết Trụ thì có lẽ đội quân của Thành Đạt muốn làm bị thương lão như hiện tại cũng là một điều không tưởng.

Quan Tắc Cỗ nhanh chóng hoàn thành xong kiếm quyết. Lão chỉ ngón tay một cái. Từng luồng kiếm khí ào ào như bão tố, bắn thẳng về phía tên Huyết Yêu Kim Đan mà đánh tới. Nhưng chưa đi được nửa đường, Đàn phi kiếm đỏ lại uyển chuyển đổi hướng như một dải lụa, mạnh mẽ bắn ngược vào sau lưng Quan Tắc Cỗ, đánh mạnh vào đám mây huyết khí tràn đầy oán khí, sát khí đang ập đến với tốc độ mà ngay cả một đại tu giả Kết Đan kỳ như Quan Tắc Cỗ cũng vô phương tránh né, không còn cách nào khác chỉ có thể ngạnh kháng trực tiếp thêm một lần nữa.

Làn kiếm khí và màn huyết khí trực diện va chạm nhau... Không một tiếng động. Không có lấy một chấn lực do va chạm. Trước sự kinh ngạc của Quan Tắc Cỗ, dòng sông kiếm khí mắc bén vô bì, ẩn chứa kiếm ý hoàng giả cao cao tại thượng của Thiên Long Kiếm Quyết va chạm với màn huyết khí kia lại giống như sông lớn đổ vào biển rộng, thoáng chốc đã biến mất, không để lại chút dấu tích nào hết. Đám mây huyết khí khổng lồ không chút chậm trễ, chụp lấy lão, nhấn chìm lão trong biển sâu muôn trượng, của máu huyết tanh tươi, sát khí lăm lết, oán khí trùng trùng.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

“Thành Công rồi!”

Thành Đạt đứng tại vị trí trung tâm của Huyết Luyện Quân, hai tay bắn quyết điều khiển Huyết Trì đang lơ lửng trước mặt, không ngừng phun huyết khí,

oán khí ra xung quang vừa điều khiển Huyết Luyện Quân, liên tục di chuyển khắp bốn xung quanh, theo trận pháp mà họ đã được tới luyện kỹ càng, vận dụng pháp lực của toàn quân và trận pháp, tạo ra sức mạnh vô hình lôi kéo, khống chế huyết khí, oán khí, sát khí, tử khí, chiến khí... tràn ngập khắp nơi trong không khí, di chuyển theo ý muốn của họ, biến chúng thành sức mạnh của họ để họ có thể, một mặt ngạnh kháng lại những đòn tấn công mạnh mẽ theo kiểu ‘vây Ngụy cứu Triệu’ của Thượng Ung Tai, một mặt dần dần tạo ra đại trận chuyên dùng để vây khốn cao thủ đối phương của Huyết Luyện Quân: Huyết Hải Thâm Cừu, đại trận pháp. Đại trận này vừa hoàn thành lập tức hút lấy toàn bộ máu huyết của đám tu giả đã tử trận xung quanh, của Huyết Trì, kết hợp với oán khí, sát khí, tử khí, chiến khí của những tu giả Huyết Luyện Quân, của những tu giả đội Nam Quân đã thi cốt vô tồn, của Huyết Trì, pháp bảo chứa đựng không biết bao nhiêu oan hồn, oán khí và cả chiến khí, sát khí của hai vị đại tu giả Thượng Ung Tai và Quan Tắc Cổ,... và biến thành tất cả thành một thực thể mới có biểu hiện bên ngoài là một biển mây có màu máu tươi chứa đựng một tà niệm không lồ trong chớp mắt ‘nuốt chửng’ cả một vùng không gian rộng lớn với bán kính lên đến hàng trăm dặm xung quanh, nhấn chìm tất cả các sinh vật, sự vật trong phạm vi này vào một không gian đặc biệt, một không gian có pháp tắc hoàn toàn khác biệt với thế giới bên ngoài, một không gian tràn ngập sự khủng bố, nỗi oán hận và máu huyết do Huyết Luyện Quân tạo ra. Đây là không gian của Huyết Luyện Quân, là thế giới của họ!

“Huyết Hải Thâm Cừu! Trận pháp... Tĩnh bình... Huyết Luyện Ma Pháp...”

Thân bị vùi trong đám biển mây huyết khí của đối phương, bị vây chặt không còn đường để chạy trốn, né tránh, không biết cả phương hướng, trên dưới để xoay sở, đối phó, khắp xung quanh, chỉ có một màu máu tươi ghê rợn, mùi máu tanh tươi khiến người buồn nôn và cảm nhận được tà niệm kinh thế khắp xung quanh, Quan Tắc Cổ lập tức nhận ra được thủ đoạn, chân tướng diện mục của đối phương. Nhưng lão ta cũng chẳng vì vậy mà cảm thấy thoải mái, dễ chịu hơn chút nào, mà càng cảm thấy đau đầu thêm nữa. Công pháp chủ tu của Quan Tắc Cổ là Thiên Long Kiếm Quyết vốn là một trong những loại công pháp có để khí hoàng giả cao nhất trong thế giới tu giả, có khả năng ich tà, tử ma, diệt yêu vô cùng lợi hại. Đối với tất cả những công pháp tà ma, oán khí thông thường, Quan Tắc Cổ chỉ cần một chút kiếm khí Thiên Long Kiếm cũng đủ để đánh đối phương tan nát như tương. Nhưng điều này lại hoàn toàn vô hiệu với Huyết Luyện Ma Pháp. Nếu Thiên Long Kiếm quyết là loại kiếm quyết có tính chất cao quý, oai nghiêm như một vị hoàng đế đầy quyền uy thì Huyết Luyện Ma Pháp lại là bộ công pháp mang theo thủ oán trầm trọng, phần khí tề thiên của hàng ngàn, hàng vạn những con người ở tận cùng của xã hội, những con người bị cả thế gian chà đạp, dầy xéo đến mức không thể dùng từ con người để hình dung ra được nữa. Xpactacut khởi nghĩa, cả đế chế La Mã phải rung chuyển. Giặc Hoàng Cân đầy nghĩa, cả triều đại nhà Hán phải sụp đổ. Bất kỳ ở đâu cũng vậy! Bình thường, thì các vị hoàng đế luôn ở trên cao khinh miệt nhân thế. Nhưng một khi những con người ở tận cùng của xã hội đã vùng lên thì đến lượt các vị hoàng đế phải ra ‘quét chùa’. Đứng trước oán khí, phần khí của những con người này, hoàng thiên đế khí chẳng là cái gì cả. Thậm chí, chính sự cao quý, tôn nghiêm của hoàng đế càng thêm kích thích lòng thù hận, phần nộ đang ẩn sâu bên trong những trái tim đang rực cháy lửa hờn căm kia, càng làm cho họ thêm điên cuồng và kiên quyết muốn liều mạng hơn bao giờ hết. Huyết Luyện Ma Pháp chính là sự bùng nổ của những con người đó. Nói Huyết Luyện Ma Pháp chính là tử địch, khắc tinh của Thiên Long Kiếm Quyết cũng không sai. Hai bên đụng nhau, ai mạnh hơn sẽ thắng!

Thượng Ung Tai, Quan Tắc Cổ đồng thời lâm vào khổ nạn. Huyết hải cuộn cuộn xung quanh che kín mắt họ. Tà khí xung quanh hề đụng phải thần thức của bọn họ là lập tức xâm nhập, trong chớp mắt làm ô uế thần thức của, khiến họ không thể không dùng thần thức để quan sát xung quanh, khiến họ như người tàn tật vừa mù, vừa điếc, không biết đường đâu làm lần. Huyết khí âm trầm không ngừng điên cuồng hấp thu pháp lực trên linh trảo của họ, bào mòn linh trảo phòng ngự của họ, đẩy họ vào hoàn cảnh vô phương phòng thủ. Những đòn kiếm kiếm uy lực trung bình và thấp của họ dễ dàng bị Huyết Hải nuốt chửng, không để lại chút dấu vết nào hết. Cho dù bọn họ có muốn vận dụng dụng kiếm quyết mạnh mẽ để công kích hồng dung sức mạnh để phá trận đi chẳng nữa thì cũng lực bất tòng tâm, không thể thực hiện được vì tên Kết Đan kỳ cao thủ của đối phương luôn chực chờ sẵn bên cạnh. Hề gã ta thấy họ bắt đầu tụ lực để chuẩn bị xuất chiêu là lập tức lao vào điên cuồng tấn công không cho bọn họ có chút thời gian rảnh rỗi nào để phát chiêu. Phối hợp với gã ta, từ đám huyết hải, vô số đám quái vật đỏ lòm như máu tươi, nhe nanh gươm vuốt, bất kể sống chết, ồm ồm lao vào công kích hai người. Bọn quái vật này muốn dùng chiến thuật biển người, liên tục tấn công khiến cho họ không có thời gian rảnh rỗi để lấy hơi, vận động pháp lực thi triển kiếm quyết.

“Kiến đồng căn chết voi!” Đến tận lúc này, hai vị đại tu sĩ cảm nhận được thấu đáo câu nói kinh điển này. Nhưng tất cả đều đã quá muộn.

Hai vị đại tu sĩ của Thanh Mộc Kiếm Môn đau khổ chống chọi trong Huyết Hải thì Thành Đạt đứng giữa vị trí trung tâm chỉ huy của Huyết Luyện Quân cũng chẳng sung sướng gì. Gã phải liên tục biến pháp quyết thúc dục Huyết Trì trước mặt phun thêm huyết khí, oán khí, tử khí nhiều hơn nữa, vừa phải không ngừng điều động đội Huyết Luyện Quân, liên tục biến đổi Huyết Hải Thâm Cừu đại trận, vây khốn hai vị đại tu giả mạnh mẽ kia, không cho họ có bất kỳ cơ hội nào thoát khốn hay trở mình. Càng ngày, gã càng cảm nhận sâu sắc thực lực kinh người của hai vị đại tu giả đang bị vây khốn kia. Các đòn tấn công của bọn họ đều không thể vận dụng được quá ba phân pháp lực và uy lực của kiếm quyết nhưng vẫn mạnh mẽ đến mức khiến cho hơn một ngàn Huyết Luyện Quân của gã phải nhận những thương tổn trầm trọng. Bước chân họ loạn xạ như kẻ say rượu. Máu mũi, máu mắt bọn họ phun ra liên tục. Rồi nhanh chóng bị trận pháp hút đi, hòa nhập vào huyết hải xung quanh. Toàn quân giống như một đám thương bệnh binh thảm hại, yếu ớt vô cùng. Nếu không phải là Huyết Luyện Ma Pháp là loại công pháp đặc biệt chuyên về chiến đấu, luôn có hàng chục thủ đoạn có thể khiến cho binh lính đầu bị tổn thương trầm trọng vẫn có thể tiếp tục chiến đấu, một cách mạnh mẽ như không; nếu không phải trước nay, Thành Đạt không hề hà tiện tiêu tốn vô số linh đan diệu dược tẩm bổ cho bọn họ, giúp bọn họ có một căn cơ vững chắc, một cơ thể khỏe mạnh; nếu không phải trên mình bọn họ đang mặc những bộ Huyết Luyện Chiến Giáp, những bộ chiến giáp đặc biệt danh riêng cho tu giả tu luyện Huyết Luyện Ma Pháp, có khả năng đem một phần lực công kích của đối phương truyền ngược lại vào trận pháp Huyết Hải, một phần truyền xuống đất, giúp họ giảm nhẹ không ít gánh nặng; nếu không phải đại trận pháp Huyết Hải Thâm Cừu thần diệu đến khó tin, không chỉ có thể vây địch, tấn công kẻ địch mà còn có thể hấp thu một phần sức công kích của kẻ địch rồi trả lại chính kẻ địch, giảm nhẹ gánh nặng lên những tu giả lập trận; nếu không phải Thành Đạt tinh thông trận pháp lại có nhãn quan sắc bén phi thường có thể đoán định được chính xác dự định sắp tới của đối phương, từ đó điều chỉnh trận pháp, giúp Huyết Luyện Quân tránh nặng tìm nhẹ, tiết kiệm không ít máu huyết mà vẫn đạt được mục tiêu khốn địch... nếu như không có biết bao yếu tố như vậy kết hợp lại một cách vô cùng xảo diệu thì trận pháp Huyết Hải Thâm Cừu này dù có mạnh mẽ, huyền diệu hơn nữa cũng đừng hòng vây khốn được hai vị đại tu giả Kết Đan kỳ này lâu đến như vậy, mà dù có vây khốn được thì đám tinh binh Huyết Luyện Quân này cũng chẳng mấy người còn sống sót khi trận chiến kết thúc. Trận chiến này thực sự đã vượt quá xa mọi tính toán của Thành Đạt. Đây là còn nhờ gã đã cẩn thận chớp cơ hội khi một vị đại tu giả Kết Đan kỳ của đối phương đi vắng và còn dùng kẻ ‘tiêu binh’, điều một gã cao thủ Kết Đan kỳ trong đội ngũ của đối phương đi nơi khác. Nếu không, kẻ thảm bại chắc chắn sẽ là gã.

“Kiếm tu. Nhất kiếm phá vạn pháp!” Thành Đạt cuối cùng cũng hiểu được tại sao câu nói đầy kiêu ngạo này có thể tồn tại lâu như vậy trong thế giới đầy sóng gió như thế giới tu giả.

Thành Đạt lo âu nhìn biển huyết khí rồi nhìn Huyết Trì đang lo lắng trước mặt. Huyết khí rõ ràng không đủ. Cứ tiếp tục thế này thì dù cho gã có cố gắng

đến đâu đi chẳng nữa thì chẳng mấy chốc đại trận này cũng vì không đủ máu huyết và oán khí để duy trì mà tự động tiêu tan. Lúc đó thì... Sắc mặt Thành Đạt âm trầm như nước. Gã lập tức ra lệnh cho Huyết Luyện Quân một lần nữa biến trận. Huyết hải dưới sự điều động của Huyết Luyện Quân liền rẽ ra, mở ra một lối đi, làm ba đội quân cũng bị vây trong đại trận của Thành Đạt hiện ra. Thành Đạt cao giọng ra lệnh

“Vệ Phòng, Tuân Giáo. Dẫn hai tiểu đội đi tập hợp hai đội quân Nam Quân và Bắc Quân lại, tiến thẳng vào Thanh Mộc Kiếm Môn. Kê nào đầu hàng thì tha, chống cự, giết!”

Giọng nói lạnh băng khiến hai tên sĩ quan chỉ huy kia giật mình. Nãy giờ bị vây khốn trong huyết hải, dù biết đây là trận pháp của ông chủ và ông chủ sẽ không làm khó dễ bọn họ nhưng tình cảnh có mắt như mù có tai như điếc làm cho bọn họ khôn khổ không sao nói hết. Ai trên đời có thể bình tĩnh khi bản thân bị bịt mắt bịt tai ngay giữa chiến trường khốc liệt cỡ này chứ! Chính vì vậy khi biến mây rẽ ra, nhìn thấy lại đồng bạn bên cạnh, cả bọn giống như được đại xá, miễn xá mọi tội lỗi, vui mừng không để đầu cho hết. Đến lúc này thành quả của những cuộc huấn luyện tàn khốc trước kia mới thể hiện ra. Đám người này nhanh chóng áp chế sự phản kích trong lòng, nhanh chóng bay đi làm nhiệm vụ được giao. Việc tập hợp đám lính mới đang hoảng loạn thành đội ngũ đang hoảng không phải là việc dễ dàng nhưng vẫn không quá khó với những kẻ này và nếu so sánh với việc tiếp tục đứng im tại chỗ mà giương mắt nhìn biến máu vô tận xung quanh thì nhiệm vụ này dễ chịu hơn nhiều. Chẳng bao lâu sau, từ trong sơn cốc của Thanh Mộc Kiếm Môn đã vang lên tiếng chém giết, la hét tuyệt vọng của những con người tội nghiệp. Thanh Mộc Kiếm Môn là một môn phái đã có đến hàng ngàn năm lịch sử. Hầu hết đệ tử đều rất trung thành với môn phái, thà chết không hàng. Nhiều người trong số họ còn hung hãn, liều chết đánh trả lại hai đội Nam Quân, Bắc Quân của Thành Đạt, gây cho đội quân này những thương vong nho nhỏ. Nhưng đó chẳng qua chỉ là sự giãy chết cuối cùng của một con quái vật không lồ mà thôi. Cho dù trong đám môn hạ, đệ tử của Thanh Mộc Kiếm Môn có không ít cao thủ nhưng bọn họ đều quá phân tán, đơn độc chiến đấu trong vô vọng, lại đã bị Huyết hải vây chặt một khoảng thời gian, còn chứng kiến tận mắt việc hai vị trưởng bối mà thường ngày họ vẫn kính ngưỡng như thần linh bị vây khốn, không rõ sống chết nên không thể nào tập trung tinh thần chiến đấu như bình thường được mà chỉ là liều chết kháng cự mà thôi. Với tình cảnh đó, làm sao họ có thể chống lại được hàng ngàn quân chính quy có các sĩ quan dày kinh nghiệm chiến đấu đoàn đội chỉ huy của Thành Đạt, cho dù hai đội tân quân này còn lâu mới đủ tư cách gọi là tinh nhuệ. Huyết hải lập tức được cung cấp một lượng máu huyết và oán hồn không nhỏ, tiếp thêm năng lượng tiếp tục tranh đấu với hai đại nhân vật trên kia.

Chiến trận dù kịch liệt đến đâu cũng phải kết thúc. Thành Đạt nắm hết thiên thời, địa lợi, nhân hòa, dễ dàng nắm chặt quyền chủ động trong cuộc chiến, từ từ dồn hai vị cao thủ đang bị phân tán ở hai nơi khác nhau vào bước đường cùng, chỉ cần chờ cơ hội là dứt điểm mà thôi. Hai vị đại tu giả Thượng Ung Tai và Quan Tắc Cổ đã hoàn toàn rơi vào tuyệt cảnh. Pháp lực toàn thân họ đã bị tiêu hao gần hết, đòn đánh ra yếu ớt vô lực. Sợi dây căng thẳng thần kinh của họ đã đứt từ bao giờ. Tinh thần bọn họ mệt mỏi đến mức sụp đổ hoàn toàn, chỉ muốn mau chóng kết thúc trận chiến khốc liệt này để được giải thoát hoàn toàn bản thân. Nhưng đừng có vì thế mà coi thường bọn họ. Sự tử dù sắp chết cũng vẫn là sự tử. Bọn họ hoàn toàn trái ngược với lão Trần Khoáng yếu hèn chủ bại kia, chỉ mới trọng thương một chút là đã lập tức đầu hàng vô điều kiện. Bọn họ là những chiến binh đầy sức mạnh và lòng kiêu hãnh. Dù đã như nỏ cứng căng quá sức, chỉ còn dựa vào chút hơi tàn cuối cùng để chống cự, bảo vệ chút danh dự còn lại của mình nhưng họ vẫn cứ nguy hiểm vô cùng. Chỉ cần đối phương sơ xảy một chút thì... ván cờ lật ngược ngay những giây phút cuối cùng cũng không phải là không thể!

Thành Đạt hiểu điều đó nên gã không chút vội vàng, nóng nảy. Gã tiếp tục chỉ huy thuộc hạ tấn công liên tục vừa chờ cơ hội để kết liễu hai đối thủ khó nhằn này. Và cơ hội đã đến. Thành Đạt lạnh nhạt ra lệnh ‘cát vó’. Huyết Luyện Quân biến trận thêm một lần nữa. Huyết Hải Thâm Cửu lập tức co rút lại thành chỉ còn vài trăm trượng quanh hai vị đại tu giả.

Quan Tắc Cổ cảm thấy toàn thân như bị một cỗ cường lực khủng khiếp khóa chặt cứng. Không khí chung quanh lão đột nhiên nặng nề như đá núi, mạnh mẽ ngưng đọng lại. Lão thử lay động cơ thể, mỗi động tác đều vô cùng gian nan như bị ai đó trói chặt vậy.

‘Xong rồi! Rốt cuộc tất cả đã kết thúc! Một đời tranh đấu, cướp đoạt, chém giết đã kết thúc! Cát bụi về với cát bụi!’

Quan Tắc Cổ thần nhiên nghĩ như vậy khi tên Huyết Yêu Kim Đan như một bóng ma, đâm thanh kiếm đầy máu huyết của gã vào cơ thể lão. Cơ thể Quan Tắc Cổ cứng đờ. Lão dường như có thể nghe thấy cả những tiếng bước chân nhẹ nhàng của tử thần đang tiến đến bên cạnh lão, nhẹ nhàng nhưng dứt khoát phá vỡ kinh mạch của lão, hút lấy máu huyết, hồn phách của lão và chụp một cái túi đen ngòm, kín mít lên đầu lão.

Thiên Long Kiếm Quan Tắc Cổ, cao thủ uy chấn một phương, danh vang bốn bể, cứ thế nhẹ nhàng chia tay thế giới. Cách ông ta không xa, vị sư huynh thân thiết mấy trăm năm của ông ta, người đã từng cùng ông ta vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần cũng bị vô số kiếm mang của đội quân Cao Thủ của Thành Đạt biến thành một đồng máu. Phía dưới đất, Thành Đạt lại thi pháp lên Huyết Trì, thu lấy toàn bộ những thi thể và hồn phách của họ.

Thành Đạt không hề hay biết rằng cách chỗ gã khá xa, một nhóm người không biết đã đứng tại đó, quan sát bọn họ từ khi nào. Nhóm người này chỉ có năm người, hai nữ, ba nam, vẻ bề ngoài không có gì đặc biệt nhưng chỉ riêng việc họ có thể ngay trong phạm vi của Huyết Hải Thâm Cửu đại trận mà không hề bị đại trận này ảnh hưởng và chủ trận là Thành Đạt không hề phát hiện ra sự tồn tại của bọn họ thì có thể thấy được rằng bọn họ đều là những tuyệt thế cao nhân, pháp lực phi phàm hay ít nhất là kiến thức về đại trận Huyết Hải Thâm Cửu của bọn họ hoàn toàn vượt qua Thành Đạt, không phải chỉ một hai lần.

“Thực là một chiến tướng đáng sợ!” Một người đàn ông trung niên thờ dài, chép miệng than.

Người thanh niên duy nhất trong đoàn người nghe vậy gật đầu nói

“Muru kẻ thâm sâu! Đoán định tình huống chính xác. Trong chiến cuộc căng thẳng vẫn giữ được cái nhìn tổng quát đầy bình tĩnh và sắc bén, không bị ngoại cảnh chi phối, đưa ra những thay đổi phù hợp với tình hình thực tế một cách chuẩn xác và nhanh chóng. Tuy vẫn còn nhiều động tác dư thừa, chứng tỏ kinh nghiệm chiến đấu và kiến thức cơ bản còn nhiều hạn chế nhưng những điều đó đều có thể dễ dàng bồi dưỡng được. Thực là một viên tướng tài hiếm có! Không ngờ định đến gặp Thiên Long Kiếm lại lại gặp được một thiên tài cỡ này. Nên chiêu mộ gã ta thế nào đây?”

“Gã ta vừa chiến thắng lớn như vậy. Không thể dùng thủ đoạn bình thường mà chiêu mộ được! Bằng không, sau này rất khó có thể hoàn toàn khống chế gã.” Một thiếu nữ có dáng vẻ yếu điệu trong đoàn người nhẹ nhàng nói.

Những người khác đều gật đầu tán đồng không phản bác chút gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Thắng lợi vừa được khẳng định, Thành Đạt lập tức ra lệnh cho đội quân Cao Thủ tiến vào trong tổng đàn của Thanh Mộc Kiếm Môn lục soát, thu lấy chiến lợi phẩm, một mặt ra lệnh cho đám sĩ quan dưới trướng, điểm danh đội ngũ, xác định thương vong, lập tức đưa những người bị thương vào chữa trị. Thiệt hại của trận đánh này thực quá lớn. Hơn một nghìn tu giả của hai đội quân Nam, Bắc bỏ mạng tại nơi đây. Hầu hết số đó là chết dưới tay của lão Kết Đan kỳ tu giả, Thượng Ung Tai. Huyết Luyện Quân, Huyết Yêu Kim Đan cũng bị tổn thương trầm trọng, muốn phục hồi lại như trước là cả một vấn đề phức tạp và khó khăn, tiêu tốn tiền của chắc chắn không phải là nhỏ. Kể cũng may là bây giờ không có tên nào dám xông vào đây ‘ăn hôi’, nếu không... ách!

Thành Đạt đứng trước núi chiến lợi phẩm trước mắt sững sờ mất một khoảng thời gian khá dài. Không cần phải đề cập đến những thứ như linh thạch, pháp bảo, công pháp tu luyện, linh đan, tài liệu quý hiếm vốn chất chồng như một ngọn núi nhỏ đằng kia, những bảo vật quý hiếm bình thường có tiền cũng không mua được cũng nhiều đến mức muốn kiểm kê, sắp xếp lại toàn bộ cũng không mất đến mấy ngày trời, khiến cho đám thủ hạ của Thành Đạt hai mắt sáng rực như sắp lên cơn điên. Nếu không phải kỷ luật bọn này cũng đã kha khá và hầu hết đám sĩ quan chỉ huy, cao thủ trong quân đều sợ Thành Đạt như sợ cọp thì có lẽ không ít gã đã lao lên, cướp lấy một vài món rồi lập tức ly khai tổ chức, ù té chạy rồi. Chỉ cần lấy được một vài món đồ tốt trong số này cũng đủ cho những người ở đây ăn chơi nhảy múa cả đời, không cần lo nghĩ gì cả. Thanh Mộc Kiếm Môn thực là giàu có a!

Đầu tiên, Thành Đạt tập trung sự chú ý vào đồng linh đan, điều được vừa thu được. Thanh Mộc Kiếm Môn nhờ chiến đấu mà nổi danh nên đương nhiên trong kho tàng phải cất trữ rất nhiều linh đan điều được trị thương, trong đó có không ít loại vô cùng quý hiếm và đặc thù. Những thứ này cực kỳ cần thiết cho tổ chức của gã hiện nay, đặc biệt là đội quân Huyết Luyện tinh nhuệ của gã lại càng cần hơn nữa. Dù trước khi đại chiến, Thành Đạt đã chuẩn bị một lượng lớn linh đan điều được trị thương nhưng do chiến trận quá khốc liệt, toàn đội Huyết Luyện Quân đều bị trọng thương quá mức tưởng tượng của gã nên đám linh đan này bất kể là chất lượng hay số lượng đều không đủ. Thành Đạt không chút ngần ngại lập tức đem hết số linh đan, điều được này chia cho đội quân này trước rồi mới từ từ tính đến đám thương binh của các đội quân khác. Hành động bất công, thiên vị trắng trợn này cũng không làm cho những thành viên của các đội khác bất mãn chút nào. Bọn họ đều không phải kẻ mù hay thiếu thông minh đến mức không nhận ra sự khác biệt giữa bọn họ và đội quân này. Trong trận chiến kinh thế vừa qua hầu như chỉ có một mình Huyết Luyện Quân là chiến đấu, công trạng của bọn họ lập được đương nhiên cũng là cao nhất, cao đến mức những thành viên trong các đội quân còn lại chỉ có thể tâm phục khẩu phục, tung hô ca ngợi không ngớt, sao có thể so bì bất phục về các ưu đãi ông chủ dành cho bọn họ chứ.

Tất nhiên, ngoài linh được trị thương, trong kho linh đan của Thanh Mộc Kiếm Môn còn có rất nhiều loại linh đan quý giá khác. Từ các linh đan có hiệu dụng đặc thù đến các linh đan tăng tiến pháp lực, đột phá bình cảnh. Thậm chí, trong phòng riêng của bốn vị trưởng lão Kết Đan kỳ còn có một ít linh đan hỗ trợ tu luyện dành cho cả tu giả Kết Đan kỳ và đặc biệt trân quý là mười viên linh đan Diệt Trần Đan, loại đan được có thể nâng cao tỷ lệ kết đan thành công của các tu giả đại thành Ngưng Dịch kỳ. Không cần nói cũng biết đám tu giả đã đạt đến tầng thứ tám Ngưng Dịch kỳ như tên Hoàng thềm thường những viên linh đan này đến mức độ nào. Thành Đạt cũng không hề có ý chiếm giữ chúng làm của riêng mà vui vẻ dùng ba viên làm phần thưởng cho mấy tên đã lập công lớn trong trận chiến vừa rồi, khiến chúng mừng đến nỗi, quỳ ngay xuống tung hô, ca ngợi gã không ngớt. Ý chí phấn đấu của đám cao thủ trong quân gã tăng cao.

Về linh thảo, linh mộc thì Thanh Mộc Kiếm Môn có cả một khu vườn rộng đến cả mấy trăm mẫu, chuyên trồng các loại linh dược cấp ba quý hiếm trở lên và một khoảng rừng nhỏ trồng các cây linh mộc cấp ba, cấp bốn có tuổi thọ lên đến hàng trăm năm. Giá trị mỗi gốc linh thảo, linh mộc đó đều cao đến mức khiến cho Thành Đạt phải cảm thán không thôi. Trong số đó, quý giá nhất là một gốc linh Thảo Mộc Tà cấp bốn có tuổi thọ lên đến hơn ngàn năm tuổi, đã sắp thành thực đến nơi. Chỉ cần chờ vài năm nữa, cho gốc cây này thành thực hoàn toàn thì nó sẽ trở thành tài liệu chủ chốt tối quan trọng để luyện chế một món pháp bảo vô cùng nguy dị tên là Mộc Tà Thương, một loại pháp bảo có lối công kích đặc thù, có thể vô hiệu hóa hầu hết màn phòng ngự, linh giáp, linh trảo của tu giả. Hơn nữa, nếu đem Mộc Tà Thương tế luyện trong Huyết Trì vài năm thì nó có vài phần khả năng tiến giai thành Huyết Tà Thương, một pháp bảo cấp sáu, một trong những pháp bảo pháp khí công kích đáng sợ nhất trong thế giới tu giả.

Chuồng linh thú của môn phái này tuy không có giống loài thiên tài địa bảo nào, chỉ là những loại nuôi để giết thịt, lấy thi thể máu huyết làm tài liệu luyện đan, luyện khí nhưng lại rất lớn và cũng rất có giá trị. Đám linh thú nơi đây kém nhất cũng là linh thú cấp hai, linh thú cấp ba có đến hàng trăm con và một con linh xà Thổ Giáp Xà cấp bốn có thực lực tương đương với một Ngưng Dịch kỳ tu giả cấp sáu (đáng tiếc con thú này bị trọng thương trong trận đánh e chẳng sống được bao lâu nữa). Thành Đạt vốn không mấy để ý đến những con vật nuôi tội nghiệp này nhưng thật không ngờ trong nạp giới của Thiên Long Kiếm lại có một quả trứng nhỏ, màu trắng toát như sữa, bên trong tỏa ra linh áp khá cường đại. Một loài yêu quái thậm chí còn chưa nở mà đã có linh áp mạnh mẽ đến như vậy, lại được một đại tu giả như Thiên Long Kiếm luôn mang theo người, thì chắc chắn không thể là yêu quái bình thường được. Thành Đạt liền cho luôn quả trứng vào trong nạp giới, chờ sau này sẽ từ từ nghiên cứu thấu đáo rồi cho ấp nở sau.

Sau vụ linh đan là đến vụ pháp bảo. Pháp bảo công hiệu đặc thù khiến Thành Đạt phải hưng phấn, mừng rỡ không nở rời tay cũng có không ít. Như Khốn Tiên Tắc, một pháp bảo cấp năm có bề ngoài như một chiếc dây thừng bình thường nhưng chỉ cần tung ra là lập tức biến thành một luồng sáng xanh, nhanh như chớp trời chặt mục tiêu. Mục tiêu bị pháp bảo này trói, chỉ cần tu vi dưới Kết Đan kỳ thì bất kể là pháp lực hay sức lực cơ thể đều không thể vận dụng, chỉ có thể trơ mắt, bất lực mặc cho đối phương giết mổ. Điều tuyệt diệu nhất là pháp lực tiêu hao và thời gian vận dụng pháp bảo này gần như bằng không. Đây thực là một tuyệt phẩm có thể giúp tu giả sở hữu trong nháy mắt lật ngược ván cờ trong những trận chiến tay đôi.

Món thứ hai là một chiếc linh giáp cấp năm có tên gọi là Địa Y. Bộ linh giáp này có bề ngoài y hệt một bộ quần áo thông thường, khi mặc lên người thì giống như dung hòa hoàn toàn vào da thịt người sử dụng, khiến cho cơ thể người đó trở lên vững chắc như núi đá; thể lực, sức bền, sức mạnh bộc phát,... tăng mạnh lên gấp mấy chục lần so với bình thường. Không những thế, bộ linh giáp này còn có thể tự động hấp thu địa khí của đất mẹ, chuyển hóa thành linh lực hệ thổ cực kỳ thuần nhĩ cho chủ nhân, chỉ cần chủ nhân hai chân chạm đất thì sẽ có vô cùng được cung cấp linh lực liên miên bất tận. Mà linh lực hệ thổ này lại vô cùng hữu ích, không chỉ giúp gia tăng tốc độ tu luyện của các tu giả tu luyện công pháp có sử dụng đến thổ thuộc tính năng lực mà còn có thể tự động bồi luyện cơ thể tu giả, giúp cho cơ thể tu giả không ngừng trở lên mạnh mẽ, cứng cáp. Ngoài ra, nó còn có thể dùng để chữa trị các vết ngoại thương trên da thịt hay dùng để dung hòa vào các pháp bảo pháp khí hệ thổ khác, giúp phục hồi, gia tăng phẩm chất cho pháp bảo, pháp khí đó. Chiếc áo này, đối với một tu giả vội vàng ngưng dịch mà bỏ qua giai đoạn bồi bổ, củng cố, luyện hóa cơ thể ở giai đoạn Trúc Cơ kỳ như Thành Đạt thật là một cơn mưa rào giữa những ngày nắng hạn. Giá trị to lớn không thể nói hết.

Thành Đạt không chút chậm trễ, lập tức mặc luôn bộ linh giáp lên người. Cảm giác thực dễ chịu vô cùng. Khi gã dùng nội nhãn để quan sát bản thân, gã thấy rõ những thứ mảnh khảnh, nhỏ bé yếu ớt như những sợi tơ, mang theo thổ linh khí vô cùng ôn dưỡng, thuần hậu từ từ dung nhập cơ thể, cảnh tượng có vẻ giống như khi gã còn ở trúc cơ kỳ, chỉ có điều nhỏ, yếu và chậm chạp hơn nhiều. Té ra cái gọi là địa khí luyện thể là như thế này. Thật thú vị!

Ngoài những hai món cực kỳ hữu dụng với Thành Đạt đó ra thì cũng có một vài món nữa được gã quyết định chiếm làm của riêng như một chiếc chuông đồng tên gọi Ma Âm, có thể quấy nhiễu thần thức của đối phương. Kẻ địch có thần thức càng nhạy cảm, linh hoạt càng dễ bị ảnh hưởng bởi nó. Đặc biệt những tu giả tu luyện công pháp đặc thù giúp cho có thần thức mạnh mẽ vượt quá xa so với công lực bản thân thì còn có thể bị chiếc chuông này khiến cho rơi vào tình trạng tẩu hỏa nhập ma, trực tiếp điên loạn hay bạo thể mà chết. Một chiếc pháp bảo có hình dạng như một viên đá cuội bình thường nhưng nếu biết cách vận dụng có thể tạo ra hàng vạn viên đá tương tự, viên nào viên nấy nặng đến hàng tấn, ào ạt tấn công kẻ thù. Tu giả có khả năng phòng thủ dưới Kết Đan kỳ hay không có khả năng phòng vệ tương đương với linh giáp cấp ba, chỉ cần bị một viên đánh trúng thôi cũng có thể gãy xương nát thịt, hồn quy địa phủ trong chớp mắt. Còn phải nói đến pháp bảo Tà Huyết Kỳ, nghe nói dùng những vật phẩm vô cùng dơ bẩn mà luyện chế ra, có thể khiến cho pháp bảo, phi kiếm của đối phương uy lực đại giảm, linh tính tiêu thất. Dù cho pháp bảo thần thông kinh người, linh tính thông thiên nhưng nếu muốn khôi phục lại uy lực vốn có thì không thể không sử dụng những ngọn lửa cấp bốn trở lên hay đan hỏa của các tu giả Kết Đan kỳ, bồi luyện lại liên tục mấy ngày đêm...

Ngoài những pháp bảo đặc biệt kể trên, những món pháp bảo lợi hại khác có tính năng dù bình thường nhưng lại cực kỳ đáng sợ, phẩm chất cũng cao ngất như thanh phi kiếm Hoàng Long Kiếm, pháp bảo cấp độ sáu, uy chấn thiên hạ của Quan Tắc Cổ cũng được Thành Đạt xếp vào một xó. Những món này gã sẽ cho vào kho: một phần (những món bình thường) sẽ dùng để trang bị lại cho đám thủ hạ, thỏa mãn phần nào lòng tham, nâng cao chiến lực và lòng trung thành của chúng, một phần tốt hơn, quý hiếm hơn sẽ dùng để thưởng cho những người có công, một phần dùng để trao đổi lấy những thứ đặc biệt khác hay chiêu mộ nhân tài, cao thủ... Những món pháp bảo có vẻ sẽ không có tác dụng gì trong hiện tại, cũng được gã giữ lại để đề phòng tương lai có khi cần đến. Hiện giờ, Thành Đạt đã có dư linh thạch, linh đan để nuôi quân, không cần phải cần rằng đem 'bảo bối trong lòng' đi bán rẻ để lấy tiền làm quân phí nữa. Ai.. Người có tiền quả nhiên khác hẳn!

Xử lý xong đồng pháp bảo, Thành Đạt quay sang đám sách vở tích trữ thành núi trong thư viện của Thanh Mộc Kiếm Môn. Trong đó có rất nhiều quyển quý giá, chứa đựng những kiến thức sâu xa như trời như biển mà công pháp bậc sáu 'Thiên Long Kiếm Quyết' chỉ là một phần rất nhỏ trong số này. Những thứ này, gã không cần nghĩ ngợi lập tức ra lệnh sao chép ra mỗi bộ hàng chục bản, rồi cho phép đám thủ hạ được phép tự do sử dụng để tu luyện, tham ngộ như trước đây vẫn làm. Cách làm này khác hẳn với cách làm giấu giếm giấu giếm như mèo giấu cứt, mà gã vốn ghét cay ghét đắng, của bọn đệ tử quý tộc và đám chủ quân chết toi của các môn phái bình thường. Hành động này khiến thực lực và tri thức của đám thủ hạ của Thành Đạt đồng loạt tăng vọt, đồng thời cũng gia tăng không ít sự tín phục và lòng trung thành của đám người này với Thành Đạt. Còn về việc liệu bọn chúng có vì thành tài mà trở lên kiêu ngạo khó thuần hay phản bội gã hay không thì Thành Đạt xưa nay chưa bao giờ lo lắng cả. Chất luôn bọn chúng có kết đan thành công hay trở thành tuyệt thế cao thủ trong thiên hạ như tên Thiên Long Kiếm Quan Tắc Cổ, chúng mà dám không nghe lời, Thành Đạt dư sức 'bóp tất cả bọn chúng ra bã'.

Ngoài những tài sản có sẵn ở đây, Thanh Mộc Kiếm Môn còn rất nhiều bất động sản có giá trị ở các nơi khác nữa. Riêng tại thị trấn Sơn Đông, bọn họ cũng sở hữu đến ba cửa hàng khá lớn chuyên bán buôn bán lẻ những tài liệu từ yếu quái, linh thú, linh mộc, linh dược, linh thảo... Doanh thu hàng năm của ba cửa hàng này rất khá, đủ cho Thành Đạt không vì nỗi lo 'miệng ăn núi lở' mà đau đầu. Ngoài ra, Thanh Mộc Kiếm Môn còn sở hữu hai mỏ linh thạch rất lớn. Mỗi mỏ cần đến hàng ngàn nô lệ, ngày đêm khai thác không ngừng. Chất lượng linh thạch sản xuất ra phẩm chất cũng rất khá, chủ yếu là linh thạch cấp ba, loại linh thạch được tiêu dùng phổ biến nhất trong thế giới tu giả. Cùng với đó là ba mỏ quặng khoáng sản, sản lượng cũng không nhỏ lắm, chất lượng cũng bình thường, thành phẩm chủ yếu là loại tài liệu cấp hai Hắc Hòa Thạch, Kim Ngọc và Mặc Châu. Giá trị còn kém hơn mỏ Hân Thiết Từ ở Lãnh Vụ Cốc của Thiên Linh Phái. Những mỏ này, Thành Đạt quyết định không dùng đến nô lệ mà đầu tư lớn tiền của để mua rõ bớt về làm việc. Tuy chi phí đầu tư và phí vận hành cao hơn dùng nô lệ đến mấy chục lần làm lợi nhuận khu mỏ giảm sút mạnh nhưng gã cũng chẳng còn cách nào khác. Gã không muốn vì chút linh thạch đó mà mối quan hệ đang tốt đẹp giữa gã và Huyết Luyện Quân xảy ra vấn đề vướng mắc.

Tiếp sau đó, Thành Đạt nhanh chóng xử lý một loạt những vấn đề nan giải khác rồi mới bắt đầu xử lý việc riêng của bản thân mình. Lần này gã thu hoạch được nhiều chiến lợi phẩm là những tài liệu vô cùng quý giá, đặc biệt thu được hai thi thể của hai vị Kết Đan kỳ tu giả kia. Tất cả những thứ đó hợp lại, đủ để gã tế luyện lại Huyết Trì một lần nữa, nâng cao phẩm chất cho pháp bảo tối quan trọng này của gã. Việc này hết sức đơn giản, gã chỉ việc bỏ Huyết Trì ra, xếp một đồng tài liệu bên cạnh rồi dùng pháp thuật điều khiển ba tên Huyết Yêu kia tự động tiến hành luyện hóa, chế tạo ra một tế đàn mới rồi dùng tế đàn này để thay thế cho tế đàn cũ của Huyết Trì. Đồng thời, gã cho vào trong Huyết Trì một lượng lớn vật tư, tài liệu và làm phép cho tế đàn từ từ điều khiển Huyết Trì luyện hóa và dung hòa với chúng, sau đó lại điều khiển tế đàn này pháp huy diệu dụng tế luyện, nâng cấp Huyết Trì lên một tầng cao mới. Những công việc này đều chỉ mất thời gian và công sức chứ chẳng có gì phức tạp nên không làm khó được Thành Đạt. Tin tưởng rằng, chẳng bao lâu nữa, gã sẽ có một vũ khí mới cực kỳ lợi hại và tà ác, giúp gã có thể phát huy thêm những uy lực chân chính của Huyết Luyện Ma Pháp, mà nhắc đến Huyết Luyện Ma Pháp, Thành Đạt hiểu rằng đã đến lúc gã cần tăng cường thêm quân số của đội tinh binh Huyết Luyện Quân rồi. Đội quân này vốn xuất thân từ những nô lệ hạ cấp nhất, giá trị ban đầu thì cực rẻ nhưng số linh đan linh thạch cần đầu tư vào để bọn họ có thể tu luyện, thao luyện trận pháp đến một mức độ nhất định thì không hề rẻ chút nào. Có lẽ nếu chỉ dựa vào số tài sản cướp đoạt được từ Thanh Mộc Kiếm Môn này cũng chẳng nuôi được bao lâu, có kịp thành tài được không thì có trời mới biết. Thành Đạt lại có chút đau đầu. Khó trách tại sao chỉ có các đại môn phái tiền nhiều của lắm mới dám nuôi tinh binh a!

Chương 26

Thành Đạt ngồi trên ghế cao trong đại điện của Thanh Thiên Điện, vốn là đại điện của Thanh Mộc Kiếm Môn bị gã chiếm và đổi tên, im lặng nhìn đồng thư từ trước mặt, sắc mặt biến ảo không ngừng. Đó đều là những thư xin hàng của sáu gia tộc vốn từ lâu vẫn dựa vào Thanh Mộc Kiếm Môn và thư xin được kết làm minh hữu, cam chịu phận dưới của ba môn phái Cổ Kiếm Môn, Bách Linh Ky, Linh Anh Phái. Nội dung của những lá thư này đều vô cùng khách khí, ngay từ đầu đã lấy thân phận kẻ dưới mà xưng hô với gã, ca tụng gã không tiếc lời, thề thốt trung thành vô cùng độc địa đến mức Thành Đạt cũng phải rung mình khiếp sợ khi con người có thể thốt ra những lời lẽ tà ác đến như vậy chỉ để chứng minh một điều gì đó.

Không dừng ở đây, những tổ chức này còn gửi đến cho Thành Đạt cả một núi ‘quà thể hiện thành ý’ gửi kèm theo những bức thư đầu hàng làm cho gã hoàn toàn chấn động. Sáu gia tộc đều gửi đến các sản vật đặc trưng của gia tộc mình. Tất cả những ‘món quà mọn đó’ đều là những thứ quý giá vô vàn, bình thường có tiền cũng không thể mua được. Cổ Kiếm Môn, môn phái nổi danh nhờ các kiếm tu mạnh mẽ, tặng gã một bộ công pháp tu luyện Huyết Luyện Ma Pháp bậc cao. Bộ công pháp này có chất lượng cao hơn hẳn bộ Huyết Luyện Ma Pháp bậc thấp mà Thành Đạt đang sử dụng: tốc độ tu luyện của các tu giả nhanh hơn, khả năng đột phá bình cảnh cao hơn, nhiều thủ đoạn tranh đấu hơn và đặc biệt có cả một phần dành cho các chiến tướng tu luyện. Bách Linh Ky, môn phái nổi tiếng về chăm sóc và đào tạo linh thú chiến đấu, tặng gã một quyền từ điển các loài linh thú, yêu trùng và cách thức chăm sóc chúng kèm theo một cặp Huyết Ngọc Nhân Diện Tri Thủ (nhện mặt người toàn thân như một khối ngọc có màu máu tươi) cấp bốn, trân quý vạn phần. Linh Anh Phái thì tặng một cái Thiên Cư Phúc Địa Phủ, một linh phủ tương tự như Địa Phúc Linh Phủ có giá lên đến hai triệu viên linh thạch cấp bốn bán ở thị trấn Sơn Đông nhưng cao cấp hơn nhiều, không thấy có bán trên thị trường. Giá trị của mỗi thứ cũng tuyệt đối không nhỏ. Mỗi món này nếu đem đổi lấy tinh thạch cũng đủ cho Thành Đạt nuôi quân đến cả năm trời chứ không ít! Nhưng điều làm Thành Đạt kinh sợ nhất là gã không thể lý giải được nguyên do bọn họ mang đến cho gã những món bảo vật tuyệt giai đến như vậy. Giá trị của chúng quá lớn để có thể coi là ‘quà lấy lòng’ hay ‘thành ý’. Những thứ này... không có thứ nào mà Thành Đạt không thèm muốn từ lâu hay đang cần đến. Tại sao lại có chuyện cả ba môn phái, mỗi môn phái chỉ gửi đến một món đồ thôi mà món nào món nấy đều đánh trúng ngay sở thích của gã như vậy chứ? Đó là chưa kể tại sao họ lại chấp nhận đầu hàng, quy thuận gã? Tại sao...?

Tại thế giới tu giả, đệ tử môn được chia làm hai bộ phận chính là gia tộc và môn phái. Các thành viên trong môn phái quan hệ với nhau theo kiểu thầy trò hay bạn học, còn các thành viên trong gia tộc có mối quan hệ huyết thống với nhau. So sánh mạnh yếu giữa hai hình thức tổ chức này là một điều không tương. Cứ nói riêng ở Tinh Thiên Quốc thì tổ chức đệ tử môn lớn mạnh nhất, đang nắm quyền khống chế toàn quốc là Hoàng tộc họ Lý, là một tổ chức theo hình thức gia tộc. Nhưng tại các địa phương trong toàn quốc thì các gia tộc lại vô cùng nhỏ yếu, phải dựa vào các môn phái để tồn tại, chịu sự khống chế của các môn phái; trên danh tiếng thì hoàn toàn độc lập với môn phái, thực chất chỉ là một tổ chức chư hầu gọi dạ bảo vâng mà thôi. Thiên Linh Phái là một môn phái nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn nên không hề có gia tộc phụ thuộc còn Thanh Mộc Kiếm Môn thì thực sự có đến sáu gia tộc phụ thuộc, gia tộc nào cũng có thực lực rất mạnh và thế lực thâm sâu. Nếu mất đi chỗ dựa là Thanh Mộc Kiếm Môn, họ cũng dư sức để tìm được một chỗ dựa khác tốt hơn nhiều lần như Sơn Đông Phái chẳng hạn. Mà dù có chấp nhận đầu phục về với Thành Đạt thì họ cũng chẳng có lý do gì phải vội vàng hấp tấp như vậy; những chuyện như tiến hành gặp gỡ, đàm phán, thỏa thuận lợi ích điều kiện cụ thể, đấu tranh miệng lưỡi... chắc chắn là việc không thể thiếu được. Cũng không thể loại trừ những khả năng xấu nhất là có những gia tộc vì cừu hận Thành Đạt tiêu diệt Thanh Mộc Kiếm Môn mà tiến hành trả thù cho chủ... Chẳng có lý do gì để chưa đầy ba ngày sau khi Thành Đạt hạ Thanh Mộc Kiếm Môn mà họ đã ồ ạt kéo đến xin hàng cả. Sáu gia tộc nhỏ bé này đã như vậy, càng không nói đến ba môn phái có thực lực không tệ như Cổ Kiếm Môn, Bách Linh Ky, Linh Anh Phái. Thành Đạt không tìm ra được lý do để họ vội vàng đầu hàng gã.

“Thiên Phượng Cung, Nguyễn Anh Tuấn. Xin được bái phỏng Thành Đạt chương môn nhân.”

Đúng lúc Thành Đạt đang đau đầu không ngớt thì một thanh âm mạnh mẽ, cứng rắn chứa đựng một cỗ linh lực huyền diệu bỗng đầu nhẹ nhàng vang vọng khắp Thanh Mộc Cốc.

Nếu như âm thanh này làm Thành Đạt phải khó chịu vì đã nói lên pháp lực cao thâm khôn lường của người phát ngôn thì nội dung của câu nói làm gã lập tức hiểu rõ được mọi vấn đề nan giải đang khiến gã đau đầu. Nguyễn Anh Tuấn là ai thì Thành Đạt chưa bao giờ nghe nói đến nhưng Thiên Phượng Cung thì gã không thể không biết. Trong thế giới tu giả này, Tinh Thiên Quốc chỉ là một quốc gia nhỏ bé, một thành viên không chút quyền hạn của một liên minh khu vực có tên gọi là liên minh Lục Đại được dẫn đầu bởi sáu đại cường quốc cấp ba, cấp bốn, mỗi cường quốc đều có một môn phái cấp năm, cấp sáu (môn phái có tu giả Nguyên Anh kỳ tọa trấn). Thiên Phượng Cung không chỉ là một trong sáu đại môn phái đứng đầu liên minh Lục Đại mà là một trong hai môn phái lớn nhất trong liên minh với bề dày lịch sử sâu dày, thực lực quân sự, kinh tế, chính trị, ngoại giao hùng cường. Cao thủ, anh tài nhiều như châu chấu. Gã Anh Tuấn dám đưa tên môn phái ra trước cho thấy gã ta chính là đại diện cho Thiên Phượng Cung tại Tinh Thiên Quốc này. Một đại diện của một đại môn phái cấp sáu đến một nơi hẻo lánh như thế này gặp Thành Đạt, lại dùng lời lẽ khách khí như vậy để xin gặp gã, vì nguyên nhân gì thì không nói ra, ai cũng có thể hiểu rõ. Nếu đã như vậy thì một loạt những sự kiện kinh hi gần đây đến với Thành Đạt chẳng có ý nghĩa gì khác ngoài mấy trò ra ân, ra uy của đối phương. Thành Đạt cắn chặt răng, cố gắng đè nén cơn giận đang không ngừng bùng lên trong đầu gã. Làm nháo sự đến mức độ này, có thể thấy được đối phương đánh giá gã rất cao, quyết tâm thu phục gã về dưới trướng. Nhưng điều đó cũng đã thể hiện thực lực của đối phương hoàn toàn nằm ngoài tầm với của gã. Một hành động thiếu suy nghĩ hay một quyết định sai lầm đều có ý nghĩa tương đương với việc ký vào một bản án tử hình dành cho bản thân gã.

Hiểu được điều này, Thành Đạt khẽ hít, thở mấy hơi thật sâu rồi cất giọng nhàn nhạt thường ngày

“Nguyên lai là đạo hữu quang lâm hàn xá. Khách quý! Khách quý! Tôi vô phép không ra đón tiếp đạo hữu từ xa. Xin miễn tội cho. Mời!”

Toàn bộ đám môn nhân thuộc hạ của Thành Đạt đồng loạt bị mấy câu đối đáp này làm cho hoàn toàn chấn kinh, sau đó cảm thấy vinh quang đến mức toàn thân nâng nâng giống như vừa được uống một loại rượu ngon mấy trăm năm vậy. Bọn họ hầu hết đều là những tán tu cấp thấp nhất, những tu giả thường bị khinh rẻ, coi thường, bị coi là đá lót đường cho những tu giả cao quý bước lên đỉnh vinh quang. Đừng nói đến những vị đại nhân vật chỉ cần một tên đệ tử bình thường của một môn phái bất kỳ nào đó, mỗi khi nhắc đến bọn họ đều bĩu môi khinh miệt không ngớt. Bây giờ đây ngay đến vị đại nhân vật, đại diện cho một môn phái cao quý, hùng cường như Thiên Phụng Cung không ngờ lại hạ mình bái phỏng tổ chức của bọn họ. Vinh diệu như vậy, cả vùng Sơn Đông này chẳng thể lực nào có được. Nếu đặt trong cả thế giới tu giả thì liên minh Lục Đại này chẳng là một cái gì cả. Sáu đại môn phái cấp năm, cấp sáu đứng đầu liên minh này cũng chẳng là một cái gì đáng để nhắc đến cả nhưng nó lại thống trị một thế lực khổng lồ gồm 31 quốc gia vừa và nhỏ, mà Tinh Thiên Quốc chỉ là một trong những quốc gia thấp kém nhất trong số này. Ngay đến đại diện của Thiên Phụng Cung cũng dùng lời nói khách khí nói chuyện với ông chủ của bọn họ. Trong chớp mắt, hình tượng Thành Đạt từ một tên đại ác ma tà ác vô biên trong lòng đám thù hạ bỗng nhiên biến thành một vị thiên thần đầy quyền uy, pháp lực vô biên. Sự tin tưởng và trung thành của bọn họ đặt vào Thành Đạt vùn vụt tăng nhanh như chiều no gió.

Nhận thấy được những sự thay đổi này của đám thù hạ, đôi mắt Thành Đạt khẽ léo sáng. Một ý nghĩ độc đáo hiện ra trong đầu gã. Gã chỉ hận không thể lập tức bắt tay vào cụ thể hóa ngay lập tức ý tưởng này. Nhưng Thành Đạt không thể không cố đè nén tâm tình, ngoài mặt hiền hòa cười nói tiếp chuyện với vị tu giả Nguyễn Anh Tuấn, một thanh niên có vẻ ngoài giống như vừa tròn đôi mươi nhưng ánh mắt, ngôn từ, lời nói vô cùng sắc bén, tu vi, trí tuệ và kiến thức lại càng kinh người hơn nữa, khiến cho lòng ghen tức bên trong Thành Đạt cứ như một ngọn núi lửa bị đè nén nhưng có thể phát nổ bất kỳ lúc nào. Dẫu vậy, ngoài mặt gã vẫn tươi cười cùng với người thanh niên này tùy ý nói chuyện phiếm với nhau. Học thức của Nguyễn Anh Tuấn quá mức uyên bác, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không gì không biết, không gì không hay, khiến cho Thành Đạt được mở rộng tầm mắt ra không ít. Đặc biệt những kiến thức liên quan đến quân sự, hành quân đánh trận, chiến tranh thánh khí... thì càng làm cho một gã tay ngang như Thành Đạt phải há mồm kinh ngạc không thôi. Tề ra kiến thức quân sự còn nhiều điều tham ảo đến như vậy. Gã còn cần phải cố công học hỏi rất nhiều.

“Nói đến vấn đề quân sự!” Nguyễn Anh Tuấn sau một hồi vòng vo cuối cùng cũng vào thẳng vấn đề, thân nhiên nói “Tại hạ lần này đến bái phỏng chân chính dụng ý chắc đạo hữu cũng đã đoán được vài phần rồi.”

“À!” Thành Đạt cười nói “Phải chăng ngài muốn tôi gia nhập Thiên Phụng Cung.”

“Đúng vậy! Tại hạ đại biểu Thiên Phụng Cung chính thức mời đạo hữu gia nhập bản cung. Đương nhiên, lấy bản lãnh điều binh khiển tướng của đạo hữu, gia nhập bản cung chắc chắn sẽ được bốn cung trọng dụng. Địa vị và đãi ngộ không phải là điều mà đạo hữu phải lo lắng. Chỉ cần đạo hữu có tài năng, bốn cung tuyệt không tiếc rẻ bất kỳ thứ gì. Việc gì thì tại hạ không dám đảm bảo chứ riêng việc đạo hữu kết đan, tiến vào Kết Đan kỳ, bốn cung cũng có thể hỗ trợ đạo hữu ít nhiều. Hiện tại bốn cung có phương pháp đặc biệt có thể nâng cao thêm ba thành khả năng kết đan thành công.”

Thành Đạt đã tính trước được điều này nên lập tức mỉm cười

“Thiên Phụng Cung như vàng trắng trên cao, làm cho những tu giả như tôi cả đời kính ngưỡng không hết. Được gia nhập vào Thiên Phụng Cung là một điều vinh hạnh mà những tu giả xuất thân bản hàn như tôi đến nằm mơ cũng không dám. Nhưng một chiến tướng và một đại cao thủ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Không hiểu, nếu tôi đầu nhập quý cung thì các vị định dùng tôi vào việc gì?”

Thành Đạt hỏi câu này chính là rất có thâm ý. Một chiến tướng đối với một thế lực, tổ chức có nhiều giá trị sử dụng khác nhau, nhưng cũng không ngoài những việc như tham gia chiến trận, liều mạng đánh giết, tranh giành lãnh địa, quyền lợi giữa các thế lực... Nhưng tiếp giáp ngay phía bắc của liên minh Lục Đại là một đại đế quốc cực kỳ hùng mạnh của Yêu Thú, một chủng loại trong thế giới yêu quái, gọi là Đại Thiên Đường Đế Quốc. Đế quốc này không chỉ to lớn về diện tích, đông đảo về dân số mà cả binh lực, chiến lực, tài lực... đều cực kỳ hùng mạnh, vượt xa so với thực lực tổng hợp của cả liên minh Lục Đại. Vì nhiều nguyên nhân khác nhau, đế quốc yêu thú này luôn có dã tâm to lớn với liên minh Lục Đại của các tu giả liên kết. Trung bình cứ khoảng ba trăm năm, chúng lại xua đại quân nam tiến một lần. Liên minh Lục Đại dĩ nhiên cũng không bó tay chịu chết. Hai bên tranh đấu ác liệt, đại chiến quy mô vô cùng khủng khiếp, thảm liệt không nói nên lời. Nếu một gã chiến tướng mới chân ướt chân ráo như Thành Đạt mà bị ném vào cái ‘cối xay thịt’ này thì chắc chắn không có một tia cơ hội sống sót. Ý nghĩa câu hỏi của Thành Đạt chính là gã Nguyễn Anh Tuấn này định chiêu mộ gã để làm một viên tướng trừ tai giải họa, giải quyết những tranh chấp nhỏ nhặt cho Thiên Phụng Cung hay muốn đem gã làm ‘tốt thí’ cho cái chiến trường khốc liệt có thể phát nổ bất kỳ lúc nào kia.

“Ha ha ha...” Nghe Thành Đạt nói thế thì lập tức cười dài mà nói “Tề ra tại hạ vẫn chưa nói rõ với đạo hữu việc này sao? Lỗi quá! Lỗi quá! Đạo hữu chớ quá lo lắng như vậy! Bọn yêu thú phương bắc phải hơn ba trăm năm mới xua quân đánh chiếm chúng ta một lần. Lần tấn công trước đây của chúng bắt quá chỉ vừa mới được hơn một trăm năm mà thôi. Khả năng nổ ra đại chiến quy mô như vậy là rất ít. Mà dù có nổ ra đại chiến, liên minh cũng đã có quân đội tinh nhuệ, chuyên trách, cùng với các vị đại nhân lo lắng vấn đề này. Không đến lượt hạng tôm tép như chúng ta quản sự.”

Đôi mắt Thành Đạt khẽ léo sáng. Câu hỏi này đã cho gã biết thêm rất nhiều thông tin về tính cách của tên Anh Tuấn này, một kẻ thận trọng, tỉ mỉ trong mọi việc, không muốn có bất kỳ sai lầm nào trong công tác của bản thân. Chỉ nhiều đó thôi cũng quá đủ cho gã khai thác và vượt qua cửa ải nguy hiểm này và đạt được mục tiêu quan trọng nhất: đạt được thỏa hiệp sao cho gã có thể chỉ phải đầu nhập vào Thiên Phụng Cung trên danh nghĩa, không bị ràng buộc một cách chính thức nào cả. Nếu không được như thế thì ít nhất cũng đuổi được vị ‘khách’ đáng sợ này đi trong hòa bình, không khiến cho hai bên phải rơi vào tình trạng phải nói chuyện bằng đao kiếm với nhau. Rất may cho Thành Đạt, dù cho tên Nguyễn Anh Tuấn này đánh giá gã rất cao, không tiếc công sức vốn liếng để chiêu mộ gã nhưng chưa cao đến mức nếu gã không chấp nhận đầu nhập Thiên Phụng Cung thì lập tức trở mặt giết chết.

Sau hơn một giờ thảo luận bàn bạc, trao đổi, đấu tranh miệng lưỡi, Nguyễn Anh Tuấn nhẹ nhàng bỏ đi mà chỉ thu được một lời thề tận trung của Thành Đạt với Thiên Phụng Cung và cam kết của gã với Thiên Phụng Cung sẽ ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp và lệnh điều động của Thiên Phụng Cung khi hữu sự và mang theo chút ‘quà mọn’ của Thành Đạt là cuốn công pháp cấp sáu lừng danh thiên hạ Thiên Long Kiếm Quyết của Thiên Long Kiếm Quan Tắc Cổ. Công pháp cấp sáu bình thường đã là những công pháp ngay cả các tu giả Kết Đan kỳ khao khát chứ đừng nói đến công pháp cấp sáu tu luyện cao cấp, danh tiếng lẫy lừng như Thiên Long Kiếm Quyết. Những công pháp kiểu như thế này, Thiên Phụng Cung cũng có không ít, thậm chí cả các

công pháp tốt hơn họ cũng có vài cuốn. Nhưng bảo vật cỡ này có nhiều thêm nữa cũng chẳng ai là không hưng phấn, mừng rỡ cả. Chỉ riêng cuốn công pháp này thôi cũng đủ để khiến gã ta cảm thấy chuyến đi này tuyệt đối không uổng phí rồi.

Đương nhiên đây không phải là mục tiêu của Anh Tuấn khi đến đây. Nhưng khi nhận thấy không thể ngay lập tức chiêu mộ được Thành Đạt và cũng không đáng phải trở mặt với Thành Đạt nên gã mới hạ thấp yêu cầu xuống đến như vậy. Dù sao hiện tại Thành Đạt cũng chỉ vừa đủ tiêu chuẩn làm một vị chiến tướng thôi, chỉ là một kẻ có tiềm năng, xứng đáng để Thiên Phượng Cung đầu tư đào tạo chứ không phải là một chiến thần, một thanh lợi khí khiến bọn họ phải đổ mắt. Trong con mắt của Nguyễn Anh Tuấn, Thành Đạt tuổi trẻ tính cuồng lại liên tiếp chiến thắng mấy trận liền nên đang kiêu ngạo, mắt cao quá đầu. Chính vì hiểu được điều này mà trước khi ra mặt chiêu mộ Thành Đạt, gã đã làm lớn đến như vậy, hòng cho Thành Đạt hiểu được địa vị thực sự của gã trong thế giới này. Nhưng từ kết quả lần chiêu mộ này, Nguyễn Anh Tuấn nhận ra sự cuồng ngạo của Thành Đạt vẫn còn rất cao. Cứ để gã tự thân mài dũa một thời gian cũng là một điều tốt.

Nguyễn Anh Tuấn hoàn toàn không sợ Thành Đạt hứa suông rồi sau này sẽ nuốt lời. Thứ nhất vì với sự chênh lệch quá lớn của thực lực hai bên, Thành Đạt làm như vậy chính là tự sát. Thứ hai, trong thế giới tu giả, các tu giả khi tu luyện lên cảnh giới nhất định thường đụng phải một mối nguy hại vô cùng khủng khiếp gọi là tâm ma. Bình thường tâm ma chỉ thể hiện như sự mất tập trung, nóng nảy, bộp chộp, bối rối, hoang mang... khi tu luyện. Nhưng thứ này không quá nguy hại, chỉ cần tu giả có ý chí kiên cường một chút thì không vấn đề gì. Nhưng những tâm ma lợi hại hơn có thể khiến cho tu giả rơi vào tình trạng khủng khiếp nhất là tẩu hỏa nhập ma, nhẹ thì tu luyện sắp thành lại thất bại lúc mấu chốt, nặng thì trọng thương trầm trọng, hóa điên thậm chí có thể mất mạng ngay tức khắc. Đặc biệt nếu trong tâm lý của tu giả có những khoảng trống, kẽ hở như thất hứa, nuốt lời, có ân bất báo... thì càng dễ tạo cơ hội cho tâm ma quấy nhiễu, làm loạn trong nội thể rồi xâm chiếm gây nguy hại khôn lường. Chính vì vậy các tu giả một khi đã đưa ra lời thề độc thì trừ khi bị dồn vào bước đường cùng, không còn lựa chọn nào khác thì không bao giờ phản bội lại lời thề.

Tính toán trong tâm như vậy nên Nguyễn Anh Tuấn vui vẻ rời khỏi Thanh Mộc Cốc.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Đuổi được vị khách đáng nguyên rủa Nguyễn Anh Tuấn đi rồi, sắc mặt Thành Đạt lập tức trở lên âm trầm, lạnh lẽo. Đôi mắt gã thỉnh thoảng lại lóe lên những tia sáng đầy tà ác và hung hãn. Đầu óc gã xoay chuyển liên tục giữa những sự phẫn nộ, điên tiết vì sự yếu kém của bản thân và niềm vui sướng vì không những thoát được việc phải làm tôi đòi cho kẻ khác mà còn có thêm được một cơ hội cực kỳ thuận lợi để mở rộng và phát triển thế lực của bản thân. Rất lâu sau, Thành Đạt cuối cùng cũng thoát được cuộc chiến ‘ngớ ngẩn’ này mà hoàn toàn tỉnh táo lại để có những hành động chính xác và kịp thời, đem lại cho gã những lợi ích phi thường to lớn.

“Gọi Cao Sơn!”

Thành Đạt lạnh lùng ra lệnh. Âm thanh chưa dứt, gã tu giả Cao Sơn đã vội vã tiến vào. Gương mặt gã ta hưng phấn vô cùng, ánh mắt, nụ cười đều cực kỳ rạng rỡ. Rõ ràng, đây là hiệu quả của việc tên Nguyễn Anh Tuấn đến tự mình đến Thanh Mộc Cốc mà ra. Chứng kiến điều này, Thành Đạt dù trong lòng vừa tức giận, chửi rủa tên vô dụng này vừa cảm khái sự đáng sợ của danh tiếng nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ lạnh lùng ra lệnh

“Người lập tức viết thư mời các nhân vật ra quyết sách của sáu gia tộc và ba môn phái đến gặp ta để nói chuyện. Ngoài ra, tin tức Thiên Phượng Cung đã chiêu mộ chúng ta lập tức theo con đường bí mật truyền ra ngoài. Làm sao cho càng lớn càng tốt nhưng tuyệt đối không được chính thức thừa nhận điều này với bất kỳ ai.”

Vừa nghe Thành Đạt chính thức xác nhận rằng vị đại nhân của Thiên Phượng Cung đến tìm bọn họ là để chiêu mộ bọn họ, tên Cao Sơn lập tức hưng phấn đến mức mặt mũi cứ như đang nở hoa, chân tay luống cuống như thể thần hồn gã đã bay lên chín tầng mây. Thành Đạt thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng nhắc nhở tên thủ hạ ngu xuẩn kia. Tiếng dằn hơi lạnh lẽo đầy tà khí đó khiến cho Cao Sơn giật bắn mình. Gã lập tức kinh hoàng nhớ ra sự tàn ác kinh khủng của ông chủ và thầm hận bản thân tại sao lại dám to gan lớn mật tập trung khi đang đứng trước mặt ông chủ. Thảm rồi! Làm ông chủ phạt ý! Số phận gã thảm rồi! Nhưng trước sự kinh ngạc của Cao Sơn, Thành Đạt không trừng phạt gã mà chỉ phẩy tay cho gã ta lui ra làm việc. Cảm thấy như được phúc tinh chiếu mạng, tránh được một kiếp, Cao Sơn lập tức ba chân bốn cẳng chạy vọt khỏi đại điện, lập tức lao đi làm việc. Nhìn dáng vẻ đó của Cao Sơn, Thành Đạt không thể không lắc đầu ngán ngẩm. Nếu không phải cuộc nói chuyện vừa rồi với Anh Tuấn khiến gã mở mang đầu óc, hiểu được rằng ‘sợ hãi tuyệt đối’ không phải là phương pháp cai trị đúng đắn và bền lâu thì có lẽ vừa rồi gã đã trừng phạt tên thuộc hạ ngu ngốc đó một cách thật thảm khốc rồi. ‘Chắc! Phải mau chóng tìm ra phương pháp cai quản khác phù hợp hơn mới được.’ Thành Đạt nhún vai tự nhủ.

“Quý thánh giả nghe đài chú ý!” Âm thanh đầy phấn khích của phát thanh viên của hệ thống radio từ chiếc pháp khí nhỏ bé vang vọng khắp hang cùng ngõ hẻm của Tỉnh Thiên Quốc “Chúng tôi xin thông báo cho các vị một thông tin chấn động có thể ảnh hưởng nghiêm trọng đến toàn bộ thế cục trên phạm vi cả nước...”

Tin tức Thiên Linh Phái được Thiên Phượng Cung quảng xuống một nhánh ô liu chào mời vừa được đài phát thanh radio truyền đi tuy không thể nói là làm oanh động giới tu giả của Tỉnh Thiên Quốc nhưng cũng có thể coi là con địa chấn thực sự đối với các thế lực, môn phái, tổ chức tu giả lớn nhỏ trong toàn vùng Sơn Đông. Tỉnh Thiên Quốc vốn chỉ là quốc gia nhỏ bé, yếu ớt. Tu giả Trúc Cơ kỳ chính là lực lượng lao động, sản xuất, chiến đấu chủ yếu. Trong đó, đám tu giả xuất thân từ thổ phỉ, lính đánh thuê chính là lực lượng chiến đấu tinh nhuệ, thiện chiến, có kinh nghiệm chiến đấu phong phú nhất.

Thiên Linh Phái hoành không xuất thế, trong vòng chưa đầy một năm đã mạnh mẽ nuốt gần như trọn vẹn đám thổ phỉ và các tổ chức lĩnh đánh thuê trong vùng vốn đã phạm vào đại kỵ của những môn phái tự cho mình là kẻ thống trị, quản lý toàn khu vực như Sơn Đông Phái. Nếu không vì tình hình hiện tại vô cùng đặc thù có lẽ đám đại môn phái này đã ‘dạy cho Thiên Linh Phái một bài học’ từ lâu rồi. Tiếp đó, Thiên Linh Phái lại bất thần tấn công rồi tiêu diệt luôn Thanh Mộc Kiếm Môn, một môn phái có thực lực chiến đấu mạnh mẽ lừng danh trong cả khu vực. Đây thực sự là một hành động khiến cho những kẻ vốn có thần kinh nhạy cảm trong vùng giật mình khiếp hãi, nhưng cũng khiến cho nhiều thế lực phải è chùng, một mặt im lặng quan sát thu thập thêm thông tin tình báo, một mặt âm thầm chuẩn bị lực lượng để đối phó với tên ngông cuồng, mới nổi này. Sơn Đông Phái vì muốn khẳng định quyền thống trị của mình đối với cả khu vực. Các môn phái lớn hơn thì muốn tự bảo, ra tay vì e sợ Thiên Linh Phái sẽ ra tay với bọn họ trong tương lai. Còn các tổ chức nhỏ yếu khác thì đơn giản là muốn bám chân kẻ mạnh để dây máu ăn phần trong chiến tranh. Dù vì lý do gì thì việc các thế lực lớn trong vùng quyết định cùng hợp lực ra tay đối phó với Thiên Linh Phái đã là một việc được quyết định xong. Nhưng tin Thiên Linh Phái được một đại môn phái là Thiên Phụng Cung đã khiến cho tình thế vẫn cò địa chính trị trong vùng lập tức thay đổi về căn bản. Sơn Đông Phái hùng mạnh, lịch sử lâu đời, thế lực vững chắc, quan hệ sâu rộng, nhưng thân cô thế cô trong khi Thiên Linh Phái nhỏ yếu mới quật khởi lại có cái ô khủng bố che dấu. Xét về tổng thể, hai bên bỗng chốc đã trở lên cân bằng nhau. Mỗi bên đều đã có ưu thế riêng, khiến cho bên kia tuyệt đối không thể coi thường, khinh cử vọng động. Sơn Đông Phái và các thế lực phụ thuộc, ủng hộ bọn họ càng nỗ lực củng cố lực lượng, tăng cường cảnh giác đối với Thiên Linh Phái nhưng các môn phái, gia tộc, tổ chức thế lực không ăn cánh với bọn họ chắc chắn sẽ nhanh chóng tập hợp xung quanh Thiên Linh Phái nếu như Thiên Linh Phái có thể thỏa mãn được những đòi hỏi về lợi ích tương xứng cho bọn họ. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về Thanh Mộc Cốc, chờ đợi những hành động tiếp theo của Thiên Linh Phái.

Lúc này, Thành Đạt lại đưa ra một loạt những hành động mới gây bất ngờ cho toàn thể những kẻ đang theo dõi phải bất ngờ. Chỉ vài ngày sau khi tin tức Thiên Phụng Cung chiêu mộ gã được đài phát thanh truyền ra, Thành Đạt triệu tập một cuộc họp của các nhân vật ra quyết sách của các gia tộc, môn phái đã đầu phục về với gã. Cuộc họp nặt như vậy đương nhiên khiến cho các thế lực khác trong vùng dỗi mắt quan sát. Dựa trên những hành động to gan lớn mật của Thiên Linh Phái trong vòng một năm nay, không ít người dự đoán về một cuộc chiến mở rộng ảnh hưởng dây máu tanh sắp đến của Thiên Linh Phái. Nhưng hành động tiếp theo của đám người này lại nằm ngoài dự tính của tất cả bọn họ, toàn bộ sáu gia tộc, ba môn phái đồng loạt đem một số thành viên hạch tâm, tư chất ưu tú của mình đến Thanh Mộc Cốc rồi bế quan luôn tại đó. Tiếp đó, một thông tin chấn động nữa được hệ thống radio truyền đi khắp Tỉnh Thiên Quốc:

‘Thiên Linh Phái mở trường học đào tạo tu giả tại Thanh Mộc Cốc. Bất kỳ tu giả nào chỉ cần có đủ linh thạch hay có bảo vật trân quý tương ứng đem nộp lên cho Thiên Linh Phái lập tức có thể từ thư viện của Thiên Linh Phái chọn ra một công pháp, pháp quyết tu luyện thích hợp với tu giả đó, thậm chí cả Thiên Long Kiếm Quyết, công pháp tu luyện siêu cường cấp sáu cũng không phải ngoại lệ. Ngoài ra, Thiên Linh Phái còn mở ra cả tòa Thiên Cư Phúc Địa Phủ danh tiếng lẫy lừng để cho những tu giả lăm tiền nhiều của thuê một chỗ làm nơi tu luyện.’

Công pháp cao cấp nghĩa là gì? Cái này thì đến một gã tu giả ngu dốt nhất cũng có thể định nghĩa được! Giá trị của một bộ công pháp tu luyện cao cấp cũng là thứ mà không thể dùng tiền bạc, linh thạch ra mà đo đếm được. Ngay tại những đại môn phái thế lực sâu như biển, bảo vật nhiều như rừng, những công pháp tu luyện cấp ba, cấp bốn trở lên cũng là những bảo vật vô giá, được dùng làm phần thưởng cho những đệ tử có tư chất tu luyện xuất sắc hay lập được nhiều công lao cho môn phái. Tuyệt đối không bao giờ có chuyện dùng linh thạch mà đổi lấy công pháp cao cấp. Ngay cả trên thị trường chợ đen, vốn là nơi ‘không gì không thể mua bằng linh thạch’, thì những công pháp cao cấp cũng không phải là thứ mà những kẻ không có thế lực không lộ chống lưng có thể kiếm được. Còn Thiên Cư Phúc Địa? Đây không phải chỉ là một động phủ tu luyện với những cấm chế bảo vệ mạnh mẽ, có thể phóng to thu nhỏ, bỏ túi mang theo người của các tu giả bình thường có thể dùng vài triệu hay vài chục triệu viên linh thạch cấp bốn là có thể mua được. Tòa động phủ này phải dùng cụm từ ‘thánh địa tu luyện’ để gọi mới đúng. Nguyên liệu chế tạo cơ bản nhất của Thiên Cư Phúc Địa chính là cả một tòa linh nhân chỉ son, linh khí cực kỳ nồng đậm và phải do các đại tu giả Kết Đan kỳ tinh thông luyện khí thuật đích thân ra tay luyện chế trong vòng ít nhất là mười năm. Ngoài ra những thứ khác như phòng ốc tu luyện, luyện đan, luyện khí, tập luyện pháp thuật, linh điền trồng linh thảo, linh lương, chuồng nuôi linh thú,... đều phải được các trận pháp đại sư bố trí các trận pháp, cấm chế hỗ trợ hết sức đặc biệt, nâng cao tỷ lệ thành công trong mọi công việc tu luyện, luyện tập của các tu giả lên không chỉ một, hai phần. Thiên Cư Phúc Địa không phải là thứ mà một môn phái bình thường có thể có. Ngay tại các đại môn phái lớn thì những thứ như Thiên Cư Phúc Địa cũng không phải là thứ mà một tu giả Kết Đan kỳ bình thường có thể sở hữu và bất kỳ ai sở hữu nó cũng coi như bảo vật, giữ khư khư một mình sử dụng, tuyệt đối không chia sẻ cùng ai cả. Vì thế, không một tu giả dám tin vào tai mình khi radio đưa ra thông tin về việc Thiên Linh Phái mở những món bảo vật này ra cho mọi tu giả, bất kể thân phận đều có thể sử dụng, chỉ cần có linh thạch trao ra là được! Nhưng ngay sau khi vượt qua chút ngại ngùng, sợ hãi đó, tất cả các tu giả kể cả là tân tu vô môn vô phái hay đám đệ tử môn kiêu ngạo, thậm chí cả mấy lão đại tu giả Kết Đan kỳ, trưởng lão của các thế lực, gia tộc, môn phái bất kể lớn, nhỏ từ khắp nơi trong cả nước thậm chí cả ở các nước xung quanh cũng ùn ù kéo đến Thanh Mộc Cốc, chong linh thạch trong túi ra thành hàng núi nhỏ để đổi lấy một cuốn công pháp tu luyện mà họ mong muốn. Tuy giá bán của những cuốn công pháp này tuyệt đối không phải là thấp, đặc biệt là cuốn công pháp cấp sáu Thiên Long Kiếm Quyết danh kia thì càng là giá tận trời nhưng không vì vậy mà khiến cho những ‘vị khách hàng’ này nhũn như vậy lấy một cái. Tu giả một khi đến đến những tầng cấp như bọn họ rồi thì luôn sẵn sàng vì bảo vật quý giá mà liều mạng, xá gì chút linh thạch ‘còn con’ đó. Trong một thời gian dài, Thanh Mộc Cốc chật cứng các vị tài chủ rộng rãi, đem đến cho Thành Đạt những khoản thu nhập không thể tưởng tượng nổi. Tất nhiên, không phải tu giả nào đến Thanh Mộc Cốc cũng có đủ số linh thạch để mua được quyền công pháp mà họ mong muốn. Nhất là các vị khách hàng xuất thân là tân tu, có trình độ pháp lực khá cao như Ngưng Dịch kỳ hay Trúc Cơ kỳ tầng thứ tám, thứ chín, những người muốn mua công pháp chất lượng cao thì lại càng khó có khả năng có đủ. Khi đó, vị khách hàng này sẽ lập tức móc trong túi chứa đồ ra những bảo vật mà anh ta hoặc cô ta vất vả tranh đấu cả đời mới có được để bù vào chỗ khuyết thiếu. Những vị tu giả này, trên người ai cũng có một hai món đồ tốt. Tài liệu, pháp bảo, sách vở quý hiếm, linh dược, linh thú, thậm chí cả tin tức tình báo hữu ích... tất cả đều được quy ra thành linh thạch với giá cả khá hợp lý khiến cho hai bên trao đổi, đều hài lòng. Nếu như ngay cả đồ trong túi cũng không thể đủ giá trị của công pháp đó thì vị tu giả đó có thể gia nhập vào đội mộ binh của Thành Đạt, ký hợp đồng đánh thuê và lập tức được trao công pháp miễn phí, ngay lập tức. Thu hoạch từ việc bán pháp quyết, công pháp tu luyện lớn đến mức khiến bất kỳ ai cũng phải kinh hãi. Ngoài số lượng linh thạch, tài liệu quý giá vô cùng kinh người còn có không ít sách vở trân quý. Trong số đó không ngờ có cả một cuốn sách dạy cách sử dụng tà khí để tôi luyện một loại ma thuật vô cùng tà ác. Nếu như có thể tu luyện thành thì một tu giả Ngưng Dịch kỳ cũng hoàn toàn có thể ‘hấp diễm’ bất kỳ tu giả Kết Đan kỳ nào. Quyền sách này lập tức trở thành của riêng của Thành Đạt, không ai có thể tranh dành.

Trong một căn mật thất tại Thanh Mộc Cốc, Thành Đạt trần như nhộng, ngâm mình trong một cái bồn nước thuốc, chỉ thò ra mỗi cái đầu trên mặt nước để lắng nghe một tên thuộc hạ đứng ngoài báo cáo những sự vụ diễn ra trong ngày. Đầu óc gã liên tục hoạt động với công suất cao nhất để sắp xếp lại các mưu kế, tính toán của mình. Không phải vô cớ mà Thành Đạt mở rộng kho thư viện công pháp, pháp quyết trân quý mà Thanh Mộc Kiếm Môn đã mất cả ngàn năm không ngừng tranh đoạt, cướp bóc mới tích lũy ra được cho thiên hạ cùng chung hưởng chỉ đổi lấy một ít linh thạch, tài liệu như vậy! Thực ra đây chính là một bước trong kế hoạch, một mũi tên bắn trúng ba con chim của gã: hành động ‘rộng rãi’ của Thành Đạt đã mang lại cho gã ba

thứ quan trọng nhất đối với gã hiện này là linh thạch, danh tiếng và thời gian.

Thiên Linh Phái chỉ vừa quật khởi, lại quật khởi quá nhanh. Sự vụ rắc rối cần giải quyết nhiều như châu chấu. Nhưng vấn đề làm gã đau đầu nhất là đám gia tộc, môn phái mới đầu về kia. Bọn người này không ai không phải là ‘cáo già thành tinh’, gian xảo không để đâu cho hết, trong khi Thành Đạt vẫn chỉ là một con nghé non, chưa có nhiều kinh nghiệm quản lý công vụ. Thiên Linh Phái giống như một con hổ non đứng trước một bầy sói xám. Nếu như đám người này mà nảy sinh dã tâm, âm thầm giờ thủ đoạn thì gã vô phương đối phó. Vì vậy, gã thẳng tay nhét mấy cuốn công pháp cấp năm, cấp sáu đó vào mồm chúng, làm cho chúng mừng rỡ, vội vội vàng vàng bế quan tu luyện, không còn thời gian để phá bình gã nữa. Việc gã cho thiên hạ thoải mái đến mua sách công pháp cũng nhằm vào mục tiêu tương tự như vậy. Tu luyện công pháp, đặc biệt là công pháp cấp cao đâu phải là việc chỉ cần một, hai tháng là xong. Khoảng thời gian đó quá đủ để Thành Đạt ổn định đại cục. Không những thế, gã còn thu được rất nhiều lợi ích khác: thanh danh cũng là một trong số đó.

Trước khi mưu kế này được thực hiện, Thiên Linh Phái về cơ bản vẫn chỉ là một môn phái vô danh tiểu tốt tại Tỉnh Thiên Quốc thậm chí cả ở tại khu vực Sơn Đông này. Một loạt hành động cướp bóc, tấn công các tổ chức thổ phi, lĩnh đánh thuê, Thanh Mộc Kiếm Môn và cả việc môn phái này được một đại môn phái như Thiên Phụng Cung tung ra cảnh ô liu chào đón... chỉ có thể khiến cho những vị tai to mặt lớn, những đại nhân vật hùng tài đại lược và một ít những người ‘vô công rồi nghề’ có thời gian rảnh rỗi mà để tâm đến tình hình chính sự của khu vực mới biết đến tên tuổi bọn họ, còn hầu hết tu giả hoặc là điên cuồng tu luyện hoặc cầm đầu cầm cổ, chạy vạy khắp nơi lo cơm từng bữa thì chắc chắn không thể biết đến tên tuổi của môn phái này. Điều này đồng nghĩa với việc trong giới tu giả Sơn Đông, danh tiếng của Thiên Linh Phái vẫn kém xa bất kỳ một gia tộc, một tổ chức, một thương hội lâu năm nào trong vùng. Nhưng sau khi Thành Đạt cho phép toàn bộ các tu giả chỉ cần có tiền là có thể đến Thanh Mộc Cốc đổi lấy công pháp chất lượng cao thì mọi chuyện hoàn toàn thay đổi. Tu giả tán tu thiếu nhất cái gì? Chính là công pháp tốt để tu luyện. Hầu hết tu giả tán tu Ngưng Dịch kỳ vẫn chỉ tu luyện những công pháp bậc ba bình thường hoặc thấp kém hơn nữa là một ví dụ điển hình cho việc đời sống tu luyện của bọn họ kham khổ đến mức độ nào. Việc Thành Đạt mở cửa thư viện đối với đám tu giả này chẳng khác nào một cơn mưa rào giữa đại hạn. Khắp Tỉnh Thiên Quốc có thể có tu giả không biết đến sự tồn tại của cả những đại môn phái uy danh hiem hách như Lục Đại, Thiên Phụng Cung... nhưng tuyệt đối không có tu giả nào không biết đến Thiên Linh Phái và việc Thiên Linh Phái mở cửa thư viện cho mọi người đều có cơ hội học tập. Thanh danh và địa vị của Thiên Linh Phái trong lòng các tu giả ở Tỉnh Thiên Quốc, đặc biệt là trong giới tán tu, rực rỡ như mặt trời chính ngọ.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

“Thưa ông chủ! Thời gian hôm nay đến đây là đã đủ rồi đấy ạ! Ngài không nên ngâm mình lâu hơn nữa ạ!”

Một ông lão râu tóc bạc trắng như cước mặc y phục của thầy thuốc đứng bên cạnh thùng nước thuốc Thành Đạt đang ngâm mình này giờ, cất giọng cung kính thưa. Lão già này tên gọi là Thục Dược, một luyện dược sư cấp hai rất có danh tiếng trong việc nghiên cứu và bào chế các loại linh đan, diệu dược cấp thấp trong khu vực Thăng Thiên Thành, kinh thành cũng là một vùng trọng trấn của Tỉnh Thiên Quốc. Sau khi thanh danh của Thiên Linh Phái và Thành Đạt tiệp khởi lây lung, rất nhiều kỳ nhân dị sĩ từ khắp nơi tìm đến hoặc xin gia nhập hoặc dùng tài nghệ của mình để đổi tài liệu quý hiếm, sách quý. Lão già Thục Dược này cũng là một trong số đó. Những người này, không ai trong tay là không có những quân bài vô cùng đặc biệt. Nếu xét một cách toàn diện thì có lẽ bọn họ không so sánh được với các đệ tử xuất thân quyền quý. Nhưng bọn họ có thể tồn tại được trong thế giới khắc nghiệt như thế giới các tu giả là vì đều có những sở trường đặc biệt khiến người khác không thể không cảm thán, kính phục. Ví dụ như lão Thục Dược này, ngay sau khi gia nhập vào Thiên Linh Phái lập tức ra tay điều chế một loại linh dịch có tên gọi là Hóa Linh Thủy, mà Thành Đạt đang ngâm mình trong đó đây. Đây là một loại linh dịch cấp hai có tác dụng giúp tu giả củng cố cơ thể, tăng cường thần thức và quan trọng nhất: hóa tán, dung hòa, hấp thu những linh lực dư thừa còn tồn đọng trong cơ thể do chấn thương hay phục dùng đan dược quá liều lượng gây ra. Đây đúng là liều thuốc tốt, giúp ích rất nhiều cho một kẻ cả khi trúc cơ lẫn lúc ngưng dịch đều dùng đan dược một cách hết sức dọ người như Thành Đạt.

Thành Đạt mặc lại y phục như bình thường rồi quay lại với công việc sự vụ bình thường của môn phái. Công việc cần giải quyết gần đây thực sự quá nhiều. Không nói việc gì khác, chỉ nội việc sắp xếp nhân sự, tổ chức bộ máy quản lý không thôi cũng đủ khiến cho Thành Đạt chóng mặt, nhức đầu. Do là thế lực của bản môn vừa mới được mở rộng, nên việc sắp xếp nhân sự trong môn phái không phải là cứ ‘có tài là dùng’ hay ‘người có tài, đức ra sao, được xếp ở vị trí tương xứng như vậy’... như trong mấy cuốn tiểu thuyết ba xu của lũ nhà văn ‘tự sướng’ thường xuyên ca tụng. Vấn đề sắp xếp nhân sự là một vấn đề chính trị, đối nội cực kỳ quan trọng và nhạy cảm. Đám thuộc hạ của Thành Đạt đều là những tán tu thô lỗ, thiếu học thức, không làm cho bọn họ thực sự khâm phục thì khó có cách nào khiến cho bọn họ ngoan ngoãn nghe lệnh, rồi những kẻ đã đi theo gã từ lâu nghĩ bản thân có công, muốn có vị trí quyền lực trong cơ cấu tổ chức, rồi những kẻ đã lập được công lớn, cũng muốn có phần, những kẻ có trình độ pháp lực cao thâm cũng không cam tâm ở dưới trướng, chịu nghe lệnh của những kẻ có pháp lực thấp hơn, rồi thì những kẻ giỏi giao tế, được nhiều người ủng hộ... Không chỉ có vậy, sáu gia tộc, ba môn phái đã hàng phục gã kia nếu như không được chia ‘chén canh quyền lợi’ thì khó có thể tiếp tục trung thành lâu dài được. Tóm lại, Thành Đạt chỉ có thể sắp xếp được bảy, tám vị trí (đủ các cấp) là hoàn toàn ưng ý, còn các vị trí khác đều là ‘đèo cây giữa đường’, hoàn toàn lựa theo ý kiến của những người khác mà sắp đặt, chất lượng cũng vì vậy mà kém không chịu được. Đây là gã còn may khi mấy ‘con cáo già’ vì trúng kế của gã mà đang miệt mài bế quan khổ tu nên gã chỉ phải đối phó với mấy gã còn ‘non gan, mềm tay’, thiếu quyền lực, kinh nghiệm và cả các mối quan hệ chông chéo phức tạp của mấy thế lực kia thôi. Nếu không có trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra. Sau khoảng một tháng hay hơn vậy, việc bố trí các vị trí nhân sự trong Thiên Linh Phái rốt cuộc cũng có thể coi như tạm hoàn thành. Thiên Linh Phái giờ đây đã thực sự lột xác thành một tổ chức quyền lực chính trị, xã hội thực sự, không còn là một tổ chức quân sự đơn thuần mang hơi hướng của những đám lĩnh đánh thuê, đạo tặc, thổ phi nữa. Bước xong bước chân này, Thành Đạt liền bước sang bước tiếp theo.

Thị trấn Sơn Đông, Sơn Đông Điện. Tòa đại điện này là nơi ở của chủ nhân, trưởng trấn cai quản thị trấn Sơn Đông và cũng là cai quản cả vùng Sơn Đông rộng lớn. Bản thân tòa đại điện này cũng không phải là bình thường mà vốn là một tòa Tiên Cư Phúc Địa Động (cùng một loại nhưng cao cấp hơn so với Tiên Cư Phúc Địa Phủ một bậc) duy nhất trong toàn khu vực Sơn Đông do tiền nhân của Sơn Đông Phái xây dựng và không ngừng kiến tạo, trang hoàng, nâng cấp cho đến tận khi hoành tráng như ngày nay. Trong tòa đại điện, một người thanh niên ăn mặc đơn giản, mặt đẹp như ngọc, da trắng bóc, môi đỏ như son, ánh mắt tuy ôn hòa nhưng thỉnh thoảng lại lộ ra những tia kiếm ý vô cùng sắc bén, vô hình vô khí, chứng tỏ một thân kiếm tu cực kỳ thâm hậu im lặng đứng hầu bên cạnh một lão nhân râu tóc dài mà bạc phơ, đầy vẻ tiên phong đạo cốt, Sơn Đông Lãnh Lão, chương môn của Sơn Đông Phái. Gương mặt cả hai người đều vô cùng đăm chiêu, khó coi. Cũng khó trách được họ, bất kỳ vốn luôn tin chắc rằng mình là vương, là tướng, là bá chủ tuyệt đối của cả một vùng rộng lớn với hàng triệu tu giả các cấp bỗng nhiên lại có thêm một kẻ khác có khả năng thách thức quyền lực của mình, mà bản thân lại không thể làm gì được thì đều sẽ khó chịu ra mặt như vậy thể này.

“Gần đây, hân ta có hành động gì mới không?” Sơn Đông Lãnh Lão hững hờ hỏi

“Bẩm sư tôn! Sau khi sắp xếp xong nhân sự, gã ta cho triệu tập các thương nhân lớn trong cả nước đến để đặt mua chiến khí, áo giáp và các công cụ chiến tranh khác. Mới đây nhất, gã lại cho mời các học giả nghiên cứu nhiều vấn đề đa dạng đến để tổ chức một buổi thảo luận về vấn đề ‘trị nước an dân’, làm cho ‘dân giàu nước mạnh’!” Chàng thanh niên đẹp trai hơi ngừng lại một chút rồi mới nêu ra thắc mắc của bản thân “Học trò không hiểu gã ta muốn làm gì cả! Với thực lực đó chẳng lẽ gã ta lại dám to gan nhắm vào chúng ta sao? Chẳng lẽ gã thực muốn lấy trứng chọi với đá?”

Người thanh niên này tên là Quỳnh Minh, chính là đệ tử chân truyền của Sơn Đông Lãnh Lão, là người đang được toàn bộ Sơn Đông Phái dốc sức bồi luyện để mau chóng thành tài, hòng trở thành một vị lãnh đạo xuất sắc của Sơn Đông Phái đời kế tiếp. Quỳnh Minh năm nay năm mươi tuổi, tiến vào Trúc Cơ từ năm mười hai tuổi và vừa mới ngưng dịch thành công ba năm trước mà nay đã đạt đến Ngưng Dịch kỳ tăng thứ sáu, là tu giả được công nhận có khả năng tiến vào Kết Đan kỳ nhất tại khu vực Sơn Đông trong vòng một trăm năm tới, tư chất tu luyện và căn bản có thể coi là tốt nhất trong lớp người trẻ tuổi của cả vùng Sơn Đông. Đẹp trai, tài giỏi, địa vị gia thế cao, tính người lại hòa nhã dễ gần, giỏi ăn nói, giao tế với người đời, Quỳnh Minh là ngôi sao sáng chói, là thần tượng của các tu giả khu vực Sơn Đông. Từ sau khi Thành Đạt bỗng dưng xuất hiện, oanh chấn cả vùng, Sơn Đông Phái và các môn phái trong vùng đều đã vận dụng tất cả năng lực tình báo của mình để tra xét lai lịch, tính cách, sở thích, quá trình tu luyện, loại công pháp, pháp quyết tu luyện, trình độ tu luyện, quá trình phát triển, thực lực hiện tại của bản thân... tới tận chân tơ kẽ tóc. Hiện tại, Quỳnh Minh có thể tự tin mà tuyên bố là gã đã hiểu rõ Thành Đạt và Thiên Linh Phái như lòng bàn tay của gã. Nhưng dù đã có trong tay từng đó thông tin, Quỳnh Minh không thể nào giải thích được rốt cuộc thì Thành Đạt đã và đang định làm gì.

Sơn Đông Lãnh Lão nghe vậy thì cười nói

“Ngươi nghĩ vậy là quá sai lầm rồi! Tên nhóc đó không phải là đang chuẩn bị chiến tranh đâu. Gã đang nỗ lực để dương danh đó thôi.”

“Dương danh?” Quỳnh Minh ngờ người “Sư phụ chẳng lẽ cho rằng gã vẫn còn chưa đủ danh tiếng hay sao à?”

Tiêu diệt Thanh Mộc Kiếm Môn; giết Thiên Long Kiếm Quan Tắc Cỗ; được Thiên Phượng Cung chiêu mộ; mở ra thư viện cho tán tu dùng linh thạch đổi lấy công pháp... tất cả những sự việc đó thực sự đã khiến cho danh tiếng của Thiên Linh Phái và Thành Đạt nổi như cồn, không ai không biết, danh tiếng to lớn đến mức độ đến cả một tu giả như Quỳnh Minh còn phải khâm phục và ghen tỵ cực kỳ. Quỳnh Minh thực không thể tưởng tượng được một người có danh vọng đến như vậy còn phải nỗ lực lớn đến như vậy chỉ để dương danh.

Sơn Đông Lão Nhân lại cười rồi giải thích

“Tiêu diệt Thanh Mộc Kiếm Môn, giết Thiên Long Kiếm, được Thiên Phượng Cung chiêu mộ... giúp thăng nhóc đó có danh tiếng khá lớn nhưng đều chỉ là danh tiếng về việc gã là một chiến tướng có tài mà thôi. Việc đem công pháp cao cấp ra bán cho đám tán tu cũng chỉ khiến mọi người nhớ đến gã như một người hào phóng, biết chia sẻ với người khác. Những danh tiếng này chắc chắn rất có ích cho việc tạo dựng nền tảng cho tương lai của gã nhưng cũng chỉ là nền tảng thôi! Nếu gã muốn phát triển cao thêm nữa thì đương nhiên phải có danh tiếng tương xứng mới được.”

Quỳnh Minh ngẫm nghĩ một hồi mới hiểu ý tứ của sư phụ gã. Những thứ mà mọi người biết về Thành Đạt trước đây vốn tuy lớn nhưng chỉ nói nên rằng Thành Đạt là một vị chiến tướng, giỏi, một thuộc hạ xuất sắc hay là một người tốt. Những thứ đó ngoài việc khiến cho mọi người biết đến tên tuổi của gã ra thì gần như chẳng mang lại bất kỳ lợi ích đặc biệt gì cho gã, nhất là những lợi ích có thể hỗ trợ gã cất bước trên con đường xây dựng đại nghiệp. Chính vì vậy, một loạt những hành động gần đây của Thành Đạt chính là để gây dựng những danh tiếng cho gã về phía cạnh một bá chủ, lòng mang chí lớn. Chỉ những danh tiếng kiểu này mới có thể mang đến cho Thành Đạt những nhân tài đang bắt đầu chớm nở, những ‘nhà đầu tư’ muốn tìm kiếm cơ hội, những đối tác có địa vị... Quỳnh Minh khẽ biến sắc. Gã thật không ngờ trong những người đồng trang lứa với gã lại có một kẻ đáng sợ đến như vậy. Thật là một đối thủ đáng sợ, ngoài sức tưởng tượng của gã. Cũng may cho Quỳnh Minh, gã ta không phải đơn độc đối đầu với tên quái vật kinh khủng này. Bên cạnh, gã vẫn còn vị sư phụ đại tài đại trí đang đứng trước mặt gã đây. Quỳnh Minh xưa nay luôn có tín niệm vô bờ đối với Sơn Đông Lãnh Lão. Gã tin chắc rằng dù cho trời có sụp xuống thì vị sư tôn đầy tài trí của gã này cũng có thể nâng lên được. Không phụ lòng kỳ vọng của tên đệ tử, Sơn Đông Lãnh Lão cười nói

“Thằng nhóc đó muốn dương danh, không khỏi quá nóng vội đi! Chúng ta không cần ra tay phá nó nhưng cũng không thể để nó tùy ý mà làm không coi ai trên đầu như vậy được. Cần nhắc nhở cho gã ta biết được ai mới là chủ nhân ở vùng Sơn Đông này. Ta muốn tổ chức một Sơn Đông Tỷ Võ Hội; vừa nhắc nhở bọn chúng một chút vừa hy vọng có thể tìm ra một ít ngọc thô trong núi sỏi, đem về đào tạo, huấn luyện thêm cũng tốt.”

Quỳnh Minh im lặng ngẫm nghĩ những lời sư phụ vừa nói. Qua một hồi lâu, gã ta như thức ngộ ra được điều gì đó lập tức mừng rỡ vô cùng, chấp tay vái dài sư phụ gã

“Sư phụ người đúng là thần minh. Một kẻ nhỏ mà khiến cho tên kiêu hùng mới nổi đó vô phương phản kháng, lại có thể nâng cao danh tiếng bản môn cùng với chiêu mộ nhân tài cho bản môn. Thực là một mưu kế ‘nhất cử tam tiện’. Phen này đồ nhi chắc chắn tên Thành Đạt đó sẽ phải bó tay chịu khuất phục mà thôi.”

Nghe tên đồ đệ yêu nói vậy Sơn Đông Lãnh Lão khe khẽ lắc đầu vừa vuốt râu vừa răn dạy

“Chỗ đáng sợ nhất của gã Thành Đạt đó không phải là thực lực bản thân, tài năng cầm quân, ẩn nhẫn hay chính trị mà là ở khả năng nhận ra thời cơ và tài năng biến thời cơ đó thành sự thực. Tay trắng làm nên sự nghiệp. Những loại người như thế này đều là những kẻ cực kỳ khó đối phó. Dù cho đối thủ có chèn ép họ mạnh mẽ đến đâu thì họ vẫn có thể đảo ngược tình thế chỉ trong chớp mắt, bất kỳ lúc nào. Vì thế, một khi đã coi họ là kẻ địch thì tuyệt đối không được coi thường, lo là mất cảnh giác với bọn họ một giây phút nào hết. Nếu không, cái giá mà con phải trả sẽ vô cùng đắt, đắt đến mức có trả cả cuộc đời cũng không thể trả nổi! Con hãy nhớ kỹ điều này!”

Quỳnh Minh tái mặt, liên tục gạt đầu văng dạn, ghi nhớ trong lòng. Sơn Đông Lãnh Lão vừa dặn dò lần cuối vừa phất tay ra hiệu cho gã lui lại

“Người đi lập một danh sách những người cần mời tham dự đi!”

“Thưa, vâng!” Quỳnh Minh về mặt lo âu, hành lễ cao lui.

Còn lại một mình trong đại điện, Sơn Đông Lãnh Lão sắc mặt lập tức trầm hẳn xuống. Ông khẽ lật bàn tay, trong lòng bàn tay một bức thư nhỏ bé hiện ra, trong bức thư chỉ có một câu văn ngắn ngủi nhưng lại làm ông lo lắng khôn nguôi

“Giao Thủy có biến!”

Giao Thủy chính là chủ tử của Giao Phong, là một đại thương nhân, một trong những tài chủ lớn nhất, nhiều quyền lực nhất tại vùng Sơn Đông này, thậm chí nếu xét trên phạm vi cả nước thì lão ta cũng có thể lọt vào danh sách mười thương nhân nhiều quyền lực nhất cả nước. Là một vị bá chủ cả một vùng Sơn Đông Lãnh Lão hiểu rõ sức mạnh của linh thạch to lớn đến mức độ nào. Lão ta cũng hiểu rõ, Giao Thủy không phải là loại thương nhân chỉ biết có tiền. Bản thân Giao Thủy là một kẻ giàu tham vọng, dưới trướng có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, hệ thống tình báo phức tạp đa đoan. Gia sản to lớn, quan hệ rộng khắp, phức tạp, đủ loại thành phần, thế lực thâm sâu không thấy đáy, Giao Thủy đúng là một nhân vật đủ thực lực để làm xoay chuyển cục diện của cả một khu vực, thậm chí cả thế cục của Tinh Thiên Quốc. Một người như Giao Thủy lại có ý muốn đầu tư vào cho Thành Đạt! Ý nghĩa của thông tin này thực sự khiến Sơn Đông Lãnh Lão phải ghê sợ.

Sơn Đông Lãnh Lão xiết chặt bàn tay, bót nát bức thư trong tay thành một đồng giấy vụn. Lão vốn định lợi dụng Giao Phong để khiến giằng bẫy Thành Đạt. Không ngờ khéo quá hóa vụng lại khiến cho Thành Đạt có cơ hội tiếp xúc với một kẻ như Giao Thủy. Mỗi hận này... thực khiến lão nhức nhối, tê tái cả tâm lòng. Ánh mắt lão léo lên những tia sáng sắc bén, lạnh lẽo. Một luồng linh áp mạnh mẽ lấy cơ thể lão làm trung tâm, như một cơn lốc quét qua khắp căn đại điện, khiến cho đám bàn ghế rên rỉ một trận thê thảm. Sơn Đông Lãnh Lão đưa mắt về phía xa, lạnh giọng rít lên như một cơn răn độc.

“Nhà người biết lợi dụng khi Lục Đại đến đây để vuon lên. Nhưng nay Lục Đại đều đã dời đi. Kẻ thù của người lại không ít. Hừ! Ta xem, nhà người làm thế nào để thoát khỏi khốn cục này!”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Trong mấy ngày này, tâm trạng của Thành Đạt giống như thời tiết. Cảm xúc của gã cứ như vừa mới bay lên thiên đường, lại rơi thẳng xuống địa ngục. Trong một tháng qua, gã bội thu về mọi mặt, linh thạch chất đầy kho, tài liệu quý giá cao thành núi, anh tài khắp nơi kéo về dưới trướng, các đại nhân vật, thế lực đối tác hùng mạnh cũng xuất hiện và đưa ra những điều kiện hợp tác mà dù có nằm mơ gã cũng không thể tưởng tượng ra được. Điều tuyệt diệu nhất là mấy ngày trước, Nguyễn Anh Tuấn lại tìm đến gã, một lần nữa đề nghị gã gia nhập Thiên Phụng Cung. Thành Đạt lại khôn khéo dùng một lượng lớn tài liệu ‘đảm mồm’ gã ta, tiếp tục câu giờ. Dân gian có câu ‘Có tiền có thể sai khiến cả quỷ thần’. Nguyễn Anh Tuấn tuy là một nhân vật cực kỳ xuất sắc, tài trí kinh thế, nhưng cũng không phải là thần thánh. Trước những câu nói ngon ngọt và những món quà quý giá của Thành Đạt, Nguyễn Anh Tuấn cuối cùng cũng vui vẻ bỏ đi và vẫn đề cho Thành Đạt một cái ‘ô danh tiếng không lồ’ che đầu. Cái ô này chắc chắn sẽ giúp Thành Đạt tránh được rất nhiều phiền phức không đáng có, thu phục được không ít nhân tâm và cả dễ dàng lôi kéo những kẻ ‘có tài vô đức’ chỉ chăm chăm muốn ‘làm đĩa bán chân hạc’ hòng hưởng chút ‘khí thoí’ của Thiên Phụng Cung. Lợi ích to lớn đến không thể đo lường. Ngoài ra, Nguyễn Anh Tuấn còn hào phóng, để lại cho Thành Đạt một quyển sách mỏng, ghi lại những thông tin cần biết về các thế lực ngầm và những thế lực có liên quan đến các môn phái khác trong Lục Đại ở Tinh Thiên Quốc; những kẻ gã ta ‘nên làm lòng’ và những kẻ nếu Thành Đạt đụng đến là Thiên Phụng Cung lập tức trở mặt liền. Những thông tin này quý giá đến mức độ nào đối với một thế lực vừa quật khởi như Thiên Linh Phái của Thành Đạt thì chắc không cần phải nói cũng quá rõ ràng. Thành Đạt vì điều này mà hưng phấn đến mức quên cả đồng tiếp vai tuồng lạnh nhạt, hừng hờ trước mặt đám thủ hạ mà thỉnh thoảng lại nhếch môi cười sảng sặc như một bệnh nhân tâm thần phân liệt. Chính ngay lúc đó, một lá thư lạnh lùng đã đập thẳng gã xuống mặt đất, tông thẳng gã vào mười tám tảng địa ngục, vốn không có lối thoát kia.

Cầm trong tay bức thư mời tham dự Sơn Đông Tỷ Võ Hội của lão già chết toi Sơn Đông Lãnh Lão, Thành Đạt có cảm giác giống như đang cầm một cục than hồng, không phải nói là thư mời này còn nóng hơn cả một cục than hồng nữa. Với thực lực hiện nay của gã, cầm than hồng, nước đá hay viên kẹo bình thường cũng chẳng khác gì nhau. Ấy thế mà lá thư không nóng không lạnh, lời lẽ ôn hòa, lễ độ như một gã hủ nho đáng chết lại khiến gã đau nhức đến tận tim gan

“Son Đông Tỳ Vô Hội! Son Đông Tỳ Vô Hội!... Con bà nó! Thăng già Lãnh Lão này đúng là thâm như Tàu!” Thành Đạt phẫn hận rít lên thành tiếng

Son Đông là tên riêng của môn phái Son Đông, là tên của thị trấn Son Đông và cũng là tên gọi của cả khu vực Son Đông này. Son Đông Tỳ Vô Hội có nghĩa là hội ti thí, tranh đấu, phân cao thấp võ thuật, pháp thuật của các tu giả môn nhân đệ tử Son Đông Phái nhưng cũng có nghĩa là của toàn bộ các tu giả thuộc khu vực Son Đông này. Hiểu thế nào cũng đúng! Nếu hiểu điều này theo cách thứ nhất; chẳng có gì để nói cả! Nhưng nếu bị hiểu theo ý thứ hai thì... khác nào trắng trợn tuyên bố cả vùng Son Đông này là của Son Đông Phái, Son Đông Phái có toàn quyền đại diện, phát ngôn thay cho cả vùng. Những môn phái, tổ chức, thế lực tu giả khác trong vùng Son Đông này có lẽ chỉ tồn tại như những lá phiếu biểu quyết tán thành quyết định của Son Đông Phái mà thôi. Điều đó có ý nghĩa gì; có thể gây tác động to lớn đến mức độ nào với tình hình chính trị, xã hội... hiện tại của cả khu vực Son Đông này! Bất kỳ kẻ có trí tuệ nào cũng có thể đoán ra được.

Tổ chức Son Đông Tỳ Vô Hội, Son Đông Phái đã tung ra một đòn tấn công hiểm độc vào đúng nhược điểm trí mạng của Thiên Linh Phái vừa mới quật khởi và Thành Đạt đang hùng hực hùng tâm tráng trí. Đòn tấn công đầy mùi chính trị này còn hung ngoan, tàn độc, ác ôn có sức công phá mạnh mẽ gấp mấy mươi lần so với một cuộc tấn công bằng võ lực, sức mạnh quân sự đơn thuần. Nó khiến cho tất cả tu giả trong vùng nhớ ra được địa vị của Thiên Linh Phái và địa vị của Son Đông Phái, làm cho những kẻ ‘ngây thơ’ bị tấm màn hào quang chói sáng của danh tiếng gần đây của Thiên Linh Phái làm cho ‘quáng gà’ phải tỉnh lại, đối diện với thực tế. Địa vị của Son Đông Phái tại khu vực Son Đông này không phải được củng cố và bảo vệ chỉ nhờ vào chiến lực và kinh tế của Son Đông Phái. Thứ chân chính bảo vệ cho nó chính là lòng ngưỡng mộ, trung thành, tôn phục,... của những tu giả cấp thấp trong khu vực. Những tình cảm này, bình thường không bao giờ lộ ra nhưng khi có điều kiện thì sẽ cháy bỏng như một đồng lửa trại đêm hè. Son Đông Tỳ Vô Hội lần này chính là một trong những cơ hội như vậy. Trong khoảnh khắc, hầu hết mọi tu giả trong vùng Son Đông này đều đồng tâm nhất trí quay đầu hướng về thị trấn Son Đông, gần như quên đi Thiên Linh Phái! Bao nhiêu công sức gây dựng danh tiếng, thu phục nhân tâm của Thành Đạt cứ thế đổ xuống sông, xuống biển. Với tình trạng thiên hạ thế này, nếu sau này Thành Đạt phát binh chống lại Son Đông Phái, khả năng ‘ăn’ phải ‘chúng nó’ là rất lớn!

‘Địa vị khác nhau! Danh tiếng khác nhau!’ Thành Đạt không thể không một lần nữa ngẩng đầu lên trời mà cảm khái, chán nản, hòa cùng bức dọc. Nhưng cũng chỉ trong chớp mắt, những thứ cảm xúc đó lập tức biến mất, thay vào đó là sự lạnh lẽo, tự tin, có phần cuồng nhiệt

“Hừ! Thế cũng tốt! Hắc hắc hắc... Không ngờ phiền phức lớn như thế này lại có thể đem đến cho ta những lợi ích to lớn đến như vậy! Lão già chết toi Son Đông mà biết được thì chắc chắn sẽ phải phun máu thành vòi!” Thành Đạt không nhịn được lẩm bẩm ra miệng.

Trên thế giới này có một loại người, loại người cực kỳ tự tin vào năng lực của bản thân và cực giỏi trong việc tìm kiếm cơ hội, lợi ích to lớn cho bản thân trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Những người như vậy được miêu tả trong một câu nói nổi tiếng của một tỷ phú ‘Đu có lột hết quần áo của tôi, tước bỏ hết tài sản, địa vị, danh tiếng của tôi và vứt tôi vào giữa hoang mạc Sahara, chỉ cần một đoàn du mục đi qua, tôi sẽ lại trở thành tỷ phú’. Họ chính là những kẻ luôn thành công trong cuộc sống và đạt được những thành tựu mà thiên hạ thế nhân phải nghiêng đầu kính phục và đổ toàn bộ cho duyên phận và cơ duyên may mắn của họ. Không còn nghi ngờ gì nữa, Thành Đạt chính là một đại diện xuất sắc của dạng người này. Son Đông Lãnh Lão dù đã nhận ra được ít nhiều khả năng thực sự của Thành Đạt nhưng rõ ràng lão ta vẫn còn đánh giá quá thấp trí tuệ của Thành Đạt. Khốn cảnh mà lão tạo dựng ra, đã tạo ra cho Thành Đạt một cơ hội tốt để một lần nữa chuyển thân. Sau lần chuyển thân này, cả Son Đông Phái lẫn Son Đông Lãnh Lão đều không còn đủ tư cách để so sánh với gã nữa. Thành Đạt mạnh mẽ vứt bỏ thân phận một cường hào nơi địa phương để chuyển thành bá chủ quyền nghiêng thiên hạ, một kẻ có đủ tư cách, thực lực để vạ người kính phục. Đây là điều mà chính bản thân Thành Đạt cũng không ngờ đến được.

“Cho gọi Thiên Trường!” Thành Đạt hững hờ ra lệnh

Thiên Trường là một người đàn ông trung niên, đậm người có vẻ thô hào lỗ mãng nhưng thực chất cực kỳ tinh tế và cẩn thận. Gã vốn là thủ hạ của Giao Thủy, được Giao Thủy cử đến giúp đỡ Thành Đạt về mặt quản lý tiền bạc, kho tàng, vật tư (hiện tại Thiên Linh Phái đã phát triển quá lớn, Nguyệt Dao không còn đủ tài sức để quản lý hậu cần cho toàn phái nữa). Hơn nữa, việc đưa Thiên Trường đến giám sát cũng là một trong những điều kiện ngầm mà Giao Thủy đưa ra cho Thành Đạt. Thành Đạt hiểu được đây là vấn đề cần trọng cần thiết của một nhà đầu tư khi đầu tư vốn vào một ‘hạng mục quan trọng, to lớn’ nên lập tức chấp nhận. Đối với người khác, Thiên Trường chỉ có tác dụng đến như vậy. Nhưng đối với Thành Đạt, gã này còn một tác dụng nữa, giá trị sử dụng tuyệt đối không phải là nhỏ

“Ông chủ! Người cho gọi thuộc hạ!” Thiên Trường bước vào đại diện vái chào Thành Đạt rồi im lặng đứng đợi lệnh

Thành Đạt gật đầu rồi lấy giọng hững hờ nói

“Son Đông Lãnh Lão muốn tổ chức Son Đông Tỳ Vô Hội. Đại hội lần này là cơ hội tuyệt hảo để cả vùng Son Đông chúng ta ngừng đầu lên, nở mày nở mặt với người đời. Nhưng nếu không làm khéo thì ngược lại sẽ khiến cho thanh danh của chúng ta bị đập xuống tận đáy bùn nhơ. Chúng ta không thể không cân trọng mà lo lắng, e ngại cho được. Nhà ngươi thay mặt ta đến các môn phái gia tộc trong vùng dò hỏi ý tứ của bọn họ về việc này. Nhất là phải chú ý hỏi họ xem, có định ra tay hỗ trợ hay đầu tư gì vào đây hay không. Ừm... Nhà ngươi cũng tính toán một chút xem liệu chúng ta có thể đầu tư một khoản thật lớn vào vụ này không. Nếu có thể không ngại đặt một biệt cư tại thị trấn Son Đông, phái người đến đó quản lý, đôn đốc công việc.”

Thành Đạt càng nói, sắc mặt Thiên Trường càng kém. Son Đông Phái tại sao lại tổ chức Son Đông Tỳ Vô Hội cho phép tất cả các tu giả trong cả nước tham gia, lại còn lấy cả những pháp bảo cấp bốn, cất giữ lâu năm trong nội khố ra làm phần thưởng cho kẻ chiến thắng... đến thẳng ngu cũng đoán ra được phần nào nguyên nhân sâu xa trong đó. Bây giờ, ông chủ lại công khai phái người đi khắp nơi để dò hỏi ý tứ các thế lực trong vùng về hành động này của Son Đông Phái; thậm chí còn muốn lấy có góp vốn đầu tư vào đại hội mà đòi mở cả một biệt khu tại giữa tổng đàn của Son Đông Phái; còn đòi phái người đến đồn trú thường xuyên ở đó nữa... Hành động này có ý nghĩa gì; há Thiên Trường lại có thể không biết! Thiên Trường có thể đoán ra, làm sao những con hồ ly tinh như Son Đông Lãnh Lão lại không thể đoán ra. Đây đúng thực là một cú tát thẳng tay vào giữa mặt của Son Đông Phái. Son Đông Phái vì quy củ cho phép thương nhân và tu giả tự do đến đầu tư buôn bán tại thị trấn Son Đông nên sẽ không lập tức trở mặt hay ngang nhiên cự tuyệt đề nghị này của ông chủ. Nhưng trong bóng tối, đòn phản kích của môn phái này và những kẻ ủng hộ bọn họ sẽ không phải là thứ mà một thế lực vừa quật khởi như Thiên Linh Phái có thể tiêu hóa được.

Thiên Trường tro mắt ra nhìn Thành Đạt, không biết phải nói năng thế nào nữa. Lão ta không tin là Thành Đạt không hiểu những điều đơn giản này. Nếu

như vậy mà Thành Đạt vẫn làm thì chỉ có thể có hai khả năng, một: Thành Đạt là một thằng điên, cuồng vọng, chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn. Hai: Thành Đạt đang có âm mưu thâm hiểm nào đó được nguy trang bởi hành động ngớ ngẩn này. Thiên Trường khẽ đảo mắt mấy vòng, suy nghĩ đắn đo được mất một chút rồi thì lễ, cúi chào Thành Đạt, ra khỏi đại điện đi làm việc mà gã được phân phó. Thiên Trường là kẻ khôn ngoan. Gã hiểu rõ địa vị, phân thân của bản thân tại Thiên Linh Phái này. Tại đây, có rất nhiều việc gã không được phép tiếp cận, không được phép thấy, không được phép hỏi, không được phép nói ra...

Thành Đạt nhìn Thiên Trường rồi đi mà lòng khoai trá vô cùng. Thằng này dứt khoát sẽ dốc sức làm việc mà gã phân phó, làm mọi việc nháo lên một trận. Hành động lớn như vậy, dứt khoát sẽ đánh động đến cao tăng Sơn Đông Phái, khiến cho môn phái này không thể không đề phòng, gia tăng cảnh giác. Thành Đạt khẽ lật tay, mở ra tấm bản đồ và sa bàn của toàn khu vực Sơn Đông và các vùng phụ cận. Đôi mắt sáng quắc của gã liên tục lấp lánh, điên cuồng thu nhận những thông tin mà những thứ này có thể cung cấp.

Thành Đạt chăm chú quan sát bản đồ và sa bàn rồi bản vài đạo pháp quyết vào chúng. Cả sa bàn và bản đồ đều biến đổi. Những hiểm địa, những vị trí có thể mai phục, đóng quân đồn trú... đều đồng loạt léo sáng rồi biến thị sự nguy hiểm của chúng với những màu sắc, ký hiệu khác nhau chi tiết và rõ ràng như những đường nét trong lòng bàn tay vậy. Thêm một loạt những pháp quyết nữa của Thành Đạt được bắn vào sa bàn, những vị trí của các căn cứ, trú địa, trạm gác của các tổ chức, thế lực tu giả trong vùng cũng nhanh chóng hiện ra với những đường nét, ký hiệu diễn tả mức độ khả năng của mỗi chỗ rất rõ ràng, cụ thể.

Thị trấn Sơn Đông, nơi đặt đại bản doanh của Sơn Đông Phái nằm trên một ngọn núi không lớn lắm, giữa vùng Sơn Đông, thực chất là một vùng rừng núi khá hoang sơ, trừ một ít các môn phái, gia tộc tu giả thế lực nhỏ yếu và một ít quặng mỏ thông thường, cấp thấp ra thì cũng không có bất kỳ thứ gì đáng chú ý. Đặc địa duy nhất của thị trấn Sơn Đông là nó án ngữ hoàn toàn quốc lộ số 4, con đường huyết mạch duy nhất nối liền toàn bộ vùng rừng núi hoang dã phía bắc (vùng Sơn Đông là một trong ba vùng này; hai vùng còn lại là Tam Sơn và Hải Tây) của Tỉnh Thiên Quốc với vùng trung tâm của cả nước, đồng bằng châu thổ sông Thanh Giang giàu có, sung túc. Chỉ một ưu điểm này thôi cũng đủ để thị trấn Sơn Đông phát triển thành một trong những trọng trấn của cả nước. Có thể nói, thị trấn Sơn Đông là cái yết hầu thương mại của cả vùng rừng núi phía bắc Tỉnh Thiên Quốc. Không chế được khu vực Sơn Đông, đồng nghĩa với việc không chế được con đường huyết mạch quốc lộ số 4 và cũng là không chế được cả cái dạ dày của cả vùng rừng núi phía bắc. Tuy vùng đất này thưa dân, linh khí, linh mạch đều khá loãng; các quặng mỏ thưa thớt làm cho nông nghiệp và khai khoáng khó phát triển; yêu ma quỷ quái đông đảo, hung hãn không phải là vùng đất lành để định cư, càng không phải là nơi bá chủ có thể làm nên đại nghiệp nhưng với một kẻ tay trắng như Thành Đạt thì cũng quá đủ để thỏa mãn lòng tham của gã. Vùng Sơn Đông này lại có nhiều hiểm địa, dễ thủ, khó công phá, chỉ cần biết cách thì vững như núi đá. Gã tuyệt đối không thể bỏ qua.

Thành Đạt im lặng nhắm mắt lại, chìm vào trong suy tư, tính toán lại những dự định của gã. Sơn Đông Phái có khoảng hơn một vạn đệ tử, nhưng cũng chỉ có khoảng năm ngàn tu giả là thực sự tu luyện chiến đấu còn lại là những tu giả đời sống, quản lý, buôn bán, chế tác... Trong số những tu giả được huấn luyện chiến đấu thì cũng lắm chỉ có khoảng hai đến ba ngàn người là có kinh nghiệm thực chiến và chắc chắn không quá một ngàn tu giả đủ các cấp đã được trải qua những cuộc đoàn chiến quy mô lớn trên một trăm người trở lên. Trong khi đó, hiện trong tay Thành Đạt có trên sáu ngàn tu giả từ Luyện Khí Kỳ đến Ngưng Dịch Kỳ. Trong số đó có hơn một ngàn tu giả đời sống còn lại là tu giả chiến đấu. Năm ngàn tu giả chiến đấu, được Thành Đạt chia ra làm năm đội quân là hai đội tinh binh: Huyết Luyện, Huyết Ma; ba đội mộ binh: Cao Thủ, Nam Quân và Bắc Quân. Như vậy, nếu xét về mặt quân số thì binh lực của Sơn Đông Phái và Thành Đạt là không quá chênh lệch. Nhưng nếu xét về chất lượng, thực lực các đơn vị và cả từng thành viên thì... Thiên Linh Phái của Thành Đạt không bằng một góc nhỏ so với Sơn Đông Phái. Riêng mười mấy tên tu giả Kết Đan kỳ của họ cũng quá đủ để cho Thành Đạt khóc không ra tiếng. Nhất là khi sau trận chiến với hai tu giả Kết Đan kỳ của Thanh Mộc Kiếm Môn, Huyết Luyện Quân bị tổn thương trầm trọng. Dù sau đó, Thành Đạt tiêu tốn khá nhiều linh dược cho bọn họ nhưng cả đội quân này vẫn cần phải được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian nữa mới được. Huyết Ma Quân chỉ là đội tinh binh vừa được Thành Đạt thành lập dựa trên những nô lệ của Thanh Mộc Kiếm Môn. Hai đội quân Nam, Bắc đều chỉ những đội quân vừa được gã xây dựng lại dựa trên những đám tàn binh cũ còn sót lại và đám tu giả tán tu mới gia nhập vì công pháp và danh tiếng. Ngay đến đội Cao Thủ cũng vừa được gã tiến hành cải tổ, sắp xếp lại nhân sự. Nhiều sĩ quan đang nắm giữ những vị trí, chức vụ then chốt được gã rút bớt ra để điều về hai đội quân Nam, Bắc. Khả năng chiến đấu của cả ba đội quân này vẫn còn là một dấu hỏi lớn. Nếu đối chiến trực diện, Thành Đạt có thắng cũng là thắng thảm. Nếu như bị kẻ khác nhảy vào hôi của! Nhưng đâu có điều luật nào quy định gã phải đối đầu với Sơn Đông Phái. Thành Đạt muốn nuốt cả vùng Sơn Đông mà không cần phải đối đầu trực diện với Sơn Đông Phái. Trước đây đó chỉ là một giấc mơ tuyệt đẹp. Nhưng bây giờ, cơ hội đó đã đến rất gần!

Bỗng nhiên, bầu trời Thanh Mộc Cốc náo động. Một cổ lĩnh áp khinh thế từ đâu ập đến, bao trùm tất cả Thanh Mộc Cốc, khiến cho mọi tu giả trong cốc đồng thời kinh hoàng thất thố, hoảng loạn như một bầy chim sẻ.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Toàn bộ các tu giả có mặt trong Thanh Mộc Cốc rơi vào hỗn loạn. Từ trong Thiên Cư Phúc Địa Phủ, một đoàn huyết vân đỏ lờn bắn vọt ra, tụ lại thành một đám trên bầu trời. Đứng trên đám mây tanh tưởi đó, Thành Đạt trầm ngâm nhìn lên trên đầu. Trên bầu trời của Thiên Cư Phúc Địa Phủ, một đám mây ngũ sắc khổng lồ, rực rỡ, tuyệt đẹp không biết đã hình thành từ bao giờ. Đám mây tuy che kín cả vầng thái dương trên cao nhưng không hề khiến cho bầu trời ảm đạm chút nào mà càng làm cho không gian thêm phần mỹ lệ, quyến rũ. Đồng thời, linh khí từ khắp bốn phương tám hướng, trong vòng hàng trăm dặm xung quanh đều lấy đám mây đó là trung tâm, biến thành những dòng sông linh khí to lớn rõ ràng đến mức mắt thường cũng có thể nhìn thấy, ào ào đổ đến, điên cuồng dung nhập vào đám mây ngũ sắc kia.

Kết Đan!

Có người đang Kết Đan!

Cho dù là một người tu giả kiến thức thấp kém đến đâu đi chăng nữa thì khi nhìn thấy thiên tượng kinh thiên như vậy, thì mọi người đều hiểu được chuyện gì đang diễn ra. Thiên tượng này chính là do khi tu giả đột phá bình cảnh từ Ngưng Dịch kỳ tiến vào Kết Đan Kỳ hấp thu một lượng cực lớn linh khí xung quanh, xúc dẫn thiên địa pháp tắc, mà tạo ra. Điều đó đồng nghĩa với việc trong tổ chức của họ đã có một vị tu giả ngay trong Thiên Cư Phúc Địa Phủ kia đang tiến hành ngưng kết nội đan, tiến vào Kết Đan kỳ, cảnh giới mà mọi tu giả đều mơ ước, ngưỡng vọng nhưng hầu hết bọn họ đều phải đứng ngoài, không thể bước tới được. Ngưng kết nội đan, tiến vào Kết Đan kỳ là giấc mơ, là mục tiêu phấn đấu của tất cả các tu giả Ngưng Dịch kỳ. Chỉ cần kết đan thành công, họ sẽ hoàn toàn lột xác! Họ sẽ được vứt bỏ thân phận trâu ngựa, để trở thành một hồng nhân, thượng nhân cao cao tại thượng, được toàn thể thiên hạ kính ngưỡng. Chỉ cần kết đan thành công, một tu giả sẽ lập tức được công nhận như một vị chư hầu, một bá chủ một phương, không ai dám động đến; nếu không họ cũng sẽ được toàn thể các thế lực, đại môn phái rải thăm dò, chào mời, ngày đêm cung phụng như cha mẹ, muốn gì có nấy: linh thạch, tài liệu, đan dược, mỹ nữ... hễ cầu tất ứng. Cuộc sống thành thoi, hạnh phúc, sung sướng như trên thiên đường. Tất cả mọi người đều lộ ra những thần tình hết sức phức tạp: kinh ngạc, hâm mộ, ghen ghét, đố kỵ, cảm thán...

Bầu trời, đám mây ngũ sắc bắt đầu biến động, cuộn cuộn từng đợt như sóng biển. Một cái vòi rồng khổng lồ nhanh chóng hiện ra, điên cuồng hút lấy đám mây chứa đầy linh lực không trung. Tu giả Kết Đan phía dưới sẽ phải hấp thu toàn bộ số linh lực này và biến chúng thành pháp lực của bản thân, rồi ngưng kết thành nội đan. Thực lực của một tu giả kết đan kỳ mạnh hay yếu, lượng pháp lực của họ nhiều hay ít, tinh thuần hay hỗn loạn thì chất và lượng số linh lực mà họ hấp thu được khi kết đan có ý nghĩa cực kỳ quan trọng. Đây cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến cho các tu giả Ngưng Dịch kỳ sau khi tiến đến một cảnh giới nhất định thì luôn tìm cách gia nhập những tổ chức, thế lực lớn. Chỉ có những tổ chức đó mới có thể cung cấp cho họ nơi có linh khí tốt nhất, nồng đậm nhất, để họ có thể kết đan thành công. Ngoài ra, khi kết đan, tu giả gây ra oanh động quá lớn, rất dễ dẫn đến việc thu hút cửu nhân, tu giả hay yếu quái đến 'hành lạc'. Chỉ khi có một lượng lớn cao thủ, vây quanh hộ vệ thì các tu giả mới có cơ hội bình yên mà kết đan. Đây cũng là lý do tại sao, số đại tu giả tán tu luôn không đáng kể so với số đại tu giả của các môn phái.

Tất cả các tu giả trong Thanh Mộc Cốc đều cực kỳ căng thẳng. Bọn họ đều biết vị tu giả đang kết đan trong kia đã bước vào giai đoạn khốn yếu nhất, chỉ một chút sai sót, sơ sẩy cũng có thể dẫn đến thất bại trong gang tấc và nếu thất bại thì... linh lực trong một khu vực có bán kính đến hàng trăm dặm trong nháy mắt bị tập hợp vào một nơi và nén chặt lại trong một vùng không gian nhỏ hẹp vài chục mét khối! Tu giả kết đan hấp thu linh lực thất bại, khiến số linh lực này mất khống chế, ủa ra xung quanh trong một khoảnh khắc cực ngắn! Uy lực của hiện tượng này tuyệt đối lớn gấp mấy lần so với một đòn tấn công toàn lực của một vị Kết Đan kỳ tu giả tầng thứ tám thứ chín. Hậu quả của nó cũng không cần phải nói thì ai cũng rõ. Có thể nói, khi tu giả tiến hành Kết Đan chính là việc đem mạng nhỏ ra mà cược với trời. Không thành ắt vong! Kết đan thất bại, tu giả sẽ chỉ có thể giải bày tâm sự với Diêm Vương. Thậm chí nhiều môn phái, vì bảo hộ cho tu giả ngưng kết nội đan thất bại gây họa cho lực lượng bảo hộ, bị tổn thất lực lượng trầm trọng, ảnh hưởng đến cả căn cơ mà suy sụp.

Linh lực lưu động quy mô lớn như vậy tại Thanh Mộc Cốc làm kinh động đến nhiều thế lực trong vùng. Tuy bọn họ hầu hết đều không dám gây chuyện với Thiên Linh Phái và Thành Đạt nhưng cũng có không ít người nhanh chóng bay lại gần để quan sát cho rõ thiên tượng.

“Kết đan. Trong bọn chúng có kẻ sắp sửa kết đan!” Quỳnh Minh chân đạp pháp khí phi hành hình phi kiếm khổng lồ của mình mà kinh ngạc lắm bầm thành tiếng.

Bay bên cạnh gã, Sơn Đông Lãnh Lão khẽ cau mày rồi lạnh lùng nói

“Cũng chưa chắc! Vẫn còn nhiều cửa ải sinh tử nữa, gã ta cần vượt qua nếu muốn thực sự thành công. Hơn nữa, dù có thành công hay không thì việc lực lượng đối phương thêm hay bớt một gã Kết Đan kỳ cũng chẳng ảnh hưởng quá nhiều đến thế cục hiện tại. Sức mạnh thực sự của Thiên Linh Phái không nằm ở các lực lượng cá nhân từng thành viên.”

Quỳnh Minh nghe sư phụ nói thế thì cũng nhanh chóng bình tĩnh lại. Gã ta dù cảm thấy sư phụ nói rất chí lý nên không còn bị nổi lo lắng, sợ hãi làm cho rối loạn nữa. Nhưng dù vậy mà gã ta vẫn mất vào thiên tượng trước mặt, chỉ sợ bỏ sót một điều gì đó. Cảnh tượng kết đan hiếm có khó gặp này, đối với mọi tu giả Ngưng Dịch kỳ đều có sức hấp dẫn từ ngàn đời. Nếu có thể tiến vào đó mà ngộ ra được một chút gì đó thì đối với việc tu luyện của họ sau này sẽ vô cùng hữu ích. Nhất là đối với Quỳnh Minh. Với gã này, việc kết đan đối với gã chỉ là vấn đề thời gian. Nhưng có thành công hay không thì lại là chuyện hoàn toàn khác. Có thêm một lần được chứng kiến người khác kết đan, là thêm một lượng kinh nghiệm quý báu có thể giúp gã thành công trong công việc nguy hiểm này, bảo trụ được mạng nhỏ, tiến giai thành tuyệt thế cường nhân. Quỳnh Minh không thấy có bất kỳ lý do để gã bỏ qua cơ hội trước mắt này.

Đám mây ngũ sắc nhanh chóng thu nhỏ lại và dần biến mất trên bầu trời. Thiên tượng biến mất. Cảnh sắc trở lại như bình thường. Tất cả những điều đó đều cho thấy việc kết nội đan của vị tu giả kia đã thành công. Đe dọa từ một vị nỗ lực đã hoàn toàn biến mất. Nhưng đám tu giả có mặt trong Thanh Mộc Cốc không vì thế mà vui mừng. gương mặt họ vẫn tràn ngập sự căng thẳng và lo lắng. Bọn họ đều biết rằng giai đoạn nguy hiểm nhất của việc ngưng kết nội đan đã qua nhưng nguy hiểm vẫn đợi chờ bọn họ ở phía trước.

Ngưng kết nội đan là một cửa quan cực kỳ trọng yếu trong quá trình tu luyện của một tu giả. Nó cũng là cửa ải để một tu giả chính thức đột phá giới hạn của một phạm nhân để tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới, một thế giới hoàn toàn mới. Sau khi kết đan, tu giả không chỉ có sự tăng vọt về sức mạnh và khả năng pháp thuật mà quan trọng nhất là tuổi thọ cũng kéo dài ra rất nhiều so với bình thường. Một tu giả kết đan kỳ có thể thọ từ 500 đến 600 tuổi so với tuổi thọ một đến hai trăm năm một tu giả Ngưng Dịch kỳ. Một việc làm nghịch thiên như vậy đương nhiên không được trời đất dung thứ. Ngay sau khi tu giả tiến lên Kết Đan kỳ, họ sẽ phải đối đầu với sự phẫn nộ của trời đất hay còn gọi là thiên kiếp lần đầu tiên. Tiếp đó, cứ sau hai trăm năm, họ sẽ phải đối mặt với một lần thiên kiếp nữa và lần sau, mạnh hơn lần trước hàng chục lần.

Bầu trời vừa mới quang đăng trở lại chưa được bao lâu thì lại bị mây đen che kín, cuồng phong vẫn vũ như điên loạn. Sấm vang chớp giật liên hồi như trống trận. Một bầu không khí khủng bố bao trùm khắp cả Thanh Mộc Cốc. Tất cả các tu giả có mặt tại Thanh Mộc Cốc đều bị màn thiên tượng mờ

màn thiên kiếp làm cho khiếp vía. Bọn họ vô thức lùi lại phía sau một bước, nhưng đôi mắt vẫn tròn tròn lên nhìn kỹ cảnh khó gặp trên đời. Sâu thẳm trong tâm hồn họ, một nỗi khiếp sợ đầy bản năng trước uy thế, quyền năng của đất trời.

Đứng trên đám huyết vân, Thành Đạt cũng bị cảnh tượng này thu nhiếp tâm thần. Nhưng sâu thẳm trong lòng gã, không hề có chút sợ hãi nào mà chỉ có sự phẫn nộ, điên tiết không thể miêu tả bằng lời. Bản tính ghen ăn tức ở, kiêu ngạo, hiếu chiến có phần điên loạn vốn đã và đang bị Thành Đạt dùng ý chí mạnh mẽ với sự hỗ trợ của Thanh Tâm Quyết liên tục ru ngủ, áp chế và kiềm hãm đang sôi sục như một ngọn núi lửa sắp bùng phát! Việc Hoàng, một tên thù hằn của gã tiến hành ngưng kết nội đan khiến gã cảm thấy thua kém và mất mặt! Nhưng nếu chỉ có vậy thì gã vẫn còn dè dặt được bản thân vì đối với gã, sức mạnh cỡ này vẫn chẳng là gì cả, khi mà gã đã từng giết chết một lúc hai đại tu giả Kết Đan kỳ có thực lực chiến đấu mạnh hơn tên tu giả chỉ vừa mới bước chân vào cảnh giới Kết Đan kỳ này nhiều. Hơn nữa, Hoàng vẫn bị Thành Đạt khống chế nhờ Huyết Luyện cấm chế. Trừ khi gã ta tiến vào Kết Đan kỳ, còn không vẫn chỉ là con chó cho Thành Đạt sai khiến, điều khiển mà thôi! Nhưng giờ đây, khi đối mặt với sức mạnh của thiên nhiên, tạo hóa, Thành Đạt một lần nữa cảm nhận được sâu sắc, gã yếu kém đến mức độ nào. Mây gió quần vũ như mặt biển nổi bão làm Thành Đạt có cảm giác bản thân giống như chiếc thuyền con bơ vơ lay lắt trong tuyệt vọng. Mỗi tia sét nháng qua trên kia giống như một lưỡi hái tử thần có thể cắt đứt sợi dây sinh mạng nhỏ nhoi, mỏng manh của gã bất kỳ lúc nào. Sức mạnh đó, khí thế đó, quyền năng đó... so với chúng, Thành Đạt chẳng khác gì một con sâu cái kiến bé nhỏ, yếu đuối mà chúng muốn chà đạp lúc nào thì chà đạp! Chính sự thực này đã khiến gã ta thực sự phát điên!

Đôi mắt Thành Đạt đổi thành màu đỏ quạch, đầy điên loạn! Con phẫn nộ bị kim nén bao lâu nay sôi sục như những dòng dung nham điên cuồng, thiêu đốt tâm can gã, điên cuồng tập hợp pháp lực, sinh lực, chiến ý, sát ý... toàn thân gã theo một phương pháp cực kỳ quái lạ mà chính Thành Đạt cũng không biết, không hay, không thể định nghĩa và biến thành một nguồn sức mạnh cực kỳ kinh khủng và kỳ quái; sẵn sàng bùng nổ bất kỳ lúc nào. Thiên tượng trên bầu trời kia giờ đây không còn là màn biểu diễn uy mãnh của thiên nhiên, của đại đạo, của đất trời nữa mà đã trở thành một kẻ thù của Thành Đạt, một kẻ thù mà Thành Đạt sẵn sàng hi sinh tất cả để tiêu diệt. Pháp lực điên cuồng dâng trào và vận chuyển. Chút ý trí thanh tỉnh còn lại của Thành Đạt chỉ còn đủ để gã lựa chọn thời điểm thích hợp nhất để ra đòn tấn công 'kẻ địch' khủng bố trên bầu trời kia. Hình ảnh này thực giống như một con rắn độc nhỏ bé đang co mình đối chọi với một con mãnh hổ, chúa sơn lâm vô địch vậy. Con rắn tuy yếu đuối nhưng không phải là không thể tiêu diệt kẻ địch hùng mạnh khôn khiếp kia. Vấn đề chính là thời điểm ra đòn vì con rắn chỉ có một cơ hội duy nhất mà thôi. Tấn công thất bại! Con rắn chết chắc, không cần nghi ngờ.

Trên trời cao, tầng tầng lớp lớp tiếng sấm hung mãnh, rung chuyển tầng không. Những tia sét màu kim ngân kỳ quái liên tục nhảy múa, càng ngày càng mãnh liệt, hung hãn. Chỉ những người có pháp nhãn cực kỳ tinh tường mới nhận ra được rằng những tia sét này đang tích lũy năng lượng thông qua mỗi lần chớp nháy, nhảy loạn đó. Và rồi, trước sự kinh hoàng của mọi người, một cột sét to cỡ thân người từ đám mây đen, mạnh mẽ phóng xuống. Cột sét kinh khủng đó không ngờ lại dễ dàng xuyên qua những lớp màn cấm chế bảo vệ và cả mái của Thiên Cư Phúc Địa Phủ, nhẹ nhàng êm ái như một bóng ma vô hình vô chất. Từ trong lòng Thiên Cư Phúc Địa Phủ, hàng loạt những âm thanh chấn động đại địa kèm theo những đoàn ngân quang chói mắt của sấm chớp bắn ra xung quanh, làm cho đám tu giả đằng xa phải ngã nghiêng ngã vẹo vì khiếp sợ. Cùng lúc này, từ trong Thiên Cư Phúc Địa, một đoàn ánh sáng màu hoàng kim hơi nhợt nhạt bắn ra, mạnh mẽ tiêu diệt nốt những đoàn ngân quang còn dư lại xung quanh. Đợt thiên kiếp thứ nhất cứ như vậy đã qua đi. Nhưng phía trước tu giả độ kiếp kia vẫn còn hai đợt thiên kiếp nữa hùng mạnh hơn đang chuẩn bị sức lực trên trời cao. Ngoài ra, vẫn còn ma tâm kinh khủng sẵn sàng thôn phệ tâm linh, thần trí của tu giả, biến tu giả thành một Nhân Yêu (một dạng yêu quái đặc biệt, vốn là các tu giả nhân loại bị ma tâm ma hóa, biến thành yêu quái). Tất cả vẫn còn ở phía trước. Cách đó không xa, Thành Đạt cũng vẫn tiếp tục im lặng, xúc lực chờ đợi thời cơ.

“Tên tu giả này xong rồi!” Từ đằng xa quan sát, Sơn Đông Lãnh Lão hứng hờ buông ra một câu nhận xét nhạt nhẽo.

Quỳnh Minh đứng bên cạnh nghe sư phụ nói như vậy thì nghi hoặc hỏi lại

“Sư phụ! Sao người lại nói vậy? Từ dư quang của đòn phản kháng vừa rồi của gã ta thì có vẻ pháp lực của gã rất mạnh mẽ cơ mà!”

Sơn Đông Lãnh Lão dường như rất sùng ái tên học trò này nên kiên nhẫn chỉ điểm

“Thiên kiếp không phải là một trận sấm sét đơn thuần. Thực chất có thể gọi thiên kiếp như một trận pháp luận hồi nhỏ. Ngoài nguồn sức mạnh khủng khiếp chứa đựng trong đám mây kia, thiên lôi của thiên kiếp còn có thể hấp thu pháp lực mà tu giả độ kiếp và trở lên lớn mạnh hơn nữa. Vì thế, một tu giả khi độ kiếp phải không chế được lượng pháp lực sử dụng và cả những kỹ xảo vận dụng, bảo vệ pháp lực, pháp thuật cơ bản rất tinh tế. Tên tu giả kia tuy pháp lực khá mạnh nhưng lại không có được cả hai điều kiện kia. Chẳng bao lâu nữa, gã sẽ bị nuốt chửng bởi sức mạnh của chính gã.”

Quỳnh Minh kinh ngạc khi nghe thấy điều này. Đến giờ gã mới hiểu được tại sao các tu giả tán tu dù có kinh nghiệm tác chiến hơn hẳn những tu giả đệ tử môn nhưng khi giao chiến thực sự những tu giả đệ tử môn luôn chiếm lợi thế lớn. Một trong những nguyên nhân chính là các tu giả tán tu không được đào tạo bài bản nên bị kiến thức bị ‘rỗng ruột’, khuyết thiếu hầu hết các kỹ năng pháp thuật cơ bản. Những kỹ năng pháp thuật cơ bản tuy có uy lực và giá trị sử dụng thấp kém nhưng lại là nền tảng cho hệ thống các kỹ năng pháp thuật trung và cao cấp. Mọi tòa tháp đều phải bắt đầu từ mặt đất. Đó là chân lý không thể thay đổi. Đương nhiên, cũng có những trường hợp ngoại lệ, những thiên tài có khả năng vượt xa người bình thường có thể tự tổ hợp ra một hệ thống kỹ năng pháp thuật riêng biệt, có uy lực và hiệu năng không hề thua kém những kỹ năng pháp thuật cao cấp mà tiền nhân đã tốn bao công sức tổng hợp ra, từ những kinh nghiệm thực tế và những tháng ngày khổ luyện. Chỉ có điều, những người như vậy sở dĩ được gọi là thiên tài vì họ cực kỳ hiếm.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Àm! Âm! Âm! ... Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!...

Một loạt những tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Đợt thiên kiếp thứ hai giáng xuống mang theo sức mạnh khủng khiếp đến mức chỉ dư lực của nó quét qua xung quanh thôi cũng đủ làm cho tất cả tu giả Ngưng Dịch Kỳ trở xuống trong phạm vi mười trượng xung quanh Thiên Cư Phúc Địa Phủ đồng loạt rơi vào tê dại. Pháp lực, sức lực toàn thân thất tán, vô phương vận dụng cả một đầu ngón tay. Bọn họ tất cả đều lẫn đùng, nằm chênh ềnh một đồng trên đất, như một đám lá khô rơi rụng khi gió về. Những tu giả đứng ngoài xa tuy không bị thể thâm đến mức độ đó nhưng cũng đều bị dư uy làm cho liêng xiêng như một đám bại binh, bại tướng. Toàn trường vô cùng hỗn loạn!

Thành Đạt lúc này vẫn đang đắm chìm trong cơn phần nộ điên loạn. Toàn thân gã căng cứng như một cây cung đã lên dây, chút lý trí mỏng manh, yếu ớt còn sót lại chỉ còn đủ để gã kìm hãm bản thân, quan sát xung quanh, tìm kiếm cơ hội, chứ không còn tâm chí đâu để tâm đến chính bản thân, cơ thể gã. Nếu gã còn lý trí như vậy, nhất định sẽ thất kinh khi nhìn thấy cơ thể gã bị một lớp hào quang ba màu kim, ngân, huyết dụ bao bọc kín mít. Điều này là do Thành Đạt đứng quá gần vị trí mà Hoàng độ kiếp nên bị dư lực của thiên lôi tác động lên cơ thể, thêm vào đó do gã rơi vào trạng thái phần nộ cùng cực mà mất đi lý trí để khống chế cơ thể nên Huyết Luyện Ma Pháp và pháp bảo Huyết Trì trong cơ thể gã tự động vận hành hộ chủ. Thế là trong khi Thành Đạt mất đi lý trí, cơ thể gã trở thành chiến trường cho dư lực của thiên kiếp và huyết khí của Huyết Trì tương đấu. Thiên lôi tuy rất mạnh, vượt xa sức đối kháng của con người nhưng dư lực của nó thì lại khá bình thường và yếu ớt, không phải là đối thủ của một tà khí cực ác như Huyết Trì. Sau một thời gian ngắn xung đột, huyết khí mạnh mẽ đánh bại lôi quang và thậm chí còn nuốt chửng một bộ phận năng lượng của thiên lôi. Tiêu diệt xong dư lực của thiên lôi, huyết khí liền quay trở lại cơ thể Thành Đạt và Huyết Trì.

Đúng lúc này, pháp lực, máu huyết, sát khí... của Thành Đạt lại đang điên cuồng vận động một cách hỗn loạn trong cơ thể hòng tìm kiếm một phương thức nào đó để mạnh mẽ hơn, một cách hoàn toàn vô thức. Ngay khi cơ thể Thành Đạt đang lâm vào bế tắc thì lần huyết khí có hòa lẫn một chút năng lượng thiên lôi của thiên kiếp mong manh trở lại cơ thể gã. Luồng năng lượng sấm sét vô cùng đặc biệt này quá yếu ớt để làm bất kỳ điều gì những lại mang theo những sức mạnh đặc thù kỳ lạ, có tác dụng giống như một gợi ý, một manh mối, một ngọn đèn lay lắt chỉ lối trong đêm tối cho một kẻ khát khao đến được ‘đích’ nhưng lại hoàn toàn mù mờ phương hướng để cất bước như cơ thể Thành Đạt lúc này. Thành Đạt, một người nổi lên từ tầng đáy của xã hội không phải bởi tài trí hay sức mạnh và sự nỗ lực mà nhờ khả năng phát hiện và nắm bắt cơ hội một cách vô cùng tinh tế và tài tình, sao có thể bỏ qua ‘tia sáng nhỏ nhoi giữa đêm đen’ đó. Toàn bộ cơ thể Thành Đạt lập tức phản ứng lại và nhanh chóng vận động với tất cả những gì gã có thể nắm lấy cơ hội này. Pháp lực, sát ý, sinh lực, kinh mạch, máu huyết, cơ thể Thành Đạt nhanh chóng tổ hợp lại theo những quy tắc kỳ quái mà nếu tinh táo gã chắc chắn không thể làm được. May mắn cho Thành Đạt là gã đã đốt cháy giai đoạn trúc cơ, khiến cho cơ thể vẫn chưa tiến vào trạng thái ổn định, vững chắc nên lúc này cơ thể gã dễ dàng chuyển đổi để thích nghi với hoàn cảnh, điều kiện mới và còn nhờ Huyết Trì trong cơ thể gã liên tục cung cấp đại lượng máu huyết, pháp lực cuộn cuộn không ngừng.

Trong cơ thể Thành Đạt, pháp lực, sinh lực, sát khí... của gã dần dần ngưng tụ, chuyển hóa thành một dạng sức mạnh vô cùng đặc biệt, có vài phần hơi hướng tương tự như đạo thiên lôi kia nhưng tất nhiên là chỉ hơi hơi giống thôi. Thiên uy của đất trời, đầu phải muốn sao chép là sao chép được ngay đâu! Chỉ cần giống được 1- 2% thôi đã có thể nói là quá mức tuyệt diệu, nằm ngoài mọi mong đợi của bất kỳ ai rồi!

Từ trong Thiên Cư Phúc Địa Phủ, một bóng người bắn vọt ra, đứng lên trên nóc nhà. Đầu tóc rối bù như ổ quạ. Máu ứa ra từ thất khiếu ướt đầm cả gương mặt phong sương. Toàn thân trên dưới toi tã như một gã ăn mỳ. Thanh pháp bảo phi kiếm trên tay chỉ còn tỏa ra một chút ánh sáng lập lều của một màn linh quang yếu ớt như có như không. Hoàng tuyệt vọng nhìn lên bầu trời. Uể oải, vô lực đối mặt với đám mây khủng bố đầy sức mạnh trên kia. ‘Hết thật rồi!’ Một ý nghĩ tâm tối hiện ra trong đầu Hoàng, nhanh chóng nhấn chìm chút đầu chí còn lại bên trong gã. Cả cuộc đời chìm nổi, long đong đầy máu và nước mắt trong phút chốc hiện ra trong đầu gã, như một bộ phim quay chậm. Biết bao kỷ niệm hạnh phúc, đau khổ, ngọt bùi, đắng cay hiện ra trong đầu gã. Ngày gã báỉ sư, nhập môn tu luyện với ước mơ thành chính quả. Ngày sư phụ gã chết, sư môn gã bị hủy diệt, gã phải chạy trốn chui nhủi như một con chó hoang nơi bụi rậm. Lần đầu tiên gã giết người. Ngày gã gia nhập vào băng cướp. Những ngày tháng kiêu ngạo, tự do tự tại tung hoành ngang dọc, chọc trời khuấy nước, cướp đoạt chém giết, tàn sát, hãm hiếp... Những thất bại đắng cay và những cái chết thảm thiết của đồng bọn. Ngày gã chiến bại dưới tay ông chủ và bị hạ cấm chế, thành một nô lệ tự do, phải ngoan ngoãn nghe lệnh sắp đặt của người khác nếu không muốn chết một cách vô cùng thể thảm. Nổi sung sướng khi được phát thưởng Diệt Trần Đan, rồi kết đàn thành công... Vậy mà... Hết thực rồi! Một cảm giác mệt mỏi chàn ngập tâm hồn Hoàng. Gã đột nhiên cảm thấy muốn toàn thân mất sạch hơi sức, chỉ muốn nhắm mắt lại mà ngủ một giấc thật thoải mái! Tất cả đau thương, ước vọng, mơ ước, lý tưởng... thoảng chốc đã biến mất như một làn sương khói mỏng manh, che phủ mặt sông buổi sớm mai. Cuộc đời gã ta cũng vậy.

Trên bầu trời, mây đen dần hạ thấp xuống. Linh lực cuồng chuyển ào ào như gió lốc. Đất trời đang xúc lực chuẩn bị cho một đòn tấn công hung mãnh cuối cùng. Một đòn tấn công có sức công phá khủng khiếp hơn gấp hàng trăm lần so với một đòn tấn công toàn lực của một tu giả Kết Đan kỳ nào. Đối mặt với nó, Hoàng buông xuôi tay, ơ hờ, nhắm mắt chịu chết. Cảm nhận được điều này, tất cả các tu giả đang quan sát gã độ kiếp xung quanh đó đều thờ dài, lắc đầu cảm thán. Tất cả đều hiện ra vẻ không đành lòng. Đối với một tu giả Ngưng Dịch kỳ, ngưng kết nội đan là một giấc mơ đầy hư ảo mà họ sẵn sàng hi sinh tất cả để có thể tiếp cận được dù chỉ một chút. Còn gì đau đớn và đáng xót xa hơn khi một tu giả vừa đạt được giấc mơ tuyệt đẹp đó lại lập tức phải kết thúc ‘con đường’ của mình!

Tất cả mọi người đều hoặc nhìn Hoàng đang đứng trơ trọi, cô độc trên nóc Thiên Cư Phúc Địa hoặc nhìn chăm chăm đám mây đen kia. Không một ai để ý đến Thành Đạt đang đứng lạnh lùng trên đám huyết vân cách đó không xa. Gã cũng đang xúc lực, chuẩn bị sẵn sàng. Đôi mắt đen đã chuyển thành vân đỏ đầy máu huyết và sự điên cuồng, giống như đôi mắt thợ săn, nhìn chăm chăm đám mây như nhìn một con hổ dữ. Tất cả mọi cảm giác của gã đều căng ra, thu nhận tất cả những thông tin mà gã có thể tiếp thu được từ đám mây trên đầu. Bộ não của gã hoạt động với một tần suất cực kỳ khủng khiếp, nhanh chóng phân tích những thông tin mà các giác quan thu nhận được và nhanh chóng đưa ra những kết luận chính xác nhất có thể. Khi những thông tin thu được không đủ để đưa ra kết luận, trực giác tinh tế của Thành Đạt nhanh chóng bù đắp cho những thông tin còn thiếu sót bằng những phán đoán đầy cảm tính nhưng cũng chính xác không kém.

‘Cơ hội!’

Bộ não hung hãn của Thành Đạt đưa ra phán đoán và cơ thể gã lập tức hành động. Chú ý chỉ cuối cùng kìm hãm Thành Đạt biến mất như không hề tồn tại. Pháp lực và sự điên loạn của gã lập tức bùng nổ như một ngọn núi lửa. Từ mồm gã, một thứ gì đó, không thể xác định, bắn vọt ra, nhằm thẳng vào đám mây đen chứa đầy năng lượng sấm sét sắp bùng nổ trên kia mà lao đến với một tốc độ mà mắt thường không thể nhìn thấy được. Trong chớp mắt, đòn tấn công của Thành Đạt chìm hẳn vào trong đám mây đen kia như đá tảng bị ném xuống đại dương. Ngoài chút xú dao động ban đầu, không còn có bất kỳ một dấu hiệu nhỏ bé nào khác chứng tỏ một việc như vậy đã diễn ra.

Một khoảnh khắc yên lặng kinh khủng bao trùm khắp khu vực. Tất cả mọi người đều không dám tin vào mắt mình khi thấy Thành Đạt ra tay hỗ trợ cho thuộc hạ độ kiếp. Điều đó đồng nghĩa với việc, gã, Thành Đạt, một tu giả Ngưng Dịch kỳ, sẽ phải đón đỡ một đòn tấn công toàn lực của một đợt thiên kiếp vốn dành cho tu giả Kết Đan kỳ! Hành động đó, thực chất không khác tự sát là bao nhiêu. Hơn nữa, cho dù Thành Đạt có sống sót sau đòn đánh này thì do gã can thiệp vào việc độ kiếp của một tu giả khác nên chính bản thân gã cũng bị coi là đã phạm vào thiên uy, bị thiên địa coi như ác ma đại ác, phải trừng phạt thẳng tay. Một trăm năm sau, Thành Đạt bất kể có kết đan hay không kết đan cũng phải đối mặt với thiên kiếp của chính bản thân mình. Đợt thiên kiếp này sẽ có uy lực tương đương với đợt thiên kiếp thứ nhì của tu giả Kết Đan kỳ. Thực là một hành động mua nguy hiểm vào thân. Nếu như tu giả độ kiếp là chủ nhân của Thành Đạt hay là tình nhân trong mộng thì còn có người hiểu được phần nào, nhưng những kẻ ở đây đều biết tu giả độ kiếp chỉ là một tên thủ hạ bình thường dưới trướng Thành Đạt mà thôi! Trong thiên hạ chỉ có tướng sĩ liều mạng vì chủ soái, sao lại có chuyện chủ soái liều mạng vì thuộc hạ? Con người này... Thành Đạt không hề ngờ rằng, hành động điên cuồng, ngu xuẩn ngày hôm nay của gã lại có thể khiến cho người người cảm động, mua chuộc được không ít nhân tâm!

Con bà nó! Có những người suốt ngày chỉ làm việc thiện, cả đời cứu nhân độ thế nhưng vẫn bị thiên hạ chửi rủa là ác ma uống máu người không tanh. Còn kẻ hung tàn ác sát; giết người như giéo, khinh người như rác thì lại được ca tụng là ‘thương dân như con’, là ‘bức tường có mái che cho anh hùng trong thiên hạ’!

Nếu số đông luôn đúng thì trái đất đã ngừng quay! Con bà nó! Lòng người thiên hạ! Công luận thế gian! Miệng lưỡi thiên hạ! Rác rưởi!

Àm!

Một tiếng nổ làm rung chuyển cả Thanh Mộc Cốc bùng phát giữa trời cao. Người người có mặt nơi đây đồng thời bị một luồng áp lực cực mạnh quật thẳng vào người. Tu giả tu vi thấp thì bị thổi bay như một chiếc lá khô rơi bên thềm. Thất khiếu phun máu! Trọng thương thảm trọng. Có những người còn lập tức táng mạng đương trường, trong mơ hồ chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra đã phải về nơi cực lạc. Ngay cả những đại tu giả Kết Đan kỳ pháp lực cao thâm đang quan sát phía xa xa cũng bị làm cho khốn đốn vạn phần. Đám mây đen thiên kiếp trên trời cũng cứ thế theo đó mà tán. Bầu trời nhanh chóng yên tĩnh trở lại, như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Thiên kiếp cứ thế mà chấm dứt!

“Đó là thứ mảy mẩy đáng phải nhận vì tội xác lão!”

Thành Đạt từ trên đám huyết vân nhảy xuống đất, vừa lồm bồm ra miệng. Câu nói thật cao ngạo và đầy hào khí! Nhưng từ nội tâm đến bề ngoài của gã lại chẳng có chút vui vẻ nào cả. Một kẻ kiêu ngạo như Thành Đạt làm sao có thể vui mừng khi mà đòn tấn công vừa rồi của gã chắc chắn đã lấy mạng gã nếu như gã không phải đang đứng trong vòng bảo hộ của cấm chế hộ trận của Thiên Cư Phúc Địa Phủ! Cái cảm giác thấp bé, yếu ớt hơn người này càng ngày càng khắc sâu trong lòng gã, làm cho Thành Đạt có cảm giác giống như bị một cái dằm dằm thẳng vào gan bàn chân. Bước một bước, nhói đau một bước! Thật đáng chết!

Nhưng về mặt cau có như người bị trộm của Thành Đạt lại vô hình chung rất hợp với hoàn cảnh thực tại của Thiên Linh Phái. Cái vẻ mặt đau thương không chút vui mừng hay hưng phấn vì có thêm được một đại tu giả hay vừa thể hiện cho thiên hạ thấy sức mạnh kinh khiếp của bản thân, thực sự rất hợp với cảnh tan hoang, đổ nát, người bị thương chồng chất lên xác người tử nạn chãi rộng khắp sơn cốc. Cái số của Thành Đạt thực sự tốt đến không thể tốt hơn được nữa và gã cũng là kẻ biết kiềm nén cảm xúc của bản thân, biết xoay theo chiều gió để diễn kịch cho tốt

“Đưa người bị thương vào Thiên Cư Phúc Địa Phủ. Yêu cầu các gia tộc và ba môn phái Bách Linh Kỳ, Cổ Kiếm Môn, Linh Anh Phái cử bác sĩ đến hỗ trợ. Yêu cầu Giao Phong, tạm ứng trước cho chúng ta một lượng linh đan, linh dược trị thương lớn, khẩn cấp! Giá tiền không thành vấn đề! Lệnh chủ bộ, tấu tắng những người đã tử nạn. Hậu táng và hậu thưởng thân nhân bọn họ theo quy định!”

Tiếng ra lệnh của Thành Đạt vang lên càng làm cho trái tim những kẻ đang bị thương thêm ám áp. Vô hình chung, lòng trung thành của những con người này dành cho Thành Đạt lại nâng cao lên thêm mấy phần.

Dùng binh phải lừa dối! Làm chính trị càng phải lừa dối hơn nữa! Nhiều khi dối trá lại chính là sự tinh tế và kỳ diệu của cuộc sống. Đòi!

Thị Trần Sơn Đông. Sơn Đông đại diện.

Quỳnh Minh ngồi trên ghế, mà thần trí vẫn còn ở Thanh Mộc Cốc. Đôi mắt gã thỉnh thoảng lại hiện lên vẻ kinh sợ, thất thố, đầy hoảng loạn. Rõ ràng tâm chí gã ta đã bị trảng thiên kiếp và màn tấn công thiên kiếp của Thành Đạt đã kích quá mức mạnh mẽ. Nhìn tên đệ tử ‘cưng’ bị nỗi ám ảnh làm cho đứng ngồi không yên, Sơn Đông Lãnh Lão cười nhẹ một tiếng rồi nói như đang lẩm bầm một mình, cố ý cho Quỳnh Minh nghe thấy

“Thằng nhóc đó khá thật! Không ngờ gã có thể tự mình ngăn chặn được thiên kiếp của một Kết Đan kỳ tu giả. Xem ra chúng ta đã quá xem thường sức mạnh cá nhân của gã rồi.”

Câu nói làm Quỳnh Minh tỉnh dậy khỏi cơn ác mộng này giờ. Gã ngo ngác hỏi như một đứa bé con

“Sư phụ! Người nói rằng đòn tấn công kinh khủng như vậy mà chỉ khá thôi sao? Con chưa từng thấy bất kỳ một chuyện gì kinh khủng hơn thế. Dẫu có là chiến tranh thánh khí cũng không thể có sức công phá mạnh mẽ đến như vậy!”

Sơn Đông Lãnh Lão thấy Quỳnh Minh vẫn còn sợ hãi và để cho nỗi sợ hãi làm cho thất thố đến như vậy thì liền ngửa mặt lên trời mà cười ha hả, rồi giải

thích cho tên đệ tử

“Sức mạnh của đòn tấn công đó khủng khiếp như vậy là do nó làm cho lời vãn của thiên kiếp bị kích nổ trước khi kịp phóng xuất đột thiên kiếp cuối cùng mà thôi. Còn làm sao thăng nhóc đó có thể làm được như vậy à? Hắc hắc hắc... Đó chẳng qua chỉ biến thể thứ 21 của Oanh Thiên Pháo, một trong những pháp thuật đặc trưng của chiến tướng thôi mà!”

Câu nói nhẹ nhàng của Sơn Đông Lãnh Lão như một liều thuốc an thần cực mạnh và hữu hiệu, lập tức làm Quỳnh Minh bình tĩnh trở lại. Bao giờ cũng vậy, con người chỉ khiếp sợ những gì mà họ không hiểu và những thứ đang bày ra trước mặt họ. Nếu như không có ít nhất một trong hai điều này, con người rất nhanh sẽ vượt qua nỗi sợ hãi, bình tĩnh trở lại.

Nhìn tên đệ tử tâm đắc vượt qua được sự sợ hãi, Sơn Đông Lãnh Lão hài lòng gật đầu nhưng đôi mắt lão vẫn ẩn hiện sự lo ngại hiểm có.

‘Không ngờ thăng nhãi đó chỉ mới Ngưng Dịch kỳ mà đã đạt được cảnh giới ‘Hóa Hình’! Ngộ tính của tên này thực sự quá mức đáng sợ!’

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Sơn Đông Lãnh Lão là người ngoài còn biết được Thành Đạt đã đạt đến một cảnh giới mới trong tu luyện pháp thuật thì người trong cuộc là Thành Đạt sao lại không rõ, nhất là khi nhờ đạt được cảnh giới này, gã có thể làm được cái việc kinh thiên động địa mà bình thường gã chắc chắn không thể làm được. Sau khi ban bố một loạt những mệnh lệnh chỉ huy, điều khiển đám thủ hạ dưới trướng thu dọn tàn cuộc của việc Kết đan vừa qua và thưởng cho Hoàng một đồng linh dược, pháp bảo cao cấp để giúp gã củng cố cảnh giới và gia tăng thực lực, Thành Đạt lập tức chạy vào trong thư viện, lục tìm sách vở để tìm hiểu về cảnh giới mà gã vừa đạt được.

Hóa Hình! Một cảnh giới mà thông thường chỉ những tu giả đã đạt đến cảnh giới Kết Đan kỳ hay tu luyện một loại công pháp vô cùng đặc biệt mới có tu luyện thành công. Trước đây, chính Thành Đạt cũng đã gặp qua rất nhiều ví dụ cho cảnh giới này. Chẳng qua lúc đó, gã không biết được tên gọi của cảnh giới này mà thôi! Ví dụ tiêu biểu nhất chính là huyết khí, sát khí, tà khí... của Huyết Luyện Ma Pháp mà hai đội quân tinh binh dưới trướng gã và Huyết Trì thường xuyên vận dụng. Tất cả những thứ đó thực chất không phải là huyết khí, tà khí nguyên bản mà là hình dạng bên ngoài (hóa hình) của pháp lực của những tu giả, bảo vật này.

Tương ứng với cách thức mà một tu giả có thể đạt được đến cảnh giới Hóa Hình. Cảnh giới này cũng được chia làm hai phần là Hóa Hình Pháp Thuật và Hóa hình Pháp Lực. Hóa Hình Pháp Thuật là một khái niệm dùng để chỉ việc các tu giả đạt đến cảnh giới Hóa Hình nhờ tu luyện một loại công pháp đặc biệt nào đó. Hóa Hình Pháp Lực là để chỉ hiện tượng tu giả có một sự lý giải sâu sắc về các đặc trưng của pháp lực và pháp thuật đến mức có thể tự mình cụ thể hóa pháp lực của bản thân thành một dạng đặc biệt có các đặc trưng tương thích với mong muốn và khả năng của tu giả đó. Đây cũng là điểm khởi đầu cho việc tu giả đó tự sáng tạo ra một loại công pháp, pháp quyết tu luyện, pháp thuật cho riêng mình.

Thực ra mọi pháp thuật, pháp lực trên thế gian này đều có ba yếu tố cơ bản là chất, lượng, hình. Chất là âm dương, bát quái, ngũ hành (năm thuộc tính)... cũng là độ tinh thuần của pháp lực của tu giả. Lượng chính là số lượng pháp lực, mà mỗi tu giả vận dụng cho pháp thuật đó. Và cuối cùng là Hình, dáng vẻ bề ngoài của pháp thuật ví dụ như quả cầu lửa của phép hỏa cầu thuật thì có hình tròn và nóng bỏng; hàn điểm tuy cũng là lửa nhưng lại tỏa ra khí lạnh chết người; kiếm khí của tu giả tu kiếm thì sắc bén; văn vân và vân vân. Sức mạnh của một pháp thuật được quyết định bởi ‘chất’ và ‘lượng’. Nhưng giá trị sử dụng và hiệu năng của một pháp thuật lại được quyết định bởi ‘Hình’ (giá trị sử dụng của một thanh kiếm là ở dáng vẻ, kiểu cách thiết kế, chế tạo, độ bền và độ sắc bén của nó chứ không nằm ở nguyên liệu chế tạo thanh kiếm đó.)

Nói theo cách thức đơn giản thì tu giả tu luyện cảnh giới Hóa Hình của pháp thuật chính là tu luyện về giá trị sử dụng của pháp thuật, các tính chất đặc trưng, khả năng, hiệu dụng của từng loại pháp thuật, từng loại thuộc tính của pháp lực cũng chính là thành quả thực tế của việc tu luyện pháp thuật. Vì vậy, một tu giả tu luyện Hóa Hình thì việc lựa chọn những đặc trưng thích hợp với mình là rất quan trọng. Dạng đặc trưng của pháp thuật phù hợp với tu giả thường có liên hệ trực tiếp với tính cách, đặc điểm công việc, nhưng lại cũng là kết quả của những thăng trầm gian khổ hay là kết quả thức ngộ của những thiên tài bẩm sinh. Ví dụ như Huyết Luyện Quân của Thành Đạt, bọn họ là những kẻ khốn cùng, bị cuộc đời đầy dẫy và chà đạp mà luyện thành tính cách đơn giản, vô cầu, không ngại gian khổ, đau đớn cũng như tinh thần sẵn sàng làm tất cả để thực hiện mọi mệnh lệnh của chủ nhân mà không có chút đòi hỏi báo đáp nào. Vì thế họ dễ dàng luyện thành được Huyết Luyện Ma Pháp tà ác, hại người, hại mình và có nhiều đòi hỏi vô cùng khắc nghiệt này. Hay như Thành Đạt, một kẻ có thể khả năng phát hiện và nắm bắt thời cơ một cách vô cùng tinh tế và luôn căm ghét thiên hạ thế gian thì dễ dàng thức ngộ được phép Oanh Thiên Pháo, một phép thuật cho tu giả khả năng ‘phóng’ pháp lực ra ngoài với tốc độ cực cao và gây ra một vụ nổ mạnh pháp lực có sức công phá rất ghê gớm. Ngoài ra, tùy theo từng biến thể của mình mà Oanh Thiên Pháo còn có một số khả năng đầy thú vị khác. Như với biến thể thứ 21, tu giả còn có thể khiến cho pháp thuật phóng ra của bản thân có thể khuấy đảo, điều khiển pháp lực và thần thức của đối phương, làm pháp lực của đối phương rối loạn và... phát nổ! Uy lực kinh khủng không cần phải nhiều lời!

Sau khi hiểu thêm được về cảnh giới Hóa Hình này, Thành Đạt cũng bình tĩnh trở lại, kết thúc nỗi hưng phấn, sung sướng quá độ vì nhầm tưởng bản thân sáng tạo ra thứ gì đó vĩ đại và to tát lắm. Nhưng gã cũng nhanh chóng nhận ra đòn tấn công vừa rồi của gã không phải là biến thể thứ 21 của Oanh Thiên Pháo. Biến thể thứ 21 của Oanh Thiên Pháo tác dụng đặc biệt chỉ dừng lại ở khuấy đảo, khuấy nhiễu thần thức và pháp lực của đối phương, nhân khi đối phương rối loạn thì phát nổ, kích nổ pháp lực của đối phương. Trong khi đó, đòn tấn công của Thành Đạt bắn ra một quả cầu năng lực có khả năng hấp

thu pháp lực của đối phương, đồng thời có thể có động, co rút pháp lực của nó đến mật độ cao nhất rồi mới phát nổ, kích nổ pháp lực của đối phương. Điều này cũng không có gì quá bất ngờ. Thành Đạt ngộ ra được pháp thuật này dù có công rất lớn là nhờ những kiến thức về pháp thuật của chiến tướng nói chung và phép Oanh Thiên Pháo nói riêng nhưng mấu chốt giúp gã làm được điều kỳ diệu kia lại là nhờ những manh mối, chỉ điểm của chút dư lực còn sót lại của thiên lôi trong đợt thiên kiếp kia. Vì thế, Oanh Thiên Pháo của Thành Đạt có đôi chút hơi hướng theo tác dụng đặc trưng của thiên kiếp cũng là chuyện bình thường. Nói cách khác, phép Oanh Thiên Pháo mà Thành Đạt sử dụng vừa thuộc cảnh giới Hóa Hình Pháp Thuật lại vừa có thể coi là đã đặt một bước chân đầu tiên vào cảnh giới Hóa Hình Pháp Lực. Oanh Thiên Pháo tuy vẫn còn rất thô thiển và kém cỏi nhưng cũng đủ để gợi ý cho Thành Đạt rất nhiều điều quý giá.

Xem xét xong những điều cần biết về Hóa Hình và tìm hiểu kỹ càng những kiến thức về phép thuật Oanh Thiên Pháo và những biến thể của nó, Thành Đạt liền đứng dậy, bước ra khỏi mật thất, trở lại với công việc xử lý hậu quả của việc kết đan và độ kiếp của Hoàng vừa rồi. Dù hầu hết những việc xử lý ‘nhỏ nhặt’ đã có lũ thuộc hạ xử lý trơn tru nhưng cũng có rất nhiều việc cần đến quyền quyết định của Thành Đạt. Ngoài ra, đây cũng là cơ hội tốt để gã thu phục nhân tâm. Thành Đạt tuyệt đối không thể bỏ qua!

Thời gian cứ thế chậm chậm đi qua. Thành Đạt một mặt nghiên cứu tìm hiểu thêm các kiến thức về cảnh giới Hóa Hình của pháp lực, luyện tập Oanh Thiên Pháo và các biến thể của nó, một mặt xử lý chính sự, giải quyết hậu quả của đợt độ kiếp. Thiệt hại của Thiên Linh Phái là vô cùng cùng to lớn. Ngoài gần một trăm tu giả Luyện khí kỳ đời sống bị uống tử tại chỗ. Hầu hết các tu giả Trúc Cơ kỳ đều bị tổn thương trầm trọng. Tu giả Ngưng Dịch kỳ thì bị nhẹ hơn, nhưng cũng mất khả năng chiến đấu một khoảng thời gian ngắn. Ngoài những vết thương bên ngoài đó ra thì những chấn động về tâm lý mà đợt thiên kiếp tác động lên lũ thuộc hạ mới là điều làm Thành Đạt lo ngại nhất. Hầu hết bọn họ đều rơi vào trạng thái hoảng sợ, mất tập trung một cách vô cớ, hành động cũng trì trệ hơn hẳn so với bình thường, hề nghe nói đến thiên kiếp và cao thủ Kết Đan kỳ thì không ai bảo ai, họ để lộ ra thần sắc khiếp sợ, kinh hãi. Tình trạng thực bất bất không sao chịu được. Trước tình cảnh đó, Thành Đạt một lần nữa lại áp dụng lại phương pháp huấn luyện sợ hãi, tà ác trước đây gã từng dùng để lập uy với đám thổ phi của tên Hoàng. Sự khốc liệt, hung tàn kinh thể của Thành Đạt được thể hiện qua cuộc huấn luyện này thực khiến cho lũ thuộc hạ kinh hồn khiếp đảm, chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần. Tuy trong suốt cuộc huấn luyện, không có ai chết hay bị thương trầm trọng nhưng sự đau khổ cả về thể xác và tinh thần mà họ phải gánh chịu trong khoảng thời gian này kinh khủng đến mức biến Thành Đạt thành một con ác quỷ thực sự trong mắt lũ thuộc hạ. Đây là vì bọn họ còn may mắn do Thành Đạt không hạ cấm chế lên người họ lên không dám có hành động quá đà. Nếu không... Hắc hắc hắc... Khổ luyện khắc nghiệt, khiến cho con người ta không còn thời gian để suy nghĩ linh tính về những điều đầu đầu nữa. Nỗi ám ảnh của cuộc độ kiếp trong lòng lũ thuộc hạ này cũng không cánh mà bay tự bao giờ. Trật tự trong môn phái nhanh chóng được văn hồi trở lại như cũ, làm Thành Đạt cũng yên tâm hơn không ít.

‘Bọn ngu này!’ Nhìn đám thủ hạ nhìn mình đầy sợ hãi, nhưng cũng tràn đầy tin tưởng và chờ mong, Thành Đạt bực bội chửi thề một câu trong miệng. Thật không dám tin lũ người chọc trời khuấy nước lại có thể thuần phục gã đến như vậy! Đây là do gã dám to gan đấu với thiên kiếp, cứu mạng thuộc hạ hay do gã đem lại những lợi ích to lớn cho họ! Có lẽ cũng chỉ là xu hướng tâm lý đám đông và hình tượng anh hùng mà đám học giả tâm lý học thường nhắc đến! Thành Đạt không thể hiểu cũng không phân biệt được những điều này. Nhưng gã biết gã đã có trong tay một thứ vũ khí vô cùng lợi hại, mà chỉ vài ngày trước có nằm mơ gã cũng không thể tưởng tượng được rằng ‘thứ này’ thực sự tồn tại trên thế gian.

“Thứ này đối với ‘người đó’ có lẽ cũng có chút tác dụng! Nếu vậy...”

Thành Đạt khẽ cau mày tính toán. ‘Thứ vũ khí’ mới này của gã có tác dụng vô cùng to lớn và đặc thù. Có nó, thực lực của Thành Đạt đã mạnh hơn rất nhiều so với trước và khiến cho cân cân lực lượng giữa gã và Sơn Đông Phái thay đổi hẳn. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc gã phải thay đổi kế hoạch của mình một chút để thích hợp với tình hình mới. Thành Đạt lập tức quyết đoán ra lệnh

“Gọi Thanh Tùng!”

Mười ngày sau, một cỗ xe bay lớn như một tòa nhà nhẹ nhàng bay vào thị trấn Sơn Đông. Cỗ xe dễ dàng xuyên qua cấm không đại trận của thị trấn Sơn Đông rồi nhẹ nhàng hạ cánh trước cửa khách sạn Thanh Ngu, khách sạn lớn nhất trong thị trấn do Sơn Đông Phái chưởng quản. Đám đồ từ đồ tôn của Sơn Đông Phái làm việc tại đây nhìn thấy cỗ xe được sơn son giáp vàng, linh khí cuộn cuộn vờn quanh kia thì đồng loạt cau mày tỏ vẻ khó chịu. Kim Linh Phi Xa này là một trong những món đồ chơi rất nổi tiếng của Bách Linh Kỳ. Môn phái này hiện nay đã đầu nhập dưới trướng Thiên Linh Phái. Thiên Linh Phái và Sơn Đông Phái hiện nay thể như nước với lửa. Bách Linh Phái lần này ngang nhiên dương oai tại thị trấn Sơn Đông, đến thẳng ngõ cũng hiểu trong việc này dứt khoát có vấn đề.

Trước ánh mắt nghi kỵ của đám đệ tử Sơn Đông Phái, một lần kim quang rực rỡ từ trong xe bắn ra ngoài, mang theo một đội ngũ tu giả đông đảo, một nam, mười nữ hiện ra trước cửa khách sạn. Nam là một trung niên mỹ mạo, anh tuấn vô bì, mỗi cái nhấc chân động tay đều tỏa ra khí chất tiêu sái không để đâu cho hết. Mười người con gái đứng phía sau ông ta đều là những giai nhân tuyệt sắc, mặt hoa da phấn, mắt phượng mày ngài, xinh đẹp vô bì. Mỗi người bọn họ đều mặc trên người những bộ trang phục xa hoa, tuyệt đẹp mà lại vô cùng kêu gọi, làm tôn lên những nét đẹp vốn có của họ, quyến rũ vô cùng, lại thêm trên tay mỗi người đều cầm một chiếc hộp lễ vật phủ gấm đỏ, tỏa ra linh khí dạt dào.

Tu giả trung niên không thèm để ý đến thái độ khó chịu của đám nhân viên khách sạn, thân nhiên nói

“Các người vào nói với Công Sơn tiên sinh. Có bạn cũ đến thăm!”

Đám nhân viên khách sạn thấy khách đòi gặp quản lý của mình thì càng tỏ vẻ khó chịu. Họ, người nhìn ta, ta nhìn người một lúc rồi mới có người chạy vào trong thông báo. Chẳng mấy chốc, một tu giả to béo, thân mặc áo gấm từ trong khách sạn bước ra cười nói

“Trông ai xa lạ, té ra là anh Thanh Tùng. Mười năm không gặp không ngờ anh đã tiến đến tầng thứ ba của Ngưng Dịch kỳ rồi. Đáng mừng! Đáng mừng! Di... Đoàn hộ tổng này... Ha ha... Có gì vào nhà hãy nói!”

Tu giả trung niên này chính là Thanh Tùng, một trong những tu giả hạch tâm của gia tộc họ Nguyễn, một trong sáu gia tộc đã đầu về với Thiên Linh Phái.

Thanh Tùng là một người hiểu việc, lẩm mưu mẹo, giỏi giao thiệp, quen biết rộng, từ trước vốn có giao tình với vị tu giả Công Sơn kia nên khi Thành Đạt muốn nhắm vào vị tu giả này liền sai Thanh Tùng tự thân xuất mã, làm việc. Thanh Tùng biết tính của Công Sơn nên mới đề nghị Thành Đạt mượn của Bách Linh Ky món pháp bảo Kim Linh Phi Xa trừ danh, lại tuyển mười mỹ nữ tu vi không tệ cùng với một lượng lớn tài vật giá trị trống rỗng cò mớ đến tìm Công Sơn. Công Sơn cũng không phải người bình thường, dù thấy được mưu mô và mục đích của đối phương nhưng cũng làm ra vẻ ngu ngốc mời đối phương vào phòng khách lại đuổi hết tả hữu hai bên ra, một mình đón tiếp Thanh Tùng. Hai người chia ngôi chủ khách mà ngồi. Chào hỏi xong, Thanh Tùng liền cười nói

“Chủ tôi là Thành Đạt muốn nhờ tôi đem chút mỹ nữ và tài vật đến nhờ anh Công Sơn kính tặng cho Sơn Đông Lãnh Lão để tạ ơn đã không giết khi chúng tôi bị thiên kiếp làm cho lâm vào cảnh khốn cùng.”

Công Sơn nghe vậy thì cười thân mật đáp

“Kẻ không có lòng trắc ẩn, không phải người! Chủ tôi làm người quang minh lỗi lạc, sao có thể làm việc nhân lúc cháy nhà hôi của.”

Thanh Tùng bĩu môi khinh miệt nói

“Có cơ hội tốt mà không biết đón bắt, sao đủ tư cách làm chủ tướng!”

Công Sơn nghe nói khẽ biến sắc. Ông ta lập tức hiểu ý Thanh Tùng muốn nói gì. Bản thân ông cũng không thể phủ nhận được điều đó. Nhưng ông vẫn đáp trả

“Sư tử bắt sói, không cần phải làm trò vớ vẩn!”

Thanh Tùng nghe câu ấy lập tức biết việc thành rồi, nói nhiều hơn nữa có khi lại phản tác dụng nên lập tức ngửa bài

“Chủ tôi nói: Quyền lực trong thiên hạ đều bắt đầu từ cái miệng. Biết nói sao cho người ta nghe, người ta phục ấy chính là biệt tài của người trên. Anh Công Sơn chỉ dựa vào tài miệng lưỡi mà chỉ mất năm năm đã có thể leo lên vị trí hiện nay chứng tỏ có tài nắm bắt ý muốn của kẻ trên. Biết nắm bắt tâm lý kẻ trên ắt có thể nắm bắt tâm lý người dưới, từ đó có thể điều khiển người khác làm việc cho mình mà vẫn khiến cho họ sung sướng vui vẻ. Đó chính là nhân tài hiếm có. Nhưng ngặt nỗi: ‘Con ngựa hay lại thiếu mất một tay lái giỏi’ nên khó có thể phát triển hơn được nữa. Không hiểu anh Sơn có muốn nắm bắt cơ hội có một không hai này không?”

“Sổ mỹ nữ và tài vật anh mang đến kia là để mua chuộc tôi?” Công Sơn cười lạnh hỏi lại

Thanh Tùng cười khà khà lắc đầu nói

“Anh Sơn khéo đùa rồi. Những thứ đó là ‘vốn’ chủ tôi trao cho anh để làm việc. Ai da! Thời buổi chết tiệt này không có vốn lớn thì làm gì cũng khó!”

Công Sơn nghe vậy thì khẽ biến sắc. Gã hiểu được thâm ý của Thanh Tùng và Thành Đạt qua những lời nói và hành động này. Khẽ cau mày suy nghĩ một chút Công Sơn không nói gì mà lập tức hạ lệnh tiễn khách. Thanh Tùng hiểu ý, biết được việc đã thành liền sung sướng để lại mỹ nữ và tài vật cho Công Sơn rồi lên Kim Linh Phi Xa ngông nghênh bay về. Đám đệ tử Sơn Đông Phái đưa mắt bức bối nhìn theo. Nếu không phải Sơn Đông Phái có quy tắc cho phép tất cả các tu giả, trừ những tu giả thuộc các môn phái đang trong tình trạng chiến tranh chính thức với Sơn Đông Phái, đều được phép tự do tới lui trong phạm vi toàn thị trấn Sơn Đông thì bọn họ sao có thể để cho một kẻ như Thanh Tùng tùy ý làm oai làm tướng trên địa bàn của họ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Công Sơn bị mấy câu nói của Thanh Tùng đã kích dữ dội. Gã vốn là kẻ thông minh, có tài, giàu tham vọng, lòng hoài chí lớn nhưng đúng như Thanh Tùng nói: con ngựa hay mà không gập tay lái giỏi thì cũng chỉ là ngựa hoang, chẳng thể ngừng mảy ngừng mặt với đời được. Sơn Đông Phái tuy lớn nhưng không phải là nơi có thể dung được người. Sơn Đông Lãnh Lão tuy là cao thủ hiếm có, ánh mắt thâm sâu, sắc xảo, nhìn thấu huyền cơ nhưng đám thủ hạ vây quanh lão ta như núi lớn che mắt, ngăn cản lão nhìn thấy những kẻ như Công Sơn. Đúng như Thành Đạt từng nói: trong cái thời đại này, người không có danh tiếng, dù có tài năng xuất chúng cũng khó làm được việc gì ra hồn, càng khó lọt được vào mắt xanh những đại nhân vật, vốn luôn cao cao tại thượng tại cung vàng điện ngọc, cách biệt khỏi nhân thế ô trọc bên dưới. Công Sơn từ lâu vốn muốn dời bỏ Sơn Đông Phái mà đi tìm chân trời mới cho mình nhưng hiềm nỗi không có cơ hội. Nay cơ hội đến tận cửa, lại thêm bạn tốt đưa đẩy đúng ‘chỗ ngựa’ thì sao có thể tiếp tục cam chịu làm một tên quản lý quen tại một khách sạn nhỏ nhoi như thế này nữa chứ. Vấn đề bây giờ là ‘quà ra mắt’ mà Thành Đạt mang đến cho gã tuyệt đối không phải là thứ mà gã có thể cứ thế nuốt trôi. Đôi mắt Công Sơn lấp lánh ánh hào quang. Gã đứng phắt dậy, gọi một tên thủ hạ thân tín vào phòng, thì thầm to nhỏ, bàn bạc việc gì đó rồi hai chủ tớ lập tức dời khỏi phòng, mỗi người đi một ngã, chẳng ai biết đi đâu.

Đại diện Sơn Đông Phái tại thị trấn Sơn Đông. Quỳnh Minh ngồi giữa một đám tham mưu cau mày khó hiểu nghị luận

“Tên Thành Đạt đột nhiên làm như vậy là có ý gì?”

Bọn mưu sĩ của gã nghe vậy cũng khó hiểu. Mỗi người góp một ý phân tích khá sắc sảo nhưng tựu chung lại đều rất khinh thường hành động bất trí của Thành Đạt và Công Sơn. Bọn họ cho rằng, Thành Đạt trông dong cò mớ đem tài vật, mỹ nữ đến cho Công Sơn như vậy chẳng qua chỉ là một kẻ ‘ly gián’ khá thô tục, hòng làm cho bọn họ nghĩ rằng trong Sơn Đông Phái có kẻ hai lòng, từ đó mà nội bộ nghi kỵ lẫn nhau, rối loạn đoàn kết mà thôi. Quỳnh Minh cũng tán đồng với ý kiến này của bọn họ. Sơn Đông Phái nắm đại quyền lâu năm, môn phái hưng thịnh, môn hạ, đệ tử đông đảo, các loại tranh đấu nội bộ ngày càng gay gắt, khốc liệt. Một kẻ giỏi dùng tâm kế như Thành Đạt sao có thể bỏ qua được điều này. Gã ta cũng chẳng cần phải lao công nhọc sức gì mà chỉ cần ném vào cái thùng dầu ấy một đóm lửa nhỏ là cũng quá đủ để thiêu rụi cả ‘pháo đài’ vững chắc như Sơn Đông Phái. Hiểu được điều này, Quỳnh Minh và mấy người chủ sự tại Sơn Đông phái đương nhiên không thể để cho gã dễ dàng đắc ý. Đối với họ, Công Sơn chỉ là một con cá nhỏ, có vớt bỏ cũng không ảnh hưởng gì cho đại cục. Nhưng do tính chất đặc thù của vụ việc nên nếu xử lý không khéo thì sẽ tạo ra cơ hội cho ‘tàn lửa bay vào thùng dầu’. Các thế lực trong môn phái mà muốn nhân vụ này để tiêu diệt, làm suy giảm thực lực của đối phương thì... hoàn toàn có thể tạo ra một vụ hỏa hoạn khủng khiếp, không ai có thể lường trước được hậu quả.

“Mặc kệ chúng! Đừng to chuyện mà hỏng việc lớn” Quỳnh Minh hững hờ ra lệnh “Âm thầm phái người theo dõi tên Công Sơn đó là được.”

Tiếp đó, Quỳnh Minh và đám tham mưu, cố vấn gác lại chuyện này sang một bên, tiếp tục bàn bạc việc quan trọng hơn là giải quyết những rắc rối phát sinh do việc tổ chức Sơn Đông Tỷ Võ Hội. Đây mới là việc thực sự quan trọng, đáng để bọn họ dốc tâm dốc sức, lo nghĩ. Chỉ cần đại hội tỷ võ này được tổ chức thành công thì thế mạnh lớn nhất của Thiên Linh Phái là danh tiếng sẽ bị Sơn Đông Phái qua mặt. Thiên Linh Phái khi đó sẽ bị Sơn Đông Phái chèn ép tuyệt đối, không còn cơ hội ngóc đầu dậy nữa. Khi đó, mấy trò ‘vật vãnh’ này của Thành Đạt dù có thâm hiểm hơn nữa cũng là vô dụng. ‘Mọi mưu mô xảo quệt khi đứng trước sức mạnh tuyệt đối đều vô dụng’ Đây là tín điều vững chắc, không thể thay đổi của những kẻ tôn sùng sức mạnh này. Vụ việc cũng vì thế mà được cho ‘chìm xuống’, không thông báo lên trên, đúng như phán đoán ban đầu của Thanh Tùng và Công Sơn!

Tại Thanh Tâm Nguyệt Hồ, tổng đàn của gia tộc họ Trần, một trong sáu gia tộc đã đầu về với Thiên Linh phái theo mệnh lệnh của Thiên Phụng Cung, Thanh Tùng cung kính báo cáo mọi việc xảy ra tại Thiên Linh Phái cũng như những việc gã làm cho môn phái này cho một vị nữ tu già xinh đẹp. Nàng này có vẻ ngoài chỉ khoảng mười tám, đôi mươi, mặt tròn, bầu bĩnh, trắng trong như bạch ngọc, đôi mắt lấp lánh tinh quang như sao trời. Nàng đứng bên mặt hồ, giống như một pho tượng ngọc cùng tỏa sáng với khung cảnh tuyệt đẹp của thiên nhiên.

“Khỏi bẩm tâu trưởng. Đó là tất cả những gì mà tiểu nhân thu thập được trong thời gian vừa qua.” Thanh Tùng cung kính kết thúc bản báo cáo của gã, vừa dùng ánh mắt ngưỡng mộ và tin phục, có phần giống với ánh mắt mà Quỳnh Minh nhìn Sơn Đông Lãnh Lão, nhìn vị nữ tu.

Đứng thấy nữ tu trẻ đẹp mà coi thường. Trong thế giới tu giả, hầu hết nữ tu siêng tu luyện những pháp thuật có tác dụng trụ nham, hồi xuân, làm đẹp... vô cùng kỳ diệu. Một nữ tu có bề ngoài như thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi thực chất là một lão quái vật thọ đến mấy trăm năm tuổi là điều rất bình thường ở thế giới này. Vị tộc trưởng này của nhà họ Trần cũng không phải ngoại lệ đó. Bà ta năm nay đã trên 200 tuổi, là tu giả Kết Đan kỳ duy nhất của nhà họ Trần ở Thanh Tâm Nguyệt Hồ này, bất kể là tu vi hay pháp quyết chiến đấu đều cao thâm khôn lường, trong tay lại có nhiều bảo vật, thủ đoạn vô cùng quái dị mà hiệu quả, có thể lấy đầu đối thủ trong chớp mắt. Tâm tư nàng ta lại rất sâu sắc, trí tuệ linh tuệ tuyệt luân. Một tay nàng đã xây dựng gia tộc họ Trần từ một tiểu gia tộc nhỏ bé, còn yếu kém hơn cả những đám thổ phi trong vùng thành một gia tộc hùng mạnh, tuy còn lâu mới sánh được các danh môn đại phái nhưng cũng có thể nói là dư sức tự bảo vệ bản thân trước những tên kẻ cướp vô lương. Con cháu nhà họ Trần tôn kính nàng như thần minh.

“Ừm! Làm tốt lắm! Người có thể lui xuống được rồi!”

“Tạ ơn tộc trưởng quá khen. Thuộc hạ xin lui trước.” Thanh Tùng thi lễ cúi chào vị nữ tu xinh đẹp rồi lập tức phi thân bay vọt đi nơi khác.

Vị nữ tu xinh đẹp tiếp tục im lặng đứng đó trầm ngâm như nước. Rất lâu sau, nàng bỗng khẽ thở dài một hơi rồi nhỏ giọng gọi

“Linh Thủy!”

Mặt nước hồ tĩnh lặng bỗng nhiên nổi sóng cuộn cuộn không ngừng. Nước hồ bốc cao lên ngang với chiều cao của một người bình thường rồi lập tức tứ tán khắp nơi chỉ để lại một khối nước có hình dạng của một ngọc nữ. Giai nhân này không chỉ có khuôn mặt mà cả thân hình cũng đều thuộc hàng nhất phẩm. Vô luận là đôi chân căng tròn, thon dài hay bộ ngực vút cao, tràn trề sức sống đều có sức dụ hoặc phi thường đối với mọi nam nhân trên đời này. Đôi mắt pho tượng khẽ mở. Một đôi mắt trong vắt như ánh trăng thu soi trên mặt hồ, đẹp đến náo lòng, hiện ra chớp chớp nhìn vị nữ tu già kia.

“Linh Thủy kính chào tộc trưởng.” Pho tượng cất giọng ngọt ngào, trong trẻo như một dòng suối mát chào vị nữ tu xinh đẹp.

Tộc trưởng của gia tộc họ Trần gật đầu rồi ra lệnh

“Con hãy đến Thanh Mộc Cốc, tiếp cận Thành Đạt. Nếu có thể, hãy mê hoặc gã, làm gã tiêu giảm bớt bá khí đi. Nếu không thể thì cố gắng dùng để gã có ý định bất lợi với nhà họ Trần chúng ta.”

“Tuân lệnh tộc trưởng. Linh Thủy xin cáo lui!” Pho tượng cất tiếng hồi đáp rồi nhẹ nhàng sụp xuống, tan biến vào nước hồ. Mặt nước hồ yên tĩnh như thường, dường như trước giờ không hề có chuyện kỳ quái gì xảy ra cả.

Nhìn mặt nước hồ trong vắt, nữ tu xinh đẹp thở ra một hơi thật dài rồi lại chìm vào trong suy tư. Thiên Linh Phái và Sơn Đông Phái sớm muộn gì cũng sẽ khai chiến. Khi điều đó xảy ra những thế lực nhỏ bé như gia tộc họ Trần của nàng sẽ bị buộc phải lựa chọn phải đứng về phía một trong hai bên và sẽ bị đẩy lên tiền tuyến, làm vật hi sinh đầu tiên cho cuộc chiến tàn khốc này. Đây chính là điều mà những người như nàng không muốn nhìn thấy nhất. Nhưng nếu như đã là việc không thể tránh khỏi thì nàng cũng không muốn né tránh mà hi vọng có thể dùng toàn bộ khả năng để giảm xuống thấp nhất thiệt hại mà gia tộc có thể phải gánh chịu, càng không muốn vì một lựa chọn sai lầm của mình mà đưa cả gia tộc gặp phải họa diệt tộc. Thời buổi hỗn loạn này, muốn sống sót thật khó khăn.

Tại Thiên Mộc Linh, tổng đàn của Thiên Mộc Lâm, một môn phái rất có thế lực trong vùng Sơn Đông, Nguyễn Thiên Thu, trưởng môn Thiên Mộc Lâm im lặng đứng nhìn trời, thì thào một mình

“Một chiêu nối tiếp một chiêu. Hai tên gốc các người thi nhau thể hiện bản lĩnh, công thủ liên hoàn thực là đẹp mắt. Nhưng... hắc hắc hắc... đừng tưởng vùng Sơn Đông này chỉ có hai người các người là anh hùng!”

Trong một căn nhà nhỏ bé nhưng kín đáo và được bảo vệ vô cùng cẩn mật một nhóm người tụ họp với nhau thì thào bàn tán chuyện gì đó

“Chương môn sư huynh nói vậy thực chứ?” Một người hỏi mà giọng không giấu được sự hưng phấn

“Đúng là như vậy!” Một người khác lập tức đáp lời với vẻ vui sướng không thể kìm nén “Lần này hai phe Thiên Linh Phái và Sơn Đông Phái dứt khoát sẽ đánh lớn một trận. Thời gian chỉ quanh quẩn thời điểm Sơn Đông Phái tổ chức Sơn Đông Tỷ Vô Hội mà thôi! Chúng ta sẽ nhân cơ hội này mà mở rộng thế lực, nếu có thể thì nuốt luôn cả vùng Sơn Đông này. Hừ hừ hừ... Bọn Sơn Đông chết tiệt, lợi dụng việc chúng chiếm địa lợi mà dám ăn chặn của chúng ta không biết bao nhiêu là tiền thuế. Hừ hừ hừ... Phen này chúng ta sẽ thu về cả vốn lẫn lời.”

Cả đám người đồng thời tỏa ra sát khí cực mạnh cho thấy hận khí của bọn họ đối với việc Sơn Đông Phái thu thuế vận chuyển quá cao vô cùng to lớn. Sơn Đông Phái ngồi trên ghế cao bao nhiêu năm như vậy, thù hận chuốc vào người tuyệt đối là không ít. Trên cao gió lạnh! Các cụ ta đã dạy là đồ có sai!

Lúc này, bộ tham mưu, bộ não chỉ huy của cả Sơn Đông Phái và các môn phái, thế lực lớn nhỏ trong vùng đều âm thầm nhìn ngắm tám bản đồ địa hình và bản đồ thế lực tại khu vực cũng những cả Tỉnh Thiên Quốc, chăm chú kỹ lưỡng còn hơn cả ngắm mỹ nữ khóa thân. Sắc mặt những kẻ được xưng tụng là mưu trí xuất chúng, kiến thức hơn người này đều vô cùng căng thẳng, mày cau trán nhăn không ngừng. Bọn họ đang cùng nhau tính toán cân nhắc tất cả những khả năng có thể xảy ra và đưa ra đối sách hợp lý cho mọi khả năng đó. Xung quanh Thanh Mộc Cốc các tổ trình sát giăng lên những tấm ‘lưới trời’ không bỏ sót một động thái nào của Thành Đạt. Thậm chí, ngay trong nội bộ Thiên Linh Phái, vô số những gián điệp cũng đã nhân cơ hội, Thành Đạt mộ binh khi xưa mà âm thầm tiến nhập, nghe ngóng bốn phương. Trong năm đội quân của Thành Đạt có lẽ chỉ có hai đội tinh binh Huyết Luyện và Huyết Ma do nó lệ tạo thành và tu luyện công pháp đặc biệt là không có gián điệp của đối phương mà thôi. Biết được điều này nên Thành Đạt cũng đã tách riêng hai đội quân này ra một nơi, tiến hành huấn luyện đặc biệt cho bọn họ, không cho bất kỳ ai có cơ hội tiếp xúc với vũ khí chủ chốt này của gã.

Thời gian cứ thế nhẹ nhàng trôi qua! Thoáng cái đã hơn ba năm nhẹ nhàng trôi qua. Cuối cùng thì ngày đại hội Sơn Đông Tỷ Vô cuối cùng cũng đã gần kề. Từ khắp nơi trong cả nước tu giả các cấp ừ ù đổ về thị trấn Sơn Đông. Tỉnh Thiên Quốc là một nước nhỏ. Các thế lực trong nước đều có dạng con buôn, địa chủ, ngày đêm ra sức làm giàu hơn là thi thố biểu diễn võ vẽ, nên chưa bao giờ có chuyện tổ chức một ‘nháo hội’ lớn như Sơn Đông Tỷ Vô Hội này. Đã vậy, lần này Sơn Đông Phái dường như muốn tăng thêm hấp lực đối với cao thủ khắp nơi nên xuất ra phần thưởng vô cùng trân quý và đông đảo. Một trăm người đứng đầu đều sẽ có thưởng. Mười người đầu tiên có quyền tự chọn phần thưởng ưng ý cho riêng mình. Phần thưởng thì có đến bốn thanh pháp bảo cấp bốn, hai mươi thanh pháp bảo cấp ba tinh phẩm. Ngoài ra, linh đan, công pháp, tài liệu cao cấp, quý hiếm, đặc thù... cũng tuyệt đối không ít. Đánh nhau, xem đánh nhau, cá cược sự thắng bại của các ứng viên đang đánh nhau sút đầu mề trán trên võ đài... đều là những trò chơi ‘khoái khẩu’ của nhân thế. Được đứng trên đài cao, hấp dẫn trăm ngàn ánh mắt thán phục, những tiếng hô hào ca ngợi, cổ vũ, tán dương của chúng sinh là thứ ‘ma dược’ có mị lực vô cùng lớn với bất kỳ một sinh vật có trí tuệ nào. Đã thế phần thưởng lại trọng hậu đến mức có thể khiến cho cả những tu giả hạch tâm trọng điểm bồi dưỡng của các đại môn phái, đại gia tộc phải nóng mắt.

Danh tiếng! Bảo vật! Thiên hạ không ít anh tài sẵn sàng liều mạng vì một trong hai thứ này!

Cùng lúc này, trước sự những ánh mắt như cú vọ rình mồi của các thế lực xung quanh, toàn bộ năm đội quân của Thiên Linh Phái đồng loạt xuất cốc. Hai đội tinh binh Huyết Luyện Huyết Ma được bao bọc trong một đám huyết vân tanh tươi cuộn cuộn bay trước dẫn đầu. Tiếp đó, ba đội quân Cao Thủ, Nam Quân và Bắc Quân, bảy đội hình hành quân ừ ùn nổi gót. Khí thế hung hãn không thể tả. Các thế lực trong vùng cũng tắc khắc điều động quân lực và thủ hạ. Binh lực, chiến lực tổ chức quân đội của họ đều vô cùng hùng mạnh, so với Thiên Linh Phái chỉ có hơn chứ không hề thua kém. Hầu hết bọn họ đều nhanh chóng tuyên bố ủng hộ Sơn Đông Phái trong cuộc chiến này và nhanh chóng cử binh lực đến thị trấn Sơn Đông chỉ viện cho môn phái này. Toàn bộ tu giả khu vực Sơn Đông và những tu giả đến Sơn Đông tham dự hội tỷ võ hay vui chơi đều nhanh chóng thể hiện thái độ bất mãn với Thiên Linh Phái. Nhiều người còn đồng ý xuất lực cho Sơn Đông Phái. Trong chớp mắt, quân số của Sơn Đông Phái đã lên đến hàng bốn, năm vạn người. Trong đó có rất nhiều cao thủ danh tiếng lẫy lừng và những đội mộ binh tinh nhuệ thiện chiến, luyện tập lâu năm, trang bị đến tận răng bởi những pháp bảo quý giá và được chỉ huy bởi những chiến tướng được đào tạo bài bản, không ít người trong số đó đều đã có kinh nghiệm chiến đấu đoàn chiến trong những cuộc chiến với đám yêu thú của Thiên Đường Đế Quốc dưới ngọn cờ của liên minh Lục Đại. Thực lực hùng mạnh không thể đo lường.

Chiến tranh đã chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34

Cả vùng Sơn Đông bước vào tình trạng chiến tranh. Trên đường, người đi lại gần như biến mất hoàn toàn. Nhà nhà đều đóng chặt cửa nẻo. Người người đều cầu nguyện tất cả các vị thần linh, ma quỷ mà bọn họ từng nghe nói đến. Có lẽ trước đây, họ là những kẻ khinh thần miệt quý, nhưng giờ đây, khi bóng ma chiến tranh bao trùm lên ngôi nhà nhỏ bé của họ, khi sức mạnh bé nhỏ của họ hoàn toàn bất lực trước sự hung bạo của nhân loại thì bọn họ đều trở thành tín đồ. Nhưng lúc này đây, chỉ còn một ít chùa chiền nhỏ bé, không liên quan đến giới tu giả thì mới mở cửa cho những con người tuyệt vọng nơi đây tìm đến hi vọng vào một phép màu nhiệm nào đó sẽ cứu vớt họ hay ít nhất là một chút nâng đỡ về tinh thần.

Cả vùng Sơn Đông bước vào tình trạng chiến tranh. Các thế lực huy động lực lượng nhanh chóng tập kết tại các địa điểm mà bọn họ đã hẹn nhau từ trước, chuẩn bị cho một trận quyết chiến. Không ai nghi ngờ sức mạnh của Thiên Linh Phái và tài năng chỉ huy quân sự của Thành Đạt. Thất bại chóng vánh của Thanh Mộc Kiếm Môn, một trong những môn phái được đánh giá là có chiến lực mạnh nhất của toàn vùng Sơn Đông, cũng như sự công nhận của đại nhân đại diện Thiên Phụng Cung đã làm rõ điều đó. Dù cho tất cả mọi người có mặt tại đây đều tuyệt đối tin tưởng vào thực lực và sức mạnh áp đảo của họ so với Thiên Linh Phái nhưng bất kỳ ai cũng hiểu rằng cái giá mà họ phải trả để danh lấy chiến thắng đó sẽ không dễ chịu chút nào. Tất cả đều căng thẳng, cố gắng tìm ra biện pháp nào đó để hạn chế thấp nhất thiệt hại của bản thân và... khiến cho những đối thủ cạnh tranh phái ‘ăn trái đắng’! Tuy nhiên, đúng lúc này, đội trinh sát luôn bám sát đội quân của Thiên Linh Phái lại liên tiếp báo về những tin tức khiến đám người này ngỡ ngàng: toàn quân Thiên Linh Phái, không hề nhăm đến những căn cứ trọng yếu của bọn họ mà nhanh chóng vượt qua vùng rừng núi hoang vu, rồi hạ trại tại một vùng hiểm địa, dễ thủ, khó công phá; cách xa tất cả những nơi trọng yếu trong vùng!

Tất cả những thủ lĩnh quân sự của phe Sơn Đông phái đều biết Thành Đạt tuyệt sẽ không ngu ngốc mà mang quân ào ạt tấn công các cứ điểm của bọn họ nhưng... vị trí hạ trại hiện tại của Thiên Linh Quân tuyệt đối không phải là vị trí thuận lợi để làm cứ điểm phát động bất kỳ một cuộc tấn công nào hết. Nơi đây trơ trọi như một ốc đảo giữa đại dương mênh mông. Tuyệt đối không phải là đất tiến thoái, đóng trại tại đây là phạm vào đại kỵ trong binh pháp. Tất cả những kẻ được gọi là đại trí, quân sư, chiến tướng của các đạo quân phe Sơn Đông Phái đều bị hành động này làm cho bất ngờ. Họ không thể hiểu được Thành Đạt rốt cuộc định làm gì! Một bầu không khí nguy dị bao trùm toàn quân phe Sơn Đông Phái và cả những kẻ định nhân ‘cháy nhà hôi của’ khác cũng không khỏi ngỡ ngàng, luống cuống tay chân.

Không một ai ngờ được cùng lúc đó, tại một ngọn núi hoang vu cách thị trấn Sơn Đông khá xa, Thành Đạt đang nằm dài trên một tảng đá lớn, bằng phẳng, thành thời nghe tin tức từ radio. Trên radio lúc này đang phát buổi nói chuyện của phát thanh viên với mấy gã bình luận viên chiến sự, nghiên cứu lịch sử quân sự khá có danh tiếng

“Tình hình thiên hạ hiện nay vô cùng rối ren. Chiến loạn liên miên không ngớt. Nhưng cũng có lẽ khó có tin tức nào khiến người dân khu vực Sơn Đông chúng ta quan tâm bằng tin Thiên Linh Phái chính thức khai chiến với Sơn Đông Phái và đặc biệt là hành động kỳ lạ của đội quân Thiên Linh Phái. Thưa giáo sư Từ Bi, ngài có ý kiến gì về hành động này của chương môn Thiên Linh Phái không?”

“Cô gọi hành động của chương môn phái Thiên Linh là kỳ lạ là không hoàn toàn chính xác. Cả việc cô nói Thiên Linh Phái khai chiến với Sơn Đông Phái cũng là điều vô lý, có đôi chút áp đặt. Bản thân tôi cũng đồng ý với đánh giá này. Nên biết chiến tranh vốn là việc vô thường, người người đều chán ghét. Vì vậy, để thu phục nhân tâm, mỗi khi phát động chiến tranh các vị bá chủ đều ra sức tuyên truyền về chính nghĩa của bản thân, rằng họ cũng không muốn để xảy ra chiến tranh, nhưng bị tình thế ép buộc phải làm như vậy. Chương môn phái Thiên Linh sao có thể không biết điều này!...”

Tiếp theo đó, radio phát đi một bài phân tích tình hình rất hấp dẫn lại thấu tình đạt lý của vị giáo sư có tên gọi khá kêu là Từ Bi kia. Nội dung bài phân tích này không thể hiện rõ sự ủng hộ của ông giáo sư này với Thành Đạt và Thiên Linh Phái, có vẻ rất khách quan, đường đường chính chính nhưng ý tứ thì lại là bao biện cho hành động của gã, đổ tội gây ra cuộc chiến này cho Sơn Đông Phái và các đồng minh của họ. Điều đáng khâm phục là ông giáo sư này khéo ăn nói đến mức người bình thường khó có nhận ra được ý tứ này trong bài phân tích của ông ta nhưng lại bị ông ta trong vô thức, lay chuyển đầu óc, dần dần có những suy nghĩ và hành động theo mong muốn của ông ta. Không chỉ có vị giáo sư tên Bi này mà các vị bình luận viên chuyên nghiệp sau đó lên đài cũng ‘hát chung một nhịp’ với ông ta.

Nghe bài phân tích này, Thành Đạt nhẹ nhàng nở nụ cười rồi lẩm bẩm

“Công Sơn làm tốt lắm! Xem ra trước giờ ta vẫn đánh giá thấp người!”

Đúng vậy! Thành Đạt đã nhận ra được ai đứng sau giật dây cho màn bình luận ‘đổi trắng thay đen’ này và vô cùng mãn nhãn với màn biểu diễn chào hỏi của tên thuộc hạ mới về đầu quân. Gã ra lệnh cho quân đội kéo đến vùng đất heo hút, phạm vào đại kỵ của binh gia là do có mục đích khác. Nhưng tên thủ hạ của gã cùng với mấy lão ‘bình luận viên’ đầy trí tuệ kia không ngờ lại có thể biến nó thành một bằng chứng thép để đổ tội gây ra chiến tranh cho Sơn Đông Phái và đồng minh của họ. Thật sự rất thú vị. Tất cả những người này đều là nhân tài có thể bồi dưỡng. Thành Đạt khẽ liếm môi. Một kế hoạch khá táo bạo nhanh chóng hình thành trong đầu gã. Gã cười gần một tiếng rồi móc trong túi ra hai lá bùa truyền tin, dùng thần thức đưa vào đó vài thông tin mệnh lệnh rồi niệm chú và ném ra ngoài. Hai lá bùa liền bùng cháy, biến thành một hai đoàn lửa bay vút về phía chân trời.

“Tình hình thế nào rồi?” Thành Đạt quay sang hỏi bộ hạ bên cạnh.

Bên cạnh Thành Đạt lúc này là một ngàn quân tinh nhuệ của đội Huyết Luyện tinh nhuệ cùng với hai tiểu đội cao thủ cận vệ thân tín của gã. Nói ra cũng thú vị! Đám trinh sát già mồm của Sơn Đông Phái và đồng minh không ngờ lại bị đội quân hùng hổ của gã thu hút toàn bộ chú ý và để cho một nhóm nhỏ như bọn họ có thể âm thầm vượt qua vòng canh giới để bí mật tiến tới được nơi tập kết này mà không một tên nào tại thị trấn Sơn Đông biết được. Thêm một món quà tuyệt diệu nữa, vượt quá mọi mơ ước cuồng cuồng nhất của Thành Đạt. Có lẽ ông trời thực sự cũng có ý giúp gã vượt lên.

“Bẩm chủ nhân! Đội trinh sát đã phát hiện ra đối phương. Còn khoảng mười năm phút nữa, đội ngũ của đối phương sẽ đi qua đây. Nhiều khả năng kẻ địch vẫn chưa phát hiện ra sự hiện diện của chúng ta.”

Thành Đạt mỉm cười, gật đầu.

Đại hội Sơn Đông Tỳ Vô chắc chắn là một cuộc náo nhiệt lớn nhất tại Tỉnh Thiên Quốc kể từ khi đám người đại diện của Lục Đại cùng nhau kéo đến nơi này. Một vụ nháo sự lớn như vậy, đương nhiên thu hút rất nhiều những kẻ ăn không ngồi rồi, nhàn rỗi chán việc, trong số này có nhất nhiều kẻ có địa vị

vô cùng tôn quý, cực kỳ có giá trị hiệu triệu thiên hạ. Chỉ cần có được một trong những kẻ này và lợi dụng chúng một cách khéo léo, Thành Đạt sẽ triệt để vứt bỏ được cái nhãn mác ‘giang hồ thảo khấu’ hạ cấp hiện tại để leo lên một tầm cao mới. Đến khi đó...

“Các người cũng chuẩn bị đi!” Thành Đạt hừng hờ ra lệnh rồi tiếp tục im lặng nghe radio

Một lát sau, có tiếng xé gió từ phía xa truyền lại. Xa xa nơi chân trời một đạo hào quang rực rỡ bay đến. Trong đạo hào quang là một đoàn diễu hành long trọng, hoành tráng. Dẫn đầu là một đội tu giả mặc kim giáp oai nghiêm, hào hùng như thiên thần giáng thế. Tiếp đó, một đội tu giả khác cười trên mình những con ngựa trắng phau, không một chút lỏng lẻo, chậm chậm, nhịp nhàng tung vó chạy trên không khí như thể dưới chân chúng có một con đường vô hình nào đó nâng đỡ vậy. Đi ở giữa đoàn diễu hành là một con thuyền bay cỡ lớn được bao bọc bởi một màn hào quang muôn màu ngàn sắc, vô cùng bắt mắt, khiến cho người ngoài không thể nhìn rõ bên trong. Phía sau con thuyền, một đoàn mỹ nữ tuyệt sắc, ăn mặc những bộ quần áo rộng thùng thình, vừa đi vừa múa, vừa chơi nhạc, ca hát những tiên khúc ngọt ngào say đắm lòng người. Cả đoàn được hộ tống, bọc hậu bởi hai đội quân tương tự như hai đội đi đầu. Toàn bộ đoàn diễu hành lập thành một trận thế vô cùng kỳ lạ: phía đầu đội hình thì sáng rực rỡ, đầy hào quang và màu sắc, phía sau thì hào quang giảm dần theo một quy tắc quái quỷ, khiến cho người đứng xa nhìn có cảm giác giống như đội hình này kéo dài mãi mãi và nghiêm ảo vô cùng. Cảm giác giống như thần long thấy đầu không thấy đuôi trong truyền thuyết.

“Trận thế Long Hành! Ngự lâm quân! Ông trời đối với ta thực quá tốt đi!”

Nhìn đội hình hành quân mang theo khí thế vương giả rất đặc trưng này, Thành Đạt lập tức nhận ra chân tướng thực sự của đoàn người này. Trận thế Long Hành là loại trận thế vô cùng đặc biệt của mộ binh. Nó có nhiều đặc điểm của các trận pháp của tinh binh. Bất kỳ đội mộ binh nào muốn thực hiện trận thế này đều phải tu luyện những pháp quyết đặc biệt làm căn cơ, chỗ dựa cho trận thế vận hành. Hiệu dụng của nó ngoài việc phô trương thanh thế thì gần như chẳng có bất kỳ tác dụng thực tế nào khác nữa. Trong toàn bộ các thế lực tu giả ở Tinh Thiên Quốc thì chỉ có Hoàng tộc gia tộc họ Lý là có một đội ngự lâm quân. Hơn nữa, dám dùng trận pháp Long Hành để diễu hành và di chuyển thì chỉ có Hoàng Đế và các vị hoàng tử có địa vị rất cao mới mà thôi. Theo những tin tức trên radio thì hoàng đế Tinh Thiên Quốc, Lý Cao Tông vì muốn đột phá bình cảnh tiến giai vào Kết Đan kỳ nên đã rời về bí cung tại Tam Nông để tu luyện, trao việc nước cho thái sư và vị hoàng tử thứ tám được vua yêu thương nhất là Lý Trâm coi sóc. Cả hai người này đều không thể đến được tham gia ‘nhào hội’ Sơn Đông Ty Võ được. Như vậy, người ngồi trong chiếc thuyền bay kia chẳng phải ai khác ngoài vị hoàng tử cả nổi tiếng háo danh háo võ, ham vui, thích nháo sự và mù tịt về chính trị; Lý Sâm. Nếu bắt được tên hoàng tử này... Thành Đạt cười khẽ một tiếng đầy hưng phấn! Bản thân gã chỉ muốn bắt một tên thân vương có họ hàng xa với hoàng tộc thôi. Không ngờ ông trời lại đưa đến cho gã một ‘con cá vàng’ đầy quyền phép thế này.

“Nhắm vào hậu quân địch. Huyết Kiếm!”

Hai mắt Thành Đạt léo sáng, miệng gã lạnh lùng ra lệnh. Long Hành trận thế, phòng ngự yếu nhất chính là phía đuôi rồng. Hơn nữa, trong đội hình hành quân của đoàn người này, đội tiên phong và trung quân chỉ là một đám ăn hại, hoa hèn hoa só, nhìn thì đẹp mã và hùng hậu nhưng lại ‘bóc mùi sữa mẹ nông nặc’, nhìn cũng biết là lũ lính quý tộc, chưa từng tham gia chiến đấu thực sự bao giờ. Nhưng đội hình phía sau thì lại vô cùng đáng sợ. Toàn trận thế nhu hòa, có chút xộc xệch, có chút không quy củ. Trên thực tế là ngoài lòng trong chặt, là đặc trưng của đội ngũ có kinh nghiệm tác chiến phong phú. Không nhưng thế, trên thân những kẻ này tỏa ra một luồng sát khí đặc trưng của những kẻ đã giết người, giết rất nhiều người. Thực là một đội quân tinh nhuệ hiếm có. Chỉ cần tiêu diệt được đội quân này, những kẻ còn lại sẽ chỉ là dê béo, mặc gã đồ sát mà thôi.

Hải Hậu xuất thân là một vị công tử quyền quý. Cả cha và ông nội gã đều là những vị đại thần trong triều, quyền thế dù không đến mức nghiêng trời lệch đất nhưng gia thế rất hiển hách. Hai mươi tuổi nhập triều với thân phận hiếu liêm (danh hiệu tặng cho những đứa con có hiếu, đáng được kính trọng, được triều đình tuyên dương để làm gương cho thiên hạ học tập. Thực chất, trong triều đình phong kiến khi những vị quý công tử, con cháu các ông tai to mặt lớn, đầu óc ngu si, không thể vào triều làm quan theo các con đường thông thường thì thường dùng phương pháp này để có thể được làm quan, một cách danh chính ngôn thuận. Bắt đầu sẽ bằng các chức nhỏ như hạt mè hạt đậu rồi sau đó sẽ leo dần lên cao hơn). Từ đó, gã trải qua một loạt các chức vụ: Nam Bộ Ủy Văn Thành (đội trưởng đội lính canh cửa thành phía nam của Văn Thành); Đới Khuru Lệnh, Ngự Tiền Đới Đạo Hộ Vệ, bây giờ là đội trưởng đội cấm vệ quân của hoàng tử cả, tương lai nếu như hoàng tử cả đắc thế, lên ngôi cửu ngũ thì ‘nước lên thuyền cũng lên theo’, hoạn lộ thênh thang, tương lai vô cùng sáng lạn. Hải Hậu vô cùng hưng phấn. Gã vừa phi hành dẫn đầu đội diễu hành của hoàng tử cả vừa mơ màng về những quang cảnh huy hoàng vĩ đại đang chờ đón gã. Đời người như vậy còn muốn gì hơn được nữa.

“Giết!”

Một tiếng hét lạnh lạnh vang lên giữa tầng không. Lập tức, hàng ngàn tiếng hô hung hãn khác từ âm ầm đáp lại. Từ một ngọn núi nằm dưới đoàn quân diễu hành một vòng xoáy cực lớn, màu máu tươi tanh tươi, ghê tởm hiện ra. Vòng xoáy trong chớp mắt chuyển thành một màu sắc kinh tởm như máu bầm, lộ ra một màn sát khí nồng nặc. Tiếp đó từ trong vòng xoáy, vô số những đạo kiếm mang nhỏ bé như mũi kim, dày đặc như mưa gió ào ào bắn ra, nhắm thẳng vào hậu quân của đoàn diễu hành đánh đến.

“Hậu quân xong rồi!” Hải Hậu hô lên trong lòng

Tốc độ của đoàn diễu hành không quá cao nhưng cũng không phải là thấp. Đội hình công kênh, muốn đổi hướng để né tránh nào phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa, bọn họ mang trọng trách bên mình. Thế tấn công của đối phương quá mức hiểm ác và xảo quyệt. Bọn hậu quân mà tránh thì tất đám cung nữ, nhạc công ca múa đàn hát phía trước họ kia và có lẽ cả vị hoàng tử cả trong chiếc phi thuyền sẽ khó có khả năng sống sót. Làm tướng hộ vệ mà để cho hoàng tử rơi vào tình cảnh nguy hiểm! Hậu quả của việc này không chỉ bọn họ mà ngay đến toàn gia lớn bé, cha mẹ anh em, họ hàng gần xa của họ cũng không thể gánh chịu nổi. Làm bạn với vua như chơi với hổ là như vậy đây.

Hồ Sơn tròn mắt nhìn trừng trừng những thanh kiếm máu bé nhỏ đâm nát những màn hào quang phòng hộ của đám hậu quân rồi chui vào thân thể bọn họ, xé vụn thân thể họ, biến họ thành một đám máu thịt bầy nhầy, ghê rợn. Trong ánh mắt của Hồ Sơn giờ chỉ còn lại sự hoảng sợ tột cùng, không thể ngờ tới. Đến tận lúc này, gã cũng không thể ngờ được đội hậu quân vốn nổi tiếng tinh nhuệ thiện chiến, công lực cao cường, chiến lực kinh thiên lại có thể bị tiêu diệt dễ dàng đến thế và càng không thể ngờ được trên đời lại có kẻ dám tập kích đội ngũ bọn gã. Bọn họ là đội diễu hành Long Hành, đội diễu hành của cấm vệ quân, là thể diện của quốc gia là uy phong của hoàng tộc. Ai trên đời dám động đến bọn họ?

Con mưa huyết kiếm cuộn cuộn không dứt, trong chớp mắt đã đánh tan tác cả đội hậu quân hùng hậu của đội điều hành Long Hành. Kiếm thế không dừng lại ở đó mà ào ào lao về phía chiếc thuyền bay, xuyên qua đám cung nữ, nhạc sư, giờ chỉ biết la hét chạy loạn khắp nơi như một đàn chim sẻ, ùn ùn đánh về phía chiếc chiến thuyền rực rỡ hào quang kia.

Uỳnh!

Màn hào quang bảo vệ của chiếc thuyền bay va chạm mạnh mẽ với con mưa huyết kiếm, rung lên dữ dội, chớp tắt liên tục không thôi. Màn huyết kiếm thấy vậy thì lập tức tụ lại, trong chớp mắt tạo thành một cây búa bằng máu khổng lồ, to gấp mấy mươi lần chiếc thuyền bay.

Uỳnh!

Cây búa máu nện thẳng xuống. Màn hào quang bảo vệ của chiếc thuyền sụp đổ, tan thành ngàn vạn đốm lân quang, bắn ra khắp bốn phương tám hướng. Cây búa máu cũng lập tức tan biến, hóa thành một đám mây máu khổng lồ, bao bọc toàn bộ chiếc phi thuyền, đội ngũ điều hành và cả khu vực hàng đệm xung quanh nó. Cuộc chiến trong chớp mắt đã kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Bị vây khốn không còn đường thoát, chiếc thuyền bay và đám quân hộ vệ còn lại nhanh chóng đầu hàng. Thành Đạt không chút khách khí ra lệnh cho Huyết Luyện Quân đánh gục tất cả những người có mặt trên thuyền rồi mới bắt đầu thu nhận hàng binh.

Dưới mệnh lệnh của Thành Đạt, chiếc thuyền bay nhanh chóng hạ xuống khu trại đóng quân của gã. Những tu giả chiến đấu hộ vệ chiến thuyền nhanh chóng bị tước bỏ khí giới, trói lại bằng bùa chú cẩn thận rồi giam vào một nơi. Sau đó, Thành Đạt mới ra lệnh cho một tiểu đội cận vệ với tên Huyết Yêu Kim Đan tiến vào trong thuyền bay khống chế toàn cục. Đối với những kẻ này, Thành Đạt ra lệnh đối đãi với họ như khách quý, chăm sóc cẩn thận, đặc biệt là mục tiêu quan trọng nhất của chuyến đi săn này, hoàng tử cả của Hoàng tộc Tinh Thiên Quốc, Lý Sâm! Đương nhiên, tước bỏ vũ khí và hạ bùa chú khống chế là những việc không thể thiếu!

“Ông chủ! Trận chiến vừa rồi chúng ta không bị thiệt hại một người nào. Kẻ địch chết năm trăm người, bị thương tám trăm người, hầu hết là nhạc sư và vũ công. Tu giả chiến đấu của đối phương thiệt hại không nhiều! Những nhân vật trên thuyền bay cũng không ai bị tổn thương gì. Bọn họ đều đã tỉnh lại và sẵn sàng gặp người.” Một tên thủ hạ cung kính báo chiến quả cho Thành Đạt biết.

Thành Đạt ngồi trên ghế cao gật đầu hạ lệnh

“Đưa hoàng tử cả vào gặp ta.”

Tên thủ hạ lui ra một lúc rồi bước vào, có chút ngập ngừng, bẩm báo

“Chủ nhân, khách đã đến trước cửa. Nhưng hoàng tử cả có hai tên hộ vệ dứt khoát đòi đi theo, nói thế nào cũng không chịu ở bên ngoài. Hai người này thực lực rất mạnh, một người tựa hồ là tu giả Kết Đan Kỳ, một người hình như tu luyện công pháp đặc biệt cổ quái nào đó, phải ứng phó thế nào xin chủ nhân định liệu!”

“Đại tu giả Kết Đan kỳ? Cũng không có gì quái lạ! Đường đường là hoàng tử cả của một quốc gia sao lại có thể không có hộ vệ đẳng cấp cỡ này khi đi ra ngoài chứ. Cứ cho họ vào đi.” Thành Đạt cười lạnh ra lệnh

“Tuân mệnh!” tên thủ hạ lập tức cúi mình đi ra.

Cánh cửa phòng khẽ mở ra. Ba người tù binh đi vào phòng. Dẫn đầu là một thanh niên có dáng người thon dài, mạnh mẽ như một thanh bảo kiếm mặc một bộ quần áo hoa lệ, sang quý. Toàn thân trên dưới đều được bao bọc bởi những pháp bảo cấp ba, cấp bốn không có tác dụng chiến đấu nhưng có tính phụ trợ cực cao từ tăng cường thể lực, sức mạnh cơ bắp, tốc độ di chuyển, thần thức tốc độ tu luyện đến cả anh khí, hào khí, tráng khí, mị lực... đều có đủ cả. Chất lượng và giá thành những thứ này đều cao đến mức làm Thành Đạt cũng phải ‘ngửa ngáy’ một trận. Phía sau người thanh niên là hai người đàn ông lớn tuổi, tóc bạc da mồi, nếp nhăn trên mặt tầng tầng lớp lớp, một người mặc một bộ áo gấm hoa lệ còn một người khác lại mặc một bộ trọng giáp chiến tướng đơn giản, thô kệch nhưng mạnh mẽ oai phong khôn tả.

“Té ra là Văn Vô nhị soái đại danh鼎鼎 của Kim Long Môn. Hai vị có mặt tại đây xem ra tin đồn Kim Long Môn, nhà họ Hoàng cực lực ủng hộ hoàng tử cả lên ngôi quả nhiên là sự thực nhỉ?”

“Chương môn các hạ khéo đùa rồi! Hai tên bại tướng chúng tôi thì có thể có danh tiếng gì được chứ? Mà nếu có thì cũng chỉ là chút trò hề những kẻ tầm thường, vô công rồi nghề đùa giỡn với nhau mà thôi, sao có thể lọt vào mắt xanh một thiên tài tuyệt thế như chương môn nhân các hạ được! Chẳng qua

anh em tôi đã nhận đại lễ của hoàng tử cả, thế tận trung với ngài và dùng tính mạng để bảo vệ an toàn cho ngài nên mới dày mặt mà xuất hiện ở đây. Có chuyện gì xin chường môn các hạ cùng hoàng tử cả đàm luận là được!” Câu nói của vị mặc áo gấm có lẽ là Văn Soái dù không kiêu không nịnh, nhưng lại chứa đựng sự đau đớn, tủi hổ và bi thương không thể che giấu, nghiêm nhiên đưa cột với cả danh tiếng bao công vun đắp của mình. Điều này cũng khó trách được lão ta. Có lẽ đến tận lúc chết lão ta cũng không thể ngờ được có ngày hai sư huynh đệ lão lại có thể bị một đám tu giả Luyện Khí kỳ đánh cho đến cả cơ hội hoàn thù cũng không có, lại còn bị người ta bắt làm tù binh, hạ bùa không chết. Trong tình cảnh như vậy, nhắc đến danh tiếng trước đây của họ thật sự chẳng khác nào một trò đùa, một sự sỉ nhục có phần tàn ác với chút danh dự ít ỏi còn sót lại trong lòng họ.

Thành Đạt hiểu được điều đó nên chỉ cười cười cũng không nói thêm một câu nào nữa. Gã cũng hiểu được hai vị đại tu giả này vì sao dù thất bại, bị khống chế hoàn toàn vẫn dày mặt dày dạn thể hiện với gã. Bọn họ muốn dùng chút danh tiếng và uy danh của bản thân để nhắc nhở Thành Đạt về thế lực khổng lồ phía sau lưng bọn họ. Hi vọng Thành Đạt biết khó mà lui, không dám làm bừa, gây tổn hại đến tính mạng của ba người bọn họ. Từ hành động đơn giản này cũng có thể thấy, hai tên này cũng là những kẻ không đơn giản, rất biết chơi trò chơi chính trị. Danh tiếng là thứ ngoại thân, vô hình vô chất, cực kỳ vô dụng nhưng nếu biết lợi dụng thì nhiều khi còn lợi hại hơn bất kỳ thứ vũ khí nào trên đời này. Người đời tam thường vĩnh viễn không thể hiểu được cái lẽ ‘đứng trên thiên hạ, vạn người triều bái’ mà chỉ biết sợ hãi cái âm hiểm xảo trá của lũ ‘rắn độc ty tiện’!

‘Hai người này đúng là nhân tài, có thể sử dụng!’ Thành Đạt cảm nhận được giá trị của hai vị tu giả này và lập tức hiểu được gã phải thu phục hay ít nhất khiến cho hai người này làm việc cho gã trong khoảng thời gian sắp tới.

Trong tay Thành Đạt hiện tại cũng có hai người có thực lực Kết Đan kỳ tu giả là con rồi Huyết Yêu Kim Đan và Hoàng. Huyết Yêu Kim Đan chỉ là một con rồi thì không nói làm gì, còn Hoàng tuy có tài cầm quân của một chiến tướng nhưng lại không có thủ đoạn của một chính trị gia và càng không biết sử dụng sức mạnh của danh tiếng để làm việc như hai người này. Mà sức mạnh của danh tiếng, đó chính là sức mạnh lớn nhất và duy nhất mà hiện tại Thành Đạt có trong tay.

Thành Đạt khẽ nhắm mắt lại, sắp xếp các ý tưởng trong đầu, loại bỏ những ý tưởng viển vông, thiếu thực tế hay những ý tưởng thấp kém không phát huy được hết giá trị của hai vị đại tu giả trước mặt gã đây rồi nhanh chóng hình thành một kế hoạch trong đầu. Gã cười nhẹ một cái rồi lạnh nhạt nói

“Nếu các ngươi đã không có hứng thú nói chuyện với ta thì ta cũng không muốn nhiều lời với các ngươi. Nhưng ta muốn các ngươi làm rõ một chuyện. Đáng nhẽ ra người sẽ lọt vào ‘vòng tay’ của ta phải là người ra quyết sách của nhà họ Hoàng, Hoàng Phúc Loan. Tại sao lại thành hoàng tử cả?”

Câu hỏi này làm cho Văn Soái biến sắc mặt. Lão ta hiểu rõ mục đích Thành Đạt nói ra câu này không phải để mong có được một câu trả lời vừa ý, cũng không phải để cho lão nghe mà là để cho vị hoàng tử cả kia nghe. Một câu hỏi đơn giản, thô lỗ và có phần ngu ngốc, không ‘hợp thời’ nhưng lại có thể khiến cho kẻ đang ôm một bụng oán khí như hoàng tử cả phải suy nghĩ đến ‘rất nhiều thứ linh tinh’. Nếu không cẩn thận, có khả năng vị hoàng tử cả này sẽ biến Hoàng Phúc Loan công tử thành vật trút giận, kẻ phải chịu toàn bộ tội lỗi và trách nhiệm cho thất bại lần này của gã. ‘Đồ tội cho người khác để tự an ủi và ca ngợi mình’ cũng là việc mà rất nhiều kẻ bất tài khi được ngồi trên ngôi cao thường xuyên làm! Quả nhiên, vị hoàng tử cả đẹp mã đứng bên cạnh thoáng biến sắc vì câu hỏi ấy của Thành Đạt. Dù hiện tượng này chỉ hiện ra và biến mất rất nhanh nhưng cũng không qua được ánh mắt sắc bén của những kẻ hữu tâm như Thành Đạt và Văn Soái. Thành Đạt nhận thấy đã đạt được mục đích thì không cho Văn Soái có cơ hội trình bày, lập tức giờ tay ngăn cản lão ta mở miệng vừa hững hờ nói

“Bỏ đi! Dù sao việc đó cũng chẳng liên quan gì đến ta. Được rồi! Hoàng tử cả. Tôi chỉ là một thỏa dân lỗ mãng, kiến thức hạn hẹp, không hiểu chuyện thế gian nên mới mạo phạm đến đoàn điều hành của ngài. Nhưng trên đời này có những sai lầm một khi đã phạm phải thì không thể hối hận được! Tôi dù không có gan dám mạo phạm đến ngài nhưng đã phạm rồi thì... không thể ngừng tay! Hãy cho ta một lý do để giữ ‘long mạng’ của ngài lại. Bằng không... trước sau gì cũng chết. Giết một là hòa vốn. Hai là có lời rồi!”

Văn Võ nhị soái đồng thời tái mặt. Câu nói của Thành Đạt rõ ràng chỉ ra rằng gã đã bị dẫn vào đường cùng, không thể không phản lại triều đình và gã muốn dùng hoàng tử cả như một tấm lá chắn, một ngọn cờ thu phục nhân tâm, thiên hạ. Nếu vậy... bất kỳ hoàng tử cả có đồng ý hay không thì số phận của họ sẽ vô cùng thảm thiết. Tên này điên thật rồi!

Hoàng tử cả đứng đó, hững hờ trả lời

“Ông Đạt. Ông có thể ra lệnh cho người ta giết tôi hoặc tự ông giết tôi. Tôi sống hay chết cũng chẳng hề gì! Nhưng nếu ông muốn tôi quy phục trước mặt ông để xin được sống thì ông đã hi vọng quá nhiều rồi đấy.”

“Đừng vậy! Hoàng tử cả nói rất đúng! Chúng ta đâu phải phường ham sống sợ chết. Muốn giết cứ tới giết đi!”

Câu nói khí khái đó của hoàng tử cả làm cho Võ Soái hưng phấn thốt lên những câu nói hào hùng nhưng lại khiến cho Văn Soái sầm mặt thất vọng và Thành Đạt hoàn toàn thỏa mãn. Câu từ chối thẳng thừng, bộp chộp, nóng nảy này đã chặn đứt tất cả các cơ hội đàm phán và trò chuyện giữa hai bên, mà đó là cơ hội để hai bên có thể dùng lời ăn tiếng nói để thăm dò tâm ý, mục đích thực sự của đối phương, đe dọa, lung lạc, mua chuộc đối phương, từ từ tìm cách biến địch thành bạn hay thậm chí có thể khiến cho kẻ địch quy thuận dưới trướng, trở thành thù hạ, làm việc cho mình, nếu không ít nhất cũng phải tìm ra được manh mối của lý do đội ngũ của gã bị phục kích hay tìm ra nguyên nhân hai bên kết thành cừu địch với nhau (đây là một việc mà bất kỳ kẻ lắm quyền nào cũng phải cực kỳ thông thạo). Một chính khách chân chính không bao giờ buông những lời nói khinh suất, khô cứng và tuyệt đường đến như vậy trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Cả Văn Soái và Thành Đạt đều là những kẻ biết dùng tâm kế, sao lại không nhìn ra được sự thế: hoàng tử cả đã thể hiện bản lĩnh chính trị yếu kém của mình trong câu nói đầy hào khí vừa rồi chứ. Với những kẻ khoái đùa giỡn với đầu óc của người khác như Thành Đạt, những người như hoàng tử cả chính là đối thủ mà gã ‘yêu’ nhất. Cuộc chiến tranh ‘tâm lý’ này chưa đánh mà kết cục đã định rồi.

Thành Đạt tiếp tục tung ra những câu nói theo kiểu đe dọa, dụ dỗ hoàng tử cả, lời nói ngày càng rõ ý muốn thuyết phục hoàng tử cả đi theo gã, tiến hành làm phản chống lại triều đình, tranh ngôi cửu ngũ. Hoàng tử cả chỉ cười lạnh, tỏ vẻ khinh miệt mà không hề nhận ra được rằng những câu nói này từ đầu đến cuối không hề dành cho gã nghe mà để cho Văn Võ Nhị Soái đang đứng phía sau kia nghe. Mục đích của Thành Đạt dĩ nhiên không nhằm thuyết phục hai người bọn họ phản bội vị hoàng tử cả này để đi theo gã (điều này chắc chắn là không tưởng) mà là để bọn họ cân nhắc lợi hại và từ từ thay gã thuyết phục vị hoàng tử thiếu hiểu biết và không giỏi ứng biến kia. Thành Đạt cũng chẳng cần tên hoàng tử cả chấp nhận hay ủng hộ gã trong bất kỳ điều

gi. Điều duy nhất mà Thành Đạt cần ở gã ta chỉ là gã ta không công khai phản đối hay có thái độ, hành động thù địch với gã ngay khi gã ta có cơ hội trong tương lai. Chỉ cần như vậy, Thành Đạt sẽ có cách để biến uy danh, tên tuổi và địa vị của tên hoàng tử này sẽ trở thành vũ khí trong tay gã.

“Lời không hợp rồi! Hoàng tử hãy về nghỉ đi. Bao giờ rảnh ta sẽ nói chuyện với ngài tiếp!”

Hoàng tử Lý Sảm cười lạnh một tiếng rồi quay lưng bỏ đi. Tên ngốc này xem ra rất đặc ý vì đã có được ‘chiến thắng’ trước Thành Đạt. Cũng khó trách được gã ta, với tình huống hiện tại của gã ta mà có thể tỏ thái độ kiêu ngạo như vậy trước mặt kẻ địch thì rất cũng đủ là cho rất nhiều ‘thằng ngu’ đặc ý, khoái trá. Thành Đạt đối với bọn đàn độn đó chỉ cười khẩy, khinh miệt không thôi rồi nhanh chóng vút qua một bên. Gã còn rất nhiều chuyện cần phải làm.

“Gọi tên Hải Hậu vào.”

Một khắc sau, tất cả đám tu giả từ binh đều sững sờ khi nhận được lệnh của chỉ huy: sắp xếp lại trận thế Long Hành, lập tức hành quân trở lại thành phố Hải Ấp. Mệnh lệnh này làm tất cả mọi tu giả đều kinh sợ. Bọn họ không phải là những kẻ ngốc sao lại không biết được mục đích của mệnh lệnh của những tên này như vậy có nghĩa là gì chứ!

“Lũ khốn này không ngờ dám to gan lớn mật có tà ý với thành Hải Ấp. Chúng muốn chết hay sao chứ?”

Tại khu doanh trại đóng quân tạm thời của bốn đội quân Thiên Linh Phái do Hoàng chỉ huy, một bầu không khí ngưng trọng dị thường bao trùm khắp toàn doanh trại. Trước khi xuất phát, toàn quân đã nhận được lệnh nói rất rõ chuyển đi lần này không nhằm vào Sơn Đông Phái hay gây chiến với bất kỳ một thế lực nào trong vùng Sơn Đông mà là để làm một việc đại sự khác, to lớn hơn, vĩ đại hơn và... có thể đem lại cho họ lợi ích lớn hơn nhiều, chỉ có điều chi tiết cụ thể thế nào thì lại không nói rõ. Những tu giả ở đây đều không phải là con nít lên ba, lên bốn. Họ không vì một chút bí mật trong bản thông cáo mà bất mãn. Nhưng họ cũng đều hiểu nguyên tắc lợi ích và nguy hiểm đồng hành nên không khí căng thẳng chuẩn bị cho đại chiến không vì bản thông báo đó mà giảm đi chút nào.

Hoàng và đám sĩ quan tham mưu đang ngồi trong lều tham mưu được bảo vệ cẩn mật cùng nhau trò chuyện, trao đổi những kiến thức, kinh nghiệm tu luyện, chiến đấu, xử lý sự vụ... Cuộc trò chuyện này diễn ra đã khá lâu nhưng vẫn không có ý kết thúc. Những người ngồi đây đều thu được rất nhiều những điều bổ ích khôn lường. Đúng lúc đó, một đạo hào quang từ bên ngoài, xuyên qua những cấm chế phòng ngự, bay vút vào trong phòng. Cuộc thảo luận liền ngưng lại, Hoàng đưa tay ra bắt lấy đạo hào quang rồi dùng thần thức bắt đầu xem xét. Một giây sau, gương mặt gã khẽ biến sắc, trở lên tái mét như chàm đỏ. Hoàng hít một hơi thật sâu, quay qua xung quanh nhìn các sĩ quan khác đang im lặng chờ lệnh mà từ từ thốt ra mấy câu nặng nề

“Mục tiêu đã xác định. Lập tức tiến đến thành phố Hải Ấp! Càng bí mật càng tốt! Tiến sâu vào trong khu vực của họ khoảng một trăm dặm thì ngừng hạ trại!”

Tất cả các sĩ quan tham mưu có mặt đều đồng loạt lộ vẻ kinh hãi, thất thố. Nhiều người còn buông thông hai tay xuống như một dấu hiệu của sự bất lực và... sợ hãi, trước mệnh lệnh ‘đi chịu chết’ này.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Thành phố Hải Ấp. Một trong những trọng trấn của Tỉnh Thiên Quốc. Một trong năm thành phố của Tỉnh Thiên Quốc. Linh khí nồng đậm. Nhiều linh điền cấp bốn, cấp năm những linh điền có thể dùng để trồng những loại dược thảo dùng để chế tạo linh đan diệu dược cấp năm, cấp độ linh đan có thể có tác dụng tăng tiến pháp lực, đột phá bình cảnh với cả các tu giả Kết Đan kỳ. Phía bắc giáp với vùng Sơn Đông, cửa ngõ tiếp nối giữa vùng đồng bằng sông Thanh Giang với vùng rừng núi phía bắc. Phía Đông giáp với biển Đông, con đường giao thông hàng hải quan trọng nhất giữa 31 quốc gia của liên minh Lục Đại, một trong những cửa ngõ để tiến vào vùng biển Hải Quái, nơi có rất nhiều yêu quái xuất xứ từ biển, là nguồn cung cấp nguyên liệu tài liệu rất quan trọng cho các tu giả trong khu vực. Phía Nam giáp với sông Hồn Độn, ‘dòng sông’ do vô số linh khí vô cùng hỗn loạn, cuồng bạo (khí hỗn độn) hợp lại mà thành, tu giả không thể hấp thu những linh khí này vào người để luyện hóa thành pháp lực được nhưng chúng lại rất có ích cho sự phát triển và hình thành của các yêu quái, nhất là những yêu quái hệ tự nhiên (tinh linh) thì càng nhiều về số lượng, đa dạng về chủng loại, là một nguồn tài nguyên rất phong phú. Phía Tây, có thể xuôi theo dòng Thanh Giang, dòng sông mẹ nuôi sống cả Tỉnh Thiên Quốc để đến kinh đô, cũng chỉ mất chưa đến bốn ngày ngồi thuyền, đối với những tu giả chưa thể phi hành. Ngoài ra, trong địa phận Hải Ấp còn có rất nhiều mỏ khoáng sản to lớn quý giá. Riêng mỏ linh thạch cấp bốn Đại Lãnh, hàng năm đã mang về cho chủ nhân của tòa thành này và cả đám hoàng tộc, đại quan phú quý của Tỉnh Thiên một khoản lợi nhuận kinh người.

Thành Hải Ấp và những gì xung quanh nó có hấp lực kinh khủng như thế nào. Ai ai cũng biết. Do đó, người có thể ngồi vững vị trí thành chủ thành Hải Ấp này xưa nay tuyệt đối không phải là người bình thường, đặc biệt là trong cái thời buổi mà thực quyền của hoàng đế chỉ dừng lại ở phạm vi của kinh đô, còn các địa phương, mạnh ai nấy quản, việc chém giết, tranh đoạt, các môn phái, tổ chức, thế lực nay hưng mai diệt là chuyện thường ngày ở huyện này. Thành chủ thành Hải Ấp, Lê Lý, là một cao thủ Kết Đan kỳ có thực lực sánh ngang với Quan Tắc Cổ, là gia chủ của gia tộc họ Lê, một đại gia tộc có hơn một vạn môn nhân đệ tử. Trong số đó, năm ngàn tu giả chuyên môn chiến đấu thì có đến một ngàn người là cao thủ Ngưng Dịch kỳ, bốn ngàn người là cao thủ Trúc Cơ kỳ tăng thứ năm trở lên. Đội quân này được trang bị bởi những pháp bảo, vũ khí chiến tranh tốt nhất mà các thế lực ở Tỉnh

Thiên Quốc có thể có được và được chỉ huy bởi những sĩ quan ưu tú, được đào tạo công phu, bài bản, có nhiều kinh nghiệm chiến đấu đoàn chiến. Với thực lực hùng mạnh và tài năng chính trị của nhiều đời tộc trưởng, gia tộc họ Lê khổng lồ chắt chẻ toàn bộ các gia tộc, môn phái tu giả khác trong khu vực thành Hải Ấp. Có thể nói, toàn bộ các môn phái trong khu vực này đều là các chi nhánh phụ thuộc, chân rết của gia tộc họ Lê. Ngoài ra, gia tộc họ Lê cũng có mối quan hệ lợi ích rất phức tạp với nhiều môn phái nước ngoài, về cơ bản không hề sợ chút uy danh còn con mà Thành Đạt có thể lợi dụng được của Thiên Phụng Cung. Thực lực mạnh mẽ có thể xếp vào hàng top ba, top bốn các thế lực mạnh nhất Tinh Thiên Quốc.

Khi Thành Đạt kéo quân đến địa phận của thành Hải Ấp, gã lập tức bị chặn lại bởi một lực lượng đông đảo gồm hàng ngàn chiến binh trang bị gọn gàng, có phần diêm dúa hoa lệ như một đội điều binh nhưng cũng tỏa ra một sức ép kinh khủng, đậm đặc của những chiến binh dày dạn kinh nghiệm chiến trường. Đội hình trận thế của họ nhìn qua thì có vẻ rất bình thường, lỏng lẻo, lộn xộn nhưng kỳ thực lại cực kỳ nghiêm mật và toàn diện. Tiến có thể công, lui có thể thủ. Vừa vững vàng như đá núi mà lại uyển chuyển và linh hoạt như nước sông.

“Bạch Hổ Đoàn Trận! Không ngờ ngay cả Tứ Linh Tiểu Trận cũng được lão này bày ra. Thực quá coi trọng chúng ta rồi!” Nhìn thấy đội hình trận thế nghiêm cẩn của đối phương, Thành Đạt trong chiếc thuyền bay hoa lệ không nhịn được trầm cảm thán. Gã cảm thấy may mắn vì đã không có ý định đương đầu với gia tộc họ Lê này. Thực lực của riêng một đạo quân trước mặt gã đây thôi cũng tuyệt đối không thua mấy vạn tên du thủ du thực đang tập trung ở thị trấn Sơn Đông rồi.

Từ trong đội quân hùng tráng đất Hải Ấp kia, một người đàn ông ăn mặc giản dị, bình thường mà không kém phần trang trọng, được một đội bốn tu giả hộ tống từ từ bay ra. Cả năm người này không ngờ đều là tu giả Kết Đan kỳ! Chỉ nội bọn họ thôi cũng đủ để khiến Thành Đạt phải hít một hơi thật sâu, đè nén cơn ghen tức đang chạy giằng giạt trong mạch máu.

“Tiểu dân Lê Đại, xin kính chào hoàng tử cả điện hạ, đại giá quang lâm đến chỗ nhỏ mọn này của chúng tôi. Tiểu dân đã bày sẵn chút tiệc mọn để hoàng tử cả tẩy trần. Xin phép được dẫn đường!” Người đàn ông đi trước dẫn đầu từ xa cung kính hành lễ cao giọng thưa vào. Đồng thời, trong tai Thành Đạt vang lên giọng truyền âm khe khẽ của đối phương “Phiền anh Thành Đạt cùng đội quân Huyết Luyện đến Hồ trại chờ cho một chút! Ta đón tiếp xong hoàng tử cả sẽ lập tức đến chỗ anh ngay. Khi đó, xin hãy giải thích rõ ràng những khúc mắc giữa hai ta đùm!”

Thành Đạt nghe câu nói này ban đầu thì khế gặt mình nhưng rồi sau đó lại mỉm cười tự đắc. Giao Thủy và Công Sơn làm việc quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của gã. Trước khi Thành Đạt đến được Hải Ấp, hai người này thực sự đã giúp gã đảo động Lê Đại khiến cho Lê Đại đã nảy sinh ý tứ muốn lợi dụng vị hoàng tử cả này để làm đại nghiệp và thu nhận gã vào dưới trướng. Cả hai điều này đều là những tiền đề tiền quyết cực kỳ quan trọng để gã có thể tiến thêm những bước tiến tiếp theo trong kế hoạch của gã. Một kế hoạch táo bạo và to lớn mà những kẻ tầm thường, chỉ biết đến những lợi ích trước mắt như lão Sơn Đông không bao giờ nghĩ ra được, mà dù có nghĩ đến cũng không bao giờ có gan thực hiện.

Thành Đạt và đội Huyết Luyện Quân dời khỏi chiếc thuyền bay mà không thèm nhìn đến gã hoàng tử cả lấy một cái, càng không thèm để mắt đến cái nhìn trịnh thượng, xác lảo của tên ngốc đó. Thành Đạt không cần nghĩ ngợi quá nhiều cũng có thể đoán ra được tên ngốc đó âm mưu cái gì trong đầu. Nhưng gã cũng chẳng thèm để tâm đến điều đó. Với trí tuệ của bản thân và lực lượng hiện tại trong tay, gã hoàn toàn đủ khả năng tự bảo vệ mình trước bất kỳ một mối đe dọa nào từ bất kỳ ai. Hơn nữa, trước mắt, gã và tên hoàng tử cả này càng khúc mắc thì... càng dễ tránh được những chuyện ‘phiền phức không đầu’. ‘Rắn nuốt voi’. Đó là chuyện cực kỳ nguy hiểm! Cáo mượn oai hùm cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì. Bước quá nhanh, dứt khoát sẽ phải trả giá đắt!

Hồ trại! Nơi đây vốn là một khu đồi trọc nằm giữa một cánh đồng rộng lớn được Hồ doanh quân, một trong những đội quân của gia tộc họ Lê chọn làm nơi đóng quân. Cơ sở vật chất nơi đây khá tốt. Nhà cửa, trận pháp, cấm chế bảo vệ nghiêm cẩn, chặt chẽ, phối hợp tạo thành một căn cứ địa khá tốt để đóng quân. Thành Đạt đưa quân của gã vào đây nghỉ ngơi và chờ đợi.

Ba ngày sau, Lê Đại cùng với một tu giả kết đan kỳ hộ tống đến gặp Thành Đạt. Hai bên cùng nhau nói những câu khách sáo chào hỏi nhau rồi chia ngôi chủ khách rồi ngồi nói chuyện.

Lê Đại cười nhạt, mở đầu

“Anh Đạt! Anh vô cớ chặn đánh đoàn điều hành, giết người của hoàng tử cả, lại dám ngông nghênh kéo quân, kéo tướng đến tận Hải Ấp của ta làm loạn! Anh nói tôi nên xử lý anh như thế nào đây?”

Thành Đạt cười nhẹ

“Nếu tôi không có gì trong tay mà cứ thế đến đây, gặp phải những câu nói này của ngài tộc trưởng chắc sẽ sợ đến vãi cả ra quần rồi. Nhưng tôi không có chút cảm giác nào khi phải đối diện với những câu nói đó. Tôi không phải là một kẻ tay trắng. Tôi có thể và lực đủ để khiến cho ngài tộc trưởng phải suy nghĩ trước khi có bất kỳ hành động cứng rắn nào. Tôi cũng không phải là kẻ địch nguy hiểm có thể làm ảnh hưởng đến ngài, mà là một con dao sắc có thể giúp ngài tận dụng được thiên thời hiện nay để làm nên đại nghiệp.”

“Thiên thời? Hiện nay, thiên hạ thái bình, bốn phương êm ả. Hoàng thượng là người chí nhân chí đức, chú trọng tu hành, truyền giảng giáo hóa cho chúng sinh. Đúng là thời cơ tốt để cho thiên hạ an cư lạc nghiệp, phát triển cơ nghiệp, dương danh sử sách.” Lê Đại thản nhiên cười nói

Thành Đạt không hề chịu thua.

“Lý Cao Tông hôn ám, ham thích những thứ vô vị như ca múa, chùa chiền, du lâm thiên hạ,... bỏ bê triều chính. Đất nước ngày nay chia năm, xẻ bảy. Quân hùng cát cứ, sài lang loạn đầu. Giặc dã như rươi. Thổ phi khắp chốn. Hoàng đế lại u mê không tỉnh, giết hại trung lương để cho tên giặc Quách Bốc làm loạn chốn cửa khuyết, đuổi vua và hoàng tộc chạy khỏi kinh thành, lập bọn Lý Thâm, Đàm Vĩnh Mông lên làm bù nhìn. Kỳ cương mất hết. Nay hoàng tử cả Lý Sảm vì chạy loạn mà đến nương tựa nơi Tộc Trưởng. Đây chính là thời cơ ngàn vàng để một vị anh hùng lòng nuôi chí cứu quốc, cứu dân như Tộc Trưởng ra tay dương danh thiên hạ. Đúng là một thời cơ tốt!”

Lê Đại vuốt râu cười khà khà nhưng vẫn nói

“Đại tôi chưa bao giờ nói lòng mang chí lớn, hoài bão cao siêu như vậy cả. Ngài Đạt nghe nhầm ở đâu rồi chăng?”

Thành Đạt cũng cười hắc hắc mà rằng

“Nhà họ Lê không được phong quan phong tước mà vẫn trấn giữ Hải Ấp, coi làm của riêng. Ngài tộc trưởng dưới trướng có hàng ngàn vạn binh chúng. Lê nào số quân này chỉ để làm cảnh thôi hay sao? Nếu như không phải ngài tộc trưởng có tâm cứu nước sao lại chịu tốn tiền cho những thứ hung lệ đó!”

“Xin lỗi đã chen ngang cuộc nói chuyện này, chỉ có điều Tô Trung Từ tôi vướng mắc trong lòng này giờ, không thể không nói ra!” Vị kết đàn kỳ hộ tống Lê Đại này giờ ngồi im bây giờ bắt đầu lên tiếng “Ngài Đạt nói rất chính xác. Thiên hạ bây giờ thực quá mức nhiễu nhương. Dân không đủ sống, oán thán vang xa. Họ Lê chúng tôi cũng thực có tâm cứu nước cứu dân khỏi kiếp lầm than này nhưng... lực bất tòng tâm. Chúng tôi làm việc đại nghĩa, cả nhà không toàn mạng cũng chẳng dám oán thán ai. Chỉ e dân chúng vì chúng tôi mà loạn càng thêm loạn, khổ càng thêm khổ. Như vậy tội chúng tôi lớn lắm. Từ tôi thực không lỡ làm như vậy!”

Tô Trung Từ chính là em vợ của Lê Đại. Bản thân không chỉ là một tu giả hùng mạnh, tài phép khôn lường mà còn là một viên đại quan lâm quyền lớn trong triều đình nhà họ Lý. Trí tuệ không cần nghi ngờ. Thành Đạt thấy hôm nay, cả hai nhân vật quan trọng nhất của gia tộc họ Lê đều đến gặp gỡ thì trong lòng mừng như điên. Gã biết việc gã cầu mong đã thành đến chín phần rồi. Phần còn lại, chính nằm ở chỗ xem khả năng thuyết khách của gã đến đâu mà thôi. Thành Đạt lập tức cười khà khà mà nói

“Ngài Từ nói đúng lắm. Nhưng tôi thấy vẫn chưa đủ. Trên đời này cái gì cũng có thể thiếu nhưng đâu thiếu những người có lòng cứu quốc. Chỉ cần cò nghĩa của hoàng tử cả dựng lên. Những vị anh hùng hào kiệt chắc chắn sẽ lũ lượt tìm đến. Dân chúng lầm than vì tìm đường sống chắc chắn sẽ vùng lên. Thương nhân vì hi vọng vào một thời thịnh thế, để có thể làm ăn buôn bán thuận lợi chắc chắn sẽ không tiếc tiền của, rót vốn quyền góp vì đại nghĩa. Nói ra cũng vừa khéo. Thị trấn Sơn Đông hiện nay lại tập trung tất cả những thứ đó. Đúng là trời cũng muốn cho nghiệp lớn chóng thành!”

Hai bên đầu đầu, lời ăn tiếng nói đơn giản và lộn xộn mà thâm sâu không để đâu cho hết. Mỗi câu mỗi nhát còn sắc bén hơn vạn thanh bảo kiếm, mạnh mẽ hơn mọi loại chiến tranh thánh khí hùng mạnh nhất. Khiến cho người nghe không khỏi lắc đầu lè lưỡi thán phục. Đổi trắng thay đen. Ăn không nói có. Dựng đứng câu chuyện. Gian xảo dễ tiện, đều giả không thua gì lũ người Tàu Bự. Chó má!

“Nói về chuyện quan trọng nhất đi!” Lê Đại bỗng dừng lời rồi nghiêm nghị hỏi “Ngài muốn gì?”

Thành Đạt im lặng, không trả lời ngay. Gã biết rằng bây giờ là lúc hai bên phải ngã bài, mặc cả rõ ràng, không thể tiếp tục dùng lời lẽ gian xảo để lừa gạt đối phương mà phải nói càng trực tiếp càng đơn giản càng tốt. Nếu phạm sai lầm, cái giá gã phải trả sẽ vô cùng đắt đỏ. Gã liền lấy tư thế rồi nói rõ ràng

“Đàn ông trong thiên hạ, tranh đoạt chém giết xưa nay vốn chỉ vì bốn thứ: đức tin, danh vọng, quyền lực, tiền bạc và đàn bà. Tôi xưa nay chỉ tin vào chính bản thân mình, cũng không hứng thú với bất kỳ triết lý, lý tưởng, lý bờ gì hết.”

“Danh vọng của ngài Đạt tuy gọi là cao thì cũng rất cao mà nói là thấp thì cũng quá thấp.” Tô Trung Từ hững hờ ngắt lời Thành Đạt mà nói “Chúng tôi có thể giúp ngài nâng cao danh tiếng lên thêm nữa. Việc này cũng không có gì khó. Nhưng đổi lại, ngài phải đoạt tuyệt hoàn toàn với Thiên Phụng Cung.”

Thành Đạt cười khế rồi nói tiếp làm như chưa hề bị Tô Trung Từ phá rối

“Tôi tuổi còn trẻ. Tương lai còn dài. Tài năng và quyền thế cũng đủ để quyền lực và tiền bạc tự mình tìm đến. Tôi có thể chờ đợi. Không cần vội. Dục chỉ có mỹ nữ thì chưa bao giờ cảm thấy người ngoại.”

“Ha ha ha...” Tô Trung Từ ngửa mặt cười rộ rồi vuốt râu mà rằng “Ham muốn sắc dục là bản tính tự nhiên của mọi đàn ông trong thiên hạ. Ngài Đạt không cần vì vậy mà ái ngại làm gì! Lát nữa, tôi xin đưa ngay mười giai nhân tuyệt sắc, cầm kỳ thi họa, công phu pháp quyết đặc biệt đến dâng làm quà mừng ngài!”

“Ngài Từ quá lời rồi. Tôi sẽ lập tức ra lệnh cho thủ hạ tuyển gấp một trăm giai nhân tuyệt sắc, cầm kỳ thi họa, công phu pháp quyết đặc biệt, dâng lên làm quà mừng ngài!”

Thành Đạt lập lại y nguyên câu nói của Tô Trung Từ làm tên tu giả này khế biến sắc mặt. Lê Đại im lặng này giờ lại lên tiếng can thiệp

“Chú Từ hiểu nhầm rồi! Với địa vị của ngài Đạt đây chẳng lẽ còn sợ thiếu vài ả đàn bà để đùa giỡn sao? Có hàng ngàn ả xếp hàng để chờ đợi ngài ấy chiếu cố đến nữa ấy chứ! Việc này xin ngài Đạt cứ yên tâm. Tôi dứt khoát sẽ không để ngài phải thất vọng vì đã quyết định đến đầu quân cho nhà họ Lê chúng tôi. Nhưng, chúng tôi vẫn cần ngài đưa ra chút thành ý nữa.”

“Xin ngài cứ dạy!” Thành Đạt cung kính

“Ngài có năm đội quân, tất cả đều vô cùng mạnh mẽ và dũng mãnh. Quân binh nhà họ Lê tôi khó lòng sánh được! Phiền ngài giúp tôi đến trấn giữ vùng núi Ngũ Sơn được không?”

Thành Đạt nghe nói thì bật cười lập tức nói lời đáp ứng liền hồi. Hai anh em rể Lê Đại, Tô Trung Từ cùng đứng dậy nói vài câu giả biệt rồi cùng nhau ra về. Ngay khi hai vị khách đi khỏi, sắc mặt của Thành Đạt lập tức biến đổi thành màu tím tái của phần nộ và thù hận. Hai bàn tay gã không biết từ bao giờ đã xiết chặt đến nỗi đã rớm máu. Gã đã thành công trong việc né tránh được một cuộc đụng đầu trực tiếp với Sơn Đông Phái, trào được lên ngọn sóng đang lên là gia tộc họ Lê... nhưng trò chơi giờ mới chỉ bắt đầu! Liệu Thành Đạt có thể vươn lên mạnh mẽ và trở thành một con hổ dũng mãnh, ai ai cũng

phải nể sợ hay sẽ trở thành một tên tay sai, một thanh đao sắc bén, giết người thay cho nhà họ Lê? Tất cả sẽ phụ thuộc vào việc gã sẽ hành động ra sao trong thời gian sắp tới đây.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Dụng binh phải lừa dối! Làm chính trị phải lừa dối! Trên đời này thứ không đáng tin cậy nhất chính là những phát ngôn, lời tuyên bố, cam kết và thề thốt của những nhà chính trị và những tướng lĩnh cầm quân. Đối trá là một phần không thể thiếu trong cuộc đời bọn họ. Đối với những kẻ này, tín nghĩa, trung trinh, nhân đức, thậm chí kẻ cả tình thân... chỉ là một mớ rác rưởi nếu so sánh với ‘lợi ích’ và vinh quang. Vì một ‘cái ghế’, cha con, anh em, họ hàng nội ngoại, bà con lối xóm, bạn bè gần xa... luôn sẵn sàng ‘làm thịt’ nhau bất kỳ lúc nào có cơ hội. Thành Đạt biết điều này. Vì vậy, gã chẳng có chút ngạc nhiên nào khi nghe được những bản tin láo toét gần đây liên tục xuất hiện trên radio, hô hào về cái gọi là hoàng đế hôn ám, cường hào cát cứ, giặc cướp nổi lên, thiên hạ đại loạn, Quách Bốc làm phản, hoàng tộc chạy nạn, Lê Đại đón hoàng tử cả về Hải Ấp... và cả những bài bình luận mang tính hô hào chiến tranh, binh thiên hạ, đem lại thái bình thịnh vượng cho dân chúng tràn lan khắp nơi. Lúc đầu, những tin tức kiểu này chỉ phổ biến trên những làn sóng radio của các đài địa phương của thành Hải Ấp. Nhưng chẳng bao lâu sau, hầu hết các đài địa phương, trừ đài trung ương ở kinh đô, đều hòa cùng một giọng thì nhau ‘biểu diễn đồng ca’ về thiên hạ với nội dung khá tương tự nhau. Điều này chỉ cho thấy những kẻ rắc tâm làm chuyện bất chính trên đời này thực sự quá nhiều! Thành Đạt cũng chẳng hề bất ngờ khi chỉ năm ngày sau khi Lê Đại và Tô Trung Từ đến gặp gã nói chuyện thì tên hoàng tử cả Lý Sâm cũng tại thành Hải Ấp tổ chức lễ đăng quang lên ngôi báu, tự xưng là Thắng Vương, hô hào thiên hạ quy tụ về dưới trướng gã, kéo về kinh thành đánh ‘loạn đảng’ Quách Bốc, Lý Thâm. Gã cũng không hề ngạc nhiên khi tên hoàng tử cả này vừa lên ngôi đã hạ chỉ phong cho Lê Đại làm đại tướng quân, thống lĩnh ba quân, phong Tô Trung Từ là Điện tiền chỉ huy sứ, đều là tước quan nhất phẩm, nắm giữ binh quyền, cùng rất nhiều các tước vị khác cho đám bộ hạ của chúng. Nhưng Thành Đạt thực sự bị bất ngờ khi ‘thằng mù chính trị’ đó lại khôn ngoan, biết đường phong chức tước cho một loạt những nhân vật thế lực, vốn không thuộc phe của gã ta, cũng chẳng hề có ý đến Hải Ấp hội quân, hỗ trợ cho gã ta. Hành động sắc phong hàng loạt này chắc chắn không đủ để mua chuộc đám người ‘miệng rộng đến mang tai’ đó nhưng có lẽ sẽ đủ để khiến cho bọn họ có cơ sở để mà phải xem xét, cân nhắc trước khi có những hành động bất lợi cho hoàng tử cả. Ngay đến Thành Đạt cũng nhận được một sắc phong cho chức thượng tướng quân cũng cho phép nắm giữ binh quyền! Một nước cờ khá cao tay! Thành Đạt dám chắc đây là trò của Văn Soái. Bằng không, với cái tính cách ‘khoái’ chiến thắng tinh thần và ưa thù vặt của tên hoàng tử cả Lý Sâm kia, còn lâu gã ta mới có thể nghĩ ra được những trò ‘thâm nho’ này.

Những việc tiếp theo đó diễn ra dồn dập như nhịp trống trận. Lê Đại lợi dụng danh nghĩa của hoàng tử cả vừa ra sức chiêu binh mãi mã vừa liên tục công chiếm các môn phái thuộc các khu vực khác, điên cuồng mở rộng thế lực. Các vùng Sơn Đông, Đại Ngàn, Vạn Sơn... nhanh chóng quy thuận, về với nhà họ Lê. Không chỉ các thế lực mà cả những tán tu, đặc biệt là đám cao thủ tụ tập tại thị trấn Sơn Đông chuẩn bị dự hội tỷ võ, cũng nhanh chóng tụ về dưới trướng họ Lê. Thực lực nhà họ Lê bạo tăng.

Những thế lực hùng mạnh khác, tuy không đầu hàng, đem quân hội binh với hoàng tử cả nhưng tỏ rõ thái độ đồng tình với việc hoàng tử cả đem binh về kinh đô, lên ngôi đại thống. Ngay đến các thế lực, phe cánh trong hoàng thất họ Lý cũng quay lưng lại với Lý Cao Tông. Chưa đầy một tháng sau khi Thành Đạt mang hoàng tử cả Lý Sâm đầu về với Lê Đại, nhà họ Lê đã phát triển thành một đại thế lực hùng mạnh, đồng thời thực quyền của hoàng đế Lý Cao Tông và hoàng tử Lý Thâm, Quách Bốc, Đàm Dĩ Mông... co lại hết mức. Mệnh lệnh của những vị ‘chân mệnh thiên tử’ này giờ đây không vượt qua được đầu đám ngư lân quân hay thân binh trực thuộc. So sánh thực lực giữa hai bên đã nghiêng hoàn toàn về phía có lợi cho hoàng tử cả Lý Sâm. Nhận thấy được điều này, Lê Đại, Tô Trung Từ lập tức hạ lệnh chuẩn bị tiến về kinh đô. Khắp Tĩnh Thiên Quốc và cả tại những quốc gia có dã tâm với đất nước này, những thế lực lớn đều hoặc im lặng chờ đợi hoặc rụng rịch chuẩn bị ‘kiểm chút cháo’ ở quốc gia nhỏ bé này.

Trong khi đó, dẫn đầu mối họa, Thành Đạt, lại đang im lặng luyện binh tại vùng Ngũ Sơn, khuất xa tầm mắt của hầu hết các thế lực.

Thành Đạt khẽ liếc môi nhìn thung lũng trải dài ra trước mắt kia. Bộ óc tà ác của gã liên tục tính toán không ngừng, cân nhắc từng ly từng tý khả năng thành công, mức độ lợi hại của từng vấn đề mà gã cần phải quan tâm đến. Tĩnh Thiên Quốc trước đây vốn đã giống như hậu cung của một lão hoàng đế mắc bệnh ‘bất lực’. Các thế lực, phe phái, cường hào ác bá âm thầm bí mật chia chác cả đất nước này. Lại thêm đám đại môn phái, đại quốc gia, siêu bá, thánh chủ, cung chủ... ngoại quốc đua nhau thêm dầu vào lửa. Tuy bề ngoài thì yên tĩnh, ổn định nhưng thực chất thì giống như một thùng thuốc súng. Giờ đây, Lê Đại, Tô Trung Từ và gia tộc họ Lê đã chính thức ‘châm lửa’. Hầu hết các thế lực đều sẽ cho rằng đây là thời cơ tốt để đoạt thiên hạ, hi vọng tiên phát chế nhân, đục nước béo cò. Thùng thuốc nổ Tĩnh Thiên Quốc dứt khoát sẽ ‘phát hỏa’. Sức công phá của nó tuyệt đối không phải là thứ mà bất cứ ai có thể ngạo mạn, coi thường. Lê Đại, Tô Trung Từ... đều không phải là những người tầm thường. Tài năng và thế lực của họ có thể nói là hùng mạnh nhất trong số những kẻ mà Thành Đạt từng gặp. Họ hoàn toàn hội đủ mọi tiêu chuẩn mà Thành Đạt có thể nghĩ ra để có thể giải quyết tình trạng của Tĩnh Thiên Quốc hiện nay. Nhưng nhiều khả năng bọn họ không thể làm được điều đó.

Vấn đề nằm ở tên hoàng tử cả Lý Sâm. Lý Sâm là một chính trị gia tồi, nhưng tuyệt đối không phải là một thằng ngu, càng không phải là một tên hoàng đế nhu nhược để cho thiên hạ mặc sức lợi dụng. Gã ta cũng không phải là một kẻ chỉ có hai bàn tay trắng. Thế và lực thực tế của vị hoàng tử cả này vẫn còn là một câu hỏi lớn. Thành Đạt tuyệt đối không tin hai người Đại, Từ có thể dễ dàng khống chế Lý Sâm. Thậm chí có thể bị con rắn độc này cắn ngược mà uống mạng. Nhưng ngược lại, một tên mù chính trị như Lý Sâm chắc chắn không thể đủ tài trí để bình loạn lạc, khống chế thiên hạ. Lúc đấy mới thực sự là thời cơ chân chính nhất để Thành Đạt ra tay tranh bá. Trước đó, Thành Đạt phải giải quyết được ‘cục xương’ mà gã bị Lê Đại nhét vào mồm đã.

“Thú vị! Thực sự rất thú vị!”

Đứng trên đỉnh núi cao nhất của năm ngọn núi tạo lên vùng Ngũ Sơn, Thành Đạt lạnh lùng nở một nụ cười tà ác. Dưới chân gã ta đang đứng đây là một vùng thung lũng rộng lớn, phì nhiêu, màu mỡ với chục ngàn mẫu lĩnh điền cấp hai, hàng ngàn mẫu lĩnh điền cấp ba và hàng trăm mẫu lĩnh điền cấp bốn. Rất nhiều trong số này đã và đang nuôi trồng những giống lĩnh lương, lĩnh thảo quý giá. Trong khu vực này, không hề có một môn phái, gia tộc thế lực nào có thể thách thức quyền lực của Thiên Linh Phái tồn tại, mà lại có đến gần một triệu tu giả sinh sống! Nhân lực! Vật lực! Tất cả đều hết sức kinh người! Giờ đây, toàn bộ những thứ này đã là của gã. Lê Đại trao cho Thành Đạt toàn bộ vùng đất này như một sự thưởng công cho việc gã mang đến cho lão ta món quà quý giá: Lý Sâm. Đương nhiên, tài sản và ảnh hưởng sẵn có của gã ở vùng Sơn Đông vẫn được giữ nguyên.

Trong phút chốc trở lên giàu có gấp bội phần!

Thật đáng vui mừng!

Ngủ xuẩn! bất kỳ kẻ nào đứng trong hoàn cảnh hiện tại của Thành Đạt mà vui mừng thì đều là những thằng ngu. Ngủ nhất trong tất cả những thằng ngu!

Hệ thống môn phái, gia tộc... quản lý các thế chế xã hội cấp thấp đã tồn tại từ hàng ngàn năm nay tại thế giới tu giả này. Trong suốt khoảng thời gian dài dằng dặc đó, biết bao anh hùng hào kiệt với đủ mọi thủ đoạn cứng mềm đã tìm cách phá vỡ hệ thống này nhưng tất cả đều thất bại. Cũng có những người đã đạt được những thành quả nhất định. Nhưng rồi tất cả đều lại vào đây. Tới ngày nay, trong thế giới tu giả, các môn phái và gia tộc vẫn là một hệ thống bất di bất dịch, đầy quyền lực và sức mạnh, thống trị toàn bộ thế giới tu giả. Trong một thế giới như vậy mà lại có một vùng đất màu mỡ, giàu có, dân số đông đúc, không có một môn phái hay gia tộc nào đủ lớn không chế! Đây là điều mà thế lực của nhà họ Lê tuyệt đối không thể làm được. Thậm chí cả Lục Đại cũng không thể! Đến một thằng ngu cũng phải hiểu được rằng nơi này đang tồn tại ‘vấn đề phức tạp’ bên trong. Thực là một vùng đất cực kỳ thú vị!

Muốn giải quyết được những vấn đề phức tạp nơi này, thứ đầu tiên Thành Đạt cần phải làm là phải biết được rắc rối ở đây là gì đã; tức là gã phải tìm ra được kẻ nào, hay tổ chức nào đủ sức mạnh để khống chế cả vùng Ngũ Sơn này mà lại không phát triển ra ngoài thêm nữa và cũng không hề để lộ chút tâm hơi nào về sự tồn tại của họ. Thực là một tổ chức vô cùng thú vị!

‘Muốn bắt cá không có nghĩa là phải lặn xuống biển!’ Muốn tìm kiếm một thứ gì đó trong địa bàn, sân nhà của nó là điều vô cùng khó khăn. Cách hay nhất là hãy để bọn nó tự chui ra khỏi khu vực của nó và tiến vào vùng đất của kẻ săn tìm. Đó là một cách khôn ngoan nhưng cũng không hề đơn giản. Vấn đề nằm ở chỗ, kẻ đi săn phải có ‘mồi câu’, một thứ mồi đủ hấp dẫn để buộc ‘con cá’ phải dóp mồi dù biết rằng sẽ phải đối mặt với những mối nguy hiểm chết người.

“Mồi câu à? Lúc nào mà chả có!”

Thành Đạt ngẩng mặt lên nhìn bầu trời mà nở nụ cười tàn ác đến mức khiến bất kỳ ai trông thấy cũng phải lạnh tim. Một luồng không khí lạnh lẽo từ đôi mắt gã tỏa ra khắp bốn phương.

Những ngày sau đó, Thành Đạt nhanh chóng cho toàn quân tìm đến một hiểm địa hạ trại, thiết lập hàng loạt cấm chế phòng ngự, nhanh chóng biến nơi đây thành một tường thành vách sắt, kiến cô vô cùng. Tiếp đó, gã lạnh lùng ra một đạo lệnh khiến cho toàn thể tu giả trong vùng Ngũ Sơn bàng hoàng: ‘phong tỏa toàn vùng: nội bất xuất, ngoại bất nhập’. Mệnh lệnh này vừa đưa ra lập tức gặp phải sự phản đối mãnh liệt của các thương nhân, môn phái lớn nhỏ trong vùng. Bọn họ không phải là lũ ngốc, đều hiểu được đạo mệnh lệnh này chính là bước chuẩn bị đầu tiên cho một cuộc chiến tranh giữa vị chủ tử vừa đến kia với thế lực thần bí đang âm thầm khống chế toàn vùng Ngũ Sơn này. Một cuộc chiến cấp độ này nổ ra ngay trong vùng lãnh địa của họ! Đối với đám tiểu môn phái, tiểu thế lực này chắc chắn sẽ là một trường ác mộng tồi tệ nhất, kinh khiếp nhất mà sức lực nhỏ yếu của bọn họ không thể nào gánh chịu được. Trâu bò húc nhau, ruồi muỗi chết. Ông bà ta xưa nay đã nói thì đó có sai. Nhưng đáng tiếc cho bọn họ, Thành Đạt một khi đã quyết định một chủ ý nào đó thì tuyệt đối không có chuyện dễ dàng buông bỏ, trừ khi có một thứ gì đó đủ sức mạnh câu dẫn hay uy hiếp gã. May cho đám người này là Thành Đạt vẫn cần sự ủng hộ của bọn họ để sau này tiếp tục quản lý vùng đất này nên gã mới không thêm để ý đến bọn họ. Bằng không, với tính cách khoái dùng nỗi sợ hãi để đe dọa thiên hạ của gã, bọn người phản đối e chẳng còn cơ hội mà đoàn tụ với gia đình.

Tại một nơi nào đó trong vùng Ngũ Sơn, một cuộc họp vô cùng bí mật của những đại nhân vật có thân phận vô cùng đặc thù đang diễn ra. Bọn họ có khoảng mười người, cùng ngồi trên một chiếc bàn gỗ tròn, không có điểm đầu cũng không có điểm cuối, tất cả ngang bằng nhau, tương đương nhau. Những người này gồm bốn nam, sáu nữ: một người đàn ông lực lượng, mặc một bộ giáp bằng kim loại màu vàng óng có kết cấu vô cùng kỳ lạ, toàn thân tỏa ra sức mạnh vô cùng kinh khủng, giống như một thanh thần kiếm vô cùng sắc bén và mạnh mẽ, dư sức hủy thiên diệt địa; lại có một người toàn thân như được bao bọc bởi một lớp khí đen tuyền ma quái, toàn thân phiêu hốt vô cùng như có như không, quỷ dị vô cùng; lại một thiếu phụ thân hình là lướt, uyển chuyển, phóng túng như một con mèo hoang, mặc một bộ y phục thuộc loại thiếu vài nhất có thể: một bộ yếm nhỏ cỡ bàn tay che không hết được hai ngọn núi lửa trên ngực, một chiếc quần mỏng manh như không có hình tam giác còn nhỏ hơn cả một chiếc quần lót; lại có một lão bà tóc trắng như tuyết, mặt đầy nếp nhăn... Tất cả những người này phong thái tuy hoàn toàn khác nhau nhưng thực lực đều vô cùng kinh khủng, so với Quan Tắc Cổ của Thanh Mộc Kiếm Môn tuyệt đối chỉ có hơn, không có kém. Đây chắc chắn là một đội ngũ mạnh nhất trong tất cả những đội ngũ mà Thành Đạt từng gặp qua.

“Đã nhiều ngày như vậy trôi qua mà mệnh lệnh phong tỏa toàn vùng hoàn toàn không có dấu hiệu đình chỉ mà đám người đó cũng không có bất kỳ động tác gì tiếp theo cả.” Người đàn ông mặc giáp vàng uy vũ cất giọng oang oang như chuông đồng phát biểu “Các vị có cao kiến gì để đối phó với tình cảnh hiện tại trước mắt này không?”

“Hắc hắc...” Người ăn trong khối khí màu đen cười lạnh phát biểu “Nếu ta không nhầm thì đây chẳng qua chỉ là thủ đoạn dụ rấn ra khỏi hang của tên tu giả đó mà thôi. Thiết hại của lệnh này với chúng ta cũng chẳng đáng kể. Một triệu tu giả ở nơi này quá đủ để chúng ta sinh tồn rồi. Chúng ta cứ tiếp tục thi gan với gã ta vài chục năm rồi hãy tính tiếp là được!”

“Âm Ma nhà ngươi nói hay lắm!” Thiếu phụ ăn mặc kiểu ‘con nhà nghèo’ bức bối lạnh một tiếng phản bác “Sao ngươi dám chắc rằng gã ta chỉ tiến hành phong bế chúng ta rồi không làm gì nữa? Đừng quên gã ta là kẻ danh chính ngôn thuận nắm quyền làm chủ của cả vùng Ngũ Sơn này. Đồng nghĩa

với việc đó là gã có thể làm rất nhiều việc mà những kẻ sống trong bóng tối chúng ta không thể làm được.”

Những người khác nghe vậy thì gật đầu tán đồng. Một kẻ nắm quyền khống chế một vùng, dù chỉ là nắm quyền trên danh nghĩa cũng có trong tay vô số quyền lực và khả năng mà những kẻ tồn tại trong bóng tối như bọn họ không thể có được. Đó là chưa kể bọn họ có rất nhiều vấn đề úy kỵ, bó buộc tay chân, có nhiều việc dù có muốn cũng không thể làm được!

“Ta đề nghị chúng ta chọn lấy vài người khéo ăn khéo nói chính thức đến nói chuyện với gã ta. Tốt nhất là hai bên có thể chính thức ngừng đối đầu với nhau tại đây, hợp tác với nhau cùng chia sẻ vùng Ngũ Sơn này. Bằng không... Hừ! Chúng ta lập tức dùng sức mạnh oanh đỉnh tiêu diệt gã ta, không cho gã kịp giờ bất kỳ trò gì ra nữa. Còn những kẻ khác... Hắc hắc hắc... Tinh Thiên Quốc giờ đây đã đại loạn. Ai còn tâm trí nào để ý đến bọn ta?”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Vùng Ngũ Sơn. Doanh trại của Thành Đạt.

Đây là một doanh trại dã ngoại được thiết trí và xây dựng đúng theo các hướng dẫn quy định của sách giáo khoa quân sự. Toàn doanh trại chia ra làm bốn khu trại nhỏ, khu trung tâm thuộc về hai đội quân Huyết Luyện và Huyết Ma, phía trước khu trung tâm là trại của đội quân Cao Thủ, hai bên là hai trại của hai đội quân Nam, Bắc. Mỗi khu trại đều được hàng ngàn cấm chế, trận pháp hùng mạnh bao bọc và được kết nối hệ thống thông tin liên lạc thống nhất với trại chỉ huy của Thành Đạt. Thế trận khá là mạnh mẽ, kín kẽ. Tuy chưa thể nói là vững chắc như bàn thạch nhưng cũng đủ để khiến cho bất kỳ tên hiếu chiến, liều mạng nào cũng phải nể trái dẫu khi có ý định dùng cường lực công kích nơi này.

Doanh trại trung tâm. Huyết Luyện Quân và Huyết Ma Quân đều đang liệng mạng tu luyện. Đám người này đều xuất thân là những nô lệ mạt hạng nhất, bị khinh rẻ và áp bức nhất trong thế giới tu giả này, đau khổ gì cũng từng nếm qua, bước một chân xuống địa ngục rồi lại quay ngược trở về dương thế cũng không phải chỉ có một, hai lần. Thân thế, số phận thế thâm không thể dùng lời mà kể ra hết được. Cuộc đời kinh khủng đó đã khiến họ trở thành một thứ quái thai, nửa giống người, nửa giống con rối. Hầu hết ý chí sinh tồn, cầu sống, cầu được những thứ tốt đẹp cao quý trong họ đều bị đòn roi và khổ cực quét sạch khỏi đầu. Bọn họ giờ đây ai bảo sao thì làm vậy. Chỉ cần có cơm ăn hàng ngày, chỉ cần không bị đánh đập tàn nhẫn hàng giờ, chỉ cần không bị đám chủ quân hững hờ lúc nào là đem ra giết chóc, tàn sát cho ‘đỡ buồn’ lúc đó... họ sẵn sàng làm bất kỳ việc gì mà ông chủ sai khiến. Bọn họ cứ thế điên cuồng tu luyện, điên cuồng hấp thu linh khí trong trời đất, luyện hóa thành pháp lực của bản thân theo đúng như những gì Huyết Luyện Ma Pháp hướng dẫn, bất chấp những đau đớn kinh người mà họ phải gánh chịu khi luyện tập thứ ma pháp khủng bố này.

Huyết Luyện Quân và Huyết Ma Quân điên cuồng tu luyện Huyết Luyện Ma Pháp mà không hề hay biết một bí mật kinh khủng khác nữa của bộ Huyết Luyện Ma Pháp này. Một phần pháp lực mà bọn họ vất vả lắm mới luyện hóa ra được sẽ tự động thoát ly khỏi cơ thể họ và theo một con đường đặc biệt để chuyển qua cho... Thành Đạt, ông chủ của họ, người duy nhất tu luyện một loại pháp thuật đặc biệt dành cho chiến tướng chỉ huy của Huyết Luyện Ma Pháp.

Trong chiến tranh, vạn người cùng xông lên phía trước nhưng khi thắng lợi thì công lao được quy hết cho chủ tướng! Công nhân lao động vất vả trong nhà máy để vô béo cho các ông chủ. Nông dân lam lũ trên cánh đồng để nộp thóc gạo vào kho của địa chủ. Đây là chuyện bình thường của thế giới. Bình thường như ai cũng phải hít thở hàng giây, hàng phút, hàng ngày thì mới sống được vậy. Thời là thế. Đời là thế. Thiên hạ là thế!

Trong lều chỉ huy, một trận pháp kỳ lạ liên tục lóe sáng, chớp tắt không ngừng nghỉ bao quanh một Huyết Trì đang sôi sục. Một phần không nhỏ pháp lực mà hai đội quân kia chuyển giao cho Thành Đạt đã bị trận pháp kỳ lạ kia hấp thu và chuyển hết vào trong Huyết Trì này. Huyết Trì lúc này lại giống như một thiết bị đặc biệt, sử dụng những pháp lực đó như những nhiên liệu để vận hành những pháp thuật đặc biệt mà ngoài Thành Đạt ra không ai biết được tác dụng của chúng là gì và mục đích của chúng là để làm gì. Nhưng tất cả mọi người đều có thể hiểu được phần ý nghĩa cực kỳ quan trọng của những pháp thuật này đối với Thành Đạt và các kế hoạch, mưu mô của gã. Vậy là đủ!

Trong căn phòng bên cạnh của lều chỉ huy, Thành Đạt im lặng ngồi trên vị trí trung tâm một trận pháp khác, tĩnh tâm tu luyện pháp thuật. Toàn thân gã hiện nay được bao bọc bởi một lớp phù chú đủ màu sắc, hình dáng, dày đặc như nêm. Những phù chú này không ngừng nhấp nháy như sao trời, theo một trật tự vô cùng kỳ quái, phức tạp và đẹp mắt, khiến cho ngoại hình Thành Đạt lúc này có vài phần thần bí và mị hoặc như một vị thần linh nơi thượng giới vừa uy nghi vừa quyền rũ khôn tả.

Trận pháp liên tục vận hành, đưa pháp lực cuộn cuộn không dứt tiến nhập vào trong cơ thể Thành Đạt, hỗ trợ gã tu luyện. Những pháp lực này đều do đám thuộc hạ của gã cung cấp. Tuy không phải là ít nhưng cũng không phải là quá nhiều đối với một tu giả có cảnh giới vượt trội so với bọn họ như Thành Đạt. Hơn nữa, do là pháp lực của nhiều người cùng cung cấp nên mức độ rối loạn, hỗn tạp của các pháp lực này là không cần phải nghi ngờ. Rất may Thành Đạt có những công pháp đặc biệt có thể một lần nữa luyện hóa lại những pháp lực này, giúp chúng trở lên tinh thuần, ôn hòa hơn và có thể sử dụng một cách dễ dàng. Tất nhiên, cho dù có làm như vậy thì những pháp lực này cũng không thể tinh thuần như những pháp lực bình thường mà các tu giả tự mình khổ luyện ra được. Hấp thu nhiều những pháp lực như thế này trong giai đoạn bình thường thì không sao, chỉ có điều khi đột phá bình cảnh, tiến giai... thì tu giả sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn, vất vả gấp nhiều lần người bình thường. Nhưng nếu tu giả chiến tướng không đồng hóa chúng với những pháp lực hiện có của ông ta mà sử dụng vào một số loại pháp thuật đặc thù thì lại không phải lo sợ vấn đề này. Pháp thuật mà Thành Đạt đang tu luyện chính là một trong những loại pháp thuật đó.

Oanh Thiên Pháo, biến thể thứ 11.

Oanh Thiên Pháo có nhiều đặc điểm đặc trưng giống như hầu hết các phép thuật của các chiến tướng khác: sức công phá mạnh nhưng đổi lại thì hao tổn pháp lực vô cùng lớn và mất rất nhiều thời gian chuẩn bị. Tóm lại, chúng chỉ thích hợp cho những chiến tướng, những người được bảo vệ cẩn mật bởi hàng tầng tầng lớp lớp những cận vệ trung thành thiện chiến và khi ra tay thì mang tính biểu tượng, trấn áp tinh thần đối phương, khích lệ tinh thần binh sĩ hơn là những hiệu quả thực tế. Biến thể thứ 11 của Oanh Thiên Pháo có lẽ là một trong những phép thuật hiếm hoi nằm ngoài xu hướng này của các phép thuật chiến tướng. Phép thuật này cũng có sức tấn công rất mạnh nhưng nghiêng về tính thực dụng, tiêu diệt đối thủ, giống như các phép thuật chiến đấu của tu giả phổ thông, hơn là những phép thuật của các chiến tướng. Bình bất yếm trá! Ai trên đời chẳng có vài đòn hiểm bí mật, nói gì đến cả một hệ thống nghề nghiệp cao cấp như chiến tướng. Việc này cũng không có gì là lạ. Điều là lạ không hiểu vì cái lý do chết tiệt gì mà Thành Đạt lại đi tu luyện cái thứ phép thuật này vào lúc này! Phép thuật này không dễ tu luyện, nếu không muốn nói là cực kỳ hao tổn thời gian và pháp lực. Hiệu quả của nó cũng hết sức tầm thường, cùng lắm chỉ xuất kỳ bất ý giết được một, hai tên tu giả Kết Đan kỳ, một con số gần như vô nghĩa với một kẻ nắm trong tay cả ngàn quân tinh nhuệ như Thành Đạt. Hiện tại, gã cũng đâu có rảnh rỗi, dư thừa thời gian làm những việc không cần kíp này!

Thành Đạt im lìm ngồi nghiêm túc. Trận pháp cảm lạnh vận chuyển. Pháp lực cuộn cuộn dừng nhập. Những ký hiệu bùa chú nhấp nháy không ngừng nghỉ... Bất thần, những ký hiệu bùa chú dao động mãnh liệt rồi đồng loạt di chuyển trên thân Thành Đạt như những chiếc lá khô trôi nổi trên mặt nước. Trong chớp mắt, tất cả chúng ào ào tụ về cổ tay trái của Thành Đạt, thu nhỏ lại và tụ lại thành hình một hộp đựng tên nhỏ cỡ ngón tay cái với vài chục mũi tên bên trong...

Không biết bao lâu sau, Thành Đạt thu hồi pháp lực, mạnh mẽ rũ tay, đứng phắt dậy. Toàn thân toát ra uy thế uy nghi khôn tả.

“Nhìn thế đủ chưa? Muốn hiện thân nói chuyện hay để lần sau quay lại đây?”

Thành Đạt hững hờ cất tiếng nói với một kẻ nào đó, mặc dù căn phòng này ngoài gã ra thì hoàn toàn vắng vẻ, không một bóng người. Nhưng lời Thành Đạt còn chưa dứt thì bên cánh cửa căn phòng của gã vang lên giọng nói ngọt ngào của một giai nhân trẻ tuổi

“Tiện thiếp thực không ngờ tới nhanh như vậy đã bị đạo hữu phát hiện ra được. Ẩn thân thuật của tiện thiếp thực quá mức non kém...”

“Đẹp mấy cái kiểu nói năng rác rưởi đó! Nói chuyện một cách bình thường đi!” Thành Đạt bị kiểu nói bóng bẩy như hài kịch của đối phương làm cho bức dọc, liền cất lời đối phương.

Một tràng cười khanh khách vang lên. Tấm rèm vải che cửa phòng được kéo ra. Từ bên ngoài, hai vị khách không mời mà đến hiện ra. Họ là một đôi nam nữ có vẻ ngoài không bình thường chút nào. Người đàn ông thì có bộ mặt như một con sư tử, râu tóc xum xuê, rậm rạp và đỏ rực như một ngọn lửa. Người phụ nữ thì có khuôn mặt tròn trịa như trăng rằm, đem theo vẻ đẹp phúc hậu, thủy mị và nước da trắng nõn nà gợi cảm nhưng hai con ngươi trong hốc mắt lại đỏ lòm như được kết lại bởi máu tươi, vô cùng tàn ác.

“Yêu quái! Quả nhiên là như vậy!”

Thành Đạt vừa nhìn ngoại hình của hai vị khách kia thì lập tức nhận ra thân phận thực sự của họ. Mà nói lại thì cũng chỉ có những thế lực của các yêu quái phi nhân sinh tồn giữa thế giới của tu giả thì mới phải im hơi lặng tiếng mà không chế cả một vùng rộng lớn và giàu có. Các thế lực tu giả lớn nhỏ xung quanh dù đánh không lại họ nhưng cũng không nguyên ý muốn bắt tay hợp tác với họ, càng không cho họ có cơ hội mở rộng thanh thế ra bên ngoài. Từ đó tạo ra thế cục nguy dị tại vùng Ngũ Sơn này. Lão Lê Đại giao cho Thành Đạt quyền quản hạt vùng này! Thực sự quá mức ‘tử tế’ đi!

“Tôi tên gọi là Maria. Nếu ngài Thành Đạt không thích có thể gọi là Thúy Liễu cũng được. Còn vị này tên gọi là Xích Họa.” Maria rõ ràng là người thông minh nên chỉ một câu nói đơn giản của Thành Đạt đã lập tức hiểu rõ ‘khẩu khí’ của gã liền vứt bỏ mấy thứ lời ăn tiếng nói ngọt ngào lễ mạo mà thay bằng cách nói đơn giản thẳng thắn, có phần thô dã “Chắc ngài Thành Đạt cũng đã nhìn ra thân phận phi nhân của chúng tôi và cũng đoán ra được tại sao chúng tôi đến đây rồi. Tôi cũng không cần phải vòng vo thêm nữa. Vùng Ngũ Sơn này là nơi trú thân duy nhất trong cả Tinh Thiên Quốc của những phi nhân chúng tôi. Chúng tôi tuy không muốn để xảy ra bất kỳ xung đột gì với tu giả các vị nhưng càng không thể nhường lại nơi này cho ngài. Chỉ cần ngài chấp nhận không làm khó chúng tôi, điều kiện gì chúng ta cũng có thể bàn bạc. Xin ngài cứ nói thẳng!”

Thành Đạt hững hờ nhìn đối phương mà nói

“Cô có quyền ra quyết sách cho tập đoàn yêu quái ở vùng Ngũ Sơn này?”

“Có thể coi như vậy đi!” Maria lạnh nhạt đáp

Thành Đạt gật đầu tiếp tục

“Vậy thì tốt! Ta cũng nói thẳng luôn. Vùng Ngũ Sơn cũng có ý nghĩa rất quan trọng với ta, muốn ta cứ thế rút lui chỉ đổi lấy một chút tài vật thì đúng là nằm mộng. Tuy nhiên vì các người đã có thể vào đến tận đây để gặp ta, chứng tỏ được các người có khả năng và tư cách để đàm phán cùng ta... Ừm! Vậy đi... Các người muốn ta rút quân không phải là việc không thể. Quân lực và chiến lực của ta, hẳn các người cũng điều tra được phần nào rồi. Vậy... Chỉ cần các người thể hiện ra được rằng với quân lực và chiến lực đó ta tuyệt không thể đánh thắng được các người hay dù thắng thì cũng phải trả giá thảm trọng, vượt quá khả năng chịu đựng của ta thì chúng ta có thể chính thức bàn bạc vấn đề đàm phán. Nếu không làm được thế thì... Hắc hắc hắc... Tồn thời gian cho miệng lưỡi vào cái thời kỳ chết tiệt này, là việc ngu nhất trong những việc ngu.”

Hai yêu quái kia nghe thấy điều kiện của Thành Đạt như vậy thì khẽ đưa mắt nhìn nhau. Hai người này đều là người thông minh sao không hiểu được ý tứ và cả ‘thâm mưu’ trong câu nói vừa rồi của Thành Đạt chứ. Rõ ràng, Thành Đạt, vì hai người họ có thể âm thầm tiến nhập vào tận lều chỉ huy của gã mà sợ hãi khả năng trinh sát và tiềm hành, đột nhập của bọn họ nên muốn dùng thủ đoạn ‘ném đá dò đường’ này để dò xem bọn họ đã nắm được bao nhiêu

thực hư quân lực, chiến lực quân đội của gã đồng thời thăm dò luôn thực lực của bọn họ. Hai bên giao chiến, tìm hiểu các khả năng của đối phương là việc tối quan trọng nhưng cũng là việc tối bí mật. Đẳng này, Thành Đạt lại công khai trước mặt họ giờ trò hoa dạng, hồng dùng mấy câu chớp lười đầu mỗi đời thăm dò bọn họ. Điều này... thực không bình thường chút nào!

“Điều kiện đàm phán của ngài có chút cổ quái!” Maria suy nghĩ trong giây lát rồi thản nhiên nói “Nhưng cũng không phải là không thể đáp ứng. Trong vòng mười năm ngày, chúng tôi sẽ mang đến cho ngài câu trả lời phù hợp! Ngài thấy thế nào?”

“Được!” Thành Đạt gật đầu, chấp nhận

Hai yêu quái kia không có gì để nói thêm nữa liền cúi mình thi lễ rồi quay lưng bỏ đi.

Thành Đạt dùng ánh mắt âm trầm nhìn theo bọn họ. Trong lòng ngàn vạn ngọn lửa bức dọc, khó chịu liên tục bốc cao. Lều chỉ huy canh phòng cẩn mật của gã, mà đối phương muốn đến thì đến muốn đi thì đi! Đây là cái đạo lý gì chứ? Bà mẹ nó! Vẫn biết bọn yêu quái có nhiều thủ đoạn kinh thế hãi tục, nguy dị vô cùng nhưng... đến mức này chẳng phải là đối phương muốn lấy đầu gã lúc nào cũng được hay sao? Thật là tức chết đi được!

Thành Đạt nhắm hai mắt lại, hít một hơi thật sâu để bình tâm lại. Đầu óc gã chuyển nhanh. Tà kể chớp mắt lại hình thành. Bàn tay Thành Đạt khẽ lật, một lá truyền âm phù hiện ra trên tay. Thành Đạt nhanh chóng truyền mệnh lệnh vào trong phù chú rồi ném ra ngoài. Lá bùa lập tức bùng cháy thành một đạo hỏa quang bay vọt ra khỏi lều chỉ huy, nhắm phương trời xa mà bay đi.

Không bao lâu sau, Thành Đạt đang ngồi làm việc trong lều chỉ huy thì một tên vệ binh bước vào báo cáo

“Ông chủ! Có sứ giả của Thiên Phượng Cung xin cầu kiến!”

Thành Đạt nghe vậy thì khẽ nhíu mày lại, hừ lạnh một tiếng lẩm bẫm trong mồm

‘Lại đến nữa à? Bọn chó này chẳng lẽ còn chưa thỏa mãn với đồng tài liệu trân quý lần trước chúng ‘đớp’ mất của ta sao mà còn vác mặt đến nữa? Tham lam cũng một vừa hai phải thôi chứ! Hừ... Đã vậy thì sau này đừng trách ông trở mặt vô tình!’

Trong sự ngờ ngạc không hiểu những gì mà mình chỉ nghe thấy loáng thoáng của tên vệ binh, Thành Đạt ngừng đầu lên, lạnh nhạt ra lệnh

“Bảo Nguyệt Dao chuẩn bị một đại lễ cho ta và... ừm Mời mấy vị sứ giả đó vào đây.”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Sứ giả của Thiên Phượng Cung tìm đến Thành Đạt cũng chẳng nhằm mục đích gì khác ngoài việc muốn gã quỳ gối phục vụ cho đại môn phái này. Thành Đạt khi gần như không có gì trong tay, nguy cơ tứ phía còn không quy lụy chúng thì đương nhiên bây giờ gã cũng chẳng có lý do gì để làm điều đó. Mặc dù vậy, Thành Đạt vẫn chưa thể làm mất lòng tổ chức này để tránh bọn chúng giờ những thủ đoạn âm hiểm, bí ối, ngăn trở ‘con đường’ của gã. Vì thế, một lần nữa, Thành Đạt phải dùng một lượng lớn tài liệu vật liệu quý giá để ‘đắm mồi’ tên sứ giả thối tha kia rồi dùng lời lẽ ngon ngọt nhẹ nhàng đuổi gã ta đi.

Tên sứ giả của Thiên Phượng Cung vừa cấp đuôi đi chưa được mấy ngày thì bọn Maria, Xích Hòa lại tìm đến. Vừa nhìn thấy Thành Đạt, Maria hướng gã thản nhiên cười nói

“Nếu ngài Thành Đạt không ngại, xin mời quá bộ, đến chỗ chúng tôi một chuyến. Chủ tôi có chút chuyện hi vọng được trực tiếp đàm đạo với ngài.”

“Chủ của cô?” Thành Đạt cười nhẹ hỏi lại.

Maria liền nhớ ra khi trước chính cô đã từng nói cô là người ra quyết sách của tập đoàn yêu quái vùng Ngũ Sơn. Cô nàng yêu quái này cũng không vì vậy mà có chút ngượng ngùng nào mà thản nhiên nói tiếp

“Không sai. Người sẵn được vinh hạnh tiếp kiến ngài Thành Đạt đây là chủ nhân của tôi. Còn người đó là ai, tính cách ngoại hình thế nào, ngài Thành Đạt chỉ cần gặp là tự ngài sẽ biết.”

Đầu óc Thành Đạt khẽ chuyển một chút rồi với bộ mặt không đổi sắc, gã hững hờ nói

“Được. Dẫn đường đi.”

Dứt lời, Thành Đạt khẽ vung tay ra hiệu cho đám vệ sĩ rồi cùng với bọn họ thi triển pháp thuật bay khỏi khu doanh trại, tiến về phía một ngọn núi xa phía

cúi chân trời.

Một lúc sau, đoàn người cùng nhau bay đến một ngôi nhà nhỏ nơi chân núi. Đó là một căn nhà được tạo lên nhờ ghết hàng chục tấm phen tre và lợp bằng những búi cỏ tranh phơi khô. Ngoài cửa, một chiếc chõng tre cũ kỹ, kéo cà kéo kẹt. Trên chiếc chõng, một ông cụ để tóc búi tó sau đầu đang ngồi bên một khay nước chè xanh thường thức phong cảnh thiên nhiên trước mặt. Nếu như không có đôi sừng hươu nhỏ nhô lên trên đầu và đôi mắt có màu ngũ sắc, bất kỳ ai cũng cho rằng đây chỉ là một ông lão bình thường đang yên hưởng những ngày cuối cùng của cuộc đời nơi sơn cốc.

“Anh Đạt. Mừng anh đã đến thăm căn nhà tuềnh toàng tạm bợ này của tôi. Mời anh ngồi!”

Thành Đạt và đoàn vệ sĩ của gã vừa hạ cánh tiếp đất thì ông lão kia cũng đứng dậy, dời khỏi ghế ôn hòa cười nói. Nhưng cùng lúc câu nói hiền dịu đó được cất lên thì từ thân thể ông lão, một âm thanh chút chút như chuột rúc cũng vang lên. Tiếp đó, một đoàn quang hoa khê léo lên. Một con long xà toàn thân giống như được tạo thành từ cây cỏ, xanh mướt một màu tươi mát, rất dễ thương, hiện ra quấn quanh thân thể ông lão như một chiếc khăn choàng La Mã.

“Bản Mạng Linh Long!” Vừa nhìn thấy con rồng ‘nhí’ này, Thành Đạt không nhịn được khẽ thốt lên kinh sợ và dùng ánh mắt có ba phần ngưỡng mộ, bảy phần căm tức nhìn ông lão trước mặt kia mà tiếp “Thực không ngờ tại vùng Ngũ Sơn tầm thường này lại có một yêu quái có thực lực tương đương với Nguyên Anh kỳ đại tu giả, lại còn có huyết thống long tộc trong người như ông tọa trấn. Xem ra nếu không phải Tinh Thiên Quốc là vương quốc của tu giả và mối quan hệ giữa tu giả với yêu quái các vị chẳng tốt đẹp gì thì có lẽ ngôi vị hoàng đế Tinh Thiên Quốc chắc chắn không thoát khỏi tay ông được.”

“Ha ha ha... Anh Đạt quá lời. Quá lời rồi! Mời ngồi!” Lão yêu quái thân nhiên nói cười như không hề nhận ra những tia tà ý trong ánh mắt của Thành Đạt.

Thành Đạt không thể không ngoan ngoãn làm theo lời mời của lão ta. Bản mạng linh long không phải là linh thú phổ thông bình thường mà là do các yêu quái có huyết thống loài long xà trong truyền thuyết ngưng tụ thiên địa linh khí trong trời đất mà hóa thành, về bản chất nó cũng tương tự như một nguyên anh của tu giả tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh kỳ ngưng tụ pháp lực lại mà thành vậy. Bản mạng linh thú của các yêu quái và nguyên anh của tu giả... đều là những chiêu bài không thể giả tạo, chứng minh cho cảnh giới pháp lực, thực lực và địa vị của đại nhân vật đó. Lão già này... thực là một con quái vật chính cống, theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng. Đối đầu trực diện với lão yêu quái này trong bất kỳ hoàn cảnh nào đúng là việc ngu ngốc nhất mà Thành Đạt nên làm. Tốt hơn hết nên... hắc hắc hắc... Trâu bò dẫu mạnh đến đâu thì cũng chỉ là vật kéo cho con người, không thể khác được!

Đầu óc Thành Đạt lại chuyển nhanh. Hàng loạt ý tưởng điên cuồng hiện ra và biến mất trong đầu gã trong khoảng thời gian ngắn ngủi khi gã bước tới, ngồi lên chiếc chõng, đón lấy một tách nước chè của lão già yêu quái kia vừa cùng lão ta thân nhiên thưởng thức tách chè thơm, từ từ cảm nhận những dòng linh khí vô hình vô chất từ từ lan tỏa trong kinh mạch, kích thích từng tế bào thần kinh của gã. Một cảm giác sáng khoái, nhẹ nhàng, lâng lâng bao trùm khắp cơ thể.

“Chè này dở quá!” Thành Đạt thân nhiên bắt đầu cuộc khẩu chiến

“Ồ...” Lão yêu quái ra vẻ ngạc nhiên “Chón quê mùa lạc hậu, không có thứ lọt vào mắt khách quý. Làm chủ nhà, tôi thực lấy làm xấu hổ!”

“Vùng Ngũ Sơn không phải là nơi quê mùa, lạc hậu. Chỉ có ông là có vấn đề thôi.”

“Người già, đầu óc lú lẫn, không nhanh nhẹn bằng người trẻ. Tôi có vấn đề cũng không có gì là lạ!”

“Ông già hay trẻ không quan trọng. Chỉ cần ông còn là yêu quái. Chỉ cần ông còn sống tại cái thế giới tu giả chết tiệt này. Ông vẫn luôn là kẻ có vấn đề!”

“Té ra là do huyết thống của lão già tôi không tốt! Thực cảm ơn ngài đã cất công đến tận đây chỉ giáo.”

“Huyết thống là thứ nằm sâu trong huyết quản của ông. Trên đời này chẳng mấy ai biết được. Chỉ cần ông đừng khoe khoang với thiên hạ thì cũng chẳng ai thèm để ý. Chỉ cần khoác một cái áo đẹp lên thì bất cứ ai cũng có thể xưng là thần tiên!” Thành Đạt hững hờ ngira bài, lộ rõ ý muốn chiêu dụ lão già này, cũng như thế lực dưới tay lão về dưới trướng.

“Áo đẹp chỉ có thể lừa được những kẻ ngu ngốc mà thôi.”

“Vây là cũng đủ rồi!” Thành Đạt chẳng chút khách khí đáp luôn “Thiên hạ này vốn đầy dẫy những thằng ngu, chuyên hát theo nhịp của người khác. Chỉ cần có thể điều khiển được giọng ca chính thì cả dàn đồng ca sẽ hát theo ý ông.”

“Nói như ngài thì tôi phải mau chóng đi may mấy cái áo thật đẹp để mặc rồi!”

“Cứ tự nhiên tìm thợ may đi!” Thành Đạt nói đầy thách thức

“Hắc hắc hắc... Có lẽ tôi cũng không cần tìm thợ đâu nhì. Trong thiên hạ này thiếu gì những chiếc áo có sẵn chỉ chờ tôi mặc vào.”

“Làm như ông dám mặc những chiếc áo đó vậy!” Thành Đạt tiếp tục

“Tại sao không dám chứ?”

“Đừng giả ngu với tôi! Những điều tôi có thể nghĩ ra chẳng lẽ ông không nghĩ ra.” Thành Đạt tăng cường tấn công “Nếu ông muốn chết sớm, muốn toàn bộ bọn yêu quái nơi đây đi đòi thì cứ việc tìm một chiếc áo nào thực đẹp mà mặc. Nhưng đừng quên một điều: bọn khốn đó là một lũ ngu. Chúng định

cai trị cả một đất nước, một lãnh địa rộng lớn theo kiểu cách một lão phú ông cai quản một trang viện. Chúng tuyệt đối không dùng bất kỳ ai mà chúng không tin tưởng, không tin tưởng bất kỳ ai không phải thân tín của chúng, không quy lụy chúng, dóc lòng dóc sức vì chúng. Ông nghĩ rằng lũ ròi bọ đó sẽ chấp nhận các chủng loại phi nhân các ông, sẽ cho các ông mặc những chiếc áo diêm dúa của chúng? Đừng bao giờ quên! Ông là một thanh bảo kiếm sắc bén. Bất kỳ vị bá chủ nào trên thế giới này cũng mong muốn sở hữu ông trong bộ sưu tập của chúng nhưng đồng thời cũng luôn sợ hãi ông, úy kỵ ông. Ông hiện tại cần một đối tác như thế nào đây? Đó là một người có thể giải quyết tình trạng bí đát của ông hiện nay, có đủ danh vọng để giúp ông che đi huyết thống yêu quái của mình, có đủ ý chí để coi thường cái thực lực yêu quái Nguyên Anh kỳ tu giả của ông. Người đó chính là tôi!”

“Thực vậy sao?” Liên lúc đó, một giọng nói ngọt ngào bỗng vang lên từ trong ngôi nhà nhỏ. “Ngài thực sự có thể che chở cho chúng tôi sao? Thanh danh của ngài đã lớn đến mức có thể thuyết phục các tu giả khác tin rằng chúng tôi đã trở thành thuộc hạ của ngài sao?”

Trong sự kinh ngạc của Thành Đạt, một sức mạnh ghê gớm, hung hãn ập đến khiến cho gã không tự chủ nổi, bất giác ngồi phịch xuống chông. Toàn thân gã, mồ hôi lạnh bất giác toát ra như tắm.

Nguyên Anh kỳ tu giả! Lại thêm một yêu quái nữa có thực lực tương đương với nguyên anh kỳ tu giả đang có mặt ở đây!

Thành Đạt hoàn toàn sửng sốt khi nhận ra được điều khủng khiếp này. Gã hoàn toàn không nghĩ tới việc một mảnh đất nhỏ bé như vùng Ngũ Sơn này lại có thể có đến ít nhất hai vị đại yêu quái thực lực thâm sâu khó dò đến như vậy ẩn thân và càn kinh hãi hơn khi nhận ra phần nào đó sức mạnh những thế lực khủng khiếp có thể ép bọn yêu quái này phải im hơi lặng tiếng, sống ẩn dật qua ngày đoạn tháng tại đây. Lực Đại? Không thể. Các môn phái này chỉ có từ một đến ba vị tu giả Nguyên Anh kỳ cùng vài chục tu giả Kết Đan kỳ tọa trấn mà thôi. Vậy thì ai?... Ai trên đời này có thể có sức mạnh kinh khủng này!

Đôi môi của Thành Đạt trong phút chốc bỗng cong lên, tạo thành hình một nụ cười hưng phấn.

Thú vị! Thực sự rất thú vị! Thêm một điều bí mật tuyệt diệu nữa đang chờ gã khám phá! Thêm một trò chơi đầy bí ẩn, nguy hiểm, hứa hẹn nhiều điều hấp dẫn nữa đã hiện ra. Thế giới này thực thú vị!

“Ha ha ha...” Thành Đạt cười một tràng dài rồi đứng phắt dậy, đồng thanh nói “Không ngờ các vị lại béo mập đến mức độ này. Thú vị! Thú vị! Dạ dày của tôi hiện tại quả thực không thể tiêu hóa các vị được. Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc các vị có giá trị sử dụng lớn hơn rất nhiều ước vọng xa vời nhất của tôi trước nay. Hiện tại tôi chưa đủ sức che chở cho các vị nên cũng không có ý định sử dụng đến các vị. Đó là sự thật không thể chối cãi. Nhưng vẫn câu nói cũ. Trên thế giới này, chỉ có mình tôi là người duy nhất có thể cho các vị một mái che và một tương lai yên ổn. Đó là điều mà không một ai trên thế giới này có thể đem đến cho các vị! Hiện giờ tôi nghĩ chúng ta nên chính thức bàn việc hợp tác với nhau để khai thác và quản lý vùng Ngũ Sơn này cho tốt thì hơn.”

“Cùng cai quản nơi này?” Cô nàng yêu quái Maria vẫn đứng yên lặng này giờ nghe Thành Đạt nói vậy thì cau mày khó chịu phản đối “Tôi tưởng rằng chúng ta đã nói rõ là chúng tôi hi vọng rằng ngài có thể rút khỏi vùng này rồi mà!”

“Thôi nào cô bé!” Thành Đạt bật cười phản pháo “Cũng giống như ta không thể tiêu hóa được các người thì các người cũng đâu thể tiêu hóa được vùng Ngũ Sơn này. Đừng có ôm khư khư mở tư tưởng độc chiếm cũ rích đó trong đầu nữa. Chỉ có hại cho các cô mà thôi!”

“Lời nói của anh Đạt thực quá mức thú vị!” Lão già yêu quái kia lại lần nữa lên tiếng “Xin được rửa tai, cung kính lắng nghe.”

Thành Đạt cười nhẹ rồi thân nhiên trình bày đại kế hợp tác khai thác và quản lý vùng Ngũ Sơn giữa hai bên. Lão già yêu quái càng nghe càng gật đầu đồng tình vừa âm thầm thở dài tiếc hận. Những việc mà Thành Đạt nói ra kia vốn chẳng phải là việc cao siêu, viển vông gì mà chỉ là những phương pháp bình thường mà các nhà quản trị sử dụng để quản lý và khai thác tiềm năng kinh tế của một vùng đất mà thôi. Nhưng dù vậy, bọn họ cũng không thể tự mình thực hiện những phương pháp quản lý đó được. Bọn họ là yêu quái còn xung quanh họ là tu giả. Chỉ một vấn đề nhỏ nhoi này thôi cũng đủ để cho bọn họ không thể làm rất nhiều việc, cho dù là việc đơn giản đến đâu đi chăng nữa.

Vùng Ngũ Sơn là một vùng đất trù phú, giàu có và đông dân, là căn cứ địa rất tuyệt hảo cho bất kỳ ai muốn gây dựng việc lớn. Nhưng vì kẻ nắm quyền thống trị ở đây là một tập đoàn yêu quái, không được người dân thừa nhận nên bọn họ không có cách nào có thể huy động người sức của cả vùng, càng không nói đến việc thu phục nhân tâm hay thắt chặt quan hệ tình cảm, lợi ích với các thế lực khác cũng như xác định địa vị thống trị thực sự của họ trong lòng dân chúng Ngũ Sơn. Nói cách khác, vùng Ngũ Sơn này tuy đứng thực nằm dưới tay của tập đoàn yêu quái hùng mạnh này nhưng cũng có thể nói vùng Ngũ Sơn hiện tại là một vùng đất vô chủ. Sự xuất hiện của Thành Đạt đã bổ khuyết cho nhược điểm chính yếu của những kẻ thống trị ở đây. Thành Đạt là một tu giả hơn nữa còn là một tu giả đầy danh vọng và được các thế lực lớn công nhận là chủ nhân của vùng Ngũ Sơn. Chỉ với ‘bộ áo khoác hào nhoáng’ đó, Thành Đạt chẳng mất mấy công sức để khiến cho đám tu giả nơi đây nhanh chóng quy thuận. Sau khi bị được mồm mấy thẳng cha lăm mồm thích phân biệt chủng tộc tại vùng Ngũ Sơn, Thành Đạt lập tức tiến hành bước tiếp theo để có thể triệt để khống chế và khai thác lãnh địa này.

Trước đây, dưới sự cai trị có phần ngu ngốc của đám yêu quái Ngũ Sơn, khu vực này gần như bị phong bế, cô lập hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Cả một vùng đất rộng lớn phì nhiêu, giàu có, đông dân mà không có lấy một cơ nghiệp nào của các tập đoàn kinh tế lớn, thậm chí ngay cả những hoạt động giao thương, buôn bán cũng chỉ do các nhà buôn nhỏ lẻ, tiền ít vốn ngắn đảm trách. Điều này khiến cho kinh tế của toàn vùng vô cùng bạc nhược, yếu kém. Các ngành công, nông thương nghiệp đều đình đốn, không phát triển được. Hiện tại, khi lên nắm quyền quản lý, Thành Đạt lập tức phá bỏ lớp màn cấm vận này. Danh tiếng và những mối quan hệ của gã lúc này lập tức phát huy tác dụng vô cùng tuyệt hảo. Trước nhất phải nói đến gã đại thương nhân Giao Thủy, không biết gã ta từ con đường nào mà biết trước được thông tin Thành Đạt sẽ nắm vùng Ngũ Sơn trong tay từ lâu nên đã tập trung một lượng lớn vốn liếng. Ngay khi Thành Đạt mở cửa Ngũ Sơn, lão ta và đám đối tác lập tức lao vào đây, sục sạo khắp nơi như những con chó săn, đào móc cả vùng để tìm kiếm những thứ mà bất kỳ ai cũng phải thèm khát. Một cuộc ‘khai quật’ vô cùng tốn kém mà đầy ‘quả ngọt’! Đường nhiên, sau đó, Giao Thủy cũng bắt đầu thiết lập cơ ngơi, làm ăn lâu dài tại Ngũ Sơn. Nối bước theo chân lão ta là một loạt những thương nhân luôn sẵn sàng làm tất cả vì tiền. Thương mại, kinh tế và đời sống người dân của vùng đất này cũng nhanh chóng chuyển mình theo. Danh tiếng, quyền lực của Thành Đạt cũng nhanh chóng leo lên một tầng cao mới.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Vùng Ngũ Sơn chuyển mình dữ dội như đang ở trong một cơn địa chấn. Tất cả mọi sinh vật: tu giả, người phàm, yêu quái trong vùng cứ loạn hết cả lên như một đàn gà con mất mẹ. Toàn vùng chỉ có đội quân của Thành Đạt là không có bất kỳ động tĩnh gì trước những biến chuyển xung quanh. Thành Đạt nằm im, nhắm mắt, không phải do gã không muốn tham gia kiếm ‘chút cơm’ trong cái mỏ vàng Ngũ Sơn này, mà là gã không thể nhúng tay vào nơi đây được nữa. Đám yêu quái nơi này sau khi lợi dụng được chút ít danh tiếng và các mối quan hệ của gã đã tổng cho gã một lượng lớn bảo vật, tài liệu quý hiếm cùng với một ít lợi ích và quyền lực nhất định, đã không chút khách khí thẳng thắn đề nghị gã ‘nằm im’, đừng có dính dáng gì đến việc của Ngũ Sơn nữa. Đứng trước tình cảnh này, Thành Đạt cũng chẳng thủ nói gì được nữa. Mối quan hệ của hai bên từ lâu vốn đã không có gì, sau đó thì cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau; qua câu rút vãn, ấy cũng là lẽ thường của đời người. Đám yêu quái này còn biết đem bảo vật đến để cảm tạ và hứa hẹn chia sẻ một phần tiền thuế thu được với gã cũng có thể coi là từ tế lắm rồi.

“Khờ ngớ ngay cả bảo vật cỡ này bọn chúng cũng mang đến cho mình. Là lũ yêu quái này giàu nứt đố đổ vách, coi bảo vật như bùn rác hay chúng có ám kè gì khác?”

Thành Đạt ngồi trong lều chỉ huy của gã, nhìn chăm chăm vào một khối đá xanh, sáng bóng, to cỡ một quả bóng rổ, nằm chính giữa trên bàn. Viên đá này có bề ngoài khá là bình thường, ngoài việc toát thân nhẵn nhụi đến mức có thể dùng làm gương soi và cứng rắn đến mức độ dù Thành Đạt có sử dụng pháp bảo cấp 5, được toàn lực mà bỏ cũng không thể gây ra một vết xước nhỏ. Ngoài những điều này ra, cơ bản trong ngoài, trên dưới khối đất này chẳng tỏa ra lấy một chút linh lực, cứ lơ lửng như là một viên đá cuội bình thường ven đường vậy.

Tinh Long Thạch

Đó chính là tên của viên đá này.

Trong thiên hạ, chỉ có những yêu quái có huyết thống long xà trong người, sau khi tu luyện đến cảnh giới Bán Mạng Linh Long (tương đương với Nguyên An kỳ của tu giả), mới có thể cứ một ngàn năm một lần, từ tinh cốt của gã đúc tạo ra một khối Long Thạch rồi từ Long Thạch luyện chuyển ra Tinh Long Thạch. Đây là công việc mà chỉ có những luyện khí đại tông sư mới có thể làm được. Quá trình chế luyện cũng vô cùng thần bí và phức tạp, không phải yêu quý họ long xà nào cũng biết được. Vì thế số lượng của những viên Tinh Long Thạch này là vô cùng ít ỏi. Mặt khác, giá trị sử dụng của Tinh Long Thạch lại rất lớn, được sử dụng rộng rãi trong nhiều lĩnh vực. Một ví dụ nhỏ nhỏ là chỉ cần một chút Tinh Long Thạch phổ vào trong mẩu pháp bảo bất kỳ cũng có thể khiến uy lực của pháp bảo đó tăng vọt. Chả trách nhiều đồ chơi cũng đủ để cho khối Tinh Long Thạch này được đám tu giả Nguyên Anh kỳ săn đuổi như những con chó đuổi thỏ khúc cây nhỏ mà cậu chủ của chúng ném ra. Giá trị của nó cũng cực kỳ khủng khiếp.

Thành Đạt nhắm mắt lại, trầm tư suy nghĩ một chút. Gã e ngại đám yêu quái Ngũ Sơn gửi quà cho gã là có ác mưu, tà kế nào đó. Nếu lúc bình thường, Thành Đạt sẽ liệng khối đá này vào nhà kho, chờ đến khi xác định được chính xác mối e ngại trong lòng là đúng hay sai rồi mới quyết định xem có sử dụng đến nó hay không. Chỉ có điều khối Tinh Long Thạch này thực sự là một món đồ cực kỳ quý giá và có diệu dụng vô cùng to lớn đối với gã. Với sự hỗ trợ của khối đá này, Huyết Trì của gã có ba phần cơ hội thăng tiến lên thêm một bậc nữa < trở thành một thứ pháp bảo được ghi chép trong truyền thuyết gọi là Tu Li Huyết Ngục. Nếu như gã được tẩm trong Tu Li Huyết Ngục này thì sẽ có khả năng tu thành Huyết Luyện Ma Quân, tài phép có thể sánh ngang với đại yêu (quái) Vampire trong truyền thuyết. Đến lúc đó, thiên hạ này, những sinh vật có thể đối kháng trực tiếp với gã còn đếm được trên đầu ngón tay. Sức hấp dẫn quá lớn! Thành Đạt không thể không phân vân giữa hai con đường này.

“Kệ bu nó! Cùng lắm là luyện lại một Huyết Trì khác vậy!”

Cuối cùng, đức tính cẩn trọng của Thành Đạt đã phải cúi đầu chịu thua lòng tham, {tự nôn nóng của chính gã. Lòng ghen ghét, đố kỵ với những người được coi là mạnh hơn, giỏi giang hơn, vĩ đại hơn không biết từ bao giờ đã trở thành khát khao ham muốn quyền lực và sức mạnh cháy bỏng trong lòng Thành Đạt và đã trở lên mạnh mẽ đến mức gần như vượt khỏi khả năng kiềm chế bản thân của gã, đồng thời đẩy gã vào một trạng thái cực kỳ nguy hiểm, có khả năng khiến gã mất đi sự khôn ngoan và cả tính mạng của gã bất kỳ lúc nào.}

Thành Đạt đứng dậy và đi sang phòng thư viện bên cạnh lấy các tài liệu sách vở nghiên cứu liên quan ra tra xét kỹ càng, kiểm tra, xem xét lại tất cả những thông tin kiến thức liên quan đến việc chế luyện Tu và Huyết Trì. Không bao lâu sau, một đạo truyền tin nhỏ được Thành Đạt đưa đến cho Giao Phong, yêu cầu gã tìm cho Thành Đạt một số vật tư khá quý giá. Giao Phong dù bị giá trị của những thứ này làm cho tái mặt, đau lòng như cắt từng khúc ruột nhưng cũng không dám chậm trễ, vội vàng huy động thuộc hạ dưới trướng nhanh chóng tập trung được số tài liệu đó cho Thành Đạt. Việc luyện chế Tu Li Huyết Trì của Thành Đạt lập tức bắt đầu tiến hành, ngay khi những tài liệu phụ trợ cần thiết được tập trung đầy đủ.

Một đạo hào quang chói sáng bay vút từ chân trời đến thẳng bên Thành Đạt. Gã nhún mày khó hiểu đưa tay đón lấy đạo truyền tin phù đó, đưa thần thức vào trong, đọc thông tin. Trong khoảnh khắc,

“Triệu tập hội nghị tham mưu. Khẩn cấp.

Thành Đạt lạnh gùng ra lệnh. Lập tức, tiếng hồi báo của đám vệ sĩ bên ngoài mạnh mẽ vang lên đáp là.

Lều tham mưu của đội quân Thành Đạt, các sĩ quan tham mưu thoải mái lựa chọn một tư thế ưa thích nhất của từng người mà làm việc. Công việc của bọn họ đơn giản chỉ ở chỗ tổng hợp các thông tin mà các đơn vị tình báo và quan sát thu thập được, từ đó đưa ra các đánh giá, phán đoán, tham mưu, góp ý... về các tình hình cụ thể đó, giúp Thành Đạt có thể có được cái nhìn tổng quan nhất, bao quát (nhất, rõ nét nhất về mặt của Tình Thiên Quốc. Bỗng một tiếng rít chói tai vang lên, khiến tất cả mọi người dù đang oàm bất kỳ việc gì cũng phải ngừng lại, chuyển chú tâm sang thông tin sắp được thông báo kia.

*“Thượng khan! Tất cả các thành viên của ban tham mưu lập tức tập hợp tới lều chỉ huy.”

Tất cả đám sĩ quan đồng loạt buông bỏ đồ đạc tay nghề, đứng phắt dậy, ào ào lao ra khỏi lều tham mưu, hướng lều chỉ huy bay vọt tới. Chuyện đùa. Mệnh lệnh thượng khan là mệnh lệnh báo động cấp hai trong các thang mệnh lệnh của quân đội. Cao hơn nữa chỉ có báo động đỏ, là tín hiệu báo động trong hoàn cảnh doanh trại đang bị tấn công là thôi. Mệnh lệnh triệu tập thượng khan được đưa ra mà bọn họ, những kẻ có trách nhiệm thu thập tổng hợp và phân tích thông tin lại không biết chút nguyên do của lệnh triệu tập thì... không một ai trong đám sĩ quan này không có cảm giác giống như vô cớ bị người khác cho một cái tát vào mặt, cảm giác kinh ngạc, bàng hoàng và bề bồng tràn ngập tâm trí họ.

Rất nhanh đám sĩ quan tham mưu từ khắp nơi tập trung lại tại lều chỉ huy của Thành Đạt. Mỗi người lấy tốc độ nhanh nhất để tự tìm lấy chỗ ngồi cho mình. Trong phút chốc, cả căn lều trở nên đầy ắp người, nhưng không khí vô cùng yên tĩnh và căng thẳng, không có lấy một tiếng cộ quây nhiễu. Tất cả đều khẩn trương nhìn vị chủ nhân đang ngồi im lặng trên chiếc ghế chủ đạo.

“Lê Đại đã chết!”

Thành Đạt lạnh lùng buông lời. Câu nói đơn giản đó khiến cho tất cả những người có mặt trong lều đều kinh hãi đến đờ người ra. Lê Đại là ai? Lão ta là tộc trưởng của gia tộc họ Lê hùng mạnh, kẻ thống trị toàn vùng Hải Ấp giàu có này, là tổng chỉ huy quân liên minh ủng hộ hoàng tử cả Lý Sâm lên ngôi đại thống, là người mà Thành Đạt và cả bọn họ đều đang cúi đầu xưng thần, là... Một nhân vật như vậy làm sao có thể không minh bạch mà chết đi một cách dễ dàng và đơn giản như vậy được.

“Các người xem cái này tự khắc sẽ hiểu rõ. Tên Tô Trung Từ thực sự là một người anh em tốt nha!”

Vừa nói, Thành Đạt vừa ném đạo truyền tin phủ vừa nhận lúc đó cho một tên sĩ quan tham mưu vừa khẽ phất tay ra hiệu cho đám lính hậu cần bên cạnh bày ra bản đồ quân sự Tình Thiên Quốc. Đó là một bản đồ khác sơ sai nhưng cũng đủ để cho những kẻ một bụng đầy kiến thức thiên văn địa lý như đám người ở đây hiểu được đại khái tình hình. Thành Đạt chờ cho đám thuộc hạ bày biện mọi thứ cũng như bọn sĩ quan tham mưu lần lượt xem hết nội dung bức điện kia rồi mới hững hờ nói

“Đạo truyền âm phủ đó chỉ là mệnh lệnh của Tô Trung Từ, yêu cầu chúng ta lập tức hành quân ra tiền tuyến, hỗ trợ bọn họ, công hạ quân đội bảo hoàng của bọn Quách Bốc. Nhưng các người hãy nhìn vị trí mà chúng muốn chúng ta đến.”

Thành Đạt vừa dứt lời, một vị trí trên tấm bản đồ hiện ra một cây cờ nhỏ đánh dấu. Đám sĩ quan tham mưu nhìn chăm chăm vào lá cờ này như thể nó là một giai nhân tuyệt sắc hoàn toàn khoa thân vậy. Đầu óc bọn họ chuyển nhanh, cố gắng tìm hiểu sự liên quan giữa việc bọn họ bị điều ra chiến trường với việc tổng chỉ huy liên quân là Lê Đại đã chết. Thành Đạt thấy vẻ mặt đó của đám thuộc hạ thì lắc đầu cảm khái rồi giải thích luôn

“Nếu chỉ nhìn qua thì vị trí mà chúng ta sắp hành quân đến đây hoàn toàn không có ý nghĩa gì về cả chiến lược lẫn chiến thuật quân sự tổng thể. Nhưng nếu suy xét kỹ hơn một chút thì các người sẽ thấy đây là một nước đi chuẩn bị của phe liên quân để bọn họ sắp xếp lại trận thế toàn quân. Nếu ta không quá sai lầm thì chỉ vài ngày sau, toàn bộ trận thế của liên quân sẽ chuyển thành thế này.”

Thành Đạt bắn một đạo pháp quyết vào tấm bản đồ. Toàn bộ tấm bản đồ liền léo sáng. Những lá cờ đánh dấu trên bản đồ lập tức biến động mạnh mẽ, chỉ trong chớp mắt đã khiến cho tấm bản đồ mang một vẻ mặt hoàn toàn khác so với trước đó. Đám tham mưu giật mình đồng loạt lấp bấp

“Đây là...”

“Trận thế bao vây!” Thành Đạt hững hờ kết luận “Phe liên minh muốn chuyển từ việc mạnh mẽ công kích quân bảo hoàng chuyển sang thành bao vây, cắt viện đội quân này, mục đích là ép chúng phải đầu hàng.”

Về mặt đám sĩ quan tham mưu có đôi chút sáng lên nhưng vẫn còn khá mờ mịt, u ám. Vây thành, triệt viện, đoạt đường lương thảo, buộc đối phương phải đầu hàng là một chiến thuật rất hay trong binh pháp. Phe liên minh vận dụng nó trong cuộc chiến công thành là một việc hết sức bình thường. Hơn nữa, bất kể là phe liên minh hay phe bảo hoàng thực chất đều là người của hoàng tộc họ Lý. Việc bọn họ tìm cách tránh một cuộc chiến tổng lực, trực diện với nhau là việc hoàn toàn chính xác. Bọn họ không thấy có chút vấn đề gì ở đây cả.

Thành Đạt không nhận được nữa, hừ lạnh một tiếng rồi giải thích luôn

“Phe liên minh do nhiều thế lực hợp lại mà thành. Các thế lực này tiếng đều ủng hộ hoàng tử cả nhưng thực chất ai cũng có dã tâm riêng, muốn đục nước béo cò, trong đó hai thế lực mạnh nhất là thế lực nhà họ Lê do Lê Đại đứng đầu và thế lực trung thành với hoàng tử cả Lý Sâm. Mỗi thế lực giống như một cây đu đủ nhỏ trong cả một bó đu đủ. Trước đây, Lê Đại dùng binh theo kiểu chiến đấu trực diện chính là gom tất cả các cây đu đủ lại thành một bó lớn. Nhưng bây giờ với chiến thuật bao vây này, ‘bó đu đủ’ sẽ bị tách ra thành từng ‘cây đu đủ’ nhỏ bé, lẻ tẻ, rồi rạc... Liên quân danh còn nhưng thực sự đã mất. Các người nghĩ Lê Đại sẽ chấp nhận thực hiện một mưu kế như thế này?”

Đám sĩ quan tham mưu đồng thời rung mình khiếp sợ. Bọn họ đều không phải là kẻ ngu dốt, đầu óc tri độn nên chỉ vài lời này của Thành Đạt lập tức xóa tan những đám mây mù che mắt, giúp bọn họ nhìn thấu suốt toàn bộ cục diện của hai bên đang tham chiến, đồng thời cũng hiểu được ai là kẻ đứng sau

cái ‘muru kế’ đẩy lực lượng của nhà họ Lê vào thế khó này. Tô Trung Từ, em rể của Lê Đại. Chắc chắn chính tên này đứng sau lưng giật dây vụ này. Mục đích đương nhiên là chia tách lực lượng của phe liên quân, biến con quái vật khổng lồ này trở về thực trạng là nhiều nhóm thế lực nhỏ, khiến cho không ai có thể cản gâ ta tiến lên vị trí thống lĩnh của phe liên quân, khống chế hoàng tử cả Lý Sảm, cùng triều đình tương lai. Nếu như kế này của gã thành công thì chẳng bao lâu nữa, gã ta sẽ quyền nghiêng thiên hạ!

“Chắc chắn muru kế của Tô Trung Từ sẽ thành công! Nhưng gã ta cũng sẽ chẳng thể thọ lâu được đâu. Muru kế của gã ta tuy hay thì cũng rất hay nhưng cũng cực kỳ ngu xuẩn. Nó không chỉ khiến cho tên khốn này trở mặt, vạch rõ ranh giới với nhà họ Lê mà còn khiến cho tên khốn này trở thành mục tiêu đối kháng trực tiếp của phe trung thành với hoàng tử cả Lý Sảm và cả phe bảo hoàng cũng như nhiều phe phái có dã tâm khác. Hừ... rần nuốt voi! Ta không tin gã ta có thể tiêu hóa được con quái vật ấy.” Thành Đạt lạnh nhạt nói “Được rồi! Không nói đến việc đó nữa. Ta muốn các ngươi đến đây để cùng ta suy tính xem tiếp theo đây chúng ta phải làm gì cho tốt.”

Đám sĩ quan tham mưu chìm vào suy tư. Một lúc sau, những ý kiến ý cò mới liên tiếp được đưa ra. Thành Đạt im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng thêm vào những gợi ý, giúp đám thuộc hạ có thể phát triển thêm những ý tưởng của họ. Cuộc bàn luận ngày càng sôi nổi, đến tận khi trời đã về khuya mới chấm dứt. Các sĩ quan tham mưu mau chóng trở lại lều tham mưu, tiếp tục công việc của họ trong khi Thành Đạt triệu tập các sĩ quan chỉ huy các đơn vị chiến đấu đến để tiếp tục họp bàn mọi việc. Tiếp sau đó, Thành Đạt còn phải liên lạc với các thế lực, tổ chức có liên hệ với gã, tiến hành thảo luận, bàn bạc kỹ lưỡng với họ về những chuyển biến sắp tới cũng như... vết của bọn họ một mớ quân phí để hành động. Ban tuyên truyền cũng có công việc phải làm. Bọn họ có trách nhiệm thông tin cho người dân và các thế lực khác biết được ‘lý do’ của việc quân đội của Thành Đạt phải hành quân, di chuyển đi nơi khác đồng thời định hướng dư luận, chuẩn bị tâm lý cho người dân, dọn đường dư luận cho những hành động tiếp theo của Thành Đạt. Sau khi đã làm xong những việc đó, Thành Đạt ra lệnh nhổ doanh trại, xuất quân, hành quân đến vị trí mà mệnh lệnh điều động của Tô Trung Từ muốn gã đến.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Chiến tranh là thứ khủng khiếp nhất thiên hạ, đem đến biết bao nhiêu tai ương đau khổ cho nhân thế! Nhưng điều đó chỉ là đối với những người bị cuốn vào vòng xoáy lửa mà thôi. Đối với hầu hết những kẻ đứng bên ngoài thì đây đúng là một trò nháo sự đầy kinh hỷ, nội việc được thấy kẻ khác gặp tai họa thôi cũng đủ để khiến cho nhiều tên thói tha phần khích không thôi. Vì vậy, chẳng ngạc nhiên khi các đài radio của tất cả các thế lực, lãnh địa, quốc gia... đều dành rất nhiều thời lượng phát sóng để tường thuật, bình luận về những cuộc chiến khốc liệt đang xảy ra trong thiên hạ. Cuộc chiến tranh giành ngôi vị ở Tinh Thiên Quốc không nằm ngoài quy luật đó. Các chương trình thời sự, tin tức, bình luận chiến trường... về cuộc chiến này đầy dẫy trên khắp các làn sóng phát thanh đem lại cho người nghe những giây phút ‘giải trí’ đầy hào hứng, đem lại cho người xem nhiều cung bậc cảm xúc kỳ diệu.

Cuộc chiến này vốn dĩ nổ ra do Lê Đại và Tô Trung Từ chằm ngoi với có đem đánh đám loạn thần Quách Bốc, đưa hoàng tử cả Lý Sảm về kinh. Kê tập hợp quân đội là Lê Đại. Người đứng ra làm minh chủ, tổng chỉ huy liên quân ủng hộ hoàng tử cả cũng là Lê Đại. Lực lượng lòng cốt của quân liên minh là lũ tội tử trung thành, hùng mạnh của Lê Đại. Hầu hết các chức vụ chủ chốt trong liên quân là do người của Lê Đại nắm giữ. Quân liên minh hùng mạnh, áp đảo hoàn toàn phe bảo hoàng, trung thành với hoàng đế Cao Tông đang có mặt ở kinh thành, đi đến đâu đánh bại quân địch đến đấy, thẳng một mạch tiến về kinh thành. Thanh thế của Lê Đại bay cao như điều no gió. Thêm vào đó, Lê Đại lại là một kẻ cực kỳ khôn ngoan. Lão rất biết cách lợi dụng lực lượng của các thế lực khác làm vật hy sinh nơi đầu chiến tuyến, vừa chiến đấu vừa tăng cường bồi dưỡng lực lượng trung thành với bản thân. Ngay khi trận đánh diễn ra chưa được bao lâu, Lê Đại gần như đã nuốt trọn toàn bộ quân liên minh và những vùng đất mà bọn họ đi qua. Tất cả mọi người, từ dân thường đến những nhà bình luận chiến tranh, chính trị danh tiếng đều thống nhất đưa ra những dự đoán về một tương lai đầy màu hồng với địa vị và quyền lực nghiêng ngả triều đình của Lê Đại. Nhưng. Thật bất ngờ. Khi cuộc chiến kết thúc với thắng lợi hoàn toàn của liên quân, hoàng đế Cao Tông trở về kinh thành và việc hoàng tử cả Lý Sảm được phong làm Hoàng Thái Tử, hai kẻ thu được lợi lớn nhất lại là Tô Trung Từ và tên một tên gia tướng mới thu nhận của Lê Đại, Thành Đạt.

Tại sao? Tại sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy?

Tất cả mọi chuyện bắt đầu vào lúc đó, vào cái thời điểm mà đại quân liên minh bỗng nhiên thay đổi kế hoạch tác chiến một cách đột ngột và ngoài sự dự liệu của tất cả các chuyên gia quân sự. Đang trên đà chiến thắng bằng lối đánh trực diện, mạnh mẽ và đầy hiệu quả, liên quân bỗng nhiên ngừng lại, rồi chuyển sang lối đánh bao vây, chia cắt, trải rộng trận thế. Chính điều này đã khiến cho lực lượng của liên quân bị dàn mỏng một cách phi lý và tạo ra cơ hội bằng vàng cho đám Quách Bốc tập trung quân đội, phản kích liên quân.

Lúc này, thế trận của phe liên quân trải ra đóng trên một phạm vi rất rộng, với nhiều doanh trại, căn cứ đóng liên tiếp nhau, vây kín cả khu vực kinh thành, thế vây chặt đến nỗi một con chim cũng đừng hòng bay lọt. Nhưng khi quân Quách Bốc ào ào kéo ra đánh đại trại chỉ huy của Lê Đại, các trại đều vì sợ trúng kế dụ binh lên không chịu xuất quân ứng cứu, khiến cho trong trận đánh này, quân lực của phe bảo hoàng lại vượt trội so với phe liên quân. Đáng tiếc cho phe bảo hoàng, từ quan tướng cho đến quân lính tuy đông về số lượng và mạnh về trang bị chiến tranh nhưng toàn là một lũ bị thịt, thường ngày ý quyền ý thế bắt nạt dân lành thì không ai bằng nhưng đến khi đánh trận thực tế thì... cứ như một đám diễn viên đang đóng phim vậy, tất cả đều chỉ làm ra vẻ cho có, không kẻ nào chịu liều mạng quyết chiến. Trong khi đó, phe liên quân với chủ lực là quân đội tinh nhuệ của nhà họ Lê thì lại cực kỳ dũng mãnh, liều chết mà đánh. Sau một hồi đại chiến, hai bên đều phải gánh chịu những thiệt hại nặng nề và phải lui quân. Đến lúc này, các toán quân khác của phe liên quân mới thi nhau xuất binh đuổi đánh phe bảo hoàng, khiến cho phe bảo hoàng phải thất điên bát đảo. Quách Bốc không còn lòng dạ nào mà đánh nữa, vội vàng kéo quân, cướp đường mà chạy về kinh thành. Trong cơn hỗn loạn, binh tướng phe bảo hoàng bị tổn thất rất nhiều.

Từ đây phe bảo hoàng mất hẳn khả năng tiếp tục chiến đấu. Tinh thần tướng lĩnh đều ảm đạm, không muốn đánh nữa. Chẳng bao lâu, Quách Bốc phải hạ cờ đầu hàng liên quân, trao kinh thành cho hoàng tử cả Lý Sâm. Về phần phe liên quân cũng phải gánh chịu thiệt hại vô cùng to lớn. Họ không chỉ mất đi nhiều tướng lĩnh và binh lính tinh nhuệ thiện chiến mà còn mất cả vị tổng chỉ huy tài trí tuyệt đỉnh của mình là Lê Đại. Điều này gây ra xáo trộn lớn trong nội bộ phe liên quân, Tô Trung Từ là em rể của Lê Đại, thủ lĩnh của gia tộc họ Tô, một gia tộc khá mạnh tại Tĩnh Thiên Quốc đứng ra lãnh nhận chức vị minh chủ thay Lê Đại. Nhiều thủ lĩnh các thế lực khác trong liên quân không phục Từ lên làm minh chủ nhưng vì một là thế lực của họ quá yếu kém so với Từ, lại bị phân tán rộng, không thể liên kết với nhau được; hai là vì kẻ địch chung của họ là phe bảo hoàng dù đã bại hoàn toàn nhưng vẫn còn đó, chiến tranh chưa kết thúc nên họ không ra mặt phản đối Từ.

Sau khi bọn Quách Bốc đầu hàng, Tô Trung Từ liền đón vua Cao Tông về cung. Lúc này, hầu hết tướng lĩnh dưới trướng vua Cao Tông hoặc phản bội đi theo hoàng tử cả Lý Sâm, hoặc buông tay đứng nhìn, không lý đến hoặc đã chết. Trong tay nhà vua chẳng còn gì ngoài một cái danh hão và vài trăm tên cận vệ, mà thế lực của Tô Trung Từ lại quá mạnh. Hoàng đế không còn cách nào khác buộc phải dựa vào Từ.

Sau khi hoàng đế Cao Tông trở về thì việc đầu tiên làm là phong thưởng cho Tô Trung Từ và một loạt các thủ lĩnh chỉ huy của liên quân. Tiếp đó, hoàng đế xét xử tội trạng của ‘đám loạn thần’ Quách Bốc. Đối với việc này, đám tướng lĩnh của Lê Đại muốn đem lũ đầu lĩnh phe bảo hoàng đi giết sạch để báo thù cho Lê Đại và đồng đội đã tử trận, nhưng Tô Trung Từ và Cao Tông đều không nghe theo. Lấy cớ không muốn gây thêm đau thương, gác lại thù hận và tỏ lòng nhân nghĩa của hoàng đế, Cao Tông ban lệnh đại xá thiên hạ, tha bổng, miễn giảm tội lỗi cho toàn bộ tướng lĩnh phe bảo hoàng, thậm chí Đàm Dĩ Mông còn không bị trừng phạt, vẫn được giữ chức Thái úy, đứng đầu quan võ trong cả nước. Điều này khiến cho đám thuộc hạ của Lê Đại cực kỳ bất mãn. Đương triều, khi nghe lệnh đại xá của Cao Tông, một thuộc hạ của Cao Tông là Thành Đạt ngã lăn ra đất mà gào khóc. Mọi người xung quanh vội vàng vực Đạt dậy. Đạt nghiêng răng chửi rủa

“Cao Tông khốn kiếp. Làm vua không ra dáng vua, để giặc đánh đuổi như một con chó dại. Chủ tao vì mảy mà đánh khắp thiên hạ đến tính mạng cũng không màng đến, đem ngai vàng trao lại cho mảy. Vậy mà mảy qua cầu rút ván, không báo thù cho chủ tao. Thù này quyết không đội trời chung!”

Chửi rồi, Thành Đạt lập tức dứt áo bỏ đi, để lại phía sau những ánh mắt phức tạp với nhiều sắc thái tình cảm: có đồng tình, cảm mến; có âm thầm nghi ngại; nhưng đa phần là khinh miệt, chế giễu. Thiên hạ có lắm kẻ ngu song cũng có không ít anh tài. Một màn kịch thô kệch đó của Thành Đạt có thể mua được lòng dạ không ít kẻ thấp hèn, đơn giản nhưng sao lừa nổi những kẻ con cáo già thành tinh nơi đây. Họ dễ dàng đoán ra được Thành Đạt chỉ đang kiểm soát để có thể có hành động quyết liệt với triều đình. Đó đích thị là một hành động ngu ngốc và nóng vội. Sự tử tửu sắp chết nhưng vẫn là chúa sơn lâm. Triều đình của họ Lý ngày nay dù chỉ còn trên danh nghĩa nhưng vẫn có tính hiệu triệu rất cao và được vạn dân tôn kính. Kẻ nào đầu tiên ra mặt đối kháng với triều đình, kẻ đó tất xui xẻo, không nghi. Thành Đạt muốn lao đầu vào lửa, sao bọn người này có thể không vui.

“Tất cả chuẩn bị xong chưa?”

Thành Đạt đứng trên một ngọn núi cao, cách hoàng thành xa, hừng hờ bùng tiếng hồi lạnh nhạt.

“Báo cáo tướng quân. Mọi chuẩn bị đều đã hoàn tất. Lực lượng của chúng ta đều đã vào tư thế sẵn sàng hành động. Chỉ cần chờ lệnh của ngài nữa mà thôi!”

Tướng quân! Thành Đạt khề cong môi lên nở nụ cười đắc ý khi nghe tên sĩ quan tham mưu dưới trướng gọi gã với danh hiệu mới này. Đây là một thủ đoạn mỉa mai khác mà gã vừa học được khi đến kinh thành. Tại nơi này, tiếng xưng hô của thuộc hạ với một vị thủ lĩnh một thế lực cũng là một tín hiệu cho biết thân phận địa vị của vị thủ lĩnh đó. Ví dụ như các đại từ: ‘ông chủ’, ‘chủ nhân’, ‘chúa công’, ‘chưong môn’, ‘tộc trưởng’. . . là để chỉ những vị thủ lĩnh của những thế lực không có liên hệ với triều đình hay ít nhất là không được triều đình thừa nhận. Những thủ lĩnh này thường không được đám văn nhân và đám dân đen thừa nhận, bị coi là loạn tặc, là giặc cướp, bị khinh miệt, chửi rủa không tiếc lời. Đặc biệt, mỗi khi quốc gia xảy ra loạn lạc gì thì bọn họ sẽ trở thành đối tượng để người đời quy chụp tội lỗi, đổ vấy trách nhiệm gây loạn thiên hạ. Trong khi đó, những đại từ như ‘đại nhân’, ‘tướng quân’.... dùng để gọi những vị thủ lĩnh có liên hệ với triều đình, được triều đình thừa nhận địa vị, chức tước, quyền lực và đã được phong một chức quan nào đó. Trái với những vị thủ lĩnh địa phương bình thường khác, những vị thủ lĩnh này thường được đám văn nhân và dân đen công nhận địa vị và quyền lực, là đối tượng để thiên hạ gửi gắm niềm hi vọng trong những giờ phút đen tối và nhiễu nhương vân vân và vân vân. Tóm lại là các vị thủ lĩnh được thuộc hạ gọi bằng quan chức thì có khả năng hiệu triệu cao hơn là những thủ lĩnh bị gọi bằng những đại từ thông thường khác. Thành Đạt là một kẻ hiểu rất rõ giá trị của các trò chơi chính trị này. Bản thân gã lại đã từng được hoàng tử cả Lý Sâm phong cho chức vị thượng tướng, một chức quan võ không có phẩm hàm, không lương, không bổng, không quyền lực, nhưng vẫn là một chức quan, vẫn rất có giá trị về mặt tinh thần đối với đám dân đen. Do đó, gã lập tức ra lệnh cho đám thuộc hạ thay đổi cách xưng hô cho thích hợp. Hiệu quả của việc thay đổi như thế này ra sao thì còn chưa rõ, nhưng cảm giác được gọi bằng một đại từ đầy ý nghĩa như thế này thực sự rất khác, rất ngọt ngào và êm dịu.

“Được rồi! Hành động thôi!”

Thành Đạt hừng hờ ra lệnh.

Tên sĩ quan liền vung tay lên trời, bắn ra một đạo pháp thuật tín hiệu đỏ chói xuyên thẳng lên trên màn trời đêm. Như để đáp lại tín hiệu đó, từ bốn xung quanh, vô số những thân ảnh tu giả trang bị vũ khí chiến đấu, ào ào bay lên, nhắm thẳng về phía hoàng thành phía xa, biến thành những đạo hào quang sáng chói âm âm bay đến. Nhìn cảnh sắc tuyệt diệu này, Thành Đạt không nhịn nổi, ngửa mặt lên trời cười vang trời, đầy đắc ý. Nhưng ngay sau đó, gã khẽ phát tay ra hiệu rồi cùng với đám vệ sĩ nhắm về một phía khác của kinh thành mà bay vọt đi.

Kinh đô của bất kỳ quốc gia nào cũng được chia làm bốn khu vực tách biệt là vùng nông thôn trực thuộc kinh đô, vùng kinh thành, nơi sinh sống của đám dân thành thị, quân binh, quan lại cấp thấp tại kinh đô và vùng hoàng thành, nơi sinh sống của hoàng tộc và đám quan lại cấp cao, cuối cùng là hoàng cung, nơi hoàng đế và bầy đoàn thể tử của gã ‘làm trò nhây múa’. Đối với đám ‘đại nhân vật’ sống nơi hoàng thành nói chung, chiến tranh là cái gì đó rất xa xôi và mơ hồ như một bức tranh địa ngục thường được treo trên tường nhà mấy lão già lần thân, hay lũ thầy cúng thầy bói chuyên đi gạt tiền thiên hạ. Nhưng ngày hôm đó, bọn họ kinh hoàng nhận ra đã đến lúc họ phải dùng chính linh hồn và thể xác của mình để thưởng thức mùi vị của cái ‘địa ngục tởm lợm’ đó. Bọn họ đều là những kẻ thông minh, có học thức, có kinh nghiệm và hiểu biết tình hình hiện tại của Tĩnh Thiên Quốc. Vì thế, chỉ cần nghe những tiếng rít xé gió hung hãn trên trời cao cùng với hàng ngàn những đạo hào quang rực rỡ chói mắt âm âm lao đến, bọn họ đều hiểu ngay chuyện gì xảy ra:

Thành Đạt phẫn nộ với việc phản xử của Cao Tông, chính thức làm loạn! Đám tu giả quân lính đóng tại đây cũng không phải là lũ ăn hại, vô dụng, lập tức phản ứng lại. Hai bên không nói một câu lập tức đồng loạt tế pháp bảo, pháp khí, bùa chú... ỳnh ỳnh đánh giết nhau ngay trên bầu trời hoàng thành. Những quả cầu lửa rực cháy, những ngọn băng lao nhọn hoắt, những lưỡi đao phong sắc lẹm, nhưng đạo kiếm khí rực rỡ... ầm ầm lao vào nhau, va chạm nhau, nổ tung trên không đem theo những tiếng gào rú bi phẫn của các tu giả xấu số và những ‘vị khách lạc đường’ đầy chết chóc, tàn phá những gì tồn tại ở bên dưới. Vô số màn hào quang cấm chế phòng ngự của các ngôi nhà, trang viện, phủ đệ... của những vị đại nhân vật lập tức dựng lên, tỏa ra những ánh hào quang chói lòa, nghênh tiếp đám tử thần ‘đi lang’ đó. Nhưng cũng chỉ có vài cái cấm chế hùng mạnh của những vị chức sắc tối cao là có thể còn trụ lại được sau vài phút giao tranh, còn lại, nhanh chóng sụp đổ, tan thành thành vô số quang hoa tuyệt đẹp, báo hiệu giờ phút tận thế đã đến với những kẻ bên dưới. Nhà cửa sụp đổ, đồ vật tan hoang, thân người tan nát, người bị thương gào thét kêu cứu, người khỏe mạnh chen lấn nhau, điên cuồng chạy tán loạn như một đàn ong vỡ tổ, cầu mong bảo toàn được tính mạng... Thực là một địa ngục nơi trần thế!

Khu hoàng thành chỉ có những vị đại nhân xa hoa, cao quý, oai nghiêm, tráng lệ, người người kính ngưỡng như quý thần và đám tôi tớ thuộc hạ của họ, những kẻ mà khi bình thường cả những quan viên cấp thấp cũng phải nịnh nọt. Giờ đây, tất cả bọn họ đều thê thảm không hơn gì một bầy chó hoang. Tất cả đều đang thể hiện những khả năng vượt xa bình thường, dốc sức tranh đấu để gạt lấy cái chân đã bị đẩy vào bên kia Quỷ Môn Quan trở lại với dương thế. Khi phải đối mặt với cái chết, một hoàng đế hay một con chó ghê e rằng cũng chỉ có thể làm được đến như vậy mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

“Tốt! Rất tốt! Rất tốt...”

Trong khi cuộc chiến đấu khốc liệt và tàn ác đang diễn ra ở trên vùng trời trong khu vực hoàng thành thì tại một tòa biệt thự to lớn, vững vàng như một pháo đài tại khu vực sinh sống của các thương gia tại vùng kinh thành, Thành Đạt vừa ngăn người ngắm nhìn Huyết Trì của gã không ngừng hấp thu huyết khí và khí từ một trận pháp kỳ lạ đang vận hành phía dưới vừa không ngừng lẩm bẩm thành tiếng.

“Rốt cuộc nhà ngươi đang định làm gì vậy hả?”

Chứng kiến cảnh đó, một vị tu giả đứng bên cạnh Thành Đạt không nhìn được, cau có hỏi. Vị tu giả này, bụng to như cái đầu, đầu và vai dính liền nhau, không còn chỗ cho cái cổ, ăn mặc một bộ y phục được làm từ những nguyên liệu cực kỳ quý giá, với ít nhất hai trận pháp hỗ trợ tu luyện được thiết kế ngay bề mặt áo, ngoài ra còn rất nhiều pháp bảo trang sức khác nữa, mỗi thứ đều có một hiệu dụng riêng, thiên kỳ bách quái... giá trị của những thứ này chắc chắn vượt xa đồng chiến lợi phẩm mà Thành Đạt cướp đoạt được của Thiên Linh Phái khi gã ra tay đồ sát chính sư môn của mình năm xưa. Ông ta chẳng phải ai khác mà chính là đại thương nhân Giao Thủy, một trong mười nhà buôn giàu có nhất Tỉnh Thiên Quốc và cũng là nhà đầu tư số một cho Thành Đạt hiện nay.

“Làm gì?” Thành Đạt vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại, mắt vẫn dán chặt vào Huyết Trì, miệng đáp lại lời của Giao Thủy với giọng như mơ ngủ “Đương nhiên là sưu tầm tà khí và huyết khí để tôi luyện Huyết Trì thành Tu La Huyết Trì trong truyền thuyết rồi! Ai da... Kinh thành thật là một địa phương tuyệt hảo nha. Ai mà ngờ được nơi đây oán khí nồng đậm đến như vậy! Cứ với tốc độ này thì chẳng bao lâu nữa, ta sẽ gom đủ lượng oán khí cần thiết!”

Nghe câu trả lời này, gã béo Giao Thủy giống như bị chạm nọc, găm lên đầy tức giận

“Sưu tầm oán khí và huyết khí cái rắm? Đừng nói với ta nhà ngươi không biết việc chế luyện Tu La Huyết Trì là công việc bất khả thi. Chẳng nói đâu xa, chỉ riêng việc gom đủ lượng oán khí, huyết khí, linh khí cần thiết cho nó thôi cũng đã là một chuyện không tưởng rồi. Hừ... Trừ khi ngươi định đem người dân trong ba bốn quốc gia tương đương với Tỉnh Thiên Quốc này đi giết sạch thì may ra mới có thể miễn cưỡng đủ. Hừ... Nếu như ngươi không chịu nói cho ta phần nào đó ý định của ngươi thì ta làm sao có thể phối hợp với ngươi cho tốt được. Linh thạch đâu có phải là vô don. Làm sao có chuyện không chuẩn bị sẵn mà có thể huy động được một lượng lớn trong một khoảng thời gian ngắn được.”

Thành Đạt khẽ nhếch mí mắt, liếc nhìn Giao Thủy một cái như để cân nhắc mọi việc rồi mới lấy lại giọng nói hừng hờ mà lên tiếng

“Lê Đại chết. Tô Trung Từ trở thành công thần số một trong việc ‘đạp loạn Quách Bốc’ đem hoàng tử cả Lý Sảm đặt lên ngôi vị. Địa vị đó không một ai có thể tranh nổi với gã ta. Tên khốn này sớm muộn gì cũng sẽ lợi dụng điều đó để, tìm cách nắm hết quyền bính của đất nước này vào trong tay gã. Chỉ có điều, thế lực của các phe phái khác tại ngay kinh đô vẫn còn rất mạnh, chúng sẽ không dễ gì chấp nhận cho điều đó xảy ra.”

Nói đến đây, Thành Đạt ngừng lời, im lặng nhìn về phía hoàng thành xa xa. Giao Thủy biết gã vẫn còn chưa nói hết nên im lặng chờ đợi bên cạnh. Quả nhiên, Thành Đạt nhanh chóng tiếp tục với một giọng nói lạnh tanh, đầy mùi máu tươi

“Thế lực trong thiên hạ tuy nhiều nhưng không một thế lực nào đông đảo, đầy danh tiếng, tiền bạc, địa vị nhưng lại yếu ớt và hèn nhát như đám nguyên lão già khủ đang sinh sống trong hoàng thành kia. Lũ rác rưởi đó quyền lực và danh tiếng quá lớn vừa ngu vừa bảo thủ suốt ngày chỉ biết lải nhải mấy câu nói ngọt ngào của bọn Không Khâu mà chẳng chịu làm gì cả. Lũ người khốn nạn đó sống tiếp trên thế gian này chỉ khiến người ta phiền tiết.” Nói đến đây, đôi mắt Thành Đạt bùng lên ngọn lửa phẫn nộ điên dại, mặc dù cái miệng của gã vẫn không ngừng phun ra những câu nói đầy ‘quân tử Tàu’.

“Mục đích cuộc đột kích này của ngươi là để giết những vị đại quan đó.” Giao Thủy khẽ rung mình, buột miệng nói. Những vị đại nhân sống trong khu hoàng thành không ai là không quyền cao chức trọng, nhiều người nổi tiếng là thanh liêm, danh tiếng thơm lừng, được người đời kính ngưỡng. Giao Thủy dù là thương nhân, sẵn sàng làm bất kỳ việc gì vì tiền nhưng trong lòng vẫn thầm kính trọng bọn họ. Nay nghe có người thân nhiên khép họ vào án tử hình như vậy thì lão ta không thể không có chút kính hãi.

Thành Đạt nghe ra điều này từ câu nói của Giao Thủy nên lạnh nhạt tiếp luôn

“Cuộc tập kích này là sử dụng hai đội quân Nam, Bắc với hơn hai ngàn tu giả thiện chiến, một nửa trong số này được giao trọng trách chuyên tâm chém giết lũ già khù đờ đờ. Tuy không thể giết hết được chúng nhưng chắc chắn sẽ loại bỏ được nhiều thằng rác rưởi. Bọn này mà chết thì tình hình kinh thành ắt loạn. Tô Trung Từ sẽ lợi dụng cơ hội này để thôn tính các thế lực khác, giành quyền khống chế toàn bộ kinh thành và hoàng tộc. Các thế lực khác chắc chắn cũng sẽ tham gia góp vui. Điều này khiến cho các nơi khác sẽ bị bọn họ buông bỏ một khoảng thời gian và tạo ra cơ hội cho ta phát triển lực lượng. Đây mới là lý do thứ nhất ta làm việc này.” Thành Đạt liếc nhìn Giao Thủy thêm một cái nữa rồi mới lạnh nhạt tiếp lời “Lý do thứ hai là ta muốn khiến cho lực lượng của ta bị giảm bớt trong cuộc chiến này!”

“Cái gì?” Giao Thủy giật mình kêu lên “Ngươi muốn tự làm suy giảm lực lượng chiến đấu của mình?”

“Đời nào!” Thành Đạt nhún vai, vừa móc một khối tài liệu ra, ném vào trong Huyết Trì trước mặt vừa nói “Trên đời này có nhất nhiều con chó tham ăn, luôn coi ta là một khối thịt tươi để trên đĩa của chúng. Chúng chưa dám ra tay vì sợ trở thành ‘nghêu sò’, tạo cơ hội cho kẻ khác làm ‘ngư ông’. Nếu như những kẻ đó nghe nói ta vì làm loạn mà binh lực thiệt hại nặng thì chúng sẽ làm gì nhỉ?”

Giao Chi há mồm kinh thán. Liên hoàn kế, thực sâu hiểm. Nhà họ Lê ở Hải Ấp là một đại gia tộc hùng mạnh, thế lực thâm sâu. Cái chết của Lê Đại là một đòn đả kích nghiêm trọng với gia tộc này nhưng chưa thể lay chuyển căn cơ của bọn họ. Họ vẫn còn đủ sức mạnh để khiến bất kỳ con sói tham lam nào cũng phải ôm hận suốt đời. Dẫu vậy, gia tộc họ Lê cũng chẳng thể còn đủ sức để tiếp tục bao bọc toàn bộ những thế lực dưới trướng. Sẽ có một vài thế lực bị gia tộc này thí bỏ để bảo vệ quyền lợi của cả gia tộc và thế lực của Thành Đạt chắc chắn sẽ là thế lực bị phê bỏ đầu tiên. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc có rất nhiều kẻ ‘miệng rộng ngang tàng’ đang kẻ con dao nhọn hoắt vào thẳng yếu hèn của gã, chỉ chờ cơ hội là lập tức tiến gã lên châu trời.

“Binh lực của ta bị suy yếu.” Thành Đạt thân nhiên tiếp tục “Lũ thợ săn nóng vội chắc chắn sẽ hành động. Muốn nuốt chửng ta thì chỉ có hai cách. Một là tập kích căn cứ địa của ta là vùng Ngũ Sơn và hai là tiêu diệt ta khi ta rút quân từ kinh thành về lãnh địa. Theo ông, ta sẽ làm gì tiếp theo đây?”

“Linh thạch của ta không còn nhiều. Ngươi nếu muốn làm gì thì phải đến gặp người này nữa mới được.”

Giao Thủy cười khỏ, khe khẽ lắc đầu ngao ngán nói. Gã ta thừa biết trong thời gian tới Thành Đạt dứt khoát sẽ phát triển rất mạnh mẽ. Điều đó đồng nghĩa với việc gã sẽ cần rất nhiều linh thạch để yên dân. Giao Thủ tuy lắm tiền nhiều của nhưng cũng không thể nào đáp ứng nổi đòi hỏi to lớn này, nhất là khi lão ta vừa mới đầu tư một khoản rất lớn vào vùng Ngũ Sơn.

“Hừ... Khi trước hai ta đã thỏa thuận rất rõ ràng. Kinh tế là phận sự và lãnh vực của ngươi. Việc của ta chỉ là chiến đấu và mở rộng lãnh địa của ta, tạo cơ hội và điều kiện kinh doanh cho ngươi mà thôi!” Thành Đạt lạnh lùng từ chối đề nghị của Giao Thủy

“Nhưng...” Giao Thủy khổ sở phân bua “Nhưng ngươi phát triển quá nhanh. Vốn liếng của ta không theo kịp. Lần trước khi đầu tư vào vùng Ngũ Sơn ta cũng đã vì ngươi mà vận dụng hết tất cả các mối quan hệ rồi.”

“Đó là việc của ngươi. Không liên quan gì đến ta.” Thành Đạt phẫn nộ quay phắt lại, điên đại nhìn vào mắt Giao Thủy vừa rít giọng “Nhà ngươi làm không tốt phận sự của mình thì tự đi mà chui đất đi!”

Trước sự điên loạn gần như mất kiểm chế của Thành Đạt, Giao Thủy chỉ khẽ nhún vai, nói đơn giản

“Thành Đạt. Ta cũng chỉ là một người bình thường mà thôi!”

Về mặt âu xầu, bất lực của Giao Thủy làm Thành Đạt mũi lòng và bình tĩnh lại. Thực ra với trí tuệ của Thành Đạt sao có thể không nhận ra được vấn đề đau đầu hiện tại của Giao Thủy chứ. Nhưng vì cái tính cách coi toàn bộ thiên hạ, những người tài giỏi hơn mình là kẻ thù, cộng với tâm lý nóng vội, muốn một bước lên trời, mau chóng trở thành một đại nhân vật nên gã mới bỏ qua, chẳng thèm để ý đến chúng. Vì vậy, ngay sau khi bình tĩnh lại, Thành Đạt lập tức quyết định thay đổi sách lược phát triển.

“Bỏ đi! Là ta sai!” Thành Đạt hừng hờ lắc đầu nói “Trong vài năm tới chúng ta sẽ không phát triển lãnh địa thêm nữa vậy. Ừm... Nhưng có lẽ ta sẽ mở rộng quân lực và ngoại giao. Ngươi vẫn phải móc hầu bao ra nữa đó!”

“Cái này thì túi tiền của ta có thể lo được, ngươi không cần phải lo.” Giao Thủy mỉm cười

Thấy vậy, Thành Đạt không khỏi thở dài một hơi, trầm ngâm nhìn về phía hoàng thành xa xa. Năm xưa, khi Giao Thủy và gã tiến hành kết minh với nhau đã có một thỏa thuận rõ ràng là mối quan hệ giữa hai phe dựa trên cơ chế Tam Chế Đầu. Trong đó, Thành Đạt nắm về quân sự, Giao Thủy nắm quyền khai thác kinh tế và sau này bọn họ sẽ tìm cách kết minh với một vị chính trị gia có khả năng hiệu triệu thiên hạ nữa để nắm chính trị. Cách phân bổ quyền lực này là cơ sở vững chắc cho sự hợp tác tốt đẹp lâu nay của hai người. Nay tên mập này bỗng nhiên lại đề nghị Thành Đạt nhảy vào khu vực đã được phân chia cho gã ta thì chắc chắn chỉ là một thủ đoạn để kiểm tra, thử thách xem Thành Đạt còn tôn trọng thỏa thuận năm xưa nữa hay không. Đây cũng là chỉ dấu cho thấy hiệp nghị của hai bên đã bắt đầu nảy sinh rạn nứt, nghi kỵ đã đến mức không cần che dấu nữa. Thật đáng ghét!

Thành Đạt sau khi bàn bạc chi tiết hơn các vấn đề về hợp tác với Giao Thủy thì trở về nơi đóng quân của gã. Một lúc sau, hai đội quân Nam Quân và Bắc Quân cũng lần lượt rút lui trở về theo đúng kế hoạch. Thiệt hại của cả hai đội quân này đều không quá lớn, không một đơn vị tác chiến nào bị thương

vong quá năm mươi tu giả và chỉ có năm người tử trận. Thương vong nhỏ như vậy hoàn toàn có thể coi là một thành công ngoài dự đoán của Thành Đạt và chứng tỏ sự tiến bộ vượt bậc của quân lính cũng như đám sĩ quan, hạ sĩ quan chỉ huy của hai đội quân này. Thành Đạt rất vui mừng vì điều này nhưng thứ thực sự khiến gã bất ngờ là Hoàng, kẻ thay gã chỉ huy cuộc đột kích này lại mang về cho gã một chiến lợi phẩm ngoài dự kiến: một nữ nhân, một thiếu phụ, một thiếu phụ đang hôn mê, một thiếu phụ cực kỳ xinh đẹp!

“Tướng quân! Xin hãy nhận lấy chút hiếu kính này của thủ hạ với người.” Hoàng cúi đầu, thi lễ nói

“Cô gái này là ai?”

Thành Đạt nhủ mảy khó hiểu. Gã là một nam nhân đang ở độ tuổi của thanh niên, một thanh niên khỏe mạnh và đầy quyền lực. Từ lâu, gã đã không còn xa lạ với những trò giải trí bằng thân xác của các cô gái đẹp. Một số trong đám này là do gã mua về, một số là tự nguyện đến nhưng hầu hết đều là do mấy thế lực phụ thuộc gã ‘quyên hiển’, thậm chí cũng có người do gã cưỡng đoạt mà có... Do đó, Thành Đạt về cơ bản không hề có cảm giác gì với việc đám thủ hạ bắt cóc con gái nhà lành khi làm nhiệm vụ. Nhưng gã cũng hiểu rõ điều đó chính là một trong những thứ tà được ác nhất, dư sức biến một đội quân tinh nhuệ thành một đám loạn binh loạn tướng. Vì thế gã đã ra nghiêm lệnh, cấm ngặt đám thuộc hạ giờ trở hồi của trong khi làm nhiệm vụ. Nếu một tên lính bình thường vi phạm mệnh lệnh này, gã sẽ coi đó là do quân kỷ không đủ để dẫn dắt bọn chúng nhưng... một sĩ quan cấp cao, đã có đủ tư cách để làm một vị tướng quân chỉ huy thay thế gã, lại bị gã hạ cấm chế khổng chế chặt như Hoàng mà cũng làm điều này thì gã thực sự không thể lý giải nổi. Gã thực sự nổi trí tò mò vì thân phận cô gái này.

“Bẩm tướng quân.” Hoàng liền trình bày đầu đuôi mọi sự “Khi ấy, chúng tôi đang tiến hành nhiệm vụ của mình. Trận chiến đấu rất khốc liệt. Kẻ địch chiến đấu rất dũng cảm với tinh thần quyết tâm cao nhưng không vì không có chỉ huy nên không thể chống lại được chúng tôi. Chúng tôi dễ dàng chia tách chúng ra thành từng cá thể rồi tiêu diệt riêng lẻ từng tên. Đúng lúc đó, người phụ nữ này xuất hiện. Chỉ trong chớp mắt, cô ta nhận ra vị trí của đội chỉ huy chúng tôi và lập tức tấn công vào. Chỉ bằng một đòn tấn công duy nhất, cô ta đánh tan tất cả các lớp phòng ngự của đội chúng tôi và... xin lỗi chủ nhân. Nhưng đó là lần đầu tiên trong đời tôi có cảm giác cái chết đến gần bản thân như vậy. Tất cả chỉ diễn ra trong tích tắc mà tôi có cảm giác dài như cả trăm năm vậy.”

“Ai đã cứu các người?” Thành Đạt nhủ mảy hỏi. Hoàng là đại tu giả Kết Giả, dày kinh nghiệm chiến đấu. Gã từng đi theo Thành Đạt đương đầu với những cao thủ tuyệt thế như lão Quan Tắc Cô, một tu giả Kết Đan kỳ tăng thứ tám và có thực lực chiến đấu vô cùng hùng mạnh. Hoàng nói rằng người phụ nữ này khiến gã cảm nhận được cái chết một cách rõ ràng nhất. Điều đó có nghĩa là cô ta phải rất mạnh, mạnh hơn cả Quan Tắc Cô và rất đặc biệt. Vậy ai trên đời có thể đánh bại được cô ta, cứu đám người Hoàng và lại còn giao cô ta cho bọn hắn nữa chứ?

“Bẩm ngài!” Hoàng ngần ngừ một chút rồi mới báo cáo “Bẩm ngài! Tôi cũng không biết người đã cứu tôi là ai và vì sao người đó lại cứu tôi. Điều duy nhất tôi biết là khi tôi bình tĩnh trở lại thì người phụ nữ này đã bị đánh bại, người cứu tôi đã biến mất.”

“Vậy là các người mang cô ta về đây như một món chiến lợi phẩm?” Thành Đạt khẽ nhủ mảy hỏi lại

Uỳnh!

Âm thanh çat chúa, chấn động thiên địa. Pháp lực bùng nổ! Dư chấn kinh hoàng. Toàn doanh trại rung chuyển. Còi báo động hú vang. Tất cả đám thủ hạ của Thành Đạt vội vàng tiến vào trạng thái chiến đấu. Những đội hình chiến đấu nhanh chóng được tập hợp. Mọi con đường dẫn vào doanh trại đều bị khóa chặt. Cấm chế phòng ngự được mở ra, bao bọc lấy tất cả. Dù không ai không kinh hoàng và bất ngờ vì chấn động khủng khiếp vừa rồi nhưng tất cả bọn họ đều bình tĩnh, thực hiện nghiêm chỉnh tất cả những gì đã được huấn luyện trong trường hợp này.

Tại khu lều chỉ huy của Thành Đạt, nguồn gốc của những hỗn loạn, đám vệ sĩ của Thành Đạt lao vào trong lều chỉ huy và đồng loạt chia vũ khí trên tay vào người một người thiếu phụ tuyệt đẹp đang đứng với những vết thương đầm máu trên bụng, lưng và vai. Dù không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng bọn họ đều có thể đoán được ai là kẻ địch khi trong lều chỉ còn Hoàng, sĩ quan chỉ huy quân đội của họ đã bất tỉnh nhân sự, nằm lăn một đống trên mặt đất và Thành Đạt, ông chủ của bọn họ, đang ngồi đằng hoàng trên ghế với một vết thương khá nặng nơi vai phải.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

“Tất cả lui ra! Giải trừ báo động.” Mệnh lệnh được đưa ra trực tiếp từ miệng chủ nhân, nên đám vệ sĩ lập tức lui ra ngoài lều, phát tín hiệu báo yên để đám quân sĩ của Thành Đạt nghỉ ngơi như cũ. Người phụ nữ kia vẫn im lặng nhìn chằm chằm gã, không nói một tiếng nào.

“Cầm vương sách! Kế hoạch rất hay!” Thành Đạt nhìn ‘cái đồng’ mang tên là Hoàng nằm co ro một góc kia mà hững hờ nói “Thuật khổng chế thực lợi hại! Khổng chế được cả một tên tướng quân chỉ huy của tam thực lực Kết Đan kỳ của ta. Người rút cuộc là ai hả?”

Thành Đạt lúc này ngoài mặt thì cười nói như thường nhưng trong lòng đang không ngừng ‘phát rét’. Nên biết pháp thuật chiến đấu dù muôn màu muôn vẻ nhưng quanh đi quẩn lại cũng chỉ là có một mục đích chung nhất là làm tổn hại đến thân thể, pháp lực, thần thức của đối phương mà thôi. Những phép thuật hệ chiến đấu có tác dụng khác vô cùng hiểm gặp, khó luyện, khó sử dụng và... khó đối phó. Trong số các phép thuật như vậy thì những phép thuật

hệ khổng chế là những phép thuật đã được các tu giả lão thành, kinh nghiệm chiến đấu đầy mình công khai liệt vào danh sách những phép thuật nguy dị nhất, đáng sợ nhất, tu giả không muốn đụng đầu nhất. Nếu muốn biết lý do tại sao thì cứ nhìn tên Hoàng đang nằm một đồng dưới đất kia khắc hiểu.

Người phụ nữ vẫn không nói gì, chăm chăm nhìn gã.

“Hừ!” Thành Đạt khẽ bĩu môi khinh miệt “Không cần tiếp tục làm trò với ta. Từ khi ngươi vào trong căn lều này, ngươi có ý nhất năm cơ hội để giết ta, nhưng ngươi đều bỏ qua, một cách cố ý. Khi này động thủ, tuy ta đã nổi sát tâm muốn giết ngươi ngay lập tức nhưng ngươi ra tay vẫn rất có chừng mực, không có ý định tổn thương ta. Ta dù có mù cũng nhận ra nhà ngươi không hề có ý định sát hại ta. Vậy nhà ngươi dùng bao nhiêu thủ đoạn như vậy đến gặp ta hòng mục đích gì?”

Người phụ nữ vẫn tiếp tục im lặng, nhìn chăm chăm Thành Đạt

Thành Đạt cau mày khó chịu tiếp

“Đã đến nước này rồi mà ngươi vẫn tiếp tục đóng kịch hay sao? Hay ngươi hi vọng ta sẽ nhằm tướng nhà ngươi đang chờ đợi thời cơ để hạ phép khổng chế lên ta mà không nhìn ra được mục đích thực sự của ngươi. Ngươi nên chết cái tâm đó đi thì hơn. Dù không biết nhà ngươi làm như thế nào để hạ khổng chế lên người khác nhưng lần giao thủ vừa rồi đã giúp ta biết được nhà ngươi có hay không ý định khổng chế ta.”

“Hừ!” Người phụ nữ cuối cùng cũng dờn khỏi trạng thái sẵn sàng chiến đấu giả tạo vừa rồi, lấy ra một khí thế kiêu ngạo, oai nghiêm của một cao thủ và cất tiếng “Nhà ngươi thực sự rất thông minh. Thông minh không kém gì hần! Thậm chí cả cái ‘mùi’ của ngươi cũng y hệt hần ta. Đáng chết!”

Cô ta rít lên một tiếng phẫn nộ rồi tan biến như một làn gió trước cặp mắt kinh ngạc của Thành Đạt.

“Ngươi nói ngươi làm à? Ngươi... Sao ngươi dám coi ta như một thứ không hề tồn tại như vậy hả?”

Chỉ còn một mình trong căn lều chống, Thành Đạt rít lên với sự điên loạn không thể kiềm chế được. Xúc phạm. Gã cảm thấy bản thân bị xúc phạm ghê gớm vì mấy câu nói và hành động của người phụ nữ vừa rồi. Rất rõ ràng, đối với bà ta, sự tồn tại của gã là không đáng để nhắc đến! Mọi thủ đoạn bà ta sử dụng đều không phải nhằm vào gã mà là để đối phó với một người khác, một kẻ khác, một tên khốn khác... Khốn nạn!

Ngày hôm sau, khi đám tham mưu của Thành Đạt khi được triệu tập đến lều chỉ huy thì chúng vẫn hoảng hồn khi bắt gặp gương mặt âm trầm vô tận của gã. Sau đó, chúng càng kinh hãi hơn khi nghe Thành Đạt lạnh lùng thông báo một loạt những mệnh lệnh hành động cần phải làm tiếp theo, nhưng tiếp theo đó tất cả đều hân hoan hưng phấn ra mặt.

Cùng lúc đó, trong một căn phòng khách tại một cơ ngơi nọ, ba người ăn mặc sang trọng đang cùng nhau ngồi quanh bàn tiệc, vừa ăn uống vừa trò chuyện với nhau rất là tâm đắc. Bỗng đâu một người mắt khê đảo một vòng, sắc mặt hơi đỏ rồi cười nhẹ nói với hai người kia

“Bành đại nhân, Tùng đại nhân có nghe tin Thành Đạt đã rút đi rồi chưa? Tên này hung hăng hiếu chiến, hiếu sát, không ngờ dám to gan gây ra vụ đồ sát hoàng thành lớn đến như vậy, mà không ai dám lên tiếng. Các vị nói xem liệu gã có thể an toàn về đến vùng Ngũ Sơn không?”

Hai người tên Bành và Tùng kia nghe vậy sao không hiểu ẩn ý của gã kia, hai người đưa mắt nhìn nhau hội ý rồi cùng cả cười sảng khoái. Tay tên Bành lắc đầu cười cười mà nói

“Giết hại công thần là thiên hạ đại tội. Kẻ phạm tội này đất trời không dung. Từ vạn cổ đến nay đã vậy rồi. Việc gì phải đoán ốc đoán mò!”

“Hắc hắc hắc... Nghe nói ngay sau khi tên lỏi đó làm loạn hoàng thành, mấy tên đầu lĩnh Thiên Cur Môn, Ngũ Sắc Phái... đồng loạt tuyên bố bế quan tu luyện, từ khách. Theo các ngài thì chúng định làm gì?”

“Ha ha ha... Nào chỉ có vậy thôi đâu. Ngay cả nhà đầu tư lớn nhất của thằng nhóc đó là Giao Thủy mấy hôm nay cũng phải chạy xác bác xang bang khắp nơi tìm gặp người này người nọ, dường như đã có ý muốn tìm một hướng đầu tư khác. Ha ha ha... Không có tiền của Giao Thủy chống lưng, ta rất muốn biết tên thất học đó làm sao nuôi nổi cả đội quân lớn đến cả mấy ngàn người đó.”

“Hề hề... Thiên hạ thực lắm trò vui. Nào chúng ta cùng nâng ly chúc các vị đại nhân đó trừ giặc thành công.”

“Đứng! Nâng ly... Nâng ly”...

Hành cung của hoàng tử cả Lý Sâm, giờ đã là hoàng thái tử thừa kế ngai vàng chính cống của hoàng tộc họ Lý. Thái tử Lý Sâm âm thầm nhìn về phía chân trời, quay lưng lại với hai gã Văn Võ nhị soái

“Thực các ngươi muốn ta bỏ qua cơ hội tốt thế này để tiêu diệt tên khốn đó?”

Văn Võ nhị Soái nghe câu nói đầy oán hận đó thì nhìn nhau cười khổ rồi Văn Soái lên tiếng khuyên can

“Điện hạ. Không phải thuộc hạ muốn tha cho gã ta. Nhưng điện hạ cũng biết đấy. Sau vụ làm loạn vừa rồi của hần, rất nhiều trọng thần trung trinh với hoàng tộc bị ủng tử. Tô Trung Từ và các thế lực liên nhân cơ hội này muốn cướp các chức vị bị bỏ trống đó cho người của chúng. Triều đình hiện giờ vô cùng rối loạn, rất cần người an định. Người sao có thể phân tâm chỉ vì một con ngựa đã rời khỏi cuộc đua?”

“Hừ... Ta đâu nói ta sẽ đích thân ra tay tiêu diệt hần ta. Tên khốn đó thì chỉ cần một đạo chiếu thư cho mấy vị đại thần là được thôi mà.”

“Điện hạ. Chúng ta hiện nay đang bị đám lang sói vây chặt bốn phía. Liệu có nên lãng phí quyền lực và quan hệ chỉ vì một tên như vậy không ạ?”

Lý Sâm âm trầm cau có nhưng rồi cuối cùng cũng đem việc này mà bỏ qua một bên.

Trong căn mật viện của Giao Thủy, một đám tu giả, ông trùm của các thế lực, nhánh nhỏ thuộc quyền ảnh hưởng của gia tộc họ Lê ở Hải Ấp. Họ là những người đã cùng với đám Lê Đại đem quân bản bộ kéo vào kinh thành và vẫn ở lại sau khi quân chủ lực của gia tộc họ Lê rút đi sau cái chết của Lê Đại. Ngoài ra cũng còn một số thủ lĩnh các thế lực vừa và nhỏ khác nữa.

“Các vị. Tình hình thiên hạ ngày nay thế nào hẳn các vị cũng đã quá rõ. Nhà họ Lê sau cái chết của Lê Đại và thiệt hại sau cuộc chiến này chắc chắn cũng sẽ phải co rút lại ít nhiều. Việc họ hi sinh các thế lực nhỏ yếu như các vị là điều không thể tránh khỏi. Các vị đã có tính toán gì cho tương lai hay chưa?” Giao Thủy mở màn trước nhất

“Ngài Giao Thủy thực biết đùa rồi. Đối với các thế lực lớn, những kẻ như chúng tôi ở đâu mà chẳng có, thay thế lúc nào mà chẳng được. Nay nhà họ Lê không cần đến chúng tôi nữa, chúng tôi thực cũng chẳng biết phải làm sao cho tốt cả. Không biết ngài Giao Thủy có thể chỉ điểm cho chúng tôi thoát khỏi bần mê hay không?” Một vị thủ lĩnh lên tiếng

“Ha ha ha...” Giao Thủy cả cười mà nói tiếp “Các vị quên lý do mà liên minh Lục Đại được thành lập rồi hay sao? Đó chính là để liên kết các quốc gia nhỏ yếu để chống lại một quốc gia hùng mạnh mà tham tàn. Thực lực đơn lẻ của mỗi người trong các vị tuy nhỏ yếu nhưng nếu tất cả các vị cùng liên kết lại với nhau thì chẳng ai trên đời này dám coi thường!”

“Ngài Giao Thủy dạy rất phải. Nhưng một liên minh như vậy cần phải có một vị thủ lĩnh đủ uy tín và sức mạnh mới có thể khiến chúng nhân tin phục. Không biết ngài có ứng viên nào thích hợp giới thiệu cho chúng tôi không?”

“Ha ha ha... Thực ra thì ta cũng biết một người có đầy đủ uy tín, sức mạnh và cả tài năng... rất thích hợp với vị trí thủ lĩnh một liên minh như thế này. Người này có lẽ các vị cũng biết rồi đấy.”

“Ngài Giao Thủy đang nói Thành Đạt tướng quân ư? Ngài ấy thực sự có đầy đủ cả danh vọng và thực lực, tâm địa lại tốt đẹp, trung với chủ tử, nghĩa với bạn hữu. Thực là một người tốt khó có. Chỉ có điều... e rằng ngài ấy đang gặp nguy hiểm!”

“Ha ha ha... Kẻ muốn làm việc lớn sao có thể tránh được mấy cái gọi là hiểm nguy nhỏ nhoi đó. Chúng ta cứ để mặc cho ông ta tự mình gánh vác nó đi. Chúng ta chỉ việc bàn bạc sao cho ôn hòa việc kết liên minh này là được.”

“Ngài Giao Thủy đã nói vậy thì chúng tôi sao dám không nghe.”

Cả đám người cùng ồ lên và nâng ly.

Lúc này, đội quân của Thành Đạt rầm rộ kéo quân trở về vùng Ngũ Sơn. Lấy cớ căm thù triều đình và đám Quách Bốc hại chết chủ già, Lê Đại, quân đội của Thành Đạt đi đến đâu cũng thẳng tay cướp đoạt, lùng bắt những tu giả ủng hộ đám Quách Bốc, triều đình đến đâu, làm rối loạn cả một vùng rộng lớn. Dân chúng khắp nơi hễ nhìn thấy bóng dáng của đội quân này liền bỏ chạy, không dám lại gần. Đoàn quân cứ thế tiến bước. Khi đoàn quân đi đến vùng Thuận Lưu, thì từ đội trinh sát phía trước bỗng vang lên một tiếng rít chói tai, rợn người.

“Có địch tập kích! Tất cả chuẩn bị chiến đấu!”

Hoàng, viên đại tướng chỉ huy của đội quân tiên phong thấy vậy, khẽ cau mày, không chút bối rối, bình tĩnh ra quân lệnh. Toàn đội tiên phong của đội quân Thiên Linh Môn nhanh chóng bày thế trận sẵn sàng chiến đấu, nhưng các đội quân ở trung quân, hậu quân có lẽ do bị tập kích bất ngờ nên phản ứng có hơi chậm chạp và rối loạn hơn một chút.

Đội hình, thế trận quân Thiên Linh Phái vừa được bày xong thì từ đằng xa, quân địch đã ồ ồ kéo đến. Đội quân này phi hành trên không tỏa ra vô số đạo hào quang rực rỡ đủ màu sắc. Đội hình bọn họ nhìn qua thì có vẻ nghiêm ngặt, đứng khuôn phép trong binh thư nhưng nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra sự không đồng nhất, cũng như sự phối hợp chắp vá đầy miễn cưỡng giữa các nhóm quân. Điều này cho thấy đây là một đạo quân được hình thành từ việc kết hợp vội vã nhiều đội quân khác nhau của nhiều thế lực khác nhau. Nhưng bù lại, hình ảnh những đạo hào quang dệt thành một ‘khuôn vai’ sặc sỡ trên bầu trời đã cho thấy số lượng khủng khiếp, lên đến mấy vạn tu giả của bọn họ, khí thế hoàn toàn áp đảo đội hình, trận thế bó chặt như một nắm đấm của Thiên Linh Phái.

“Tướng địch là ai? Mau xưng danh đi!”

Thấy kẻ địch áp tới, Hoàng cau mày vận khí hết lớn. Tiếng hét mang theo pháp lực hùng hậu của một đại tu giả Kết Đan kỳ như sét đánh bên tai đội tiên phong của đạo quân mới đến, khiến cho đội quân này khẽ chậm lại, có chút rối loạn nhỏ nhoi trong trận thế. Hoàng thấy vậy không bỏ lỡ thời cơ lập tức bắn hiệu lệnh, ra lệnh cho toàn quân tấn công. Trung quân của Thiên Linh Quân cũng bắn ra những đạo pháp thuật tín hiệu xua quân xông lên. Đội quân đối địch với bọn họ cũng mạnh mẽ lao đến. Hai bên xông vào nhau: điên cuồng huy động pháp thuật, pháp bảo, bùa chú... đánh nhau loạn xạ ngẫu.

Hai phe đánh nhau chưa đầy nửa canh giờ thì đã phân thắng bại. Đội quân Thiên Linh Phái vừa xưng trận đã thể hiện công lực yếu kém, sự bạc nhược, trang bị, huấn luyện và công tác chỉ huy... cực kỳ tồi tệ, lại thêm bị đối phương áp đảo hoàn toàn về quân số nên nhanh chóng tan rã và bị đánh bại.

“Sao lại thế này? Sao quân Thiên Linh Phái lại kém cỏi đến mức độ này?” Một viên tướng chỉ huy của đội quân chiến thắng kinh ngạc thét lên khi nhận ra chiến thắng của họ quá mức dễ dàng và nhanh chóng. Dễ dàng đến mức độ phi lý. Tiếng hét của viên tướng chỉ huy này khiến cho những vị ‘đầu não’ khác của đội quân chiến thắng giật mình tỉnh giấc khỏi ‘men say’. Bọn họ vội vàng kiểm tra lại và kinh ngạc khi phát hiện ra đội hậu quân và đội tiên phong của đạo quân Thiên Linh Phái đã nhân lúc chiến cuộc hỗn loạn mà âm thầm lui khỏi chiến trường tự bao giờ.

“Trúng kế rồi! Quay về đại doanh mau!” Một viên tướng chỉ huy của đội quân chiến thắng lập tức gào lên, đồng thời bắn ra một đạo truyền tin phù bay vọt về phía chân trời, rồi hàng loạt những đạo truyền tin phù khác cũng ào ào được bắn ra, bay về khắp bốn phương tám hướng. Tiếp đó, toàn bộ đội quân chiến thắng này vội vàng tàn sát tù binh và ào ào kéo quân trở về đại doanh nơi mà bọn họ xuất phát.

Tất cả đám tướng lĩnh đó không hề ngờ rằng, tại một điểm trú quân khá bí mật cách vị trí của bọn họ không xa, Thành Đạt và đại quân của gã vui vẻ mỉm cười đứng đón hai đội quân Nam Quân và Bắc Quân của gã vừa trở về từ tiền tuyến.

“Đường đã mở!”

Thành Đạt cười nhẹ, khinh miệt nói một câu băng quơ rồi phất tay ra hiệu cho toàn quân âm thầm tiến lên, theo đúng con đường mà đội quân đối phương đang vội vàng rút về chủ trại kia.

Té ra từ đầu, Thành Đạt đã đoán được việc gã sẽ bị đám liên quân của các môn phái thù địch như Thiên Cự Môn, Ngũ Sắc Phái, ... tập kích trên đường trở về nên đã bày ra một chút kế mọn để ‘lược đẹp’ đám rác rưởi này. Đầu tiên, gã điên cuồng bắt phu, bắt lính trên dọc đường đi, dọa khiếp thiên hạ để làm suy giảm đám ‘tai mắt’ của kẻ thù cái trên đường đi. Tiếp đó, gã mạnh mẽ dùng vũ lực ép những tu giả bị bắt phải đầu quân cho gã, vũ trang cho họ, giả làm một đội quân đông đảo, làm mờ mắt, đánh lừa quân địch. Sau đó, gã thực hiện một loạt những thủ đoạn đơn giản nữa, để dọa khiếp lũ tướng lĩnh ‘đầu đất’ của kẻ địch, hoảng loạn, đưa ra những phán đoán sai lầm mà vội vã rút quân trở về, vô hình chung đã dẫn đường cho gã bí mật tiếp cận chủ trại của chúng.

Những việc sau đó lại càng đơn giản hơn nữa. Đám liên quân đối địch với Thành Đạt, vừa phải trải qua một trận chiến khá ác liệt, mới buông lỏng tinh thần một chút, đã bị dọa sợ ‘dựng cả lồng’, rồi vội vội vàng vàng bay ngược trở về, khi về đến nơi, nhìn thấy chủ trại vẫn bình an, tinh thần thêm một lần nữa buông lỏng thì... quân đội tinh nhuệ của Thành Đạt ào ào ập đến như một cơn giông bão, phải cuống cuống chuẩn bị ứng chiến! Kết cục của cuộc chiến này, không cần nói thì ai cũng rõ!

Toàn bộ mấy vạn quân đội liên hợp ô hợp đang trong trạng thái mệt mỏi và bối rối kia nhanh chóng bị đội quân tinh nhuệ, khí thế hùng hục của Thành Đạt áp đảo, phá vỡ đội hình, chia cắt rồi ‘hiếp lễ’. Không dừng lại đó, Thành Đạt còn khôn khéo sử dụng chiến thuật tâm lý, làm gây hỗn loạn trong quân địch. Khi tinh thần chiến đấu của đối phương đã sụp đổ, quân địch bắt đầu rút chạy trong hoảng loạn, gã lại tiến hành ‘lừa’ quân địch về phía trại chủ của đối phương như ‘lừa vịt’, lợi dụng chính quân lính của đối phương để phá vỡ hệ thống phòng ngự vô cùng vững chắc của doanh trại này.

Bình bại như núi đổ. Chứng kiến đám chủ quân đông đúc như ruồi bị đánh bại chóng vánh đến kinh người, đám quân phòng thủ trong chủ trại Thuận Lưu và cả những trại xung quanh, liền lâm vào hỗn loạn, mất hết nhuệ khí chiến đấu, không đánh tự tan. Một loạt các doanh trại, căn cứ của các thế lực tại vùng Thuận Lưu nhanh chóng rơi vào tay Thành Đạt. Đám thủ lĩnh các môn phái thế lực này chỉ còn có thể dẫn lũ tàn binh, bại tướng chạy đến các khu căn cứ khác một mặt cố thủ, một mặt cầu cứu những môn phái, thế lực xung quanh. Nhưng một loạt những bước đi chính trị và ngoại giao tiếp nối của Thành Đạt và Giao Thủy đã dễ dàng cô lập hoàn toàn lũ ngu ngốc đó. Thêm một trăm ngày phân hóa nội bộ kẻ địch cùng với các trò chiêu an, bình định... vớ vẩn nữa, hầu hết bộ chúng và các môn phái thế lực nhỏ trong vùng Thuận Lưu, kéo nhau về đầu hàng Thành Đạt. Thành Đạt một mặt huy động vốn liếng từ tất cả các mối quan hệ và đám cho vay nặng lãi để ra sức an dân, một mặt tuyển lấy những tinh binh mãnh tướng từ đám hàng binh để xây dựng lên đội quân Thuận Thiên Quân mới, còn bao nhiêu thì cho về quê, làm ăn như cũ. Không bao lâu sau, Giao Thủy và Thành Đạt lại lôi kéo thành công một đám khá đông các thủ lĩnh của các thế lực yếu khác nữa (hầu hết là các thế lực thuộc quyền Lê Đại trước khi), đem quân bản bộ về đầu phục dưới trướng. Đến lúc này, Thành Đạt chính thức trở thành một quân phiệt hùng mạnh mới nhất của Tĩnh Thiên Quốc. Thực lực to lớn không hề thua kém gia tộc họ Lê ở Hải Ấp hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

Thành Đạt thu phục được cả vùng Thuận Lưu và một phần của vùng Hải Ấp kề bên khiến cho thế lực và thanh danh đại phát, chấn nhiếp thiên hạ. Triều đình muốn lấy lòng gã lên phong liền cho gã làm Thuận Lưu Bá nắm chức Chấn Đông Tướng Quân. Thành Đạt lập tức lợi dụng chức vị và tước hiệu mới này để đánh bóng tên tuổi của bản thân, ra sức tuyên truyền, tô vẽ mình như một vị đại thần trung nghĩa, quả cảm, hết lòng vì dân vì nước. Thanh danh của gã cũng bay cao như điều gặp gió. Khi thanh danh đã vang rền khắp chốn, Thành Đạt liền ở Thuận Lưu, chiêu mộ anh hùng tuấn kiệt, nhân tài dị sĩ trong thiên hạ.

Người có danh như cây có bóng! Ngọn cờ chiêu an vừa được Thành Đạt dựng lên không được bao lâu thì đã có vô số người tìm đến xin được góp sức vì thiên hạ. Tất nhiên, hầu hết số người này đều chỉ là một đám tu giả tầm thường, tài năng hạn hẹp, đi theo Thành Đạt chỉ vì muốn tìm một ‘mái nhà’ che sừng che gió mà thôi, nhưng cũng có không ít kỳ nhân dị sĩ, thiên hạ kỳ tài trộn vào trong đó. Thành Đạt ra sức sàng lọc kỹ càng, tìm kiếm nhân tài phong cho những chức vị phù hợp với tài năng. Những người còn lại, gã tổ chức thành một đội quân phi chiến đấu, đặt tên Vĩnh An, chuyên trách việc tuyên truyền và quản lý an ninh, giữ gìn trật tự trong vùng. Nhờ đội quân này vốn là người địa phương nên rất được nhân dân sở tại tín nhiệm, tin yêu, làm việc vô cùng dễ dàng, thuận lợi. Tình hình an ninh trong vùng nhờ vậy mà cũng được cải thiện đáng kể. Đám thổ phi, lưu manh không dám lộng hành như trước. Xã hội ổn định, kinh tế phát triển, đời sống người dân dần khởi sắc.

Một môn phái nhỏ tên là Đinh Âm, môn hạ chỉ có mười người, tu vi cao nhất cũng chỉ có một tu giả tu đến Trúc Cơ kỳ, nhưng lại có đến hai vị sư huynh đệ Văn Nhựt, Công Thành, tài học uyên thâm, giỏi xử lý việc chính sự, khéo sắp xếp việc nước, quản việc quân lương, hậu cần. Thành Đạt cùng hai người đó nói chuyện một hồi thu được không biết bao nhiêu lợi ích quý giá, mừng lắm khen rằng:

“Hai người đúng là thần lộc mà Chúa Bà (Bà Chúa Kho) ban phúc cho tôi!”

Khen rồi, Thành Đạt liền phong cả hai người làm chức Hành Phủ Đại Học Sĩ.

Văn Nhựt lại tiến cử lên cho Thành Đạt

“Tôi có một người bạn tâm giao, tài học và tư chất tu luyện tuy bình thường nhưng là người rộng rãi, trọng nghĩa khinh tài, hay giúp đỡ người khi hoạn loạn, có thể vì bạn hữu mà xả thân nên danh tiếng rất cao, được nhiều sĩ phu và cả võ phu, tu giả bình thường kính ngưỡng ca tụng. Nếu bá tước đại nhân có thể mời người này về thì lo gì thiên hạ không quy phục.”

Thành Đạt cả mừng vội hỏi ai.

“Người ấy tên Trọng Đức, là một tán tu không môn không phái. Hình như mấy tháng trước có vào vùng núi Dục tìm kiếm chút linh thảo, linh dược.”

Thành Đạt cả mừng lập tức sai người vào tận sâu trong núi Dục mà tìm kiếm Trọng Đức cho bằng được, rồi dùng đại lễ mà mời về.

Trọng Đức liền giới thiệu cho Thành Đạt những tu giả tu luyện pháp thuật đặc thù có uy lực kinh thể, thực lực chiến đấu mạnh mẽ vô cùng nhưng không có danh tiếng gì trong vùng. Thành Đạt lập tức cho mời những vị kỳ nhân đó đến phân cho những chức vụ tương ứng với tài năng.

Không lâu sau, lại có một tướng nữa, tên gọi là Võ Tinh đem một đội quân (vốn là một toán thổ phi) khá hùng mạnh và thiện chiến gồm hơn ba trăm tu giả có đến một nửa là Ngưng Dịch Kỳ tìm đến xin đầu nhập vào dưới trướng Thành Đạt. Thành Đạt thấy người này tư chất tu luyện hơn người, pháp thuật tinh tế mà lợi hại, tài năng chỉ huy quân đội cao vời (nhất là khả năng chỉ huy quân phòng thủ hay đoạn hậu, chống đột kích, truy kích thì không ai trong quân của gã sánh bằng được), liền giao chức Chấn Quân Tư Mã cho Tinh. Tinh liền vì Thành Đạt mà đi khắp nơi thăm sơn cùng cốc trong vùng, thu phục các toán lưu dân, thổ phi về với Đạt. Thành Đạt thu lấy những nhân tài tuấn kiệt trong đám người này để sử dụng, những người còn lại thì hoặc cho vào đội Vĩnh An hoặc cho về quê làm ăn.

Một hôm, Hoàng cùng mấy vị đại tu giả Kết Đan kỳ trong liên minh vào vùng rừng sâu tìm kiếm ‘tiên duyên’, gặp được một bán yêu (người lai: có cha hoặc mẹ là người còn người kia là yêu quái) thân hình to lớn dềnh dàng như một ngọn núi nhỏ, trên đầu có ba chiếc sừng trắng và nhọn như mũi giáo, chia ra ba hướng khác nhau rất kỳ lạ liền mang về ra mắt Thành Đạt. Đạt hỏi tên gì, gã chỉ ngo ngoèch tự xưng là Mãnh, ngoài ra, không biết gì khác. Thành Đạt thấy tên bán yêu này tuy pháp lực chỉ tương đương với tu giả Luyện Khí Kỳ cấp hai, cấp ba nhưng toàn thân cứng rắn không thua bất kỳ bảo vật nào, sức khỏe vô địch như thần nhân, có thể dùng thân thể ngạnh kháng trực tiếp với cả tu giả Trúc Cơ kỳ tầng thứ bảy sử dụng pháp bảo cấp ba đỉnh phong. Đạt biết là nhân tài hiếm có nên phong cho làm tiền đồ úy, chỉ huy đám cận vệ dưới trướng. Lại sai người rèn đúc cho một loại vũ khí phù hợp, ban cho linh đan diệu dược trấn quý để tu luyện. Mãnh liền dâng lên cho Thành Đạt một bộ công pháp luyện thể cực kỳ lợi hại có thể gia tăng khả năng sức mạnh cơ thể của người tu luyện. Đạt biết đây là sách quý, khả năng bất khả cầu, liền tuyển lấy một trăm tu giả tư chất tu luyện pháp lực thông thường thì thấp kém nhưng lại có thể trạng trời sinh mạnh mẽ, giao cho chuyên tu luyện công pháp mới này, thành lập đội quân Đột Mãnh, chuyên trị cận chiến.

Tin Thành Đạt thu nhận và phong chức tước cho cả một bán yêu nhanh chóng lan đi khắp cả vùng. Những tên ngớ ngẩn luôn mồm hô hào cái gọi là chủng tộc nhân loại vĩ đại rầm rầm phản đối, làm loạn hết cả nên. Đối phó với đám ‘tâm thân phân liệt’ này Thành Đạt không chút nương tay, trước hết điều tra thật kỹ, tìm ra lũ cầm đầu rồi mượn một cái cớ nào đó một mẻ tóm hết tất cả chúng lại, tịch biên toàn bộ gia sản, sung công quỹ. Đám ruồi muỗi bên ngoài cả sợ, lập tức im thin thít, rồi lặn mất tăm. Không những vậy, thấy Mãnh là nhân tài hiếm có, lại được lãnh chúa cai quản là Thành Đạt trọng dụng, nhiều con ‘cáo già’ lập tức vờn cạnh ô liu, ra sức cheo kéo, mua chuộc gã. Chẳng bao lâu sau, một lão phú thương, giàu có, nhiều thế lực trong vùng thành công đem đứa con gái cưng gả cho Mãnh, đem tên thiên tài hiếm có này về làm rể quý. Mọi việc lộn xộn khác cũng lập tức biến mất theo.

Việc một bán yêu công khai sinh sống bình thường tại Thuận Lưu, thậm chí còn được trọng dụng, được phong chức tước, lấy được vợ đẹp, trở thành giàu sang, phú quý nhanh chóng lan rộng khắp nơi. Tại một thế giới mà các bán yêu luôn bị cả hai cộng đồng yêu quái và tu giả khinh miệt, xua đuổi, phân biệt đối xử, thậm chí còn lập tức giết chết không chút khoan nhượng như thế giới tu giả này, đây thực sự là một việc động trời. Nếu là lúc bình thường, Thành Đạt lập tức sẽ trở thành bia công kích của vô số những kẻ lúc nào cũng vênh vênh cái mặt hò hét chủng tộc thượng đẳng hay tinh hoa dân tộc. Nhưng hiện tại, Tinh Thiên Quốc đang ở trong tình trạng hỗn loạn, loạn đến mức, không thể loạn hơn được nữa. Người dân cầu mong giữ được cái mạng nhỏ, kiếm được miếng cơm, hớp nước để tồn tại qua ngày đã khó như lên trời, ai còn hơi đâu để ý đến cái chuyện chủng tộc thuần chủng với chẳng tinh hoa. Vì thế, trừ một số trường hợp đặc biệt, tất cả mọi người đều chỉ coi thông tin này như việc lão trời già trên cao kia thỉnh thoảng đánh rắm mấy phát to đùng mà thôi.

Sau khi tin tức Thành Đạt phong tước cho một bán yêu lan truyền khắp nơi thì một số bán yêu tìm đến gặp gã, xin được gã tiếp nhận, cho bọn họ một nơi để trú ẩn. Những bán yêu này không có bất kỳ một năng lực đặc biệt hữu ích nào cho Thành Đạt nhưng Thành Đạt vẫn vui vẻ cho phép bọn họ được phép xây làng lập trấn sinh sống bình thường trong địa bàn của gã. Thực lòng mà nói, những bán yêu này hi vọng được sinh sống chung với những tu giả bình thường khác chứ không muốn phải cách ly với bọn họ. Nhưng họ cũng hiểu được rằng điều đó là không tưởng cho đến khi nào yêu quái và con người còn tự phong cho mình cái danh hiệu ‘chủng tộc cao quý nhất thế giới’ và còn cần đến thi thể của nhau như một loại thức ăn, tài liệu luyện khí, linh đan dược liệu trấn quý. Dầu sao đối với những kẻ bị xua đuổi khắp nơi này thì một nơi chốn thanh bình để sinh sống đã là một điều quá tuyệt vời đối với bọn họ rồi. Chẳng bao lâu sau, rất nhiều bán yêu kéo đến ngôi làng mới này và chấp nhận sinh sống dưới sự bảo vệ của Thành Đạt. Hầu hết những bán yêu này đều vô cùng bình thường, ngoài xuất thân, gốc gác và hình dạng bên ngoài quái dị thì họ không khác gì những tu giả con người và họ cũng chẳng có bất kỳ thứ gì đáng giá sau khi trải qua cuộc sống gian khổ đầy tủi nhục, bị xã hội xa lánh, xua đuổi, bóc lột tàn tệ. Khi đến sinh sống tại ngôi làng này, nhiều người trong số bọn họ thậm chí còn không biết cả cách trồng trọt linh lương và nuôi dưỡng linh thú để kiếm sống. Thành Đạt lại phải cử các chuyên gia đến đây hỗ trợ, hướng dẫn đào tạo bọn họ, giúp đỡ bọn họ rất nhiều thì cuộc sống của bọn họ mới dần ổn định được. Tóm lại, chấp nhận nuôi dưỡng bán yêu này, Thành Đạt gần như không thu được bất kỳ lợi ích nào từ bọn họ cả, mà còn phải tiêu tốn thêm nữa, khiến cho ngân sách vốn chẳng sung

túc gì của gã càng thêm... suy kiệt. Thời buổi này, bệnh ‘viêm màng túi’ hình như là bệnh nan y, có thể tái phát rất nhiều lần nha!

Thành Đạt vì đám bán yêu mà hao tổn rất nhiều nhưng không có nghĩa là gã không thu được lợi ích gì từ bọn họ. Bỏ qua mấy thứ lợi ích rồi rắm về chính trị và tuyên truyền, hai thứ tuyệt diệu nhất mà Thành Đạt thu được từ đám bán yêu này là những kiến thức đặc thù mà chỉ những yêu quái đặc biệt mới có được và quan trọng hơn cả là... đàn bà!

Trong số những bán yêu đến nương nhờ Thành Đạt có hai tuyệt đại mỹ nữ, tài sắc phi phàm, nghiêng trời lệch đất, nguyên dùng thân báo đáp ân tình của gã đối với bọn họ. Với gương mặt của một thiên thần, đôi mắt ướt áp, đa tình, vóc dáng chuẩn không cần chỉnh, làn da trắng mịn, không chút tỳ vết và đặc biệt là bộ ngực vĩ đại, to lớn, căng tròn, đàn hồi và cực kỳ mềm mại, Bạch Mộng, một nữ bán yêu mang trong mình dòng máu của Succubus, thật sự là một ngọn lửa tình hừng hực có thể thiêu cháy bất kỳ người đàn ông nào trên thế giới này. Không những có thể đem đến cho Thành Đạt những đêm cuồng hoan đầy thú tính, Bạch Mộng đem đến những kiến thức vô tiền khoáng hậu về phép ảo thuật, phép mê hoặc, các phép thuật sở trường của các Succubus và các phương pháp chống lại chúng. Với những thứ này, Thành Đạt có thể an tâm đối phó với ma tâm khi độ kiếp cũng như những đòn phép thuộc dạng này của kẻ địch.

‘Làn thu thủy, nét xuân sơn; Hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh.’ Moka, người thiếu nữ mười phần vẹn mười, mang trong mình dòng máu của đại yêu quái Vampire, thực sự là giai nhân đẹp nhất từng tồn tại trên thế giới này. Về đẹp của nàng khiến cho những nơi nàng đi qua đều phai nhòa đi vì xấu hổ. Một vampire mạnh mẽ với thực lực còn mạnh hơn cả Quan Tắc Cổ khi xưa. Về ngoài cô độc, lạnh lùng, sang quý che giấu một tâm hồn nhạy cảm, yếu đuối, dịu dàng, nhân hậu! Có thể nói, tính cách và ngoại hình của Moka hoàn toàn trái ngược, tương phản với Thành Đạt. Cũng vì vậy mà vừa gặp nhau, hai người đã ‘đụng’ nhau cái ‘cộp’ rồi nhanh chóng dính chặt vào nhau, không thể tách rời. Moka trở thành người con gái đầu tiên trên thế giới này, mà Thành Đạt thực sự yêu thương, gần bằng bản thân gã. Không những thế, Vampire trời sinh đã là những sinh vật am hiểu bậc nhất thế gian những phép thuật huyết động, cực kỳ hiếm gặp. Những kiến thức bẩm sinh đó của Moka thực sự đã giúp Thành Đạt rất nhiều trong việc tu luyện Huyết Luyện Ma Pháp và Huyết Trì, đem lại cho gã những lợi ích to lớn không thể nói hết thành lời.

Chẳng có gì ngạc nhiên khi Thành Đạt mê đắm hai giai nhân phi nhân này đến mức mười đêm thì có đến bảy, tám đêm nghỉ lại tại phòng của một trong hai người, lại còn tin tưởng giao cho bọn họ quyền cai quản, không chế đám thể thiếp đông đảo, thành phần phức tạp của gã cũng như việc thu chi, tiêu pha cho đại gia đình to lớn này.

Từ đây bộ hạ của Thành Đạt vẫn có quan giới, võ có tướng vạn người khó địch, thanh thế lên cao vun vút tưởng như không gì có thể sánh kịp. Nhưng hồi ôi. Chính lúc này, Thành Đạt lại đối mặt với một nguy cơ vô cùng khủng khiếp.

Số là thế lực của gã là một liên minh gồm nhiều môn phái, gia tộc, thế lực nhỏ yếu tập hợp lại mà thành. Các thế lực này dù đều gắn chặt lợi ích của bản thân vào lợi ích chung của cả liên minh và đã đầu về với Thành Đạt, tôn thành đạt làm chủ nhưng vẫn có nhiều lợi ích và tham vọng riêng. Bọn họ thấy Thành Đạt dùng toàn người của gã hoặc phong chức tước cho nhiều tán tu không môn không phái, không danh không tiếng mà không để ý đến ý kiến của bọn họ thì vừa bất mãn vừa khiếp sợ. Họ e ngại một ngày nào đó khi thế lực Thành Đạt đã phát triển quá mạnh sẽ không cần đến bọn họ nữa sẽ trở mặt với họ, thôn tính bọn họ như giết lũ lợn nuôi trong chuồng. Tâm lý này ngày càng lớn mạnh và lan rộng khiến cho liên minh Thuận Lưu bị lung lay đến tận căn cơ, bất kỳ lúc nào cũng có thể tan rã như một chiếc bè mục.

Thành Đạt đến tận lúc này mới nhận ra sai lầm của mình. Gã hiểu được đó là do mình liên tục thành công, phát triển quá nhanh mà sinh ra kiêu căng, ngạo mạn, không để ý đến tâm tư tình cảm và lợi ích của những người xung quanh nên vội vàng sửa đổi sai lầm đem nhiều tước vị, chức vụ có thực quyền và danh vọng trong liên minh phong cho những nhân vật có địa vị của các thế lực chính yếu, rồi dùng nhiều thủ đoạn vỗ về, trấn an các thế lực này, miễn cưỡng ngăn chặn được sự tan vỡ của liên minh, nhưng đó cũng chỉ có thể xem như lấy vôi khô che miệng vết thương mà thôi. Nếu như không có những liều thuốc đặc hiệu thì khả năng vết thương từ từ mưng mủ rồi lở loét là điều khó có thể tránh khỏi. Chỉ có điều... thuốc hay xưa nay luôn khó kiếm, nhất là những tâm dược dùng để chữa trị tâm bệnh của những kẻ luôn ôm ‘quý mộng’ như đám thủ lĩnh này.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Một phòng hộ cấm chế đại trận không lồ hiện hình trên một bãi đất hoang dưới hình dạng một chảo ánh sáng màu đen sạm của đất đá, như một mái vòm khổng lồ. Một chiếc phi thuyền có hình dáng không khác gì một chiếc thuyền buồm kiểu châu Âu, với bốn chiếc cột dây buồm và dây chằng, từ từ tiến lại gần chiếc chảo ánh sáng khổng lồ kia. Kích thước của chiếc thuyền tuyệt đối không phải là nhỏ, có thể chở được cả trăm người mà vẫn rộng rãi, thoải mái, nhưng nếu so sánh với màn quang chảo thì thật vô cùng nhỏ bé cứ như một con ruồi xếp cạnh một con trâu vậy. Chiếc thuyền nhỏ bé còn cách tám ngàn quang chảo kia một khoảng khá xa thì đột nhiên ló sáng. Một tia sáng nhỏ cỡ thân người tỏa ra một làn ánh sáng chói lòa, cơ hồ hút hết quang hoa của mặt trời từ trên thân thuyền bắn vọt vào quang tráo khổng lồ kia.

Uỳnh!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Mặt đất phía dưới rung lên bần bật như sàn nhảy nhạc rock. Từng làn cuồng phong hung hãn từ phía quang chảo ào ào tỏa ra xung quanh, nhanh, mạnh và có sức tàn phá mạnh mẽ hơn bất kỳ một cơn cuồng phong nào, thổi tung tất cả cây cối, đá tảng, mây gió... xâu sỏ nằm trên con đường mà nó đi qua. Trong chớp lát, cả một vùng núi non rộng lớn biến thành một đồng rác khổng lồ, ngồn ngộn những thân

cây, cành lá, đá tảng... vỡ vụn, nằm tung tóe khắp nơi. Cảnh tượng thật có phần giống với bức tranh ngày tận thế, mà mấy tôn giáo thường rêu rao để lừa tiền đám tín đồ mê muội.

“Bá tước đại nhân. Ngài xem thánh khí chiến hạm Đại Dương mới này liệu có thể trở thành vũ khí công kiên chủ lực cho quân đội không?”

Trong một căn lầu quan sát được bảo vệ chặt chẽ, một người đàn ông cao to, mắt xanh, tóc vàng cười nói với Thành Đạt, đang im lặng quan sát chăm chú cảnh tượng chiếc phi thuyền chiến đấu ngoài kia làm oai làm phúc. Người đàn ông này tên là Lũng Cú, một đại sư luyện khí và chế tạo vũ khí chiến tranh nổi danh trong vùng Thuận Lưu, được Thành Đạt dùng đại lễ để mời về đứng đầu phân xưởng sản xuất chiến tranh thánh khí của gã. Chiếc chiến hạm Đại Dương kia chính là sản phẩm đầu tay của phân xưởng này.

Chiến hạm Đại Dương: trọng tải tiêu chuẩn 15.000 tấn, chiều dài 120 m, thủy thủ đoàn tiêu chuẩn 90 người. Chiến hạm được thiết kế, chế tạo với hình dáng bên ngoài và vật liệu độc đáo, có thể vô hiệu hóa khả năng quan sát từ xa bằng thần thức của các tu giả trình sát của đối phương, gia tăng khả năng ẩn nấp và nguy trang của tàu. Chiến hạm được trang bị nhiều hệ thống trận pháp, cấm chế phòng ngự mạnh mẽ, có thể chịu được những đòn tấn công dồn dập gấp nhiều lần so với bất kỳ tu giả Kết Đan kỳ nào, cũng như có thể vượt qua những địa hình, khí hậu khắc nghiệt nhất một cách dễ dàng. Hệ thống pháp bảo chiến đấu hùng mạnh bao gồm cả những pháp bảo dùng trong cận chiến, những pháp bảo dùng để đánh xa, những pháp bảo dùng khi hỗn chiến với những đơn vị đông đảo của kẻ địch, những pháp bảo dùng khi đơn chiến với tu giả Kết Đan kỳ cao thủ, những pháp bảo dùng để công kiên, tấn công những căn cứ được bảo vệ vững chắc bằng những trận pháp cấm chế hùng mạnh. Nhưng thứ khiến cho Thành Đạt kinh ngạc và hứng thú thực sự là hệ thống các trận pháp, cấm chế, pháp bảo chuyên dùng có khả năng cảnh giới vô cùng tinh tế, cho phép phát hiện kẻ địch từ rất xa, với độ chính xác gấp nhiều lần so với khả năng quan sát bằng thần thức của các tu giả trình sát thông thường, hệ thống cảm ứng nhạy bén có thể phát hiện những tu giả thích khách tài năng nhất, hệ thống thông tin liên lạc được bảo mật khá tốt... Đây thực sự là một vũ khí chiến tranh đáng sợ, hoàn toàn có thể làm thay đổi cục diện chiến trường.

“Thú vị đấy!” Thành Đạt gật gù hài lòng “Có thể chế tạo hàng loạt không?”

Lũng Cú liền lộ thần tình khó chịu mà thưa “Chỉ cần bá tước có thể cung cấp đủ vật liệu và nhân công thì việc này đâu có gì là khó!”

Thành Đạt đưa mắt nhìn viên sĩ quan hậu cần đi bên cạnh. Tên sĩ quan này vội vàng báo cáo

“Bẩm bá tước! Tài liệu chế tạo ra chiến thuyền này đều là những tài liệu cao cấp, không chỉ giá trị vô cùng to lớn mà còn vô cùng khó kiếm. Chúng thuộc hạ khó có thể sưu tầm được một lượng vật tư lớn đến như vậy.”

Thành Đạt gật đầu chấp nhận. Trên thế gian này không có gì là cho không. Một chiến hạm uy lực hùng mạnh đến như vậy thì đương nhiên đòi hỏi về tài liệu, nhân công cũng không thể giống như những pháp bảo bình thường bày bán ngoài chợ được.

“Ừm! Nếu không thể sản xuất đại trà thì liệu có thể mua từ các thế lực nước ngoài không?” Thành Đạt cau mày hỏi

Lũng Cú nghe vậy thì sắc mặt càng khó coi nhưng vẫn phải nên tiếng

“Thứ lỗi cho ta nói thẳng. Chiến thuyền như thế này tuy nước ngoài cũng có bán nhưng giá đắt khôn tả. Hơn nữa, bọn họ luôn bán kèm theo những điều kiện khốn nạn khác, với địa vị chính trị và tiềm lực tài chính hiện tại của ngài bá tước khó có thể đã động được đến bọn họ.”

Thành Đạt khẽ biến sắc nhưng lập tức trở lại bình thường như trước. Gã cười nhẹ một cái để vấn hồi không khí rồi hững hờ nói

“Nếu đã vậy thì hãy tìm cách sản xuất ra những thánh khí chuyên trách hơn nữa thôi. Để ta xem nào! Ừm! Ví dụ như cũng loại chiến hạm tương tự thế này nếu dùng cho nhiệm vụ trinh sát thì không cần đến đến khả năng chở quân hay vũ khí quá mạnh mẽ làm gì, kích thước cũng phải làm nhỏ gọn lại hay chiến hạm dùng để chiến đấu trong hỗn chiến thì có thể loại bỏ những hệ thống trinh sát, thám báo, pháp bảo vũ khí dùng để đối phó với cao thủ cũng có thể loại bỏ, giáp cần tăng cường hơn... Những thứ không quá mức trọng yếu cũng có thể loại bỏ hay thay thế bằng những tài liệu chất lượng kém hơn. Ừm... Làm như vậy thì sức mạnh tổng thể của chiến hạm sẽ giảm xuống nhưng biết đâu các người lại có thể tìm ra được một hướng phát triển mới cho những vũ khí chiến tranh này.”

“Hướng phát triển mới?” Lũng Cú nghe Thành Đạt nói thì ban đầu khó chịu ra mặt nhưng nghe đến câu cuối cùng thì có chút giật mình.

Thành Đạt thấy vậy thì bật cười ha hả rồi cứ thế bỏ đi. Về mặt chế tạo thánh khí chiến tranh, lão già Lũng Cú này mới chính thức là chuyên gia. Thành Đạt không cần phải làm cái trò khoe mẽ múa mồm trước mặt lão ta. Tự lão sẽ biết lão ta phải làm gì tiếp theo.

Rời khỏi khu thử nghiệm chiến tranh thánh khí, Thành Đạt lập tức bị một đồng công việc sự vụ khác từ quản lý lãnh địa đến huấn luyện quân đội, quần lấy thân, không sao thoát ra được. Đến tận khuya, gã mới có chút thời gian rảnh rỗi để tiến hành tu luyện của bản thân. Cũng may, công lực của Thành Đạt đã đạt đến cảnh giới khá cao, dù vài ba năm không ngừng nghỉ thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến sức khỏe, chứ nếu không, gã đã bị khối lượng công việc khổng lồ này đè bẹp từ lâu rồi.

Thành Đạt ngồi trong phòng, chăm chú quan sát một khối tinh thạch to cỡ bàn tay trẻ con, trên bề mặt lấp lánh một tầng hoa văn lấp lánh giống như một bầu trời sao huyền ảo, mỹ lệ dị thường. Có quyền lực trong tay thực là tốt, không chỉ có thể làm bất kỳ việc gì mình muốn, mà còn có thể sai khiến đám thuộc hạ đi tìm kiếm sưu tầm những tài liệu tu luyện cần thiết, tiết kiệm rất nhiều thời gian và công sức. Không những thế, có không ít kẻ vì muốn lấy lòng gã mà tự nguyện dâng lên những bảo vật trân quý, vô giá, mà chính bản thân gã cũng không thể ngờ được. Viên tinh thạch này cũng là một trong số những bảo vật như vậy. Thạch Ti Tinh, tài liệu luyện khí cấp độ bảy, một loại tài liệu có thể luyện chế ra những pháp bảo cao cấp mà cả các Nguyên Anh kỳ tu giả cũng phải thèm khát, vô cùng hiếm gặp, bình thường có tiền cũng không thể mua được. Từ khối tinh thạch này, Thành Đạt hoàn toàn có thể luyện chế ra Vòng Lưu Linh, một pháp bảo hỗ trợ cực kỳ quan trọng đối với những người tu luyện phép biến thể thứ 11 của Oanh Thiên Pháo như gã.

“Bám bá tước đại nhân. Có Hà Giang đại sư cầu kiến!” Liền lúc Thành Đạt định tiến hành luyện chế Vòng Lưu Linh thì bên ngoài có tiếng báo cáo của mấy tên cảnh vệ.

“Cho vào!”

Hà Giang cũng là một kỳ tài vừa đầu về với Thành Đạt trong thời gian gần đây. Lão này tu vi cao vợi, pháp lực thông huyền, trí tuệ và kiến thức thâm sâu càng không cần phải nói đến, tuyệt đối là nhân vật đứng đầu trong đám thuộc hạ của Thành Đạt. Bình thường, Thành Đạt dù trong lòng coi lão như một cái gai độc nhưng ngoài mặt vẫn phải lo về kính trọng, khách khí... rắm thối không sao chịu được. Nay lão ta đang đêm tìm đến gặp gã, dù Thành Đạt chỉ hận không thể không bám lão ta thành thịt vụn rồi vứt co quạ ăn nhưng vẫn không thể không lập tức thu hồi Thạch Tì Tinh và mời lão ta vào gặp mặt.

“Đang đêm quấy rầy bá tước đại nhân tu luyện, lão phu xin có lời tạ tội.”

Chưa bước vào trong cửa, lão Hà Giang đã cất giọng vừa cười hề hề vừa giả dối làm Thành Đạt phải buồn nôn.

“Không dám. Không dám. Mời ngài ngồi.” Thành Đạt tươi cười giả tạo lịch sự mời lão ta.

“Đa tạ bá tước đại nhân!”

Hai người cùng nhau tìm ghế mà ngồi xuống rồi bắt đầu nói chuyện phiếm linh tinh, trao đổi một ít công pháp tu luyện tâm đắc và các kinh nghiệm đối nhân xử thế. Gần một giờ đồng hồ sau, lão Hà Giang cuối cùng cũng đi vào mục đích chuyến viếng thăm lúc nửa đêm này.

“Hắc hắc... Bá tước đại nhân, nghe nói ngài vừa được người ta dâng lên một khối Thạch Tì Tinh khá lớn phải không ạ?”

“Đúng là như vậy!” Thành Đạt vừa nói vừa lập tay đưa khối tinh thạch quý giá ra cho lão nhìn. Khối tinh thạch tuy đối với gã vô cùng hữu dụng nhưng cũng không phải thứ phải giấu kỹ trong góc nhà. Thậm chí nếu lão Hà Giang hay bất kỳ ai có thể đưa ra một cái giá hợp lý, gã cũng không chút đắn đo mà trao đổi liền tay với bọn họ.

“Quả là một món bảo vật vô giá.” Lão Hà Giang tấm tắc khen ngợi một hồi rồi nhìn Thành Đạt với ánh mắt đầy ý nghĩa mà tiếp “Xin hỏi bá tước đại nhân định sử dụng món bảo vật này vào việc gì?”

“Cũng chẳng có gì?” Thành Đạt nhún vai “Ta chỉ định chế luyện một chiếc pháp bảo hỗ trợ mà thôi!”

“Pháp bảo hỗ trợ? Thứ cho lão già tôi tò mò chuyện của người khác, phải chăng ngài muốn luyện chế Vòng Lưu Linh?”

“Chính vậy!” Thành Đạt thản nhiên xác nhận.

“A a a...” Lão Hà Giang nghe vậy thì kêu lên mấy tiếng rất kịch rồi mới nói “Có lẽ bá tước đại nhân tu luyện biến thể thứ 11 của Oanh Thiên Pháo nên rất gấp có món pháp bảo hỗ trợ đặc biệt này. Nhưng không hiểu ngài có biết đến một thứ pháp bảo khác còn trân quý hơn Vòng Lưu Linh Lục gấp vạn lần mà cũng chỉ cần một khối Thạch Tì Tinh này làm chủ tài liệu thôi là đủ không?”

Lão Hà Giang ngừng lời để xem phản ứng của Thành Đạt nhưng Thành Đạt chỉ cười dài bồi đón tiếp ánh mắt của lão, vừa ra dấu cho lão cứ tiếp tục nói tiếp. Lão Hà Giang khẽ thất vọng rồi lại tiếp tục

“Khó trách bá tước đại nhân không biết đến nó. Món pháp bảo mà thuộc hạ đang nói đến đây là thành quả nghiên cứu cả đời của thuộc hạ, chưa từng truyền cho ai thì làm sao có người có thể biết được chứ. Thuộc hạ đặt tên nó là Áo Thiên Thạch.”

“Áo Thiên Thạch?”

“Đúng như vậy! Chỉ cần bá tước đại nhân có thể đem một ít tài liệu phụ trợ trân quý dung hợp vào khối tinh thạch này, sau đó sử dụng phương pháp luyện chế đặc biệt mà tôi đã mất bao tâm huyết mới sáng tác được ra thì có thể khiến cho khối Thạch Tì Tinh này chuyển hóa thành Áo Thiên Thạch. Món pháp bảo này kỳ diệu ở chỗ khi cầm trên tay thì nhẹ tựa lông hồng mà khi tung ra đối địch thì lại nặng như núi đá, có sức mạnh kinh thiên, không gì có thể so sánh. Hơn nữa, nếu như đại nhân bỏ ra thời gian và công sức để trường kỳ bồi luyện nó thì nó còn có khả năng tiếp tục tiến giai lên thêm nữa. Khi đó, ngài lấy thực lực Ngưng Dịch kỳ vẫn có thể một chiêu đơn giản đánh chết cả một đại tu giả Kết Đan, không thậm chí cả Nguyên Anh kỳ cũng chưa chắc có thể toàn mạng trước đòn đánh tuyệt luân này.”

“Để luyện chế bảo vật này cần đến tài liệu gì? Phương pháp luyện chế ra sao?” Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, Thành Đạt lập tức nhớ đến quy tắc trao đổi mà gã đã đặt ra trước đây. Theo quy tắc này, mỗi khi đám thuộc hạ của gã có cống hiến gì đó (bảo vật, tài liệu quý, công pháp, pháp quyết...) nằm ngoài phạm vi trách nhiệm công việc mà Thành Đạt đã trao cho họ thì họ sẽ có quyền yêu cầu gã phải xuất ra một bảo vật gì đó mà bọn họ cần. Việc trao đổi này dựa trên nguyên tắc thuận mua, vừa bán, trao đổi tự nguyện giữa hai bên “Ngài muốn đổi những kiến thức này lấy thứ gì của tôi?”

Thấy Thành Đạt như vậy, lão Hà Giang liền hồ hồ nói luôn

“Bá tước đại nhân đã nói vậy thì tôi cũng không giấu diếm nữa. Chẳng là tôi nghe nói bá tước đại nhân có sở hữu một gốc Kim Cương Mộc, linh thảo cấp sáu, đã trưởng thành. Tôi hi vọng có thể dùng tâm huyết cả đời của mình có thể khiến ngài vui lòng ban cho tôi gốc linh thảo vô giá này.”

Linh thảo trên thế giới tu giả được chia làm rất nhiều cấp độ khác nhau, tùy vào chất lượng và giá trị sử dụng của chúng. Trong đó, những linh thảo cấp năm trở xuống là những loại linh thảo có thể reo trồng và trưởng thành trong một vài năm tại những khu linh điền có cấp độ tương ứng và được chăm sóc đầy đủ. Nhưng các linh thảo từ cấp độ sáu trở lên thì hoàn toàn khác. Những linh thảo này chỉ có thể sinh sôi nảy nở khi thỏa mãn được một điều kiện

cực kỳ hà khắc nào đó. Ví dụ như gốc Kim Cương Hoa chỉ có thể sinh trưởng trên một khối tinh thạch cấp bốn là Tử Kim Thạch được đặt trong một ao chứa Tuyết Linh Dịch, một loại linh dịch cấp ba, tại một nơi có tồn tại một hỏa chủng thiên nhiên thuộc về hàn hỏa. Loại linh thảo này trong quá trình phát triển không ngừng hấp thu tinh túy của Tử Kim Thạch, Tuyết Linh Dịch và hàn hỏa kia trong khoảng thời gian không dưới một ngàn năm mới có thể thành thực! Một khi đã thành thực, Kim Cương Hoa sẽ là nguyên liệu chủ chốt của rất nhiều các loại linh đan diệu dược trân quý, có thể giúp tu giả Kết Đan kỳ tăng tiến tu vi và đột phá bình cảnh. Giá trị của một gốc Kim Cương Hoa này to lớn đến mức độ nào không cần phải nói cũng rõ. Gốc linh thảo này hoàn toàn có thể lọt vào top mười bảo vật trân quý nhất hiện nay của Thành Đạt. Lão Hà Giang vừa mở miệng đã chỉ đích danh nó thì thực tình lòng tham có thể so sánh với lũ người Tàu rồi.

“Ai da!” Thành Đạt kêu lên một tiếng đầy tiếc nuối một cách rất kịch “Thực đáng tiếc! Gốc linh thảo này cùng với một số bảo vật quý hiếm khác đã được bốn nhân xếp vào danh sách các phần thưởng, được dùng để ban thưởng cho những người có công trong chiến đấu mất rồi! Không hiểu ngài có thể đưa ra một đề nghị khác được không?”

“Ngài bá tước cho rằng công lao cống hiến phương pháp luyện chế pháp bảo này của thuộc hạ chưa đủ để trao đổi ư?” Lão Hà Giang kêu lên một tiếng ‘đau lòng’, với vẻ mặt thất vọng tràn trề

“Không phải như vậy!” Thành Đạt nhún vai đáp “Chẳng qua hiện giờ đang là thời chiến. Chiến tranh quy mô lớn có thể nổ ra bất kỳ lúc nào. Một ông chủ nếu muốn thuộc hạ liều mạng thì đương nhiên phải có những phần thưởng đủ hấp dẫn bọn họ. Kim Cương Hoa là một trong số rất ít những bảo vật trong kho của ta có thể khiến cho các tu giả Kết Đan kỳ động lòng và sẵn sàng liều mạng để có được đến tay. Nếu như ta tùy tiện mang nó đi trao đổi lấy bất kỳ thứ gì khác thì đến khi chiến tranh nổ ra, ta lấy gì để khao quân đây. Vì thế, cho dù biết rõ giá trị của phương thức luyện chế tâm huyết của ngài tuyệt đối vượt xa giá trị của gốc linh thảo này nhưng ta vẫn không thể chấp nhận cuộc trao đổi này được. Mong ngài hiểu cho.”

Kim Cương Hoa quý giá vô cùng. Lão Hà Giang vừa mở miệng đã đòi ngay bảo vật này chẳng qua cũng chỉ là trò chơi thách giá của lũ con buôn mà thôi. Vì vậy, khi Thành Đạt dùng lời lẽ khéo léo để từ chối yêu cầu này thì lão ta cũng không cưỡng cầu thêm nữa mà tiến hành trò nặc cả, cò kè bớt một thêm hai hòng đạt được lợi ích cao nhất. Thành Đạt nhận ra bản sắc gian thương của lão già này liền chẳng thêm khách sáo, giở thủ đoạn du côn, thẳng tay trấn lột lão ta không thương tiếc. Cuối cùng, Thành Đạt đem một gốc linh thảo cấp bốn để đổi lấy phương pháp luyện chế Ảo Thiên Thạch. Thật là một cuộc làm ăn thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Quyền lực hiện tại của Thành Đạt quá đủ để gã có thể làm bất kỳ việc gì mà gã thích nên gã chẳng hứng thú với việc mở rộng lãnh địa ra thêm nữa mà bắt đầu chuyên tâm vào trò chơi mới: củng cố, quản lý, xây dựng và phát triển lãnh địa và hưởng thụ vị ngọt của một cuộc sống đầy quyền lực mà trước đây có nằm mơ gã cũng không thể ngờ tới được. Nhưng Tình Thiên Quốc không vì vậy mà yên tĩnh hơn chút nào. Không mợ thì chợ vẫn đông! Không có Thành Đạt hùng hãn, hiểu chiến thì các thế lực khác cũng dư sức khiến quốc gia này thành một bãi chiến trường không lồ, đầy chết chóc. Đầu tiên và khốc liệt nhất là cuộc đấu đá tranh giành quyền lực giữa Tô Trung Từ với các thế lực khác tại kinh thành.

Khi Tô Trung Từ dẫn quân vào kinh thành lực lượng trung thành với Hoàng tộc họ Lý tuy đã mất hết sức mạnh quân sự nhưng quyền lực chính trị, kinh tế, xã hội vẫn còn rất mạnh. Tô Trung Từ và các thế lực khác một mặt không muốn bị chụp cái mũ thiên hạ ác tặc ức hiếp thiên tử một mặt tự kiềm hãm lẫn nhau nên không bên nào dám ra tay trước nhất. Nhưng sau khi Thành Đạt đại náo Hoàng thành, tàn sát rất nhiều quan lại cao cấp, quyền cao chức trọng thì tình thế này lập tức tan vỡ. Quyền lực chính trị và xã hội của hoàng tộc trong một đêm tuột dốc thê thảm, không còn đủ sức đe dọa đến đám quân phiệt nữa. Lũ cáo già nham hiểm đó lập tức hành động.

Mở màn cho cuộc chiến đẫm máu chốn triều đình này là màn tranh giành quyền lực giữa nguyên lão tam triều, thái phó Đỗ Kính Tu và phe cánh của Tô Trung Từ. Cả hai phe đều đổ lỗi cho đối phương là nguyên nhân chính khiến cho Thành Đạt làm loạn hoàng thành, gây ra cái chết cho các vị đại thần quyền quý. Hai bên đồng thời triển các thủ đoạn, mưu kế hòng đẩy đối phương xuống mồ. Đáng tiếc đây lại là một cuộc đấu không cân sức. Đỗ Kính Tu tuy có địa vị và quyền hành khá cao trong triều đình nhưng bản thân chỉ là một tên hủ nho viết văn làm thơ, tranh quyền đoạt lợi, ăn của đút, nói xách nói mé, chửi khéo người khác... thì không ai sánh bằng, nhưng nếu nói về những thứ như chính trị, quân sự thì lại hoàn toàn mù tịt. Do đó, chưa đầy mười ngày sau khi Thành Đạt làm loạn, Đỗ Kính Tu đã bị Tô Trung Từ tiêu diệt, phe cánh bị nhổ bỏ, bản thân bị đâm chết ngay trước cửa khuyết.

Sau khi diệt được phe Đỗ Kính Tu, Tô Trung Từ nhanh chóng bành trướng thế lực khắp kinh thành. Chẳng bao lâu sau, lần lượt các thế lực của Đỗ Thế Quy, Phí Liệt, Đỗ Quảng... và cả các vây cánh của hoàng tử Lý Sâm ở kinh thành lần lượt bị Từ nhổ sạch. Từ còn khôn khéo dùng chức tước, bổng lộc, thiên tài địa bảo mua chuộc các thủ lĩnh hùng mạnh, các tướng lĩnh lâm binh quyền bên ngoài như Lê Khánh (con trai Lê Đại, chương quân nhà họ Lê ở Hải Ấp), Thành Đạt (phong làm Thuận Lưu Bá, ban cho nhiều bảo vật quý hiếm, gái đẹp...)... Thấy thế lực to lớn, tiềm lực quân sự, kinh tế, chính trị của Từ quá mạnh, không một thế lực nào có sánh nữa, các thế lực còn lại lần lượt rút chạy khỏi kinh thành, trở về địa phương, lập lãnh địa, cát cứ xưng vương. Bọn họ tuy không phục Từ nhưng cũng không dám công khai chống đối lão ta nữa. Địa vị bá chủ thiên hạ của Từ được xác định.

Không còn ai đối nghịch, mà Tô Trung Từ là một kẻ có thực tài lãnh đạo và biết thu phục nhân tâm nên chẳng bao lâu sau, nhân tâm trong khắp vùng kinh thành đã quy về với Từ. Thế lực của Từ hiện tại đã vượt quá xa so với hoàng tộc họ Lý. Thế như vậy, lực như vậy, quyền như vậy, Tô Trung Từ bắt đầu kiêu ngạo, khinh thường thiên hạ và có những ý tưởng rõ đại.

Một hôm, Tô Trung Từ bàn riêng với con rể cũng là quân sư của lão là Ma La

“Ta muốn phế bỏ Cao Tông để lập Thái Vương lên ngôi có được không?”

Ma La biết tính cách của Trung Từ, một khi đã quyết việc gì thì không dễ gì thay đổi, thêm vào chính bản thân gã cũng đã nảy sinh lòng kiêu ngạo, háo danh nên lập tức bàn vào

“Hiện tại triều đình đại loạn, thiên hạ vô chủ, Cao Tông chỉ biết ngày đêm tu luyện cho riêng mình, bỏ mặc triều chính, tuyệt không phải là một vị minh quân đáng để Người thờ phụng. Hơn nữa, lão ta tư chất tu luyện không tệ, vật tư, đàn dược hỗ trợ thì cuộn cuộn không dứt. Nếu như cứ để như vậy, lão ta có khả năng đột phá lên Nguyên Anh kỳ đại tu giả thì chúng ta nguy mất. Người lên làm ngay kéo nguy hại về sau. Theo con thấy, ngày mai người mượn cơ mở tiệc trong vườn Thê Húc, mời bá quan đến dự, nhân lúc đó mà nói ra việc phế lập. Nếu ai có ý chống đối, lập tức sai võ sĩ chém đầu tại chỗ. Lấy quyền uy tối thượng mà trấn nhiếp thế gian.”

Tô Trung Từ nghe kể ấy thì mừng lắm lập tức cho tiến hành ngay. Hôm sau, Từ sai người mở tiệc ở vườn Thê Húc, một mặt sai đào phủ tiềm phục gần đó, một mặt cho mời tất cả các quan đại thần đến dự tiệc. Khi ấy quyền lực của Từ lớn lắm, đám quan đại thần ‘vô dụng’, bạc nhược hoặc khiếp sợ lão ta như mèo sợ chuột hoặc muốn xu nịnh, lấy lòng Từ, hi vọng được leo lên cao hơn nữa, nên nườm nượp đến dự tiệc.

Tiệc rượu ban đầu khá tầm thường, chỉ có mấy ả ca vũ chân dài, ngực nở nhảy múa lãng quăng mua vui cho mấy lão già mắt mờ, chân yếu nhưng khi đã được vài tuần rượu, Từ mới hạ lệnh dừng uống rồi cao giọng nói

“Hôm nay, ta mời các vị đến đây là do có việc muốn nhờ.”

Bách quan vội cầm như hén, giương cặp mắt mù dờ và đôi tai nghe ngãng lên lắng nghe. Từ nói tiếp

“Thiên tử là vua một nước, phải chuyên tâm vì nước vì dân mà không màng đến bản thân và tình cảm cá nhân, họ tộc. Nếu như hoàng đế không thể hết lòng vì dân chúng, đặt thiên hạ lên hàng đầu thì chỉ là đại họa cho trăm họ mà thôi. Cao Tông là một tu giả khổ tu rất tốt, là một võ sĩ đại tài, nhưng lại là một vị hoàng đế ngu muội, chỉ biết vun vén cho riêng mình và họ tộc, bỏ bê triều chính, khiến cho thiên hạ đại loạn, quần hùng cát cứ. Một kẻ như vậy mà tiếp tục ngồi ở ngôi cao là trái với ý trời. Nay ta muốn phế bỏ Cao Tông, lập thái tử lên ngôi đại thống. Chẳng hay ý các quan đại thần như thế nào?”

Tất cả các quan đại thần đều im re, không dám đánh rắm lấy một cái. Từ thấy vậy thì đắc ý lắm. Ngay lập tức tiến hành các bước thủ tục để phế chúât Cao Tông, đưa Lý Sấm lên ngôi. Không dừng lại ở đó, Từ còn âm thầm ra lệnh cho thuộc hạ, ngay trong đêm đó, buộc Cao Tông phải tự sát. Cái chết của Cao Tông khiến cho đám hoàng thân quốc thích họ Lý bàng hoàng và hoảng loạn. Bọn họ đã hiểu được cái nhân mác hoàng tộc giờ không thể bảo vệ được cái mạng của bọn họ nữa, chứ đừng nói đến việc đem lại vinh hoa phú quý, địa vị, danh vọng tối thượng như trước đây. Trước tình thế đó, không ít kẻ muốn đổi chủ, quay sang bám chân Từ. Trong số đó có cả con gái của Cao Tông là công chúa Thiên Cưng.

Công chúa Thiên Cưng là một trong những người con gái của hoàng đế Cao Tông, trời sinh nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, lại khéo ăn nói, giỏi các ngón nghề chiều chuộng... khiến cho người người cùng mê đắm. Trước khi Lê Đại và Tô Trung Từ khởi binh ở Hải Ấp, công chúa đã lừng danh khắp trong đám quyền cao chức trọng là ‘dâm phụ số một của Tĩnh Thiên Quốc’, không ít vị đại thần, đại tướng, cao thủ đã phải gờ ngón tay cái lên ‘cam bái hạ phong’ với nàng công chúa này. Sau khi Từ vào kinh, vốn cũng đã được thử qua công phu ‘song tu đại pháp’ trừ danh của giai nhân, khiến cho ngày đêm tơ tưởng, bứt dứt không yên. Nhưng vì lúc đó, bản thân lão đang bị cuốn vào vòng tranh chấp quyền bính vô cùng hung hiểm nên lão không dám buông thả quá mức. Nay khi quyền lực đã hoàn toàn nằm trong tay, Từ lập tức không kiêng dè gì nữa, lập tức viện cớ mở tiệc, mời công chúa đến dự rồi giờ trò ong bướm với nhau. Công chúa Thiên Cưng bản tính vốn dâm đãng, lại tu luyện công pháp song tu của ma đạo, luôn thèm khát nam giới điên cuồng, mà hiện tại nàng ta cũng muốn bám chân Từ để leo lên cao hơn nữa nên vô cùng ‘hợp tác’, không những vậy, để có thể dùng dãi yếm của mình buộc chặt Từ, Thiên Cưng còn dốc hết tâm sức, giờ hết tất cả các thủ đoạn của mình, khiến cho Từ liên tục ‘bay cao’, tận hưởng cảm giác sung sướng điên loạn của thú vật. Tô Trung Từ từ đó càng thêm mê một công chúa, bắt chặt điều tiếng thế gian mà giữ dật công chúa trong phòng, ngày ngày đắm chìm trong tiếng nhạc, đêm đêm điên đảo trong biển dâm, tiếng dục. Hoang lạc không sao tả xiết.

Thấy tình cảnh đó, chồng của công chúa Thiên Cưng là quan nội hầu Vương Thượng mới mặt bàn với Nguyễn Tự, một viên đại tướng dưới trướng Từ rằng

“Tô Trung Từ đúng là một tên rác rưởi, có cái lỗ tròn của một con đàn bà lang chạ mà say mê đến mức quên hết trời đất như vậy thì làm được gì! Hiện nay thiên hạ đại loạn, quần hùng cát cứ khắp nơi như rắn rết, các nước láng giềng cũng hăm he xâm lược nước ta như sài lang. Tô Trung Từ dù quyền to thế mạnh nhưng kém cỏi như vậy thì sao có thể lâu dài được. Tôi thấy ông là người hùng tài đại lược, có tài kinh thế, tư chất tu luyện cũng tuyệt hảo, trong vòng vài trăm năm tới có rất nhiều khả năng đột phá lên Nguyên Anh kỳ, trường thọ ngàn năm. Sao có thể để bản thân bị cuốn vào chiếc thuyền sắp chìm đó.”

Nguyễn Tự thấy Vương Thượng nói phải liền hỏi Thượng

“Tôi cũng biết Từ không phải là người có thể làm được đại nghiệp, vốn muốn bỏ đi đã lâu nhưng không biết đường hay nẻo chánh mà đi. Đại nhân học rộng tài cao liệu có thể chỉ cho tôi đường sáng hay không?”

Thượng nghe vậy thì cả mừng liền rì rầm vào tai Tự mấy câu. Tự càng nghe càng thấy đúng nên gật đầu liên tục như gà mổ thóc. Bàn xong việc, hai bên chia tay nhau, cùng đi chuẩn bị làm việc.

Ít lâu sau, thiên hạ có biến, Tô Trung Từ không thể không tách khỏi công chúa Thiên Cưng để tập trung giải quyết quốc sự, nên công chúa cũng được trở về nhà. Từ đương nhiên cũng không hà tiện, tặng cho công chúa rất nhiều tài bảo trân quý, nhiều đến mức những túi không gian chứa đồ cũng không chứa hết được mà phải dùng thuyền bay chuyên dụng mà vận chuyển, đoàn người dù chỉ đi một đoạn ngắn trong hoàng thành nhưng cũng phô trương

đến mức khiến cho cả thiên hạ kinh thần, người người ghen tỵ.

Công chúa về nhà chưa kịp uống nước trà giải khát thì đã bị chồng là Vương Thượng tìm đến gặp. Do việc công chúa đi lại ‘mây gió’ khắp nơi đã trở thành việc thường, chưa bao giờ Thượng đã động đến nên thấy lần này chồng có vẻ khác thường thì công chúa cũng lấy làm lạ mà hỏi

“Ông hôm nay có chuyện khó ở trong người hay sao mà hành động lạ gì vậy?”

Thượng không trả lời ngay mà lệnh cho đám tả hữu lui ra rồi rằng

“Tô Trung Từ quyền hành to quá. Tội e chẳng bao lâu nữa gã sẽ lật đổ hoàng tộc để lên ngôi mất.”

“Thế thì sao nào?” Công chúa Thiên Cực nhướn mày hỏi lại

“Bà đừng tưởng gã yêu chiều bà mà không sợ gì cả.” Thượng cười lạnh “Đừng quên một phần khiến cho bà hấp dẫn với những tên ‘tinh trùng sắc lên não’ đó là do bà có thân phận công chúa, mang trong mình dòng máu hoàng tộc cao quý. Nếu mai này, hoàng tộc bị lật đổ, thân phận cao quý của bà mất đi... Hắc hắc hắc... Bà nghĩ Tô Trung Từ không tìm được mấy em chân dài, non trẻ, tinh thông thuật song tu để hưởng lạc sao?”

Công chúa Thiên Cực nghe nói vậy thì giật mình vội hỏi

“Nếu thế thì ông bảo tôi phải làm sao cho tốt?”

“Chỉ cần hoàng tộc vẫn là họ Lý, bà vẫn là công chúa thì địa vị của bà vẫn là không thể lay chuyển được.” Thượng thần nhiên nói

“Nhưng phải làm sao để được vậy?”

“Không có gì! Bà chỉ cần làm như thế này là được.” Thượng liền ghé sát tai vợ mà thì thầm to nhỏ. Công chúa nghe xong, lúc đầu thì tỏ vẻ kinh sợ nhưng sau đó cũng gật đầu đồng tình.

Chẳng bao lâu sau, Tô Trung Từ giải quyết xong việc quốc sự, lại chìm vào tửu sắc. Công chúa Thiên Cực thấy Từ không ngó ngàng gì đến mình thì càng lo sợ, vội vàng gửi cho Từ một bức thư tình tứ mặn nồng kèm theo một lọn tóc đen huyền dài mượt. Từ nhìn thấy lọn tóc đó, đọc lá thư đó, nhớ đến thân thể mượt mà nóng bỏng cùng những thủ đoạn tuyệt giai của công chúa mà lòng dục bốc lên bùng bùng, không kiềm nén được. Ngay đêm đó, Từ đem theo một đội cận vệ nhỏ, lên sang Gia Lâm, tư thông cùng công chúa.

Vương Thượng thấy Từ đến thì giả đồ có việc, bỏ đi ra ngoài, nhưng thực chất là tìm đến gặp Nguyễn Tự để cùng khởi sự. Hai người âm thầm kéo quân, lên vào trong phủ Thượng, tiếp cận bữa tiệc. Trong khi đó, công chúa Thiên Cực một mặt giờ mọi ngón nghề dỗ dành, chuốc rượu Từ, một mặt lại sắp xếp đám chị em ‘đồng nghiệp’ quần lấy đám tướng lĩnh cận vệ của Từ, khiến cho tâm hồn cả bọn bay thẳng lên chín tầng mây.

Đúng lúc đám ‘dâm côn, đi đóa’ đó đang làm những việc thú vật với nhau ngay trên bàn tiệc thì pháo hiệu nổ rộ trời đêm, quân lính của Thượng và Tự ầm ầm kéo vào như nước lũ. Đám người của Từ lúc này vẫn còn đang nhấp nhò trên làn sóng của dục vọng, toàn thân không có lấy một mảnh vải mỏng chứ đừng nói đến pháp bảo, pháp khí, túi không gian chứa đồ, linh trùng, linh thú hay bất kỳ cái gì tương tự. Nhiều thằng thậm chí còn chưa kịp ‘rút ra’ thì đã bị quân của Thượng và Tự chém nát thành thịt vụn. Chỉ có một vài lão quái cao thủ Kết Đan kỳ là có chút đạo hạnh để chống đỡ đôi chút nhưng khi phát hiện ra khắp nơi đã tràn đầy quân địch, cấm chế, trận pháp... thì cũng chỉ còn cách ‘kiếm lời’ đôi chút rồi hồn hê, hồn hê, hồn quy địa phủ. Bản thân Từ là nhân vật trọng yếu, lại có công phu cao ngất lên được đích thân công chúa Thiên Cực dùng ‘ngọc lộ’ để đưa tiễn. Từ thường ngày đắm chìm trong tửu sắc, cứ ngỡ bản thân là đại cao thủ nơi giường chiếu, nhưng lúc này khi bắt lực chứng kiến công lực tu luyện mấy trăm năm của bản thân theo tình dương ào ào thoát ra, ‘vỗ béo’ cho công chúa Thiên Cực thì lão mới hiểu thế nào là thiên ngoại hữu thiên.

Chết dưới đóa mầu đơn, làm quỷ cũng phong lưu. Không hiểu thằng dâm tặc nào nghĩ ra câu này đầu tiên nhưng chắc chắn là thằng ngu độ chưa bao giờ thực sự phải đối mặt với trò ‘hấp tinh’ của các giai nhân tuyệt sắc nên mới có thể nói được một câu hay đến như vậy. Nếu không, chắc chắn chẳng ai có thể tuyên bố làm quỷ phong lưu khi thân thể họ trở thành quắt queo như xác ướp giống như Tô Trung Từ hiện tại. Một cái chết thật thể thảm và ngu ngốc.

Sau khi Tô Trung Từ chết, tình hình kinh thành rơi vào hỗn loạn. Các thế lực đấu đá với nhau ác liệt để giành quyền kiểm soát kinh đô. Cuối cùng, hoàng đế Huệ Tông, Lý Sảm, thành công nắm được quyền bính. Nhưng lúc này, thực lực của hoàng tộc đã suy yếu lắm rồi, thậm chí không còn đủ sức để lọt vào tốp các thế lực hàng đầu trong Tinh Thiên Quốc nữa. Đến cả những tay hủ nho ngu muội nhất cũng đã hoàn toàn mất hi vọng về cái triều đình này. Họ đều đã thấu hiểu chân lý, phế lập là chuyện thường tình và im lặng chờ đợi một triều đại mới sẽ xuất thế trong thời gian tới.

Một tòa núi cao, một vách nham thạch, một cây cỏ thụ xanh mát, một bãi cỏ xanh mượt, một dòng suối trong vắt reo vui, một thác nước nhỏ tung bọt trắng, một giai nhân tuyệt sắc mơ màng thả hồn vào làn nước bạc, say mê hưởng thụ những cảm giác tuyệt diệu mà làn nước mang lại khi xối trên tấm thân ngọc ngà của nàng. Đôi bàn tay nhỏ nhắn, thon dài, nuột nà của nàng nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc huyền vắt lên trước bộ ngực căng tròn, quyến rũ, hút hồn người. Thiếu nữ nhẹ nhàng kỳ cọ thân thể, vừa khe khẽ hát một bài đồng dao khác vui tai, vừa nâng cao chiếc cổ thanh tú, đưa gương mặt tròn trịa, bầu bĩnh lên trời, hứng lấy từng tia nước mát lạnh.

Trên bãi cỏ mượt cạnh thác nước nơi người con gái kia đang đùa giỡn, một gã đàn ông béo mập lười biếng nằm ườn ra một đồng như một con hổ mập. Gã vừa thỉnh thoảng đưa mắt nhìn người mỹ nữ kia vừa nhắp môi thưởng thức một chén rượu quý. Từ trong chén rượu, một làn hương thơm nhẹ nhàng bay ra, trong chớp mắt lại chuyển mùi một lần, mỗi lần đều vô cùng tuyệt diệu, khiến người thưởng thức cảm thấy dễ chịu vạn phần. Khi chén rượu vào miệng, lúc đầu thì lạnh buốt răng, tê lưỡi như thể nuốt vào một miếng nước đá, nhưng rất nhanh, cảm giác này biến mất thay vào đó là một thứ cảm giác rất kỳ lạ, không thể miêu tả bằng lời, quét bay mọi mệt mỏi, khiến cơ thể sáng khoái phi thường lan ra khắp châu thân. Người đàn ông này chẳng phải ai khác mà chính là Thành Đạt. Thỉnh thoảng, khi cảm thấy quá mệt mỏi và bức dọc với thiên hạ, gã thường nghỉ ngơi bằng cách tìm đến với ‘thiên nhiên’

như thế này. Một cách nghỉ ngơi đơn giản rất có lợi cho... cơ thể.

“Bảo cáo bá tước đại nhân! Có sứ giả của Hải Ấp Hầu xin gặp.”

Một âm thanh nhỏ nhẹ ngọt ngào truyền đến bên tai Thành Đạt. Đây là âm thanh của một nữ vệ sĩ của gã, thông báo cho gã biết sứ giả của Lê Khánh, con trai Lê Đại, người trước đây không lâu vừa được Huệ Tông tấn phong lên làm Hải Ấp Hầu. Thành Đạt dù chưa gặp tên sứ giả này thì cũng biết được tên sứ giả này đến đây để làm gì. Chính là Lê Khánh muốn bắt tay cùng gã để đối phó với các thế lực khác trong thiên hạ. Đây là một việc mà Lê Khánh bắt buộc phải làm nếu muốn kiểm soát trong đồng nước đục Tỉnh Thiên Quốc này, bằng không gã tuyệt đối không thể làm bất kỳ việc gì khi có một con hổ dữ như Thành Đạt đang dinh dập ngay bên cạnh, người khác thế nào thì không biết chứ với Thành Đạt, chỉ cần sơ hở một chút là chết với gã liền. Lê Khánh biết vậy nên không thể không năm lần bảy lượt sai sứ sang kết hòa hiếu với Thành Đạt. Đáng tiếc, bất kể Lê Khánh đưa ra điều kiện hợp tác tuyệt diệu đến thế nào thì Thành Đạt vẫn cương quyết lắc đầu từ chối.

Không phải Thành Đạt không muốn kết tình hòa hiếu với Lê Khánh hay có dã tâm gì đó với gia tộc họ Lê ở Hải Ấp! Thành Đạt từ chối kết liên minh với Lê Khánh chủ yếu là vì lý do chính trị. Nên biết trong lực lượng của Thành Đạt, có rất nhiều người vốn là thuộc hạ của nhà họ Lê, mà chính bản thân Thành Đạt cũng vậy. Nếu bây giờ Thành Đạt kết hòa hiếu với Lê Khánh thì bất kể là về tình về lý đều phải cúi đầu trước tên này. Không những vậy, một khi hai bên đã trở thành bằng hữu với nhau hay thậm chí trở thành người một nhà thì việc Lê Khánh lợi dụng những mối quan hệ trước đây để can thiệp, phân rẽ, chia rẽ nội bộ của Thành Đạt là điều Thành Đạt khó có thể đối phó được. Thành Đạt sao có thể chấp nhận được một yêu cầu đầy hung hiểm như vậy cơ chứ.

Chuyện chính trị, xưa nay vốn chưa bao giờ đơn giản!

“Bảo Giao Phong tiếp gã ta đi!” Thành Đạt hững hờ nói

Giao Phong là người của Giao Thủy, tuy địa vị trong liên minh của Thuận Lưu khá lớn nhưng phát ngôn không có chút giá trị đại diện nào cho Thành Đạt hết. Giao việc đón tiếp sứ giả của Lê Khánh cho Giao Phong tiếp đón, Thành Đạt đã thể hiện rõ tâm ý của gã đối với lời đề nghị ngày càng ‘thiết tha’ của Lê Khánh.

Bị sự ‘xuất hiện’ của tên sứ giả phá đám, Thành Đạt mất hết cả hứng thú ‘ngắm cảnh’. Gã vẫy tay ra hiệu cho người thiếu nữ đang tắm ngoài kia lui xuống, lấy từ trong túi chứa đồ ra một viên linh đan, Linh Thiên Lãm, một linh đan cấp năm có tác dụng rất kỳ diệu đối với những tu giả Ngưng Dịch kỳ tính khí thất thường như Thành Đạt, một loại linh đan không chỉ giúp gã gia tăng pháp lực, thần thức, củng cố cơ thể, đột phá bình cảnh mà còn giúp gã thanh tâm tĩnh khí, tránh được bị tẩu hỏa nhập ma khi tu luyện, gia tăng khả năng kiểm chế bản thân. Thành Đạt uống viên linh đan đó rồi xếp bằng lại bắt đầu tu luyện pháp lực. Mấy năm nay, dù dành rất ít thời gian để tu luyện nhưng do có đại lượng linh đan, linh dược trân quý liên tục phục dụng nên tốc độ tăng tiến của gã không những không giảm mà còn tăng mạnh so với khi trước. Bây giờ đây, gã đã tiến đến rất gần đỉnh phong của tầng thứ bảy Ngưng Dịch kỳ. Chẳng bao lâu nữa, gã có thể tiến hành kết đan, đột phá lên Kết đan kỳ cảnh giới, trở thành một đại tu giả pháp lực cao siêu.

“Cấp báo! Ngài Giao Phong yêu cầu họp hội nghị tham mưu khẩn cấp!”

Thành Đạt nghe tin cấp báo, tín hiệu thông tin khẩn cấp mà đám sĩ quan tham mưu đặt ra: có ý nghĩa gã bằng mọi giá phải nghe thông báo này ngay lập tức, thì nhanh chóng thu công, chấm dứt tu luyện mà hỏi.

“Có chuyện gì?”

“Bẩm bá tước đại nhân, Nguyễn Ma La, Nguyễn Trinh,... đám bộ tướng cũ của tiền quân vào sát kinh thành. Huệ Tông ra lệnh cho các trấn chư hầu phải phát binh đánh bọn họ. Trung Nghĩa Môn đã kéo quân vào kinh sư.”

Thành Đạt nghe tin cấp báo thì khẽ cau mày suy nghĩ một chút thì hiểu ra vấn đề khẩn cấp ở đây. Trung Nghĩa Môn, chiếm cứ vùng Hồng Châu, chính là thế lực quân phiệt mạnh nhất Tỉnh Thiên Quốc. Bất kể là số lượng hay chất lượng, trang thiết bị quân đội, các cá nhân cao thủ, chiến tướng tài ba dưới trướng bọn họ đều vượt xa các thế lực khác trong Tỉnh Thiên Quốc. Xưa nay, bọn họ không phát triển ra ngoài thêm được nữa là do nhược điểm chí mạng chính trị, một môn phái xuất thân từ thổ phỉ bị thiên hạ khinh miệt, hợp lực ngăn chặn, của bọn họ kiểm chế. Ngày nay, nếu môn phái này liên kết với hoàng tộc họ Lý thì thực giống như hổ được chấp thêm cánh, các thế lực khác trong cả nước khó có thể yên ổn được với chúng.

“Giải trừ lệnh họp khẩn cấp. Bảo Giao Phong vào gặp ta.”

Thành Đạt ngẫm nghĩ một chút rồi hững hờ ra lệnh.

Thành Đạt rời khỏi nơi ‘nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng’ của mình đi về phòng làm việc. Vừa đi, gã vừa âm thầm kiểm tra lại quá trình tu luyện của bản thân và cảm thấy hài lòng khi linh đan Linh Thiên Lãm đã giúp gã đột phá thành công bình cảnh tu luyện, tiến vào tầng thứ tám của Ngưng Dịch kỳ cảnh giới. Như vậy, gã chỉ còn cách ngưng kết kim đan, đột phá bình cảnh tiến lên Kết Đan kỳ, một cảnh giới nữa thôi. Chỉ cần ngưng kết kim đan thành công, gã sẽ một lần nữa được đối mặt với thiên kiếp, được dùng chính thân thể máu huyết này của mình đối kháng với thứ hiện tượng siêu nhiên thần bí mà khủng khiếp đó. Nghĩ đến Thiên Kiếp, Thành Đạt liền liên tưởng đến phép Oanh Thiên Pháo mà gã đang tu luyện. Phép thuật hùng mạnh, không gì có thể ngăn trở, này, gã ngộ ra được khi chứng kiến tên Hoàng độ kiếp và hấp thu được một tia năng lượng vô cùng nhỏ bé của thiên kiếp. Chỉ một tia năng lượng nhỏ bé vô tình hấp thụ khi xem người khác độ kiếp thôi còn đem lại cho gã lợi ích to lớn đến như vậy, nếu như gã được dùng chính thân thể mình để đón nhận thiên kiếp, lại được ném mồi ‘ma tâm loạn trí’ mà thiên hạ tu giả ai ai cũng khiếp sợ thì gã còn thu được lợi ích lớn lao đến mức độ nào nữa! Lòng tham bốc lên bùng bùng, Thành Đạt khẽ liếm môi đầy thêm khát.

“Bảo cáo, bá tước đại nhân. Ngài Giao Phong đã đến theo lệnh triệu.” Bên ngoài phòng làm việc của Thành Đạt, tiếng tên vệ sĩ vọng vào thông báo.

“Cho vào.” Thành Đạt sửa sang lại dáng vẻ bề ngoài rồi hững hờ ra lệnh

“Kính chào bá tước đại nhân.” Lão Giao Phong mập mập tiến vào trong phòng, cúi chào Thành Đạt đầy lễ độ, nhưng đôi mắt đã lộ ra vẻ khó chịu và sốt ruột chưa từng có. Xem ra tên này bất mãn với việc Thành Đạt ra lệnh giải trừ lệnh triệu tập hội đồng tham mưu của lão ta.

Thành Đạt thấy vậy không chút khách khí cau mày bảo

“Kiểm một cái ghế mà ngồi đi.”

Giao Phong vái một vái theo kiểu bọn hủ nho đạo đức giả rồi một ngồi xuống một cái ghế dưới, ra vẻ khiêm cung, lễ độ giả tạo, rác rưởi. Thành Đạt thấy vậy thì càng khó chịu hơn nữa. Gã lạnh giọng hỏi

“Giao Phong, vừa nãy ngươi đề nghị họp khẩn cấp hội nghị tham mưu là vì thông tin Trung Nghĩa Môn đã bắt tay hợp tác với triều đình phải không?” Thành Đạt hững hờ buông lời

“Bẩm, bá tước đại nhân. Đúng là thuộc hạ đã làm như vậy ạ? Thực ra khi đó thuộc hạ bị tin này dọa khiếp nên có chút nóng nảy hồ đồ. Nếu có gì sai sót, mong bá tước đại nhân miễn xá.”

“Ừm!” Thành Đạt gật gù, chấp nhận “Tâm tư tình cảm của ngươi, ta có thể hiểu được phần nào. Nhưng Giao Phong người nên nhớ, hiện tại nhà ngươi đang là thuộc hạ của ta. Vì thế, nhà ngươi không cần phải lo lắng về bất kỳ điều gì mà chỉ cần tin tưởng vào ta là đủ. Chỉ cần ngươi còn ở dưới trướng của ta thì dù trời có sập xuống ta cũng sẽ chống cho ngươi. Hiểu rồi chứ?”

Câu nói của Thành Đạt từ đầu đến cuối đều vô cùng lạnh nhạt không chút cảm tình nhưng quá đủ để truyền tải cho Giao Phong biết những gì gã muốn nói. Giao Phong khẽ run lên một cái rồi vội vàng nói mấy câu kính ngữ sáo rỗng, bồi tội. Thành Đạt không muốn mất thời gian với lão ta thêm nữa nên ra hiệu cho lão lui ra ngoài.

Giao Phong đi rồi, Thành Đạt lập tức lâm vào trầm ngâm, suy nghĩ. Trung Nghĩa Môn và hoàng thất bắt tay với nhau chưa chắc đã làm nên được công trạng gì cho cam. Trong thực tế, một cộng với một chẳng mấy khi bằng được hai. Nếu như những tên thủ lĩnh không đủ tài trí và những ‘tiêu chuẩn’ rắc rối khác thì... ngày tàn của cả hai thế lực đó chẳng mấy chốc sẽ diễn ra. Cứ bình tĩnh quan sát thêm xem sao đã rồi hãy quyết định.

Thành Đạt nhún vai một cái rồi tiếp tục công việc thường ngày của mình. Gã hiện tại có quá nhiều vấn đề để đau đầu rồi. Những chuyện như kiểu như thế này tốt hơn hết để mặc cho bọn có dã tâm nuốt cả Tĩnh Thiên Quốc này lo.

Thành Đạt không để ý đến việc hoàng thất và Trung Nghĩa Môn bắt tay nhau không có nghĩa là thiên hạ không có ai để ý đến việc này, nhất là khi việc đầu tiên liên minh của hai thế lực này muốn làm lại là phổ trương thanh thế, giết gà đe chó, thị uy thiên hạ mà mục tiêu của chúng chẳng phải ai khác chính là dư chúng của Tô Trung Từ, đám người Nguyễn Ma La, Nguyễn Trinh... Một trận chiến khốc liệt bùng nổ giữa hai bên tại ải Hoàng Diêm.

Hôm ấy, quân đội của phe hoàng thất lấy chủ lực là Nghĩa Dũng môn bày trận thế Cánh Đại Bàng, quân chủ lực chia làm hai, tập trung chủ yếu ở hai bên cánh, trung quân yếu hơn nhiều, khí thế hùng lực ào ào tiến đánh quân Ma La, Nguyễn Trinh ở ải Hoàng Diêm. Bọn Nguyễn Trinh, Ma La thấy vậy liền chia quân làm ba đội, lĩnh cận chiến, trang bị giáp khỏe, pháp khí sắc bén bày trận phía trước, lĩnh đánh xa trang bị nhiều bùa chú, pháp khí, pháp bảo đánh xa bày trận phía sau, chiến hạm, có khoảng ba, bốn chiếc có trách nhiệm bảo vệ trung quân. Tất cả cùng dựa vào cấm chế mạnh mẽ và địa hình hiểm trở của cửa ải mà cố thủ, chờ quân địch tiến vào gần mới đánh.

Quân triều đình tiến đến sát ải Hoàng Diêm, giọng trống khiêu khích quân phòng thủ hàng tiếng đồng hồ nhưng bọn Ma La vẫn thủ kỹ trong ải, nhất quyết không ra. Quân triều đình thấy vậy liền reo hò vang trời rồi trung quân ào ào kéo lên đánh trung quân phòng thủ của quân Ma La, nhưng quân hai bên cánh vẫn im lặng quan sát, không hề động đậy. Thấy vậy, hai bên cánh của quân Ma La cũng im lặng chờ đợi trong khi trung quân Ma La, đợi cho quân triều đình đến thật gần mới bắn ra hiệu lệnh công kích. Tức thì, những pháp khí chiến tranh bên phe phòng thủ đồng loạt gầm lên. Vô số tia hào quang chói lọi, tỏa ra muôn vạn màu sắc vô cùng rực rỡ bắn ra chỉ chít như mưa gió. Tiếp đó, hàng loạt bùa chú được quân Ma La ném ra, biến hóa thành đủ các loại hỏa cầu, hỏa long, băng tên, phong đao, quang phượng... ào ào bay về phía quân tấn công. Quân triều đình thấy vậy thì cả kinh, vội vàng thu quân trở về. Quân Ma La liền ào ào lao ra, lao vào trận thế quân triều đình mà chém giết loạn xạ. Cả ba chiếc chiến thuyền khổng lồ cũng xuất chiến, vậy bay vậy bắn ra từng chùm từng chùm tia sáng chói chói vào đội ngũ quân triều đình. Quân triều đình thua to, hoảng loạn rút chạy. Quân Ma La thừa thắng xông lên, chém giết quân triều đình chết vô số kể.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Đúng lúc quân Ma La tưởng rằng thắng lợi đã vào tầm tay thì một loạt những tiếng nổ kinh thiên động địa, làm rung chuyển cả mặt đất vang lên. Ba chiến thuyền khổng lồ đang tung hoành ngang dọc trong trận thế quân triều đình bỗng tỏa ra vô số những đạo hào quang kỳ quái rồi ầm ầm rơi xuống đất, bùng bùng bốc cháy thành ba quả cầu lửa khổng lồ kéo sinh mạng của hàng trăm thủy thủ đoàn tinh nhuệ thiện chiến của quân Ma La. Cùng lúc đó, bốn chiến thuyền khổng lồ của quân triều đình, giống như từ trên trời hạ xuống, từ dưới đất chui lên, hiện ra trước cặp mắt sững sờ của quân Ma La. Đến lúc này, Ma La mới hiểu ra rằng gã đã bị rơi vào bẫy của quân triều đình. Té ra, quân triều đình chỉ giả vờ dồn quân về hai bên cánh mà thôi chứ thực chất tinh tinh mãnh tướng, trang bị chiến tranh mạnh mẽ... tất cả đều được họ tập trung ở trung quân. Toàn bộ trận thế, đội hình, tu giả, chiến binh... đều chỉ là những miếng mồi nhử để đưa quân đội của Ma La vào cái bẫy chết người này.

Quân triều đình lập tức tổng tấn công, mục tiêu của họ chính là trung quân đã rời khỏi vòng bảo vệ của các đại trận, cấm chế của quân Ma La, khiến cho toàn quân của Ma La trở lên rối loạn. Mất tinh thần chiến đấu, lại thêm hai cánh tả hữu của quân triều đình vây bọc khắp bốn phương, quân Ma La muốn chạy không cũng không được, nên chỉ còn biết liều chết chống trả, trong tuyệt vọng.

Cuộc chiến khốc liệt nhanh chóng kết thúc với vinh quang thuộc về liên minh hoàng thất và Trung Nghĩa Môn, thất bại thảm hại thuộc về dư chúng của Tô Trung Từ. Hai thủ lĩnh tối cao của đám quân này là Ma La và Nguyễn Trinh bị giết chết tại trận, rất nhiều dư chúng hạ vũ khí đầu hàng quân triều

đỉnh, số còn lại theo các thủ lĩnh khác chạy trốn khỏi chiến trường, hoặc đầu nhập vào các thế lực khác trong nước hoặc trở về nơi thôn dã làm thổ phi, sinh sống qua ngày.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Đánh thắng dư chúng của Tô Trung Từ khiến cho Huệ Tông nhận được vô số những lời lẽ tán dương, ca tụng vang như mõ của đám quan đại thần và một thủ lĩnh của một vài thế lực chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn. Những lời lẽ có cánh đó khiến cho Huệ Tông cảm thấy toàn thân nâng nâng như đang ở trên chín tầng mây, vui vầy cùng tiên nữ. Lòng tự tin và cuồng vọng tăng lên, Huệ Tông bắt đầu có những ý nghĩ táo bạo, quả quyết

“Ta muốn tấn công Thuận Lưu, tiêu diệt tên thổ phi Thành Đạt! Ý các quan đại thần thế nào?”

Trong căn phòng tham mưu, xa hoa, quý phái nơi hậu cung của mình, tân hoàng đế Huệ Tông lạnh lùng hạ một câu hỏi cho đám mưu sĩ của gã ta.

Đám mưu sĩ này vừa nghe câu hỏi thì lập tức ủa theo tán thành đề xuất này. Bọn họ đua nhau đưa ra một lô xích xông các phân tích, biện luận về việc vì sao lại nên đánh Thành Đạt; đánh Thành Đạt thì được lợi gì mất gì... Cả đám, hơn một chục tên tham mưu, đều muôn miệng như một khẳng định hành động công đánh Thuận Lưu của Huệ Tông là thiên kinh địa nghĩa và cùng dự báo một chiến thắng dễ dàng cho quân triều đình. Bọn họ nói đến văng cả nước bọt, hoa chân múa tay, xoa quyền nắm cước, búng búng sát khí cứ như chỉ cần đợi lệnh của Huệ Tông là lập tức lao ra ngoài trận tiền liều mạng chiến đấu với Thành Đạt vậy.

Văn Soái ngồi dưới thấy đám đại thần này như vậy thì đau đầu vô cùng. Ông ta làm việc nơi triều chính này đã bao nhiêu năm sao lại không nguyên nhân, hậu quả của vụ việc này chứ. Cả Huệ Tông và đám quan đại thần ngồi đây đều là những kẻ xuất thân quyền quý, thanh danh hiêm hách, lúc nào cũng cao cao tại thượng, khinh miệt thế nhân, ngỡ rằng tất cả thiên hạ đều phải tôn kính, sợ hãi, quy lụy, nịnh bợ bọn họ. Ấy thế mà một kẻ xuất thân ‘hạ đẳng’ như Thành Đạt lại dám năm lần bảy lượt công nhiên mạo phạm bọn họ, từ việc dám đánh giết đoàn long hành của Huệ Tông khi xưa, đến việc thẳng tay tàn sát không biết bao nhiêu quan đại thần quyền cao chức trọng khi trước... tất cả những thứ đó, đối với đám người này đều chẳng khác gì một cái bạt tai thật lực, đập tan tất cả ‘thể diện’, sự cao ngạo, cuồng vọng danh gia vọng tộc, tầng lớp thượng đẳng đã ăn sâu đến thâm căn cố đế trong những cái đầu đầy văn chương chữ nghĩa ‘thánh hiền’, địa vị, quyền thế, thanh danh của chúng, buộc chúng phải mở to đôi mắt mà nhìn thẳng vào cái thế giới hiện thực khắc nghiệt bên ngoài bức tường hoàng thành kia. Lũ ‘tâm thần’ kiêu căng này sao có thể chịu được ‘nổi nhục’ to lớn như vậy! Trước đây, bọn chúng vì ‘thanh danh’ của bản thân, không muốn bị mang tiếng là chấp nhất với kẻ dưới, ‘thù dai’, ‘bất nghĩa’... nên không dám mở mồm ra ‘hành tội’ Thành Đạt, nay có hoàng đế mở mồm ra trước nhất, tất cả bọn người này lập tức thì nhau ném đá xuống người dưới giềng.

Với một đám ‘ngu xuẩn’ cỡ này làm đầu lĩnh, trận chiến giữa quân đội của Thuận Lưu Bá Thành Đạt và quân triều đình đã gần như không thể tránh khỏi được nữa. Một trận chiến đẫm máu nổ ra chỉ vì thói ‘sĩ diện’ hẹp hòi của mấy lão già sắp chết! Những tướng sĩ sẽ hi sinh cả tương lai và mạng sống của mình trên chiến trường sẽ nghĩ gì đây khi biết lý do thực sự dẫn đến cuộc chiến đã cướp đi tất cả của họ. Vậy mà đám già đầu kia vẫn nhon nhon ra cả ngày phun ra những lời lẽ ong bướm về nhân nghĩa đạo đức! Thật ghê rợn!

Văn Soái đột nhiên cảm thấy một môi khủng khiếp, một sự mệt mỏi không thể diễn tả, lan ra từ tận trong xương tủy của lão. Là một người sinh sống trong thời buổi chiến loạn, đã không ít lần vào sinh ra tử, giành giật mạng sống từ tay tử thần, Văn Soái tuyệt đối không phải là một kẻ sợ cái chết. Nhưng lão cũng không bao giờ chấp nhận được việc đem tính mạng quý giá của mình ra để trao đổi lấy những thứ rác rưởi như ‘lòng kiêu căng, ngạo mạn’ của lũ già khốn nạn này. Nhất là khi lão lại là một tu giả có cơ hội sống đến cả ngàn năm. Một ý nghĩ đáng sợ chợt lóe lên trong đầu của Văn Soái.

Mấy ngày sau, Lý Huệ Tông lại phát ra chiếu thư lệnh cho chư hầu khắp Tĩnh Thiên Quốc cùng cát quân đánh Thuận Lưu của Thành Đạt. Hoàng tộc cũng một lần nữa hưng binh động chúng, rầm rộ kéo quân hướng về Thuận Lưu mà tiến.

Thành phố Hải Ấp, thủ phủ của vùng Hải Ấp, đại bản doanh của gia tộc họ Lê. Trong phòng tham mưu, Lê Khánh ngồi im lìm, suy tư, trước những ánh mắt chờ đợi của đám quân sư bên dưới. Dường như cảnh này đã diễn ra quá lâu nên một vị tu giả râu tóc bạc trắng như cước có phần sốt ruột nên tiếng thúc giục

“Tộc trưởng đại nhân còn phải đắn đo gì nữa. Chẳng lẽ ngài dự định bất tuân thánh chỉ của bệ hạ, không tham gia vào cuộc viễn chinh Thuận Lưu này. Hừ! Thú thực, nếu ngài có ý định đó thì lão già này cũng muốn xin một lời giải thích thuận tai.”

Một loạt những vị quân sư quạu mo của Lê Khánh đang ngồi trong cái bàn này nghe lão già kia xuất ngôn cuồng vọng, không chút vị nể thân phận tộc trưởng gia tộc của Lê Khánh thì đồng thời biến sắc, nộ khí chột hiện ra trong ánh mắt. Cảm nhận được sự phẫn nộ này của đám người xung quanh, lão già kia chỉ cười khẩy một cái, thản nhiên ngồi vuốt râu nhìn Lê Khánh ra vẻ chờ đợi câu trả lời của gã. Lê Khánh thấy cảnh này thì càng thêm đau đầu không dứt. Sau khi cha gã bắt hạnh qua đời, nội bộ gia tộc họ Lê này sinh tranh đấu cực kỳ khốc liệt. Tuy chưa đến mức dẫn phát nội chiến nhưng cũng quá đủ để khiến cho vô số phe phái dần sinh trong nội bộ gia tộc. Lão già kia chính là thủ lĩnh một phe phái trong số đó, thủ lĩnh của một phe có thực lực rất mạnh và không chấp nhận Lê Khánh lên làm tộc trưởng của nhà họ Lê. Thế lực trong tộc bộ của lão già này quá lớn lại thêm việc lão ta chấp vấn đang là cái gai nhức nhối trong lòng những người ngồi đây và cả các thành viên khác trong gia tộc. Nếu như Lê Khánh không có câu trả lời hợp lý cho bọn họ thì sự bất phục của bọn họ đối với gã ta sẽ càng cao hơn trước.

“Ai da! Bác Lê Thừa không nhìn ra lý do tại sao ta không muốn tham gia vào trận chiến này sao? Có lẽ tuổi tác bác quá cao rồi nên mắt cũng kém đi, không nhìn thấy cả những việc hiển nhiên này. Ai da... Đáng tiếc thay cho một người từng được xưng tụng là ‘Phá Thiên Kiếm’.” Lê Khánh cười khẩy buông ra mấy câu khinh miệt khiến lão già Phá Thiên Kiếm kia tái mặt vì phần nộ. Không thèm để ý đến lão ta, Lê Khánh quay về chủ đề chính yếu mọi người đang bàn bạc này giờ “Thiên hạ mấy năm nay chiến loạn liên miên khiến cho quân lực, tài lực và cả thanh danh của hoàng tộc họ Lý đã suy kiệt đến cùng cực. Thực lực và tích lũy đã chẳng còn được bao nhiêu. Trong tình huống như vậy, hoàng tộc phải dựa vào một thế lực dân gian là Trung Nghĩa Môn mới giành được một trận thắng nhỏ trước một đám tàn quân bạc nhược, vẫn hồi một chút uy vọng. Đây chính là lúc triều đình phải lợi dụng uy vọng mới có này để vẫn hồi thế cục, phát triển kinh tế, xây dựng quân đội, củng cố địa vị bản thân. Đó mới là sách lược đúng đắn. Đằng này, bệ hạ lại tin lời đám đại thần vô dụng, chỉ biết đánh võ mồm, xuất quân đi đánh một thế lực hùng mạnh như Thuận Lưu. Trận chiến này bất kể thắng thua thì cũng sẽ ‘nướng’ sạch tất cả những gì còn sót lại của hoàng tộc họ Lý. Đến lúc đó, Trung Nghĩa Môn chắc chắn sẽ nuốt chửng cả kinh thành mà không cần đến một cuộc chiến tranh. Hậu quả của việc đó thế nào, chắc ta không nói các vị cũng quá rõ!”

Lê Khánh dừng lời một chút cho đám tham mưu ngồi đây có chút thời gian tiêu hóa những gì gã vừa nói rồi mới tiếp

“Chúng ta tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra. Chúng ta sẽ tuyên bố với thiên hạ rằng chiếu chỉ này là giả và nhà họ Lê, chúng ta phản đối việc động binh của quân Trung Nghĩa Môn đối với vùng Thuận Lưu. Đồng thời chúng ta cũng chuẩn bị sẵn sàng ngăn cản, không cho Trung Nghĩa Môn độc chiếm kinh thành và hoàng tộc. Nếu có thể, tốt hơn hết là đón lỏng Huệ Tông, bắt đem về Hải Ấp!”

Những vị thủ lĩnh khác của nhà họ Lê chấp nhận đề nghị đứng ngoài cuộc chiến này. Giống như bọn họ, tất cả các phe phái, thế lực khác trong toàn bộ Tỉnh Thiên Quốc đồng thời tuyên bố bác bỏ bức chiếu thư của Huệ Tông, tố cáo đó là chiếu thư giả và ngoài mặt khoanh tay đứng nhìn hai bên quyết chiến nhưng thực chất tất cả đều rục rịch chuẩn bị cho một cuộc ‘ăn hôi’ bản thù của lũ ăn xác thối mà cứ vỗ ngực tự phong cho mình những cái tên kêu như mõ, nhân nghĩa đạo đức chết dẫm nào đó.

Trong khi đó, tại phòng ‘thư giãn’ của mình tại tổng hành dinh của Thiên Linh Phái tại Thuận Lưu, Thành Đạt đang thoải mái đùa nghịch với thân thể nuột nà, gọi cảm của một á mỹ nữ, miệng khẽ lầm bầm tự nói một mình

“Thằng đàn Lý Sâm. Vốn biết gã mù chính trị và quân sự nhưng đâu ngờ lại ngu đến mức độ này. Hắc hắc hắc... Thằng ngu đó đã muốn chết đến thế, ta cũng chẳng ngại tặng miễn phí cho gã chút công sức đào hố! Tiện thể, lợi dụng cuộc tấn công này để củng cố đoàn kết nội bộ cũng tốt.”

Á mỹ nữ nằm trong lòng Thành Đạt nghe câu nói không đầu không đuôi đó có chút tò mò, nhưng không mở miệng ra hỏi việc đó mà tiếp tục uốn éo cơ thể, phối hợp với Thành Đạt ‘vui chơi’. Làm bạn với vua như chơi với hổ. Biết ít một chút, sống lâu hơn một chút. Ngu si, hưởng thái bình! Những câu nói chí lý này, á mỹ nữ đều thuộc nằm lòng.

Hàm răng Thành Đạt nhẹ nhàng day day da thịt của á mỹ nữ, để lại những dấu răng tròn tròn, trên làn da bánh mật khỏe mạnh đó. Đôi tay gã không ngừng nghịch ngợm đôi nhũ hoa căng cứng, đàn hồi, mềm mại khôn tả kia, biến chúng thành nhiều hình dạng kỳ thú, vô cùng bắt mắt, nhưng ánh mắt của gã vẫn lạnh lùng và hơi thở không một chút rối loạn. Đôi mắt đó, tuy vẫn nhìn vào thân thể tuyệt mỹ trước mặt kia nhưng rõ ràng những thứ đó không được truyền tải đến bộ não của gã. Đầu óc Thành Đạt hiện nay đang chuyển động với vận tốc cao nhất để suy tính những việc quan trọng và hấp dẫn hơn cái ‘thứ đồ chơi’ xinh xắn cứ rên ư ừ trong tay gã đây nhiều.

Lực lượng của Thành Đạt hiện nay trên thực tế được hình thành từ sự liên kết của nhiều thế lực nhỏ yếu tại hai vùng Hải Ấp và Thuận Lưu. Các thế lực này sở dĩ phải liên kết lại với nhau là do bọn họ thiếu sức chiến đấu, không có khả năng tự bảo vệ bản thân trong thời buổi chiến loạn hung hiểm này. Các vị thủ lĩnh các thế lực sở dĩ chấp nhận hi sinh rất nhiều quyền lợi của bản thân để có thể liên hợp lại với nhau là vì lo sợ bị các thế lực lớn chia rẽ rồi tiêu diệt từng người một. Nếu như cứ để yên cho liên minh này tồn tại trong an lành một thời gian nữa, áp lực bị tiêu diệt dần tan biến trong lòng bọn họ thì... liên minh Thuận Lưu chẳng mấy chốc sẽ trở thành liên minh ‘Rượu Thối’. Không cần bất kỳ ai phải ra tay xử dục, các thế lực trong nội bộ liên minh sẽ cắn xé nhau trước tiên. Nhưng cuộc tấn công trên quy mô lớn của quân đội của hoàng tộc đã đảm bảo cho việc đó chắc chắn sẽ không bao giờ xảy ra. Trước mắt hổ hung bạo, mỗi con trâu nếu còn muốn tồn tại thì không thể không đoàn kết chặt chẽ với các thành viên trong đàn! Khối liên minh được gắn kết một cách chặt chẽ và yếu ớt của Thành Đạt nhờ sự kiêu ngạo, ngu xuẩn của Huệ Tông mà đã trở thành một khối liên minh vững vàng và gắn bó. Thành Đạt thật sự vui mừng khi nhận được những tín hiệu này từ đám thủ lĩnh, chưởng môn các môn phái, gia tộc trong liên minh của gã. Chỉ có điều gã cũng hiểu được đây chỉ là những hiện tượng nhất thời và không thể tồn tại lâu dài. Chẳng nói gì sâu xa, chỉ cần trong cuộc chiến sắp tới, nếu bọn họ chiến thắng quân triều đình quá dễ dàng hay ngược lại: chỉ thắng thảm thì... trời mưa, công nhả ai, người này tự xé!

“Phải chiến thắng! Một chiến thắng thật đẹp mắt, ít thiệt hại nhưng lại phải để thảm để khiến cho lũ ngốc kia hiểu rằng chúng sẽ chết nếu không liên kết với nhau! Đúng là một đề toán học búa!” Thành Đạt khẽ lầm bầm một mình

Chiến tranh giữa quân đội của Hoàng tộc và quân đội của vùng Thuận Lưu bùng nổ. Quân đội của hoàng tộc gồm hơn 25.000 quân mộ binh từng trải qua nhiều cuộc chiến tranh lớn nhỏ trước đó và rất nhiều trang bị chiến tranh thánh khí mạnh mẽ, đặc biệt đáng chú ý là năm chiếc chiến thuyền khổng lồ có sức mạnh chiến đấu vô cùng khủng khiếp, tất cả được đặt dưới sự chỉ huy của đại tướng quân, Phan Thế, một trong những vị đại thần từng tham gia chỉ huy trận đánh tại ai Hoàng Diêm và Vũ Hốt, một viên đại tướng lừng danh của Trung Nghĩa Môn tại Hồng Châu, rầm rộ tiến về vùng Thuận Lưu. Đối đầu với cuộc tấn công bởi một lực lượng hùng hậu này, quân đội vùng Thuận Lưu chỉ có khoảng 10.000 quân với vũ trang yếu kém hơn hẳn mà lại còn phải chia ra đóng giữ nhiều nơi, để phòng các thế lực khác, không thể dốc toàn lực để đối phó với quân địch được.

Trận chiến mở màn bằng cuộc tấn công của đội quân hoàng tộc vào căn cứ điểm Hoàng Phong, một căn cứ điểm rất quan trọng của cả vùng Thuận Lưu. Đây là cứ điểm phòng vệ từ xa của đại bản doanh Thuận Lưu, trung tâm đầu não chỉ huy toàn bộ liên minh Thuận Lưu của Thành Đạt. Nếu quân hoàng tộc hạ được cứ điểm này thì ngăn cách bọn họ với đại bản doanh của Thành Đạt chỉ còn là một vùng đồng bằng rộng lớn thênh thang, địa hình chiến đấu lý tưởng của đạo quân đông đảo, nhiều trang thiết bị chiến đấu to lớn, công kênh của bọn họ. Khi đó, Thành Đạt ngoài việc tập trung toàn bộ quân lực, quyết chiến một trận sống chết với quân địch thì cũng chỉ còn cách rút chạy khỏi đại bản doanh Thuận Lưu của gã mà thôi. Hiểu rõ tầm quan trọng của cứ điểm Hoàng Phong này với toàn cục của liên minh, quân đội Thuận Lưu đã tập trung một lực lượng khá mạnh để bảo vệ nơi này. Ngoài tầng tầng lớp lớp cấm chế trận pháp hùng mạnh phủ kín cả khu cứ điểm, Thành Đạt còn biệt phái đội quân Cao Thủ, đội mộ binh tinh nhuệ, thiện chiến nhất của gã

cùng rất nhiều trang thiết bị chiến tranh hùng hậu khác, do Hoàng, chiến tướng tài ba nhất dưới trướng gã, đóng chốt bảo vệ nơi đây.

Trận chiến bùng nổ. Quân đội của Hoàng tộc có ưu thế áp đảo về quân số và trang thiết bị vũ khí chiến tranh dồn dập tấn công cứ điểm Hoàng Phong liên tiếp ba ngày ba đêm mà vẫn không sao hạ được cứ điểm này. Đến ngày thứ tư của cuộc chiến, trong khi quân hoàng tộc định tấn công tổng lực thì Thành Đạt phái một cánh quân lên theo đường vòng, tập kích ải Hoàng Điểm. Lúc này, quân đội của hoàng tộc mới bộc lộ căn cơ yếu kém của mình khi không còn đủ quân dự trữ để hỗ trợ ải này nữa nên Phan Thế đành phải bỏ dở cuộc tấn công vào cứ điểm Hoàng Phong, rút bớt quân đi chi viện, đánh bại cánh quân này của Thành Đạt.

Nhận thấy cứ điểm Hoàng Phong được phòng thủ quá vững chắc, không thể đánh hạ bằng một cuộc tấn công trực diện, Vũ Hội quyết định chuyển hướng tấn công vào các vùng lãnh địa của các môn phái, thế lực nhỏ yếu trong liên minh Thành Đạt, đánh hạ và tàn sát rất nhiều tu giả phòng thủ. Phía bên này, Thành Đạt một mặt liên tục điều quân tăng cường phòng thủ tại các nơi hiểm yếu, thì thoảng lại tung quân ra tập kích đánh lén những đơn vị nhỏ lẻ, thiếu sức chiến đấu của quân hoàng tộc, khiến quân hoàng tộc bị quay mòng mòng, không cách nào có thể dốc toàn lực quyết chiến một trận được. Hai bên cứ dằng co nhau như vậy được khoảng hai tháng, đám Phan Thế biết không thể làm gì được Thành Đạt, đành phải kiểm bừa một cái cớ nào đó rồi lặng lẽ rút quân khỏi vùng Thuận Lưu. Trận chiến cứ như vậy mà kết thúc. Trận chiến này đơn giản như một trò chơi cút bắt của trẻ con. Thiệt hại của hai bên tham chiến đều vô cùng nhỏ bé nên các thế lực khác không thể lực nào dám giờ trò.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Thất bại trong mưu đồ thôn tính vùng Thuận Lưu khiến cho tình hình kinh tế tài chính vốn vô cùng eo hẹp của triều đình càng thêm lâm vào khủng hoảng sâu sắc. Thối đời: còn tiền còn bạc còn huynh đệ; hết com hết gạo, hết ông tôi! Triều đình dù uy nghi, địa vị hoàng đế dù sang quý nhưng hề không có tiền thì cũng chẳng có một ai nghe theo, nhất là đám tu giả cấp cao vốn là những kẻ luôn khát cầu linh thạch, linh lương, linh đan, diệu dược, bảo vật... Bọn họ có thể vì một gốc linh thảo, một tài liệu quý hiếm mà sẵn sàng chém giết cả thân nhân, liều cả tính mạng mà tranh đoạt thì sao có thể chấp nhận làm việc khi không có được tiền công không xứng đáng được cơ chứ.

Vừa đánh hơi thấy, quốc khố chạm đáy, đám tu giả dưới trướng Huệ Tông lập tức rục rịch chuẩn bị bỏ đi nơi khác. Huệ Tông sợ quá vội vàng một mặt tăng sưu tăng thuế, ra sức vơ vét tiền của nơi dân chúng để tăng nguồn thu, một mặt lại càng cố sức chi tiêu hào phóng hơn, ban thưởng trọng hậu, tùy tiện cho đám đại thần quyền cao chức trọng, hồng lều bịt thiên hạ (Thành Đạt gọi chính sách này là cướp của người nghèo để vỗ béo thêm cho người giàu). Nhưng hậu quả của những hành động cạn kiệt này như thế nào thì Huệ Tông rất nhanh được nếm thử. Đám ‘sói già thành tinh’ nhân cơ hội này càng ra sức vơ vét của nã triều đình, thì nhau kiểm soát ‘ria’ linh thạch, bảo vật của hoàng tộc. Quốc khố không tăng thêm chút nào mà càng vơi đi nhanh hơn bao giờ hết. Dân chúng kinh thành vốn bị chiến tranh liên miên làm cho khổ sở không sao kể xiết, nay lại bị Huệ Tông bóc lột không thương tiếc, làm cho đời sống càng thêm thảm giống như địa ngục nơi trần thế. Lòng dân oán thán, mong cầu tân minh quân nhanh chóng xuất thế, căn cơ của hoàng tộc họ Lý đã hoàn toàn tan biến như bong bóng xà phòng.

Lâm vào cảnh khốn cùng, Huệ Tông đành phải mời Đoàn Thượng, môn chủ Trung Nghĩa Môn về kinh, phong cho gã một chức quan khá to, một tước hầu oai phong và chính thức hạ chiếu ban cả hai miền Hồng Châu và Khoái Châu (vốn là hai vùng Trung Nghĩa Môn đã chiếm từ trước) giàu có làm lãnh địa cho Trung Nghĩa Môn để đổi lấy một lượng cực lớn linh thạch, linh lương, đan dược của môn phái này. Bá quan lúc đầu cũng có nhiều người phản đối hành động này của Huệ Tông nhưng khi những đoàn sứ giả của Trung Nghĩa Môn ‘nhét vào mồm’ bọn họ những món quà vô giá thì tiếng phản đối lập tức giảm nhiệt. Cứ như thế, việc Trung Nghĩa Môn danh chính ngôn thuận kéo binh vào kinh thành được tuyên cáo. Các thế lực khác trong thiên hạ dù vô cùng e ngại, lo lắng nhưng cũng không thể làm gì được.

Cuộc tấn công của quân triều đình vào vùng Thuận Lưu không chỉ khiến cho bọn họ lâm vào cảnh khó mà còn khiến cho cả vùng Thuận Lưu tan hoang không sao chịu nổi. Rất nhiều nhà đầu tư cũng vì cuộc chiến này mà rời bỏ nơi đây, khiến cho nền kinh tế cả vùng đình đốn, đẩy Thành Đạt vào cảnh phải đối phó với muôn trùng khó khăn. Nhưng cũng chính điều đó, khiến cho con quái vật vừa mới thiêu thiêu ngủ trong cơ thể Thành Đạt một lần nữa tỉnh giấc cùng với những ý nghĩ báo thù khủng khiếp.

Với ngọn lửa thù hận cháy bỏng trong tim, Thành Đạt muốn ngay lập tức đập tan liên minh tạm bợ của hoàng tộc và Trung Nghĩa Môn nhưng lý trí của gã cho gã biết với thực lực của gã hiện tại thì không thể thực hiện được điều đó. Gã cần có thêm lực lượng, tốt hơn hết là một đồng minh đáng tin cậy. Chính vì lý do đó, Thành Đạt cử sứ giả đến vùng Thượng Khố, gặp Lý Nhân, trưởng môn Hoàng Phong Tông, môn phái đang chưởng quản vùng này đề nghị liên minh.

Lúc này, chính bản thân Hoàng Phong Tông cũng đang bị thế lực khủng khiếp của Trung Nghĩa Môn đe dọa, uy hiếp về mọi mặt. Một đội quân tinh nhuệ của Trung Nghĩa môn đã áp sát một căn cứ trọng điểm của Hoàng Phong Tông, uy hiếp sự tồn vong của môn phái này. Vì thế, Lý Nhân lập tức đồng ý với đề nghị liên minh này của Thành Đạt. Hai bên cử sứ giả qua lại với nhau và nhanh chóng đạt được một thỏa thuận về vấn đề hợp tác chi tiết cụ thể và chia sẻ quyền lợi đơn giản giữa hai bên. Theo thỏa thuận này, Hoàng Phong Tông sẽ có trách nhiệm cung cấp hai tháng quân lương và các trang thiết bị vũ khí đủ để trang bị một đội mộ binh khoảng một vạn quân cho Thành Đạt. Đổi lại, Thành Đạt phải lập tức cử hai ngàn quân đến hỗ trợ Hoàng Phong Tông phá vỡ thế uy hiếp của Trung Nghĩa Môn với vùng Thượng Khố và một tháng sau, khi hai bên hợp binh cùng tấn công Hồng Châu của Trung Nghĩa Môn, thì quân đội của Thành Đạt sẽ là lực lượng chủ công chính yếu và quân đội của Hoàng Phong Tông sẽ có trách nhiệm hỗ trợ thứ yếu. Sau khi cuộc chiến kết thúc, hai bên sẽ cùng bắt tay nhau mà chia sẻ Tỉnh Thiên Quốc.

Để có thể thực hiện thỏa thuận này, Thành Đạt đã ra lệnh chia đội Bắc Quân ra làm ba phần, làm thành một bộ khung và lực lượng nòng cốt chủ lực của ba đội quân mới thành lập: Bắc Quân, Đông Quân và Tây Quân. Đồng thời, gã yêu cầu các môn phái và gia tộc trong liên minh của mình phải xuất lực, góp công góp của, góp người xây dựng ba đội quân này thành ba đội quân hoàn chỉnh, vũ trang đầy đủ, mỗi đội có một ngàn lính mộ binh kết hợp của những chiến binh được huấn luyện kỹ càng, thiện chiến, dày dặn kinh nghiệm chiến trường với những tu giả Trúc Cơ Kỳ và Ngưng Dịch kỳ mới ‘ra lò’, còn ‘nóng hôi hổi’. Cả ba đội quân này đều được huấn luyện cấp tốc rồi hai đội Đông Quân và Tây Quân được cử đi hỗ trợ cho Hoàng Phong Tông còn đội Bắc Quân mới thì được dùng để bảo vệ tuyến đường liên lạc giữa Thuận Lưu và Thượng Khố. Về phần mình, ngay khi quân đội hỗ trợ của Thành Đạt đến nơi, Lý Nhân cũng lập tức xuất kho lượng vật tư, khí tài chiến tranh theo đúng thỏa thuận cho Thành Đạt.

Việc hai thế lực Hoàng Phong Tông và Thiên Linh Phái liên kết với nhau chống lại Trung Nghĩa Môn làm các thế lực khác trong cả nước rung động và cùng hướng tầm mắt về Trung Nghĩa Môn, chờ xem phản ứng của môn phái hùng cường này. Trung Nghĩa Môn lúc này vẫn nằm trong tay ưu thế áp đảo về quân lực, tài lực nên không hề có chút e ngại nào với liên minh mới thành lập này. Ngược lại, lấy có hai tông phái này định âm mưu đánh mình, Đoàn Thượng lập tức ra lệnh tập trung quân đội chuẩn bị tấn công vào vùng Thượng Khố của Hoàng Phong Tông đồng thời phái hai tướng Vũ Hốt, Đoàn Lai dẫn đầu hai đạo quân lên đến 5.000 lính tiến về phía Thuận Lưu của Thành Đạt, không cho hai thế lực này có thể hợp binh đối phó với đội quân của lão.

“Một kế hoạch rất hay!” Ngồi trong phòng tham mưu, Thành Đạt khẽ chép miệng cảm thán trước thông tin mới nhận được này.

Thực vậy, nếu như Đoàn Thượng thay vì tập trung tấn công vùng Thượng Khố mà đem quân đi đánh Thuận Lưu của gã thì nhiều khả năng lão ta sẽ dành được một chiến thắng nhẹ nhàng. Nhưng sau đó thì sao? Đám tàn quân bại tướng của vùng Thuận Lưu này chắc chắn sẽ trở về với cái ‘ổ’ cũ của chúng là ‘mái nhà’ của gia tộc họ Lê ở Hải Ấp. Thu thập được đám tàn binh này, thực lực của gia tộc họ Lê sẽ bạo tăng, trở thành một thế lực có thể đối đầu trực diện với Trung Nghĩa Môn. Đoàn Thượng đương nhiên không muốn điều này xảy ra. Do đó, lão ta quyết định đưa quân tấn công Hoàng Phong Tông, một thế lực có sức mạnh quân sự, kinh tế lớn hơn thế lực của Thành Đạt rất nhiều nhưng lại hoàn toàn cô độc trong thế giới này. Hơn nữa...

“Chắc chắn Đoàn Thượng cho rằng: với tình trạng hiện tại, chúng ta sẽ không dám xuất binh tranh đấu với đội quân của hai tên Vũ Hốt và Đoàn Lai kia. Nhưng ta sẽ cho hắn biết, hắn đã ngu xuẩn thế nào khi dám đánh giá thấp ta đến như vậy.” Đôi mắt Thành Đạt khẽ léo lên tia sáng hung hãn. Gã dùng lời đôi chút rồi quay qua đám sĩ quan tham mưu mà hỏi “Các vị, Đạt, tôi, mỗi các vị đến đây chính là muốn nhờ các vị vận kế làm sao có thể hỗ trợ cho Hoàng Phong Tông thoát khỏi cửa ải hiểm nghèo này một cách tốt nhất.”

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Thành Đạt vừa dừng lời thì một viên sĩ quan tham mưu liền vấn kế

“Bá tước đại nhân trọng tín nghĩa, không vì kẻ địch hùng mạnh mà bỏ rơi bạn hữu, thực là tấm gương sáng ngời cho hậu thế noi theo. Chúng tôi là thuộc hạ của sao dám không hiến chút tâm sức phò trợ ngài giữ tròn đạo nghĩa. Bẩm bá tước. Quân số của Trung Nghĩa Môn áp đảo hoàn toàn tổng số quân của chúng ta và Hoàng Phong Tông nên dù ta có hợp binh với Hoàng Phong Tông thì e rằng cũng chẳng thể trụ được lâu trước kẻ địch to lớn này. Trận thế tổng thể của kẻ địch cũng vô cùng lợi hại, ta khó có thể thừa hư mà nhập, nên đột kích cũng sẽ khó có thể thành công. Theo tôi, chúng ta nên tiêu diệt đội quân của đám Vũ Hốt và Đoàn Lai đang đe dọa ta, một mặt làm mất nhuệ khí của Trung Nghĩa Môn, mặt khác, báo tin cho Hoàng Phong Tông rằng chúng ta không hề bội ước, vẫn ra sức hỗ trợ họ, khiến cho họ có hi vọng về viện binh, gia tăng sĩ khí mà liệu mình chống giặc.”

“Kế đó rất hay!” Thành Đạt gật đầu tán đồng rồi lại hỏi “Nhưng binh lực của đám người Vũ Hốt, Đoàn Lai cũng không phải là yếu. Thực lực của chúng ta lại đã bị hao tổn và phân tán quá nhiều, không dễ để cho ta đánh bại chúng. Các vị có kế gì hay không?”

“Bẩm bá tước.” Một vị sĩ quan tham mưu khác hiến kế “Tôi với Đoàn Lai vốn cùng quen nên biết rõ tên này tuy tài năng xuất chúng nhưng tính tình hấp tấp, nóng nảy, kiêu ngạo, không coi ai ra gì. Tên này từ lâu vốn ghét cay ghét đắng tướng quân Vũ Hốt, vốn là người chín chắn, điềm tĩnh, uy vọng cao vọt trong Trung Nghĩa Môn. Nay Đoàn Thượng phái hai người này cùng cầm quân, Đoàn Lai tất sẽ không chịu hợp tác với Vũ Hốt, mà kiếm một cái cớ nào đó tách riêng ra, một mình tự nắm một đội quân. Nếu đại nhân nhân khi đó mà tập kích trại của Vũ Hốt thì Đoàn Lai sẽ chỉ đứng xem ‘hài kịch’ hay giỏi lắm cũng chỉ chờ đến khi chủ nhân đại phá quân Vũ Hốt mới lò dò xuất hiện tập kích ta mà thôi! Khi đó, chúng ta sẽ đặt phục binh để tiêu diệt nốt đội quân này.”

Thành Đạt nghe vậy thì mừng rỡ, khen hay liền tặc.

Bản bạc về mưu kế, trận thế, chiến thuật với đám tham mưu xong, Thành Đạt liền bắt tay vào thực hiện các mưu kế đó. Toàn bộ vùng Thuận Lưu một lần nữa nhận được lệnh điều động, chuẩn bị sẵn sàng chiến tranh. Các vị thủ lĩnh, trưởng môn các môn phái, gia tộc, thế lực trong vùng được lệnh chuẩn bị binh lính, gia tăng phòng ngự các cứ điểm trọng yếu trong địa phận của mình, đề phòng kẻ địch đột kích. Mệnh lệnh này được đám thủ lĩnh các thế lực trong liên minh tuân thủ cực kỳ nghiêm chỉnh, sốt sáo. Dù sao, tăng cường bảo vệ địa phận của chính mình là công việc đương nhiên của mọi người sinh sống trong cái thời đại loạn lạc này. Tuy nhiên không vì vậy mà bọn họ không mong cầu sự hỗ trợ nào đó từ đại bản doanh, nhất là các môn phái, gia tộc đã bị thiệt hại nặng sau lần tấn công vào Thuận Lưu khi trước của quân đội hoàng tộc. Thư yêu thỉnh từ khắp nơi tới tấp bay về đại bản doanh của Thành Đạt. Thành Đạt đối với những yêu thỉnh hợp lý, xưa nay chưa bao giờ hà tiện, luôn vui vẻ đáp ứng đầy đủ yêu cầu cấp thiết của đồng minh nhưng đối với

những yêu thỉnh theo kiểu ‘ăn hối’, ‘ăn vạ’ của mấy tên thủ lĩnh khôn nạn, dù giàu nứt đổ đổ vách cũng vẫn nhòm ngó tài sản của gã thì Thành Đạt chỉ gửi vài lá thư với lời lẽ thật khôn khéo nhưng cương quyết, từ chối mà thôi. Cũng cố xong hàng phòng thủ, Thành Đạt liền phái đội Bắc Quân đem đồ tiếp viện tiến về phía Thượng Khố, hỗ trợ cho Hoàng Phong Tông đang bị đại quân Trung Nghĩa Môn tấn công dồn dập.

Việc Thiên Linh Phái vẫn phái quân hỗ trợ đến cho Hoàng Phong Tông bất chấp sự uy hiếp, đe dọa của Trung Nghĩa Môn đã khiến cho đám thủ lĩnh của Trung Nghĩa Môn thực sự tức giận, đối với lũ du côn, thất học, xuất thân từ thổ phỉ, chỉ biết nói chuyện bằng sức mạnh như bọn chúng, thì việc một thế lực yếu hơn dám không phớt lờ đe dọa của một thế lực mạnh hơn là điều không thể chấp nhận. Hai tên tướng chỉ huy đội quân kiểm chế vùng Thuận Lưu, Vô Hốt và Đoàn Lai lập tức gặp mặt bàn kế sách

...

“Cái gì? Ông bảo chúng ta tiếp tục ngồi đây tự kỷ à? Mặc kệ tên khôn đó bôi tro trát trấu vào mặt chúng ta mà không làm gì cả à?” Bàn bạc chưa được bao lâu, Đoàn Lai nhảy phắt khỏi bàn, gầm lên điên loạn như một con chó dại.

“Không phải vậy?” Vũ Hốt bình thần nói “Ý tôi là chúng ta phải bình tĩnh quan sát trước đã rồi mới hành động. Hơn nữa, việc của chúng ta là uy hiếp Thiên Linh Phái và liên minh Thuận Lưu chứ không phải là tham gia bao vây cô lập Thượng Khố. Nay chúng ta còn chưa tiến được vào địa phận Thuận Lưu mà bọn đó đã xuất phát nên việc này không liên quan gì đến chúng ta.”

“Câm họng đi, con chó.” Đoàn Lai lập tức lộ rõ bộ mặt du côn, đầu đường xó chợ ra với những tiếng sủa điên loạn không ngừng “Lão đứt dây thần kinh mặt rồi hả? Vậy mà lão cũng dám tự nhận là một thuộc tướng của Trung Nghĩa Môn sao? Thuộc hạ kiêu chớ gì mà chủ có việc mà cứ ngồi một chỗ lo làm tròn phận sự được giao rồi đùn đẩy trách nhiệm hả?”

“Chiến tranh không phải là trò chơi của trẻ con. Sao có thể chỉ mới thấy chút động tác nhỏ nhoi của đối phương là vội vội vàng vàng chạy theo đối phương được?” Vũ Hốt vẫn bình thản mà nói

Bụp!

“Câm mồm! Mày nhất gan, muốn chối bỏ trách nhiệm thì nói gì cũng hay lắm!” Đoàn Lai điên loạn đập nát chiếc bàn trước mặt mà rít lên như rắn “Lão già chó má kia nghe cho rõ đây. Tao không phải là thằng đê tiện, chuyên môn lừa lẹo lấy lòng sếp lớn mà ngoi lên như lão, nhưng tao là một chiến tướng đích thực, một người sẵn sàng làm tất cả vì chủ nhân của mình. Tao sẽ không để cho kế hoạch của ngài Đoàn Thượng phải gặp bất kỳ rắc rối nào vì một đám ruồi muỗi con con như thằng chó Thành Đạt kia. Tao sẽ tiêu diệt hết lũ rác rưởi đó, bất chấp thằng hèn mầy có chịu giúp tao hay không?”

Nói rồi, Đoàn Lai hùng hổ đem quân bản bộ, xuất trại, đuổi theo đội quân vận chuyển kia của Thành Đạt.

“Báo! Đoàn Lai đã trúng kế, đem quân bản bộ dưới trướng dời đi, đuổi theo đội Bắc Quân của chúng ta.”

Trong một căn cứ bí mật bí mật được ngụy trang kỹ lưỡng trông không khác gì một ngôi làng nhỏ của các tu giả ẩn thế, khổ tu trên khắp đồng bằng châu thổ sông Thanh Giang này, Thành Đạt mỉm cười hài lòng khi nghe báo cáo đơn giản của tên thuộc hạ. Ngồi xung quanh gã, những sĩ quan tham mưu khác và các sĩ quan chỉ huy các đội quân cùng nở nụ cười khoái trá

“Tốt lắm!” Thành Đạt hững hờ nói nhỏ “Như vậy là trong căn cứ của chúng sẽ chỉ còn lại khoảng hai ngàn quân nữa. Với tính cách cẩn trọng và kinh nghiệm của mình, Vũ Hốt chắc cũng đã đoán ra được chúng ta muốn làm gì rồi. Nếu vậy... Lập tức, tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch, dụ nốt một phần binh lực của chúng ra khỏi trại.”

Bọn sĩ quan chỉ huy lập tức đứng phắt dậy, hành lễ chào gã rồi rời đi. Những người khác trong phòng ai lại chuyên chú làm việc của người nấy như trước: kẻ muốn tu luyện thì ngồi xuống tọa thiền như một lão tăng khắc khổ, người lấy tài liệu, sách vở ra đọc tra cứu kiến thức, có những người tùm tùm lại một chỗ với nhau, cùng bàn bạc những bước cụ thể tiếp theo mà bọn họ nên làm. Trong khi đó, Thành Đạt chỉ cười lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Một thôn làng bình thường, nép mình dưới những rặng tre xanh. Những con lợn, con gà,... chạy loạn khắp làng, kêu la inh ỏi. Những đội quân tu giả dần xuất hiện trên bầu trời, sắp xếp đội hình hành quân tổng thể, kiểm tra lại lần cuối cùng những vũ khí, trang thiết bị chiến tranh cần thiết.

“Mục tiêu Đội Sơn. Xuất phát!”

Viên tướng chỉ huy lạnh lùng ra lệnh, rất ngắn gọn và uy nghi. Đội quân từ từ bay đi theo đội hình trận thế đã được huấn luyện. Tất cả mọi người đều giữ vẻ mặt lạnh lùng, băng giá, không một ai nói chuyện, cả bầu trời ngoài tiếng quần áo, cờ quạt phát trong gió ra, không một tiếng động nào cho thấy đang có một đội tu giả phi hành trên bầu trời.

Nhìn đội tu giả này chiến ý hùng hực như lửa cháy, Thành Đạt khẽ nở nụ cười đắc ý.

Theo các thông tin tình báo mà Thành Đạt thu thập được về quân Trung Nghĩa Môn thì Vũ Hốt là một viên tướng không chỉ là cẩn trọng, làm việc chắc chắn mà còn là một viên tướng có tài năng thực sự trong việc điều binh khiển tướng, có đôi mắt có khả năng nhìn ra những ý nghĩa chính trị, quân sự, kinh tế của các vùng, miền. Một viên tướng như vậy, đương nhiên hiểu rất rõ ý nghĩa quan trọng của cứ điểm Duy Tiên mà lão ta đang đóng quân. Với những hiểu biết đó, nhiều khả năng lão sẽ đưa ra phán đoán rằng Thành Đạt muốn hạ cứ điểm này của lão và việc tên tướng lỗ mãng Đoàn Lai xuất trại đuổi theo đội quân hỗ trợ cho Thượng Khố kia của Thành Đạt chính là đã trúng phải kế phản binh của Thành Đạt và Thành Đạt sắp sửa nhân lúc binh lực của cứ điểm này suy yếu để tấn công nơi này. Với những phán đoán đó, có đến tám chín phần, Vũ Hốt sẽ ra lệnh điều động tất cả quân lực của Trung Nghĩa Môn quanh vùng về đây. Gã muốn bỏ các cứ điểm không quan trọng kia để tập trung về Duy Tiên, tạo ra một đội quân đông đảo, hùng mạnh tạo ra một cái bẫy chết người để ‘chào đón’ Thành Đạt. Nếu như quả thực lão ta làm như vậy thì mới thực sự là trúng kế của Thành Đạt. Có lẽ dù suy tính đến vỡ cả đầu, Vũ Hốt cũng không thể ngờ được mục tiêu tấn công thực sự của Thành Đạt lại là Đội Sơn, một cứ điểm có ý nghĩa về quân sự và chính trị, nơi mà gã ta vừa rút sạch quân đi.

Căn cứ Đội Sơn không phải là một cứ điểm có ý nghĩa chiến thuật gì đối với những mưu tính quân sự chính trị của Đoàn Thượng và Trung Nghĩa Môn. Thực chất, nơi đây vốn không phải là một khu căn cứ quân sự hay một cứ điểm phòng thủ gì hết. Nó vốn dĩ là một khu biệt thự sang trọng của một phú thương trong vùng, nằm trên một ngọn đồi nhỏ, trơ trọi giữa một cách đồng rất đẹp. Khi Đoàn Thượng muốn tiến hành uy hiếp vùng Thuận Lưu, Trung Nghĩa môn đã trưng thu nơi này và biến nó thành một căn cứ tiền tiêu, làm điểm tựa cho các hoạt động tuần tra, trinh sát Thuận Lưu của các đội trinh sát nhỏ lẻ. Nhiệm vụ này, hoàn toàn không có giá trị gì khi Thành Đạt đã xuất quân, chủ động tiến đánh đám quân đội của Trung Nghĩa Môn tại căn cứ Duy Tiên. Vì thế, khó trách Vũ Hốt quyết định rút bỏ khỏi Đội Sơn trong tình hình hiện tại.

Thành Đạt chiếm được căn cứ Đội Sơn mà không tốn đến một giọt mồ hôi nào của đám binh lính. Mặc dù trên thực tế gã cũng chẳng thu được bất kỳ lợi ích cụ thể nào từ việc chiếm lĩnh này nhưng đây vẫn là một chiến thắng, một thứ ‘đồ chơi’, một vật ‘trang trí’ tuyệt hảo cho đám đài báo và lính tuyên truyền của Thành Đạt tha hồ mà hò hét, ca tụng, thổi còi... vang động thiên hạ. Chỉ cần tin này đến được tai của đám Hoàng Phong Tông, Lý Nhân dứt khoát sẽ biết phải làm gì với những thứ như thế này.

Thành Đạt chiếm Đội Sơn!

Vũ Hốt nghe được tin này thì lập tức biết được gã chỉ hư trương thanh thế, binh lực trong tay cũng không đủ để quản những chuyện vớ vẩn nên quyết định tiếp tục từ thủ căn cứ Duy Tiên. Nhưng tên tướng thô phi Đoàn Lai thì đâu đủ trí tuệ để nhận biết thế cục như vậy. Thắng cha đầu óc ngu si, tứ chi phát triển này vừa nghe thuộc hạ báo tin tức này thì lập tức phát hỏa

“Cái gì? Nhà người nói Thành Đạt không tốn một binh một tốt mà hạ được Đội Sơn? Thế bọn binh lính phòng thủ tại đó đâu? Rồi quân tại mấy căn cứ liền kề đó nữa. Chúng chết cả rồi hay sao mà trơ mắt lên cho tên khốn đó chiếm Đội Sơn?”

“Bẩm tướng quân! Tất cả binh lực tại các căn cứ trong vùng đều đã bị tướng quân Vũ Hốt ra lệnh tập trung về hết căn cứ Duy Tiên nên...”

“Cái gì? Thằng già nhát chết đó dám to gan lớn mật làm loạn quân trận sao?” Đoàn Lai đâu hiểu được cái đại trí của Vũ Hốt, vừa nghe nói lập tức gầm lên điên loạn. Đám phụng sự còn tát gió theo mưa

“Tướng quân. Vũ Hốt tướng quân hồ đồ, khiến cho toàn bộ trận thế của quân ta đại loạn. Giờ đây, Duy Tiên đã là một tòa cô thành, đơn độc giữa vòng vây, chỉ e chẳng bao lâu cũng không trụ được mà rơi vào tay kẻ địch. Tướng quân binh lực ít, lúc đó e cũng khó có thể trụ được với địch.”

“Tên khốn Vũ Hốt làm liên lụy đến ta rồi. Vậy giờ ta phải làm sao cho tốt.”

“Chúng ta binh ít, lại ở ngoài sáng, địch quân đông, lại ở trong tối. Muốn phá được địch chỉ còn một cách: Vào chỗ chết để tìm ra đường sống!”

“Dốc toàn binh lực, tấn công vào Đội Sơn. Phá vỡ thế bao vây của địch. Kế rất hay!”

Đoàn Lai khen tên tham mưu xong liền lập tức điều động quân đội, gấp rút tiến binh về Đội Sơn.

Đây là một nước cờ vô cùng nguy hiểm và liều lĩnh. Tấn công vào một cứ điểm của kẻ địch khi không biết rõ tình hình binh lực và bố trí của quân địch là một điều cực kỳ nguy hiểm, đại kỵ của binh gia. Đội Sơn tuy không phải là một căn cứ trọng điểm nhưng vẫn là một căn cứ quân sự được bảo vệ bởi nhiều trận pháp cấm chế khá mạnh mẽ, tạo ra không ít lợi thế cho quân phòng ngự. Binh lực của Đoàn Lai lại không đông, cũng không có những trang thiết bị công thành, phá trại hiệu quả, chiến tranh thánh khí uy lực mạnh cũng không có. Bản thân đội quân này lại luôn nằm dưới sự giám sát chặt chẽ của các đơn vị trinh sát của Thành Đạt, hoàn toàn không thể tạo ra sự bất ngờ nào trên chiến trường. Với thực trạng như thế này, quân đội của Đoàn Lai công hạ được Đội Sơn mới là điều kỳ quái!

Chưa đầy nửa ngày sau, đội quân hơn hai ngàn người của Đoàn Lai đã kéo đến Đội Sơn. Cả khu căn cứ bây giờ đã được tái phục lại vô số trận pháp cấm chế mạnh mẽ, màn hào quang rực rỡ bao bọc khắp nơi như một mái vòm rắn chắc, che chở cho các tu giả ẩn náu bên trong. Khí thế nơi đây, vững vàng, hùng dũng như một con quái vật đang ngủ say, khiến đám tu giả đang phiêu phù trên trời kia tê tâm lạnh cốt.

Đoàn Lai dù sao cũng là một chiến tướng dày dặn kinh nghiệm trận mạc. Gã nhìn thấy căn cứ này đã được bảo vệ cẩn mật nwh vậy thì cũng không ngu ngốc mà vội vàng tấn công ngay. Gã móc ra trong túi không gian một món pháp bảo kỳ lạ, quang hoa âm đạm, mờ mờ ảo ảo như một đám mây ngũ sắc nhỏ. Gã vung tay lên huy động pháp bảo, một làn khí mỏng lập tức từ tay gã tràn ra, lướt qua đám binh tốt. Trong chớp mắt, toàn bộ hơn hai ngàn quân của Đoàn Lai đã được bao bọc bởi một lớp mây mỏng, mờ ảo như có như không. Lực phòng ngự của bọn họ cũng nhờ vậy mà tăng lên đáng kể, khả năng liên lạc giữa các thành viên cũng được nâng cao.

“Tấn công!”

Đoàn Lai hô lên đồng loạt hạ lệnh công kích. Từng đội quân dưới trướng gã nhanh chóng tách ra theo trận pháp được huấn luyện từ trước, lần lượt tấn công Đội Sơn với nhiều thủ đoạn khác nhau: sử dụng một số chiến tranh thánh khí mang theo từ xa công kích có; sử dụng pháp bảo, bùa chú công kích cự ly gần cũng có... Tiếng nổ, dư chấn kinh thiên động địa, vang lên ầm ầm không ngớt. Hào quang chói lọi rực rỡ cả một vùng. Đáp lại, từ căn cứ Đội Sơn, vô số tia sáng chết chóc, hỏa cầu, băng thương ào ào được quân phòng thủ bắn ra, gây ra những tổn thất nhất định cho quân tấn công. Phe tấn công có ưu thế về quân số, sự cơ động, di chuyển nhanh nhẹn của quân lính, nên khó bắn hạ. Phe phòng thủ có ưu thế về lực phòng ngự mạnh mẽ, giáp sâu dày, có thể mặc nhiên tiếp đón hầu hết những đòn tấn công của kẻ địch mà không hề hấn gì. Trận đánh nhanh chóng rơi vào trạng thái đằng co, không thể kết thúc nhanh chóng được.

Đúng lúc ấy, quân trinh sát của Đoàn Lai phát hiện ra một đội quân lớn từ đằng xa đang ào ào tiến đến tập hậu đội quân của gã. Đoàn Lai không chút hồn loạn liền ra lệnh chuyển biến trận thế, một mặt tiếp tục tấn công Đội Sơn, một mặt chuẩn bị nghênh kháng với đội quân sắp đến của kẻ địch. Chẳng bao lâu, đội quân kia cũng hiện ra trước mắt Đoàn Lai. Đây chính là hai đội quân: Cao Thủ và Đột Mãnh của Thành Đạt, do Hoàng dẫn đầu. Hai bên không nói một lời, lập tức lao vào sát chiến. Cùng lúc đó, đội Nam Quân vốn phòng ngự trong Đội Sơn cũng hùng dũng lao ra, đẩy quân của Đoàn Lai vào thế ‘lưỡng đầu thọ địch’. Hai đội quân của Thành Đạt phối hợp với nhau rất tốt, nhanh chóng phá vỡ thế trận của Đoàn Lai, chia cắt quân địch. Quân Đoàn Lai dù chiến đấu rất dũng cảm nhưng cũng không thể trụ được trước thế tấn công quá hung mãnh này của hai đội quân Thuận Lưu. Bọn họ nhanh chóng tan vỡ đội hình rồi bị quân Thuận Lưu tiêu diệt.

Thấy thế trận đã định, không thể cứu vãn được nữa, Đoàn Lai chỉ còn có thể dẫn theo đội thân binh cao thủ của mình, mạnh mẽ đột phá trung quân của đội quân Cao Thủ của Thành Đạt, tạo ra một đột phá khẩu và đào thoát khỏi chiến trường, chạy về căn cứ Duy Tiên. Thành Đạt đối với việc này đều mắt nhắm mắt mờ, coi như không thấy gì, mặc kệ bọn Vũ Hốt, Đoàn Lai muốn làm gì thì làm.

Không bị quân đội của Thành Đạt uy hiếp lộ liễu, chẳng bao lâu sau, Đoàn Lai phục hồi bản tính trở lại sau trận thảm bại. Gã ta lại muốn xuất quân tiến đánh quân Thuận Lưu, nhưng Vũ Hốt cương quyết không cho. Đoàn Lai vốn ôm trong lòng ý nghĩ: vì Vũ Hốt mà gã mới bị thất bại trận vừa rồi, nên nay càng căm hận Hốt thêm nữa. Không khí căng thẳng giữa hai vị tướng quân nhanh chóng lan ra khắp doanh trại và khiến cho tình hình trong trại Duy Tiên cũng theo đó mà hồng бет hết cả. Các sĩ quan chỉ huy lâm vào hoàn cảnh khó xử khi không thể biết được họ phải tuân theo mệnh lệnh chỉ huy của ai trong hai vị tướng quân và càng không thể biết được họ nên làm gì trong tình hình rắc rối hiện nay. Cùng lúc đó, Thành Đạt lại có hành động mới.

Thành Đạt là một kẻ rất sành chơi trò chơi tâm lý chiến lại hiểu khá rõ về tính cách của hai vị chiến tướng bên kẻ địch nên chẳng khó khăn gì để gã phán đoán được hiện trạng xung đột gay gắt giữa Đoàn Lai và Vũ Hốt và cũng hiểu được gã phải làm gì để ‘cho thêm chút dầu vào ngọn lửa’ giữa hai kẻ địch này. Hành động của Thành Đạt khá đơn giản và hiệu quả. Gã tung ra những đội quân vừa và nhỏ, liên tục đánh phá các khu cứ điểm phòng thủ yếu ớt trong vùng của Trung Nghĩa Môn. Trung Nghĩa Môn với sự hỗ trợ của các thế lực trong triều, lập tức phản ứng mạnh mẽ và nhanh chóng thu được những trận thắng nhỏ. Những trận thắng này không có nhiều ý nghĩa về quân sự hay chiến thuật nhưng lại khiến cho tinh thần quân lính môn phái này trở lên cao vút và làm cho Đoàn Lai lấy lại sự tự tin, cao ngạo ngày nào. Với sự tự tin này, Đoàn Lai lại muốn một lần nữa xuất binh, tìm diệt quân đội Thuận Lưu của Thành Đạt. Đương nhiên, với tính cách cẩn trọng của mình, Vũ Hốt cực lực ngăn cản chuyện này. Xung đột giữa hai người bùng nổ dữ dội với kết cục là Đoàn Lai một lần nữa kéo quan bản bộ một mình xuất binh, rời khỏi doanh trại Duy Tiên, để mặc cho Vũ Hốt một mình trấn giữ căn cứ này. Ai ngờ được, ngay khi Đoàn Lai xuất quân thì Thành Đạt cũng lập tức thu binh, lui trở về căn cứ Thuận Lưu. Cả Đoàn Lai lẫn Vũ Hốt đều không đủ gan và binh lực để tiếp tục truy đuổi Thành Đạt vào tận lãnh địa của gã nên đành phải tro mắt ra nhìn rồi sau đó trút giận lên nhau, rồi quay sang gây gổ với người còn lại, khiến cho quân doanh của hai người này náo loạn hết cả, mãi đến khi Đoàn Thượng phải ra mặt điều chỉnh lại đơn vị quân này thì mọi chuyện mới yên tĩnh trở lại.

Lại nói đến cuộc tấn công vào Thượng Khố của quân chủ lực Trung Nghĩa Môn do Đoàn Thượng dẫn đầu. Tuy binh lực và trang thiết bị chiến tranh thánh khí của Trung Nghĩa Môn vượt xa so với Hoàng Phong Tông nhưng Hoàng Phong Tông lại có lợi thế ‘sân nhà’, nhận được sự hỗ trợ to lớn của các trận pháp cấm chế và các môn phái, gia tộc, thế lực nhỏ yếu khác trong vùng Thượng Khố nên Trung Nghĩa Môn cũng không dễ gì hiệp đáp Hoàng Phong Tông. Nếu Trung Nghĩa Môn liều mạng công kích Thượng Khố thì họ dứt khoát phải trả giá đắt. Đến lúc ấy, các thế lực khác sẽ chẳng đời nào mà buông tha cho họ. Đoàn Thượng cũng nhận ra điều này. Vì thế, lúc đầu lão ta quyết định áp dụng chiến thuật triệt hạ tinh thần kẻ địch bằng một loạt những trận đánh vừa và nhỏ, làm suy yếu Hoàng Phong Tông, phá vỡ liên kết của Hoàng Phong Tông với những thế lực nhỏ yếu khác trong vùng, từ đó hi vọng kết thúc chiến tranh với những hiệp ước thỏa thuận có lợi cho Trung Nghĩa Môn. Với chiến thuật như vậy, Trung Nghĩa Môn bỏ qua những cứ điểm quan trọng của Thượng Khố, lần lượt tìm đến các căn cứ, các đội quân, các thế lực nhỏ yếu trong vùng. Chiến thuật cực kỳ hợp lý này khiến cho Hoàng Phong Tông lâm vào thế bị động, phải giương mắt nhìn kẻ địch tung hoành trong chính lãnh địa của mình, phá hoại các cơ sở kinh tế quan trọng của môn phái một cách đầy bất lực. Cứ như vậy, dù lực lượng của Hoàng Phong Tông không bị thiệt hại nhiều nhưng tinh thần và nền kinh tế của họ vẫn bị đã kích mạnh mẽ theo đúng mong muốn của Đoàn Thượng. Chiến thuật của Đoàn Thượng có lẽ đã thành công rực rỡ nếu như không có sự xuất hiện ‘không đúng lúc’ của đội Bắc Quân, Thành Đạt gửi đến hỗ trợ cho Hoàng Phong Tông và cả hai chiến thắng vang dội (được bọn tuyên truyền Hoàng Phong Tông, Thuận Lưu thổi phồng hết mức) của Thành Đạt tại Đội Sơn. Những thứ này thực sự là liều thuốc tiên, lên tinh thần cho đội quân phòng ngự vào đây Đoàn Thượng vào tình thế buộc phải lựa chọn giữa việc phải dốc toàn lực tấn công trực diện kẻ địch trong những cứ điểm vững chắc với việc lui binh, tìm kiếm một cơ hội khác. Đoàn Thượng cũng thực là một đáng anh hùng trong thời loạn lạc. Biết không đánh được Hoàng Phong Tông, lão lập tức ra lệnh lui binh. Cuộc chiến tại Thượng Khố cũng kết thúc im hơi lặng tiếng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Trận chiến giữa Trung Nghĩa Môn và Hoàng Phong Tông tại vùng Thượng Khố kết thúc với những tổn thất về nhân mạng khá nhỏ nhưng vẫn khiến cho cả hai bên tham chiến phải gánh chịu những hậu quả nặng nề. Đối với Hoàng Phong Tông, những thiệt hại về kinh tế: nông nghiệp, khai khoáng, thương mại... là không thể đo đếm. Không những vậy, Hoàng Phong Tông còn phải xuất ra một lượng lớn tài vật để viện trợ cho những môn phái, gia tộc, thế lực bị thiệt hại trong cuộc chiến vừa qua, đặc biệt là với ‘đồng minh’ quan trọng của họ Thiên Linh Phái của Thành Đạt tại Thuận Lưu thì bọn họ càng phải chi đậm. Điều này khiến cho Hoàng Phong Tông từ một môn phái sung túc giàu có, phải lâm vào tình trạng khủng hoảng kinh tế trầm trọng.

Trong khi đó, với việc thất bại khi không thể thôn tính được Hoàng Phong Tông, uy vọng của Đoàn Thượng thủ lãnh Trung Nghĩa Môn trong con mắt đám quan đại thần đầy quyền lực tại triều đình (kể cả tên hoàng đế ngu, Huệ Tông) đã hoàn toàn thay đổi. Đám người này vốn định lợi dụng sức mạnh quân sự và kinh tế của Trung Nghĩa Môn để hòng mau chóng xây dựng lại thế lực và quyền uy của triều đình cùng hoàng tộc họ Lý cũng như của bản thân bọn họ, nay thấy, sức mạnh quân sự của Trung Nghĩa Môn không đủ để thực hiện được những tham vọng ‘vĩ đại’ đó thì bọn họ nhanh chóng tìm kiếm những con đường khác.

Trung Nghĩa Môn dù hùng mạnh hơn phe triều đình rất nhiều nhưng lãnh địa của họ hầu như vẫn là hai vùng Khoái Châu và Hồng Châu, còn kinh thành là địa bàn hoạt động của mấy lão quan già. Thêm vào đó, Đoàn Thượng có thể là một chiến tướng, một lãnh chúa tài ba nhưng vẫn chỉ là một nhà chính trị tay mơ. Gã ta chưa phải là đối thủ của mấy lão quan đại thần trong việc đấu đá ngầm ngấm, đâm bị thóc, chọc bị gạo nên... lão nhanh chóng bị lép vế trong triều đình. Nếu là khi trước cuộc chiến ở Thượng Khố, nếu gặp những kẻ như thế này, Đoàn Thượng hoàn toàn có thể lợi dụng sức mạnh quân sự to lớn để đè bẹp đối phương. Khi đó, giết người càng nhiều, uy vọng của lão ta càng to lớn, vững mạnh, thiên hạ càng nể sợ, tôn kính lão. Nhưng sau thất bại tại Thượng Khố, lão không thể làm được như vậy, trừ khi muốn gây ra một cơn hỗn loạn nội bộ lớn. Chẳng bao lâu sau, vùng Khoái Châu có loạn, Đoàn Thượng đành phải rút quân khỏi kinh thành.

Cả Trung Nghĩa Môn và Hoàng Phong Tông đều bị gặp khốn tạo điều kiện cho các thế lực khác mạnh mẽ vươn lên, đặc biệt là hai thế lực lớn còn lại của Tỉnh Thiên Quốc là gia tộc họ Lê ở Hải Ấp và Thiên Linh Phái ở Thuận Lưu. Trong khi Lê Khánh và mấy tên trưởng lão của dòng họ Lê e ngại thế lực của Thiên Linh Phái kẻ bên nên không dám có hành động gì thì Thành Đạt lại quyết định động binh. Mục tiêu của hành động lần này của Thành Đạt là các môn phái, gia tộc, thế lực nhỏ yếu phía nam sông Hồn Độn. Lực lượng quân đội lần này của gã là chiến tướng thân tín Hoàng và ba đội quân Nam Quân, Đông Quân và Bắc Quân. Ba đội quân, ba ngàn binh lính tu giả tinh nhuệ thiện chiến, được hỗ trợ bởi hai chiến thuyền hùng mạnh và những thuyền vận quân đặc chế khác ào ào vượt dòng khí hỗn độn, tiến về phía nam.

Đội quân dễ dàng vượt sông Hồn Độn mà không gặp bất kỳ ngăn trở nào của các thế lực phía nam. Đi đến địa bàn của Nghịch Hà Trại, Hoàng gặp một toán quân chỉ có vài chục người. Thủ lĩnh toán quân này bước lên, vái Hoàng một vái mà nói

“Kính chào đại nhân. Tôi tên là Ngân Hà, thủ lĩnh của Nghịch Hà liên minh kính mong đại nhân dừng bước, dành cho tôi đôi chút thời gian.”

Nghịch Hà liên minh giống như Thuận Lưu liên minh của Thành Đạt đều là liên minh của các thế lực nhỏ yếu, cùng hợp tác với nhau, cầu mong sinh tồn trong thời đại hỗn loạn, cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt cá bé hơn này, chỉ có điều thực lực của Nghịch Hà liên minh không bằng một góc của Thuận Lưu liên minh. Lý do thì có nhiều nhưng cơ bản nhất là: không phải lúc nào $1 + 1$ cũng bằng 2.

Hai thế lực tương đồng, không phải không thể ‘nói chuyện’. Hoàng hiểu ý Ngân Hà liền ra lệnh dừng quân, hạ trại, mời Ngân Hà vào trong lều nói chuyện.

Chẳng bao lâu sau, Ngân Hà đem toàn bộ Nghịch Hà liên minh chính thức sát nhập vào Thuận Lưu liên minh. Thành Đạt liền phong cho Ngân Hà làm Nghịch Hà tướng quân, cho phép tiếp tục nắm giữ Nghịch Hà trại và thay mặt gã cai quản cả vùng Nghịch Hà này, ngoài ra, tài vật, mỹ nữ trọng thưởng là điều không hề thiếu. Tất cả những gì mà Thành Đạt yêu cầu từ Ngân Hà chỉ là những tuyên bố chính trị, ngoại giao cùng với việc cung cấp quân lương và dẫn đường cho đội quân nam chinh của gã. Những thứ này đều không đáng là gì so với những điều kiện mà Ngân Hà sẵn sàng chấp nhận để tránh việc phải quyết chiến với thế lực hùng mạnh này, một trận đánh mà bọn họ khó có thể tránh được những hậu quả thảm thiết.

Ngân Hà thấy sau khi sát nhập vào Thuận Lưu liên minh, quyền lợi của bản thân không những không suy giảm mà còn tăng lên thì mừng lắm. Gã liền vận dụng các mối quan hệ của bản thân đi chiêu an các thế lực khác trong vùng. Có gương Ngân Hà, các thế lực khác trong vùng cũng nhanh chóng quy về với Thuận Lưu. Thế là Thành Đạt không cần tốn một binh một tốt, thu phục được toàn bộ vùng Nghịch Hà này. Thành Đạt liền thưởng lớn cho cả Hoàng và Ngân Hà. Ngân Hà liền tiếp tục tiến cử cho Thành Đạt:

“Nghịch Hà chỉ là vùng đất nhỏ hẹp, nhưng cũng không phải là không có nhân kiệt. Không hiểu đại nhân có biết đến hai người họ Trương không?”

“Các gia tộc, thế lực có họ Trương ở vùng này thực quá đông. Thật tôi vẫn chưa đoán ra được anh muốn nói đến ai.” Thành Đạt khéo léo nói

“Thưa đại nhân. Một người tên Thuần đang nương thân ở một môn phái nhỏ là Tử Tông Phái, còn người kia tên Tư, hiện đang làm thợ săn quý, chuyên đối phó với đám yêu ma quỷ quái sách hại dân lành trong vùng. Hai người này, không ai không có tài kinh thế, am tường nhiều phép lạ nhưng cũng kiêu ngạo lắm. Trước đây, thuộc hạ từng nhiều lần dùng đại lễ để mời ra giúp sức mà cũng không được.”

Thành Đạt nghe thế liền sai Hoàng đem đến tặng mỗi người này một cái chiếc ghế không có mặt ngồi, chỉ có bộ khung làm từ gỗ quý cùng một bức thư mời ra giúp sức. Hai người xem thư và quả thì hiểu ý Thành Đạt, đắn đo suy nghĩ một hồi rồi cũng ra giúp Thành Đạt. Thành Đạt mừng lắm liền phong chức tước cho, giao cho nhiều trọng trách, lại sai hỗ trợ Hoàng bình định các thế lực khác ở phía nam.

Thấy Thành Đạt dễ dàng thu phục vùng Nghịch Hà, môn chủ Thánh Hàn Tông là Lam Cực vội vàng họp bàn với đám thủ hạ

“Nghe nói Hoàng là danh tướng hùng mạnh nhất dưới trướng Thành Đạt, vừa hay tôi lại mới thu được một pháp bảo hùng mạnh đang tìm đối thủ để thử

sức. Xin chủ công cho tôi một cánh quân, đóng tại căn cứ Thánh Hạc đón địch.” Một bộ tướng của Lam Cực là Huy Tổ nói

Lam Cực mừng lắm liền cho Huy Tổ hai ngàn quân đến đóng đồn tại Thánh Hạc đón đánh Hoàng. Chưa hết, Lam Cực còn sai sứ giả, đem linh thạch, tài liệu, bảo vật trân quý, gái đẹp... đến dâng tặng Lê Khánh ở Hải Ấp, Đoàn Thượng ở Hồng Châu và đám quan lại triều đình, xin những thế lực này ra tay cứu giúp. Đáng tiếc, dù loạn ở Khoái Châu đã bình nhưng tình hình nơi đây vẫn còn nhiều rối rắm, Đoàn Thượng vốn uy danh quá thấp, không đủ để phục chúng, nên không dám xuất binh đánh ngoài vào lúc này. Đám quan lại triều đình tuy muốn xuất quân đánh Thuận Lưu của Thành Đạt nhưng lại sợ Hoàng Phong Tông, đồng minh của Thành Đạt như hổ rình sau lưng, nên không dám nhúc nhích. Trong các thế lực chỉ còn lại, Lê Khánh ở Hải Ấp là có thế xuất binh đánh Thuận Lưu, cứu Thánh Hân Tông. Lê Khánh lập tức động binh, sai em trai là Lê Cổ cầm 5000 vượt sông Hồn Độn tiến vào vùng đất của Thánh Hân Tông, hỗ trợ Lam Cực.

Nghe tin Lê Khánh xuất binh cứu viện, Lam Cực mừng rỡ liền họp thuộc hạ, cùng bàn bạc việc phối hợp với quân đội của Hải Ấp. Một mưu thần của Cực là Hoàng Tuấn nói

“Quân Hải Ấp là lính ngoài, chỉ nên sắp đặt những vị trí phòng ngự tầm thường để trợ chiến, không nên giao cho giữ những vị trí quan trọng của chúng ta cho chúng.”

Nhưng Lam Cực bác luôn

“Ta vất vả lắm mới mời được bọn họ đến đây giúp ta kháng địch, sao có thể chỉ để làm tượng trưng mà không dùng?”

Nói rồi sai sứ giả đến gặp Lê Cổ, bảo Cổ đem binh đến đóng tại trại Thiên Ký, một khu căn cứ trọng điểm cực kỳ quan trọng trong chiến tuyến của Thánh Hân Tông đối đầu cùng với quân Thuận Lưu. Lê Cổ thấy bản thân bị đưa ra chiến trường trước nhất thì bực tức nói với đám thủ hạ.

“Bọn Thánh Hân Tông này thật đúng là một lũ khốn nạn. Chúng nó gặp nguy. Chúng ta từ xa cất công đến hỗ trợ chúng. Chúng lại dám đem chúng ta ra tiền tuyến làm tốt thí. Loại người này thực không nên hợp tác. Nhưng chúng ta mang trên mình mệnh lệnh của tộc trưởng, không thể chống đối. Vậy chúng ta nên làm sao cho tốt?”

Một tên sĩ quan tham mưu liền hiến kế

“Tộc trưởng bảo chúng ta đến cứu chúng chẳng qua chỉ là vì không muốn Thuận Lưu nuốt chửng cả vùng Thánh Hân này mà thôi. Sao ngài không đòi tên Lam Cực phải khao quân rồi nhân lúc đó, ra tay khống chế gã và Thánh Hân Tông?”

Lê Cổ khen kế hay rồi lập tức làm theo, sai sứ đến gặp Lam Cực đòi gã phải đích thân khao quân. Đây cũng là lễ thường nên Lam Cực đồng ý, hẹn Lê Cổ đến ngày lành tháng tốt thì vào tông đàn Thánh Hân Tông cùng dự tiệc rượu, làm lễ khao quân. Lê Cổ lấy cớ đang có chiến sự, tình hình trị an không ổn định, đòi đem theo một ngàn quân làm vệ sĩ bảo vệ. Mưu sĩ của Lam Cực vội can

“Chúa công chớ nên làm như vậy. Tên Lê Cổ đó đang có tà ý với chúng ta đấy.”

Lam Cực không cho lời khuyên đó là phải, chấp nhận cho Lê Cổ được phép mang theo thân binh, vệ sĩ nhập tông đàn. Lê Cổ nhận tin, mừng lắm liền đem theo một ngàn quân, rầm rộ tiến vào tông đàn của Thánh Hân Tông.

Lê Cổ vừa vào được trong tông đàn của Thánh Hân Tông liền lập tức trở mặt, khống chế bộ chỉ huy của toàn bộ tông môn này và sai người thân tín nắm giữ tất cả các yếu địa trọng điểm của tông đàn. Thánh Hân Tông tuy còn mấy ngàn tu giả trong tông đàn nhưng vẫn chỉ có thể trơ mắt ra nhìn tông môn rơi vào trong tay đám người Lê Cổ.

“Ha ha ha... Tên Lê Cổ này đúng là một thằng ngu. Ta trước còn không biết phải làm sao để đối phó với nhà họ Lê ở Hải Ấp nhưng bây giờ thì... Ha ha ha...” Tại căn cứ Thuận Lưu nghe tin Lê Cổ đoạt được vùng Thánh Hân Tông thì đắc ý cười rộ lên. Tiếp đó, gã gửi một mật thư cho Hoàng, sai sát thủ giết chết Lam Cực hiện đang bị Lê Cổ giam lỏng trong tông đàn Thánh Hân Tông.

Lam Cực bị giết, lập tức khiến cho toàn bộ những tướng lĩnh cũ của Thánh Hân Tông rung động, kinh sợ và phân nộ. Tất cả bọn họ đều tin chắc rằng vụ việc này do đám Lê Cổ ra tay hòng khiến cho Thánh Hân Tông hoàn toàn biến mất trên cõi đời này và đều e sợ kẻ phải chết tiếp theo chính là bọn họ. Thanh danh của đám Lê Cổ, Lê Khánh trong mắt những thế lực phía nam sông Hồn Độn xuống thấp đến cực điểm. Lê Cổ, Lê Khánh lúc này có khổ cũng chỉ tự mình biết, bị oan tày đình mà không thể nào biện giải được, chỉ có thể ‘theo lao’ dùng sức mạnh để củng cố quyền lực và địa vị của nhà họ Lê ở vùng phía nam sông Hồn Độn này. Tình thế toàn miền vô cùng hỗn loạn.

Hay tin vùng phía nam hỗn loạn, Đoàn Thượng dùng đang gặp không ít rắc rối ở Khoái Châu cũng lập tức phát binh, vượt sông hi vọng kiếm chút lợi ích! Binh lực của Đoàn Thượng gấp đôi gấp ba lần gia tộc họ Lê ở Hải Ấp nhưng thanh danh thì còn tệ hại gấp nhiều lần gia tộc này. Sự xuất hiện của đội quân này khiến cho các thế lực trong vùng kinh hãi. Bọn họ, ai cũng sợ môn phái mình trở thành Thánh Hân Tông thứ hai còn bản thân trở thành Lam Cực thứ hai. Trong tình trạng hỗn loạn đó, khẩu hiệu, ‘liên yếu kháng mạnh’ của Thành Đạt nhanh chóng trở thành cứu cánh cho các môn phái nhỏ yếu này. Chẳng bao lâu sau, liên minh Thuận Lưu của Thành Đạt đã thu nhận được thêm hàng chục môn phái, gia tộc mới nữa. Nếu tính riêng trong vùng phía nam sông Hồn Độn này, thế lực của Thành Đạt bây giờ đã hoàn toàn vượt trội so với cả gia tộc họ Lê ở Hải Ấp lẫn đội quân nam chinh của Đoàn Thượng. Cả Thượng lẫn Khánh đều không chút chậm trễ, vội vã tăng binh cho những đội quân này, một mặt phát binh uy hiếp Thuận Lưu, khiến Thành Đạt không thể tăng quân cho Hoàng được.

Bất chấp những điều này, Thành Đạt vẫn từng bước hoàn thành quá trình chuẩn bị. Lúc này đây, gã lạnh lùng ra lệnh cho Hoàng tiến đánh quân Hải Ấp đang đóng ở Thánh Hân Tông. Có lệnh, Hoàng lập tức xuất quân từ căn cứ điểm hiện tại, kéo đến trước căn cứ Thánh Hạc. Tương trấn thủ căn cứ này là Huy Tổ dàn quân ra đối địch.

Hai bên dàn quân đối kháng, Huy Tổ bay lên trước, đến khoảng giữa hai bên thì dừng lại, lớn giọng thách chiến

“Ta là Huy Tổ. Ai dám ra đấu với ta.”

“Thằng thần kinh. Chiến tranh tập đoàn mà bày trò đấu đơn!” Hoàng đứng trong trận khịt mũi kinh bỉ, rồi không thèm hồi đáp, thúc quân xông lại. Cả mấy ngàn quân ào ào ập đến. Huy Tổ cả kinh, bay vội vào trong quân. Quân tiên phong của Hoàng lao đến như gió thoảng, Huy Tổ không kịp quan sát trận thế hai bên chỉ còn cách thúc quân đánh bừa. Trận thế của quân Tổ cũng vì vậy mà rối loạn cả. Đánh một lúc thì không cự nổi quân Hoàng, quân chúng bắt đầu tan tác. Một đạo quân của Hoàng phát hiện ra đội chỉ huy của Huy Tổ liền xông lại. Huy Tổ vội há mồm, phun ra một chiếc nồi nấu đất nung đỏ au bay lơ lửng giữa không trung. Quân Hoàng không thèm để ý đến bảo vật ấy cứ thế té pháp bảo theo trận thế tấn công Tổ. Tổ bất quyết, niệm chú, huy động pháp bảo. Chiếc vung đất bung ra, một đạo hào quang như dòng nước bạc phun ra từ trong chiếc nồi. Đạo hào quang này đi đến đâu, pháp bảo pháp quyết, bùa chú của đám tu giả phe Hoàng lập tức mất không chừa, bị đạo hào quang cuốn lấy, thu hết vào trong nồi cả. Nhưng liền đó, mấy đội quân khác của Hoàng cũng ập đến. Tổ hoảng quá, vứt bỏ cả bảo vật và quân lính, kéo theo đám cận vệ, phá vây bỏ chạy. Pháp bảo nồi đất được một tu giả quân Hoàng thu lấy.

Tổ chạy, quân Tổ như rắn mất đầu, nhanh chóng hạ vũ khí đầu hàng Hoàng. Hoàng đưa quân vào căn cứ Thánh Hạc, kiểm kê chiến lợi phẩm và hàng quân, lại sai người đem những thứ pháp bảo tài liệu quý giá, có cả chiếc nồi đất thần kỳ của Tổ mang về dâng cho Thành Đạt. Thành Đạt thấy Hoàng làm mất thời gian chỉ vì mấy việc ngớ ngẩn này thì không vui, nhưng cũng không nói ra miệng, chỉ ra lệnh giục Hoàng khẩn cấp tiến quân đánh vào căn cứ tổng đàn Thánh Hàn Tông của quân Lê Cổ.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Nhận lệnh điều động khẩn cấp của Thành Đạt, Hoàng không dám chần chừ nữa mà đốc hết toàn quân tiến thẳng về tổng đàn của Thánh Hàn Tông trước đây căn cứ chủ của đội quân Lê Cổ hiện nay.

Trong lúc đó, Lê Cổ đã nhận được đợt chi viện mới của Lê Khánh và tuyển được một lượng lớn tu giả chiến đấu địa phương, binh lực tăng mạnh lên đến gần tám ngàn quân. Với binh lực hùng mạnh trong tay, gã muốn đem quân tấn công các vùng xung quanh, mở rộng thế lực. Ngay lúc này, được tin Hoàng đem ba đội quân, ba ngàn tu giả đánh bại hàng binh quân Tổ tại căn cứ Thánh Hạc và cấp tốc mang binh đến tấn công thẳng vào thủ phủ. Lê Cổ vội tập hợp lực lượng tham mưu họp bàn đối sách. Một mưu sĩ hiến kế

“Quân ta tuy đã chiếm được Thánh Hàn Tông nhưng lòng dân không phục, người bất mãn còn nhiều. Hơn nữa, quân ta vừa mở rộng chiêu mộ binh chúng, còn chưa kịp sắp xếp tổng thể, rất hỗn loạn. Còn quân Hoàng lại vừa thắng lớn, sĩ khí đang hăng. Theo tôi thấy không nên trực tiếp đối kháng với địch. Thủ chắc chờ cơ hội là hơn.”

Lê Cổ nghe vậy đập bàn nằng

“Tên súc sinh nguoi sao dám nói lời hoang đường làm hỗn loạn lòng quân. Mau lui gã ra ngoài!”

Binh lính lập tức tiến vào lôi vị mưu sĩ đáng thương đó ra. Những người khác thấy vậy thì khiếp hãi, không dám nói câu nào. Lê Cổ liền nêu ý kiến của mình

“Quân ta đông gấp ba lần quân nó, binh tinh tướng mạnh hơn quân địch cả ngàn lần. Ta muốn đốc toàn quân, đón đánh bọn chúng, các vị thấy sao?”

Một vị mưu sĩ cả kinh vội vàng khuyên

“Xin tướng quân chớ làm như vậy. Quân địch ít như vậy, chúng ta chỉ cần phái bốn năm ngàn quân ra đối địch với địch là đủ rồi. Việc gì phải đốc toàn quân?”

Lê Cổ nghe vậy có chút ngần ngại chưa quyết thì một mưu sĩ khác đã cất lời

“Đánh bại địch thì đúng là chỉ cần bốn, năm ngàn quân là đủ. Nhưng nếu địch chỉ bị bại thì chúng chỉ việc thu nhặt tàn quân, rút về căn cứ của chúng tại vùng Nghịch Hà, lại tuyển thêm binh lính, tăng cường cố thủ, cầu viện Thuận Lưu hay liên minh với đám Trung Nghĩa Môn kia thì tướng quân muốn thu phục vùng này sẽ vô cùng khó khăn. Chi bằng nhân lúc này, kẻ địch đang tiến vào địa phận của ta, đốc toàn lực, tiêu diệt chúng tại trận. Như vậy, tướng quân muốn thu phục vùng Nghịch Hà sẽ dễ dàng như trở bàn tay.”

Lê Cổ khen hay đáo để rồi lập tức ra lệnh xúc động toàn quân, tiến ra nghênh đánh quân của Hoàng. Quân đội hai bên nhanh chóng hội binh cách trại chủ Thánh Hàn Tông của quân Lê Cổ không xa.

Lê Cổ đứng trong trận, cao giọng chửi mắng Hoàng bất nghĩa, ăn cháo đá bát, giọng điệu khinh thường, coi Hoàng chỉ là một tên nô bộc của nhà gã.

Hoàng tức giận liền cao giọng chửi trả Lê Cổ là phường bắt nạt, lừa gạt lòng hiếu khách của Lam Cực để đoạt lấy lãnh địa của lão, còn tàn nhẫn giết chết một kẻ tù binh, hung ác giống như Tàu Bạ. Lê Cổ tức lắm liền đánh trống, phát cờ giục quân đánh Hoàng. Hoàng cũng mạnh mẽ điều quân đánh lại. Hai bên ác chiến quyết liệt một hồi, chưa phân thắng bại. Đúng lúc này, trong quân Lê Cổ bỗng rối loạn rồi truyền lên tiếng gào sợ hãi của binh lính

“Có kẻ địch tập kích, phóng hỏa đốt trại!”

Lê Cổ cả kinh, vội quay đầu nhìn lại thì thấy khắp trại chủ, tổng đàn Thánh Hàn Tông, lửa cháy nghìn ngút, nhà khói đen kịt, che kín cả bầu trời, tất cả cấm chế, trận pháp phòng thủ đều bị phá hủy tan hoang hết cả. Lê Cổ cả kinh vội đem quân về cứu. Gần đến nơi thì thấy một đạo quân bay ra đón đầu. Cổ nhìn lại hóa ra hai tướng Ba Giai, Tú Xuất dưới trướng gã, vội hỏi

“Chuyện gì vậy? Là kẻ nào tập kích chúng ta? Phải Trung Nghĩa Môn không?”

Ba Giai chỉ kiếm vào mặt Cổ mắng lớn

“Tên súc sinh dê tiện, dám sát hại Tông chủ của tao. Mau đem đầu ra đây cho tao.”

Nói rồi hai tướng thúc quân lao vào đánh Cổ. Cổ biết là hai tướng làm phản, giận lắm, liền thúc quân đánh ngay. Nhưng lúc này, Hoàng đã vượt qua được đám hậu quân cản đường của Cổ, ào ào kéo quân đến. Cổ bị vây đánh cả trước lẫn sau thì lúng túng. Hàng binh bản địa trong quân Cổ vốn đi theo Cổ chỉ vì bị cưỡng bách, không muốn liều mạng vì Cổ nên nhanh chóng rối loạn, tan vỡ. Hoàng, Ba Giai, Tú Xuất hai tướng điều thúc quân đánh mạnh vào đám quân này, rồi đánh lan ra toàn quân Cổ. Quân Cổ tan vỡ, Cổ thua to, phải phá vây chạy về trại Thiên Ký.

Hoàng đại thắng, tiến quân vào tổng đàn Thánh Hàn Tông, dập lửa khôi phục lại trận pháp cấm chế phòng ngự rồi mở tiệc khao quân. Trong tiệc, Hoàng cảm tạ hai tướng Ba Giai Tú Xuất đã giúp đỡ, thì hai tướng cả cười mà rằng

“Chúng tôi từ lâu đã muốn đi theo Thành Đạt đại nhân, vốn đã âm thầm bí mật liên lạc với Ngài. Đại nhân sai chúng tôi nằm vùng tại tổng đàn Thánh Hàn Tông, chờ đợi thời cơ. Nay chẳng qua là vứt bỏ mặt nạ để chính thức đầu về với Ngài mà thôi.”

Hoàng nghe vậy thì cả kinh. Đến lúc này, gã mới hiểu được Thành Đạt lệnh cho gã đem quân nam tiến không phải vì chút xúc động và thời cơ nhất thời mà là cả một quá trình chuẩn bị công phu từ trước. Thực chất đám Lê Cổ bại dưới tay Thành Đạt chứ không phải dưới tay gã. Không rồi tổng đàn vẫn có thể đánh bại đại địch phương xa, tính liên mấy nước không chút sơ suất! Tài ấy, trí tuệ ấy, thực đáng để ta thán! Lê Cổ bại cũng không oan chút nào! Hoàng càng thêm bội phục tài trí của vị chủ nhân này.

Sau đó, Ba Giai, Tú Xuất liền đi khắp vùng Thánh Hàn Tông du thuyết các thủ lĩnh, chưong môn, tộc trưởng các thế lực địa phương, khuyên bọn họ hàng về với Thuận Lưu. Các thủ lĩnh này thực lực thì không phải là đối thủ của Hoàng, lại được Thành Đạt đảm bảo giữ nguyên lợi ích nên nhanh chóng quy phục. Cả vùng Thánh Hàn, ngoài trại Thiên Ký do Lê Cổ đóng, đều về theo với Thành Đạt. Thế lực Thành Đạt tăng vọt, hoàn toàn đủ sức so bì với đệ nhất môn phái của Tinh Thiên Quốc là Trung Nghĩa Môn. Ba thế lực lớn còn lại trong nước là gia tộc họ Lê tại Hải Ấp, hoàng tộc họ Lý tại kinh thành, Hoàng Phong Tông tại Thượng Khố giờ đây đều không thể so sánh với gã được nữa.

Thành Đạt một mặt lệnh cho Hoàng đem quân uy hiếp trại Thiên Ký của Lê Cổ, khiến gã không dám nhúc nhích mấy may, nhưng không đánh hạ trại, dứt điểm đám bại tướng, tàn binh này, một mặt phong cho Ba Giai làm Thánh Hàn lệnh, giao cho gã quản lý cả vùng Thánh Hàn, biến vùng Thánh Hàn và vùng Nghịch Hà thành hai hậu phương lớn của gã, chuyên cung cấp quân lương, tiền bạc, vật tư... cho Thuận Lưu. Có nguồn cung ổn định và to lớn này, Thuận Lưu nhanh chóng phát triển mạnh mẽ về kinh tế, thu hút không biết bao nhiêu thương nhân đến đầu tư, kinh doanh, đem lại cho vùng Thuận Lưu những món lợi lớn kinh người. Đời sống của người dân vùng này cũng chuyển biến mạnh mẽ. Địa vị chính trị của Thành Đạt cũng tăng tiến vượt bậc.

Chẳng bao lâu sau, hoàng đế Lý Huệ Tông tùy tiện kiếm một cái cớ, phong cho Thành Đạt thành Thuận Lưu Hầu, mời gã về triều giúp hoàng đế, quản lý thiên hạ và lệnh cho bá quan phải nghe lệnh gã.

Cắm địa tối cao của Thiên Linh Phái, một căn mật thất được xây dựng ngầm trong lòng đất và được bảo vệ cẩn mật tại Thuận Lưu. Thành Đạt im lặng đứng chấp tay sau lưng, chăm chú quan sát một bức phù điêu kỳ dị, một thứ gì đó rất giống như một thân cây khẳng khiu, đầy những cành trơ trọi, không một chút lá, nhưng lại nặng trĩu những trái cây tròn trịa, xinh xắn như một trái cam, bóng lóng như giọt sương và... đỏ tươi như máu. Bên trong mỗi quả cầu đó tồn tại một luồng khí tăm tối, kỳ lạ liên tục di chuyển không ngừng như một dòng nước nhỏ.

“Chúc mừng chàng!” Từ sau lưng Thành Đạt, nàng vampire lai Moka hiện ra từ trong bóng tối, nơi mà trong khoảnh khắc trước đó hoàn toàn không hề có một bóng người. Nàng tiến đến, ôm lấy cánh tay của Thành Đạt, ép bộ ngực mìn mềng, tràn đầy sức sống của nàng vào nó và tiếp tục vừa cười ngọt ngào vừa nói “Hoàng đế phong chức tước, trao quyền hành cho chàng, cây Tà Huyết cũng đã trưởng thành, có thể thu hoạch bất kỳ lúc nào! Hôm nay đúng là một ngày kỳ diệu! Ai có thể ngờ được hai niềm vui to lớn lại cùng nhau đến với chàng, trong một ngày như thế này chứ!”

“Hừ! Thế lực hiện tại của ta chỉ còn thua kém Trung Nghĩa Tông một chút. Lãnh địa của ta lại sát ngay gần kinh thành. Huệ Tông muốn dựa vào ta thì có gì là lạ!” Thành Đạt khẽ khịt mũi nói với giọng khinh miệt “Tên khốn đầy cũng khá khôn khéo khi phong cho ta làm Thuận Lưu Hầu và cả cái chức quan thái sư đầy quyền lực kia, lại còn ra vẻ ra lệnh cho đám quan lại trong triều phải nghe lệnh ta nữa chứ! Hắc hắc hắc... Thằng ngu đó chắc chắn đang hi vọng ta sẽ bắt chước đám gian thần ngu ngốc của mấy tiểu thuyết ba xu của Tàu Bạ, tự biến mình thành công địch của cả thiên hạ! Hừ! Đúng là đồ trẻ con!”

“Nhưng chắc chắn ngài có ý định bỏ qua cơ hội hiếm có này để mở rộng lực lượng phải không ạ?” Moka nhỏ nhẹ nói

“Đương nhiên!” Thành Đạt cười gằn “Tô Trung Từ và cả Đoàn Thượng, thất bại thê thảm là do chúng bắt chước mấy thằng cha nhân vật trong tiểu

thuyết ba xu của lũ Tàu Bạ, mong muốn một bước lên trời, muốn đóng vai gian hùng, bắt cóc thiên tử, ra lệnh cho chư hầu nên mới nếm trái đắng. Hừ! Một lũ ngu ngốc! Chúng quên mất rằng tiểu thuyết thì vinh viễn chỉ có thể là tiểu thuyết, chỉ là một mớ lời văn câu chữ của một đám gà mờ chưa bao giờ ra trận, chưa bao giờ làm chính trị, thậm chí, có khi còn không có khả năng quản lý cả... vợ chúng, mơ mộng tưởng tượng ra. Những thứ đó, làm sao có thể áp dụng vào thực tế được cơ chứ?”

“Nga...” Moka kêu lên yêu kiều rồi ‘thả mời’ cho Thành Đạt có cơ hội khoa trương “Ngài có thể nói cho em biết đôi chút về kế hoạch vĩ đại của ngài được không?”

“Hắc hắc hắc... Có gì là không được!” Thành Đạt kiêu ngạo cười vang “Kinh thành hiện tại, tuy tiếng thuộc về hoàng tộc họ Lý, do Huệ Tông đứng đầu nhưng thực chất đã bị khống chế bởi rất nhiều thế lực, do đại thần quyền cao chức trọng thống trị. Bọn người này mới là những ông chủ thực sự của kinh thành! Nếu ta chỉ dựa vào một cái mệnh lệnh của tên Huệ Tông rồi đòi nhảy lên đầu bọn chúng, bọn chúng đương nhiên không thể chấp nhận được, sẽ giở mọi thủ đoạn bỉ ổi để chống phá ta. Mà đám rác rưởi này, làm gì thì không biết chứ... phá hoại ngầm sau lưng người khác thì tuyệt không kém ai trên đời này đâu.”

“Nga... Phải chăng ngài định...” Moka ra vẻ kinh ngạc, cố ý dừng lời nửa chừng để nhường Thành Đạt nói tiếp

Thành Đạt quả nhiên hưng phấn cười vang như sấm rền, ra chiều vô cùng mãn ý

“Ha ha ha... Chính xác! Chính xác! Nếu ta muốn ‘khống chế thiên tử, ra lệnh cho chư hầu’ thì không thể không giữ lại đám quan lại chó má đó. Nhưng nếu ta không có ý định này thì chẳng cần phải quan tâm đến bọn chúng làm gì cho mất thời gian. Cứ thẳng tay mà diệt trừ chúng thôi!”

Moka mỉm cười nhẹ nhàng nhưng không nói gì cả. Nàng hiểu những gì mà Thành Đạt muốn nói và định làm. Nàng cũng không thể không bội phục nhãn quan chính trị tinh tế mà ác độc của Thành Đạt và cảm thán cho Lý Huệ Tông và đám mưu thần. Đám người đó thực sự rất thông minh, nhưng chỉ là thông minh vặt, thông minh kiểu trẻ con, kiểu chợ búa, kiểu đám du côn đầu đường xó chợ! Chút thông minh đó dùng để tranh danh đoạt lợi, đấu đá nhau trong triều thì có dư mà để bình thiên hạ, giải trừ quốc nạn thì... đúng là nằm mộng. Có một chút thông minh đó mà cũng dám đối đầu với một người như Thành Đạt; đám quan lại tai to mắt lớn trong triều thẩm rồi!

Thành Đạt khẽ liếc mắt nhìn Moka, khẽ mỉm cười rồi tiếp

“Nhưng ta không thể phủ nhận việc cây Tà Huyết trưởng thành và kết trái lúc này đúng là một niềm vui bất ngờ. Có nó, ta có thể nâng cao Huyết Trì của mình thêm một bậc nữa. Nếu như may mắn, thậm chí ta có thể nhanh lẹ thành Huyết Luyện Ma Quân trong truyền thuyết mà không cần phải giết sạch thế giới để lấy máu huyết, tà khí nuôi Huyết Trì!”

Cây Tà Huyết là một pháp thuật vô cùng kỳ bí mà Moka đã đem dâng lên cho Thành Đạt ngay từ khi nàng đem thân trao gửi cho gã. Về bản chất, cây Tà Huyết khá giống với Huyết Trì của Thành Đạt, đều có khả năng hấp thụ huyết khí, tà khí, oán khí... trong thiên hạ để biến thành sức mạnh, hỗ trợ chủ nhân. Nhưng không giống với Huyết Trì chỉ có thể hấp thụ trực tiếp huyết khí, tà khí trong thiên hạ, cây Tà Huyết có thể cắm sâu vào lòng đất, hút lấy những thứ sức mạnh khủng khiếp của mặt đất, biến chúng thành linh lực, huyết khí, tà khí... đúc kết chúng lại thành những quả Tà Huyết, những bảo vật vô giá, không chỉ có tác dụng hỗ trợ chủ nhân thực hiện những pháp thuật tà ác mà còn có thể làm cho Huyết Trì nhanh chóng thăng tiến cấp bậc. Ngoài ra, những trái Tà Huyết này còn có thể... giúp những bán yêu Vampire như Moka thăng tiến lên thành một yêu quái thực thụ, thậm chí có thể trở thành một vampire thuần chủng, một trong những sinh vật hùng mạnh nhất thế gian, có thể làm cho cả ‘tiên thật’ cũng phải vãi đái ra quần chứ đừng nói là ‘tiên giả’!

Dù trong đầu liên tục hiện ra viễn cảnh tương lai tươi sáng vô bì đó, Moka vẫn nheo miệng, nở một nụ cười ngây thơ, thuần khiết như một cô bé con, kết hợp với gương mặt tuyệt mỹ, không chút tỳ vết của nàng, tỏa ra một sức quyến rũ phi thường! Thành Đạt đứng bên cạnh không nhìn được, liền đưa tay, xiết chặt thân thể nàng vào người gã thêm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Luyện Ma Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Thánh chỉ của hoàng đế phong cho Thành Đạt làm thái sư, lại lệnh cho gã hồi triều, giúp vua quản lý triều chính! Thành Đạt đương nhiên ‘không dám không nghe’ lệnh vua. Một tháng sau khi Huệ Tông bố cáo toàn thiên hạ chiếu chỉ này, lại đem kim ấn, thánh lệnh, thiên tài dị bảo đến ‘ủy lạo’ Thuận Lưu, Thành Đạt liền tách đội Nam Quân dưới trướng ra, lập lên ‘bộ khung xương’ của ba đội tàn quân là Nam Quân, Đông Nam Quân và Tây Nam Quân, lại lệnh cho các thế lực dưới trướng, chiêu mộ hai ngàn binh mã, xây dựng lên da thịt của ba đội quân này. Tiếp đó, gã cho cả ba đội quân tiến hành huấn luyện cơ bản rồi ba tháng sau, đích thân gã dẫn đầu ba đội quân này, cờ mào chinh tề, lọng xanh, nhạc đỏ, uy mãnh kéo quân về kinh thành. Chưa đến một ngày sau, đội quân mới thành lập này của Thành Đạt đã tiến tới được mục tiêu của bọn họ. Chỉ có điều đó không phải là kinh thành của Tĩnh Thiên Quốc mà là ải Đại Thông, một trong những cứ điểm phòng ngự từ xa rất quan trọng và rất mạnh của hoàng tộc họ Lý!

Lý Thành Long, nhàn nhã nằm ngâm mình trong hồ nước tắm, mắt nhắm nhìn một đám nữ nữ khóa thân đang nô giỡn trước mặt, tai lắng nghe tiếng đàn sáo, hòa lẫn trong tiếng cười nắc nẻ của bọn gái đẹp, hai tay ôm ghì, sờ nắn hai ả khác bên thân, miệng nhâm nhi thưởng thức chén rượu quý, mà chúng

dâng lên tới tận miệng gã. Lý Thành Long là tướng quân, trấn thủ căn cứ địa ai Đại Thông, một căn cứ điểm cực kỳ quan trọng với năm trăm tu giả chiến binh được vũ trang đến tận răng, trấn thủ và cách đó không xa một thị trấn nhỏ với hơn một trăm ngàn tu giả bình thường đang sinh sống, Lý Thành Long có vô số sự vụ cần phải xử lý hàng ngày. Nhưng, một tên ăn chơi trác táng, được leo lên vị trí ngày nay nhờ ‘phọt ra’ từ bụng một ‘bà công chúa’, cô ruột hoàng thượng Lý Huệ Tông và địa vị, danh vọng cùng ‘núi’ linh thạch khổng lồ của lão ba, Lý Thành Long chẳng có lý do gì để quan tâm đến những công việc ‘nhỏ nhặt’ đó cả. Quân đói, mặc! Dân khát! Mặc! Nhân thế hỗn loạn! Mặc! Đời sống nhân dân trong thị trấn dưới quyền gã khốn đốn vì giặc cướp, cường hào ác bá! Mặc! Lý Thành Long chỉ cần hàng ngày có đủ rượu ngon, gái đẹp, ấy là gã vui thích!

Đột nhiên, một loạt tiếng bước chân dồn dập phá tan khung cảnh thần tiên của Lý Thành Long. Gã nghe thấy tiếng đám thủ hạ thân tín hô to như muốn xé rách yết hầu.

“Đại nhân! Đại nhân! Không xong rồi!”

Giọng điệu đám thủ hạ, lộ ra sự hốt hoảng, sợ hãi tột độ. Nhưng Lý Thành Long không thêm để ý đến điều đó. Gã chỉ cảm thấy tức giận và phẫn nộ tột cùng vì cuộc vui bị phá bình, tiếng la hét làm gã mất đi khả năng ‘chào cò’ vất vả lắm mới có được.

“Lũ khốn kiếp! Dám làm mất ‘nhả hứng’ của ta! Lập tức lui ra ngoài, đánh cho mỗi thằng một trăm trượng!”

Đám thủ hạ của Lý Thành Long lập tức khựng lại, thất kinh. Tu giả tuy có thể lực mạnh mẽ gấp mấy lần so với phàm nhân nhưng... ăn liền một lúc một trăm trượng, vẫn là một đại sự không dễ tiêu!

“Nhưng... đại nhân...”

Đám thủ hạ thừ người ra nhưng không chút nhúc nhích. Đám mỹ nữ đang vẫy vùng trong hồ nước vùng đứng dậy, nhanh nhẹn lao đến, quây ngã đám đàn ông này xuống đất, khóa cứng họ lại và lôi tuột đám đàn ông to lớn đó ra ngoài như lôi một lũ trẻ con.

“Di! Thật mạnh mẽ! Không ngờ một tên tiểu tướng thấp bé như ngươi có thể tập trung được một đám nữ tu giả xinh đẹp, tu luyện pháp thuật chiến đấu lợi hại đến như vậy! Nhà ngươi là ai hả?”

Đúng lúc ấy, một giọng nói đầy quyền uy vang lên, bên tai Lý Thành Long, làm tên đó giật mình khiếp hãi ngẩng đầu nhìn lên trời cao. Trên đó, một đám tu giả đông đến gần năm mươi người, có quá nửa là tu giả Kết Đan kỳ hùng mạnh, uy phong vờ vọi chăm chú nhìn thẳng vào gã. Lý Thành Long không tự chủ được rùng mình ghê sợ. Ánh mắt của những người này, quá dữ tợn, quá tàn khốc, khiến cho gã có cảm giác giống như bị lột trần truồng giữa trời giá lạnh, à mà thực ra thì gã ta đang trần truồng thật mà!

Sắc mặt Thành Long trắng bệch! Ánh mắt thất thần, hồ loạn, hồn phách bay khỏi cơ thể quá nửa. Cơ thể gã nhũn ra, nếu không phải có hai ả mỹ nữ đỡ hai bên thì đã chìm hẳn vào trong hồ nước, hai ả mỹ nữ này tuy cũng chỉ là tu giả Ngưng Dịch kỳ và dường như chỉ là hai chiếc bình hoa, ‘bàn nhún’, đồ chơi mua vui của Thành Long nhưng rõ ràng tổ chất, lẫn ý chí mạnh mẽ hơn tên ‘đại nhân vật’ này nhiều. Bọn họ đứng trước uy áp kinh người của hơn hai chục cao thủ Kết Đan kỳ uy vũ nhưng vẫn giữ được chút thanh tĩnh, kèm chặt hai bên Lý Thành Long, sẵn sàng liều mạng bảo vệ gã.

Võ Tinh, tướng đài lĩnh đội quân này của Thành Đạt, lạnh lùng quét mắt nhìn đám đàn bà con gái trần như nhộng, phơi hết cả mông với ngực ra dưới kia mà khê rùng mình. Hai mươi bốn ả đàn bà này đều là tu giả Ngưng Dịch kỳ. Trong đó ngoài tám người tu luyện pháp thuật song tu, là công cụ tình dục tầm thường hay một loại đàn được tu luyện đẩy dâm dục thì những người còn lại đều là những hảo thủ tu luyện những pháp thuật chiến đấu kỳ dị, bất kể là tách riêng hay kết hợp thành tổ đội thì đều vô cùng lợi hại và khó đối phó. Đây chắc chắn không phải là một đội quân mà một thể lực mới nổi có thể đào luyện ra được. Nói cách khác, tên tướng quân rác rưởi dưới kia chắc chắn là một kẻ có xuất thân hết sức cao quý, với thể lực vô cùng hùng hậu chống lưng.

“Xem ra chủ nhân phải ta đến đây trước một bước, không phải chỉ để chơi đùa!” Võ Tinh vốn là một người thông minh, lâu nay lại được Thành Đạt bồi dưỡng cho rất nhiều nên nhanh chóng nhận ra được những thâm ý ngầm mà Thành Đạt không nói rõ ràng.

Đầu óc Võ Tinh chuyển nhanh, gã không đợi cho bọn Lý Thành Long phía dưới kịp hồi tỉnh lại, lạnh lùng ném một lệnh bài và một chỉ lệnh xuống dưới. Hai ả mỹ nữ khóa thân vội chụp lấy hai món đồ đó. Chúng khê liếc mắt nhìn qua hai đồ vật này, cùng khê biến sắc, sợ hãi rồi cung kính dâng lên cho Lý Thành Long vừa mới được hai ả khác giúp tỉnh táo trở lại. Lý Thành Long cầm lấy lệnh bài mà xem và tái mặt, kinh hãi kêu lên

“Thái sư lệnh bài! Các người... các vị... các ngài là người của thái sư đại nhân.”

“Trong năm phút nữa, đoàn diễu hành của thái sư sẽ đến đây. Lập tức ra đón tiếp ngay!” Võ Tinh lạnh lùng ra lệnh

“Vâng vâng... Hạ quan lập tức tổ chức đội nghi trượng đón tiếp quan thái sư ngay ạ! Mời các vị vào trong nghỉ ngơi đôi chút...” Lý Thành Long vội đáp

“Không cần” Võ Tinh ngắt lời “Bọn ta cần phải kiểm tra và quản lý đám lính canh phòng của căn cứ này. Ngươi lập tức trao lệnh phù điều binh cho bọn ta.”

“Trao lệnh phù điều binh cho các vị!” Lý Thành Long cứng người lại. Gã hiểu rõ yêu cầu này của Võ Tinh có ý nghĩa gì

“Sao?” Võ Tinh khịt mũi “Nhà ngươi dám lén khê!”

“Không dám! Hạ quan đương nhiên không dám! Việc trị an trong doanh trại này khi quan thái sư đại nhân đến là việc hết sức to lớn và hệ trọng. Nếu được đại nhân ngài đích thân quản lý, hạ quan đương nhiên vô cùng hạnh phúc.” Lý Thành Long cả kinh, vội luôn miệng tuôn ra những lời xiêm nịnh vừa hai tay dâng lên lệnh phù điều binh của khu căn cứ cho Võ Tinh, rồi vội vã quay sang chỉ huy đám thủ hạ chuẩn bị đón tiếp Thành Đạt và đoàn diễu hành

của vị đại nhân này. Vốn xuất thân dòng dõi quan lại, lại ra làm quan lâu năm nên Lý Thành Long hiểu rõ phép làm quan, biết rõ lẽ tiến thoái. Gã ta thừa hiểu nếu như bây giờ gã chần chừ chỉ một giây thôi thì đám người kia sẽ chẳng ngần ngại mà quy gã vào tội ‘phạm thượng’ ‘kháng lệnh’... và lập tức xử quyết gã ngay tại chỗ. Nếu chuyện đó xảy ra, bất kể gã ‘bảo mạng’ được hay không, tương lai của gã sẽ vô cùng thê thảm. Sau lưng đám người này là quan thái sư quyền cao chức trọng a!

Lý Thành Long nhanh chóng chuẩn bị xong buổi lễ đón tiếp, thậm chí còn chuẩn bị cả một món lễ vật vô giá cho Thành Đạt, đồng thời cũng lạnh người khi nghe đám nữ vệ sĩ thân tín của gã thông báo việc đám người Võ Tinh đã khống chế toàn bộ tất cả các vị trí phòng ngự hiểm yếu trong doanh trại, biến gã thành một con chuột bị mất hang. Nếu lúc trước gã còn phân vân, võ đoán mục đích của đám người Võ Tinh thì bây giờ gã có thể khẳng định bảo tổ sắp đổ xuống đầu gã đến nơi rồi!

Đúng lúc, Lý Thành Long không biết phải làm sao cho tốt thì trên trời cao, đội diễu hành hoành tráng của Thành Đạt ùn ùn kéo đến, che kín cả một khoảng trời. Lý Thành Long thấy đội quân đông đảo và uy nghi này thì hoàn toàn tất tâm tư đối kháng với đám người Võ Tinh. Gã không có đủ dũng khí để làm chuyện đó. Việc duy nhất gã cầu mong bây giờ là Thành Đạt sẽ không lập tức trở mặt, đại khai sát giới, đem gã giết ngay tức khắc. Đây là một mong ước nhỏ nhoi nhưng Lý Thành Long cũng không dám tin rằng có thể trở thành hiện thực. Quang cảnh đám người Thành Đạt đánh nhau trong hoàng thành, tàn sát vô số quan lại chức sắc cao cấp trong chớp mắt hiện ra trong đầu gã, làm cho thần hồn của gã nhẹ nhàng bay lên chín tầng mây.

Thành Đạt cùng ba ngàn quân của gã nhanh chóng hạ xuống ải Đại Thông. Võ Tinh và đám thủ hạ dưới trướng không rời vị trí lấy một bước còn Lý Thành Long phải khò sở, vác xác ra đón tiếp gã, mời gã vào nhà chính nghỉ ngơi, dự tiệc tẩy trần.

“Ngươi là Lý Thành Long, tướng quân trấn nhiệm cửa ải này?” Thành Đạt ngồi trên ghế cao thân nhiên hỏi Lý Thành Long ngồi dưới

“Dạ! Thưa thái sư đại nhân! Vâng ạ!” Lý Thành Long run run trả lời

“Nhà ngươi đã biết, hoàng thượng đã ban cho ta quyền ‘tiền trăm hậu tấu’ có quyền ra lệnh và xử lý tất cả các quan lại trong cả nước phải không?” Thành Đạt tiếp tục nhẹ nhàng nói

“Đến rồi!” Lý Thành Long run lên, thềm rên trong lòng, ngoài miệng vẫn nói “thưa ngài, vâng ạ. Ty chức đã nghe thông báo về chiếu chỉ của đấng vạn tuế.”

“Thế thì tốt! Bớt cho ta được rất nhiều điều phiền phức không đáng có!” Thành Đạt mỉm cười rồi vỗ tay ra hiệu. Một ả thị nữ liền bưng một chiếc khay chuẩn bị sẵn ra dâng lên cho gã. Thành Đạt mỉm cười, mở chiếc khăn che ra, để lộ ra bên trong một lệnh bài, một sắc lệnh đỏ chói, vỗ tay ra hiệu cho ả thị nữ mang sang cho Lý Thành Long. Lý Thành Long vội đón lấy hai món đồ, ngơ ngác nhìn Thành Đạt, không biết phải nói sao

“Mở ra, xem qua đi!” Thành Đạt cười khê mà nói

“Thưa vâng!” Lý Thành Long vội đáp rồi run run cầm lấy sắc lệnh, mở ra, đọc. Chỉ trong thoáng chốc, sắc mặt gã ta biến đổi liên tục đến mấy lần

“ha ha ha...” thành Đạt cười rộ vừa nói “Bản quan thấy ngài đối xử với bản quan lễ độ hiếm có nên đặc cách thăng ngài lên liền hai cấp và giao cho ngài chức vụ trấn thủ cửa Đại Thanh nơi hoàng thành. Sao há? Ngài có gì không vừa ý sao?”

Thành Đạt khẽ quắc mắt nhìn Lý Thành Long. Lý Thành Long cả kinh vội vàng ‘không dám’ với cả ‘tạ ân’ luôn mồm. Thành Đạt cười nhẹ không thêm nói gì

Cũng trong ngày hôm đó, bằng thủ đoạn tương tự, Thành Đạt dễ dàng chiếm lấy một loạt những căn cứ địa phòng vệ vòng ngoài của kinh thành. Điều đó cũng đồng nghĩa với việc, gã không mất lấy một binh một tốt, dễ dàng chiếm lấy một vùng lãnh địa rộng lớn, dân chúng đông đúc, giàu có, vốn thuộc về kinh thành của hoàng tộc họ Lý và đám quan đại thần của triều đình. Khi đám ngu lâu dốt dai này hiểu được sự tình thì mọi chuyện đều đã quá muộn

Rầm!

Lý Huệ Tông cầm phần đấm nát chiếc bàn gỗ quý. Sắc mặt tái xám như một cái xác chết.

“Bệ hạ! Xin bớt giận. Xin hãy giữ gìn long thể ngàn vàng!” Đám đại thần tham mưu của gã hoảng sợ quỳ sụp xuống, luôn kêu van không ngớt.

“Tên khốn kiếp.” Lý Huệ Tông rít lên cầm phần. “Lập tức triệu tập binh mã, quyết một trận tử chiến với chúng.”

“Bệ hạ! Xin hãy cân nhắc kỹ lưỡng. Xin hãy suy nghĩ lại! Thực lực của phản nghịch bây giờ rất mạnh. Quân triều đình không thể trực diện đối đầu được đâu ạ!” Văn Soái cả kinh vội lên tiếng khuyên can

“Câm!” Huệ Tông gầm lên điên loạn “Lập tức lôi tên khốn này ra đánh hai trăm trượng.”

Đám võ sĩ lập tức xộc vào, lôi xóc vị Văn Soái tội nghiệp ra ngoài, mặc cho ông liên tục khuyên lơn Huệ Tông. Những quan đại thần khác cũng chỉ ta nhìn người, người nhìn ai... không ai dám nói nấy một lời.

